

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

✦ *New York Times* bestselling author

SOPHIE COUSENS

✦
‘Warm,
funny, joyful
and wise’

CESCA MAJOR

✦
Have you ever
wished you could
just skip to ...

THE

GOOD
PART

✦
‘The perfect read for anyone who has ever felt a
little lost in their own life’ **BECCA FREEMAN**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazar hakkında

Sophie Cousens on iki yılı aşkın bir süre Londra'da televizyonda çalışmış, *The Graham Norton Show*, *Big Brother* ve *Russell Howard's Good News* gibi programların yapımcılığını üstlenmiştir. Şimdi Jersey'de yaşıyor ve yazarlık kariyerini iki küçük çocuğuna bakarak dengeliyor. İlk romanı *This Time Next Year*, on sekiz ülkeye satılmış ve *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girmiştir.

Sophie Cousens tarafından da

Gelecek Yıl Bu Zamanlarda
Henüz Tanışmamış Olmanız
Ben Yapmadan Önce

İyi Kısım

Sophie Cousens

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2023 yılında Hodder & Stoughton An Hachette UK şirketi
tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

Telif Hakkı© Sophie Cousens 2023

Sophie Cousens'ın Eserin Yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz ya da iletilemez,
yayınlandığı cilt ya da kapak dışında başka bir biçimde ve sonraki alıcıya da benzer bir koşul getirilmeksizin dağıtılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

e-kitap ISBN 978 1 529 39388 0

Ciltli ISBN 978 1 399 71067 1

Hodder & Stoughton Ltd

Carmelite House

50 Victoria Embankment Londra

EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Yirmi altı yaşındaki halime.
Dayan, tatlım.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35 Sonsöz](#)

[*Teşekkür Yayın*](#)
[*Kredileri*](#)

Bölüm 1

Bugün

Yatağım ıslak. Nemli değil ama sanki yastığım bir sel sırasında kum torbası olarak kullanılmış gibi sırlıslıklam. Kafamı kaldırdığımda, yatak odamın tavanındaki sarı lekeden küçük bir su akıntısının damladığını görüyorum: mevcut rutubetimin kaynağı. Başucumdaki saat bana saatin sabahın beşi olduğunu söylüyor, ki bu sabahların en kötüşü - uykuya geri dönmeyi garanti edecek kadar erken değil, ama güne başlamayı düşünecek kadar da geç değil.

Yataktan fırlayarak, dağınık yatak odamın zeminindeki engelleri aşıp koridordan aşağıya, ön kapıdan dışarıya ve soğuk taş merdivenlerden en üst kattaki daireye doğru koşuyorum.

'Bay Finkley! Bay Finkley! Banyonuz yine akıtıyor,' diye bağırırken bir yandan da iki yumruğumla kapıya vuruyorum. Yanıt gelmiyor. Musluk akarken banyoda ölmemiş olsa iyi olur, çünkü o zaman tüm tavan **ç ö k e b i l i r** ve her şeyin üstüne bir de onun cesediyle uğraşmak zorunda kalırım. "Bay Finkley! Tekrar sesleniyorum, bu sefer daha acil bir şekilde, yatağımın bir moloz yığını ve köpük banyosu altında ezildiği zihinsel görüntüsünü kovmaya çalışıyorum. Sonunda kapı bir aralık açılıyor ve Bay Finkley bana bakıyor. Altmışlı yaşlarında ve kel kafasının iki yanında dikine uzanan sarı saçları var. Yüzü köşeli hatlardan oluşuyor ve sürekli yağ bulaşmış kahverengi çerçevesli gözlükler takıyor. Onu her gördüğümde, ona Bay Stinkley dememem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor, ki ev arkadaşlarım ve ben ona özel olarak böyle hitap ediyoruz.

"Banyo suyu yine tavandan sızıyor," diyorum ona sertçe.

"Banyo yapıyordum," diyor, bir tutam ıslak saç ışaret parmağına doluyor, sonra parmağını çekip arkasında bir saç boynuzu bırakıyor.

"Gecenin bir yarısı," diyorum bıkkınlıkla. 'Ve tesisatçının, yer karolarını düzgün bir şekilde kapatana kadar banyo yapamayacağınızı söylediğini hatırlıyor musunuz? Herhangi bir taşma doğrudan yatak odama geliyor. Sesim ölçülü, sanki bunu yeni yürümeye başlayan bir çocuğa açıklıyormuşum gibi.

"Duş almayı sevmiyorum," diye cevap veriyor, kafa derisinin diğer tarafındaki simetrik bir saç telini karıştırarak.

"Ben de sevmem - özellikle de uyurken, *yataktayken*. Merdivenleri tepinerek iniyorum, giderken de sesleniyorum: 'Lütfen yere havlu koyun.

Banyo yapmayı seven bu deliyi ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Ev sahibimiz Cynthia'yı *tekrar* aramam gerekecek. Cynthia hakkında hepimizin bildiği tek şey İspanya'da yaşadığı, kedi tüyüne alerjisi olduğu ve korkunç derecede ihmalkâr bir ev sahibi olduğudur. Sık sık 'evle ilgili meselelerimizle onu rahatsız ettiğim' için beni azarlıyor ama ben rahatsızım Cynthia, son derece rahatsızım.

Yatak odama döndüğümde, sevgili kitaplarımı plastik **s a k l a m a** kutularından çıkarıyorum, ardından kalan damlaları tutması için kutuyu yatağın üzerine yerleştiriyorum. Kitapları incelerken kendimi çocuklarına bakamayan bir anne gibi hissediyorum. Düzgün bir kitaplığı hak ediyorlar, sergilenmeyi, omurgalı olmayı, türlerine göre sıralanmayı hak ediyorlar, nemli odanın zeminine yığılmayı değil. *Bir gün, kitaplar, bir gün*. Sırılsıklam gömleğimi değiştirdikten sonra yatağımın kuru ucuna kıvrıldım, birkaç saat daha umutsuzdum ama zihniniz yarışırken ve ayak parmaklarınız nemliyen uyumak zor. Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü alarmımla uyandığımda neden baş aşağı uyuduğuma şaşırdım.

Odam bu açıdan tamamen farklı görünüyor. Pencereden dışarı baktığımda gri bir bahar gününün daha vaadini görüyorum ve pencere pervazındaki örümcek bitkisi dün olduğundan daha da kahverengi ve hasta görünüyor. Bu bitki, köşedeki sarkık yucca ile birlikte babamın hediyesiydi. İç mekan bitkilerinin depresyon ve anksiyeteyi önlediğine inanıyor. İronik bir şekilde, bir sonraki ziyaretine kadar onları canlı tutmak benim için büyük bir endişe kaynağı haline geldi. Babam, 'Örümcek bitkilerini öldüremezsin, onlar bakımsızlıktan büyürler' demişti ama ben bunu başarmış gibi görünüyorum. Bu bitkiler kendimi kömür madenindeki kanaryalar gibi hissediyorum, yaşanmaz yaşam koşulları için bir turnusol testi.

Üzerime bir havlu sararak, dolu bulduğum banyoya gidiyorum. *Her zaman* doludur.

Kapıyı tıklatıp sesleniyorum: "Ben Lucy. Uzun süreceksin mi? Emily ya da Zoya'ysa çabuk gelirler ama Julian'ın gelmesi saatler sürebilir. Beklemeye değer mi yoksa gidip kendime bir fincan çay mı yapmalıyım bilmek istiyorum.

Julian, "Sadece tıraş oluyorum," diye cevap veriyor. Harika. Bu, lavabonun minik kıllarla dolu olacağı ve el havlusunun her yerinde tıraş köpüğü olacağı anlamına geliyor.

"Odamın tavanı yine akıtıyor," diyorum ona.

"Bu çok sinir bozucu," diyor Julian hafifçe, ses tonu bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu tam olarak anlatamıyor, özellikle de söz konusu tavanın altında uyuyan kişi için. Ben koridorda durmuş banyo kapısıyla konuşurken Emily'nin odasından bir adam çıkıyor. Uzun boylu, peroksit sarısı saçlı ve göğsünün ortasında kocaman bir kartal dövmesi var.

"Merhaba, ben Ezeziel," diyor bana mahcup bir şekilde el sallayarak. "Em'in arkadaşı. "Merhaba," diyorum, havlumu aceleyle yukarı çekerek yeterli olduğundan emin oluyorum. göğsümü kaplıyor.

"Banyo boş mu?" diye soruyor esneyerek, uzun, soluk kollarını başının üzerinde yavaşça uzatarak. Gitmesi gereken bir işi olan benim aksime, hiçbir yere yetişmek için acelesi olmayan bir adamın durgun tavrına sahip.

"Korkarım biraz kuyruk var.

Em'in rastgele sevişmelerinden biriyle havadan sudan konuşmak sabahları yapmayı en sevdiğim şey değil, bu yüzden mutfığa gidiyorum ve Julian'ın bir süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Betty'yi ocakta üç tencere kaynatırken buluyorum. Her ne yapıyorsa, sanki bir at hendekte ölmüş, sonra da birisi hendek suyunu birkaç otları kaynatmış gibi kokuyor. Betty'yle bir alıp veremediğim yok ama hep burada, *hep* toplu yemek yapıyor ve bırakın Betty ve kavanozlarını, evimiz dördümüze bile zor yetiyor.

"Günaydın, Betty! Ne pişiriyorsun?" Parlak bir şekilde soruyorum. En büyük özelliklerimden biri, huysuz ve öfkeli hissettiğimde bile kibar ve neşeli olabilmemdir. Gerçekten nasıl hissettiğinizi saklamak önemli bir beceridir, özellikle de yoğun bir ev paylaşımında yaşıyorsanız. Kimse inleyen bir Mary ile yaşamak istemez. Betty cevap vermeden banyo kapısının açıldığını duyuyorum ve Em'in fethinden önce içeri girmek için koridora geri dönüyorum. Hâlâ Em'in kapısının önünde bekliyor ama banyoya önce ben girmeyi başarıyorum. "Kusura bakma, çaresizim," diyorum, bacak bacak üstüne atıp ona özür dileyen bir bakış atıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, lavabo minyatür bir kirpi ordusu içine tüy dökmüş gibi görünüyor ve yine tuvalet kağıdı yok. Neyse ki, böyle acil durumlar için çantamda sakladığım gizli bir mendil zulum var- *Oh. Birisi gizli mendil zulum bulmuş.*

Küflenmiş duş perdesini geri çektiğimde, banyoyu çok büyük, çok gerçek kemiklerle dolu buldum ve dehşet içinde sendeleyerek geri çekildim, başımı havlu askısına çarptım. "Ow! *Bu da ne böyle?* Biri cesedi asitte eritmeye mi çalışıyor? Sanki bu daire yeterince iğrenç değilmiş gibi.

"İyi misin?" diye sesleniyor koridordan bir ses. Kâbus gibi ölüm ve çürüme sahnesinden geri çekilerek aceleyle mutfığa dönüyorum.

"Banyoda neden bir ceset var? diye soruyorum. "Siz ikiniz birini mi öldürdünüz?"

Betty çınlayan bir kahkaha atarak, "Ceset değil," diyor. "Julian ve ben bu hafta et suyu orucu tutuyoruz. Bir sonraki parti için kemikleri haşlamam gerekiyordu ama mutfak lavabosunu teketime almak istemedim. Kasap bana neredeyse bedavaya bütün bir inek verdi. Biraz denemek ister misin? Sızdıran bir bağırsak için harikalar yaratır." Betty bana doğru bir kepçe tuttu.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum öğürme isteğimi bastırarak. Kimsenin ölmemiş olmasına sevinirken, ilk içgüdümün ev arkadaşlarımdan birini öldürmüş olabileceğini düşünmek olması beni tedirgin ediyor. Yine çok fazla Poirot izlemiş olabilirim. Bu benim rahatlatıcı televizyonum ama belki de şüpheli bir zihniyeti besliyordur. "Nasıl duş almam gerekiyor? Betty'ye olabildiğince sakın bir şekilde soruyorum. "İşe geç kalamam, bugün olmaz.

"Zaten sıcak su yok, hepsini kemikleri haşlarken kullandık," diye bağılıyor Julian yatak odasından.

Betty tatlı bir sesle, "Bir dakika içinde onları taşıyacağım," diyor.

Em'in tek gecelik ilişkisi şimdi banyoyu ele geçirmiş durumda ve düşün çalıştığını duyabildiğim için belli belirsiz endişeleniyorum. *Duş almak için kemiklerin arasında mı duruyor? Neden bundan rahatsız olan bir tek ben varım?* Emily'nin kapısı aralık, uyanık olup olmadığını görmek için kafamı içeri uzatıyorum.

"İyi geceler mi? Yorganının altından çıkan kırmızı rasta saçlarını göstererek soruyorum.

"Ah Lucy, adını öğrenebilir misin?" diye fısıldıyor bana. "Hatırlayamıyorum.

Emily, Vauxhall'daki daireye taşınmadan önce Shoreham'da bir yüzen ev topluluğunda yaşıyordu. 'Kapitalist sistemden' nefret ediyor ve insanların kendisinden para ödemesini beklediği şeyler için takas yapmaya çalışıyor. Etkileyici bir şekilde, yatak odası mobilyalarının çoğunu evde yetiştirdiği kaktüslerle internet üzerinden takas ederek almış. Prensip olarak 'her şeyi paylaşmamız' konusunda ısrarcı; bu da *benim* mısır gevreğimi, ekmeğimi, yüz yıkama ve nemlendiricimi paylaşması anlamına geliyor. Onunla ilk tanıştığımda hippy bir kaçık olduğumu düşünmüştüm. Şimdi, onunla iki yıl birlikte yaşadıktan sonra, varsayımımın tamamen doğru olduğuna karar verdim.

"İncil'den bir şey. Jeremiah? Zebadiah?" diye fısıldadım. "Nereden geldi?"

"Shoreditch'teki şiir reçelinden," diyor, her iki yanağına birer avuç içi vurarak. "Ateşli, değil mi?"

"Kesinlikle bir duruşu var," diyorum nazikçe.

Emily ve ben erkekler konusunda aynı zevke sahip değiliz. Örneğin ben her gün temiz iç çamaşırı giymeye öncelik veren erkeklere yöneliyorum. "Tavanım yine akıtıyor," diyorum ona.

'Ne kadar sıkıcı,' diyor ve sonra güzel, kuru yastığını kafasına geri çekiyor. Bazen burada tavan sorunumu önemseyen tek kişi benmişim gibi geliyor. Kendime acıma çağırma cevap verircesine, koridorun uzak ucundaki Zoya'nın odasından müzik sesi gelmeye başlıyor. Umarım en iyi arkadaşım durumuma daha anlayışlı yaklaşır.

"Hey," diyorum kapısının çerçevesine vurarak. Tayt ve sütyenle yeni Taylor Swift albümü eşliğinde dans ediyordu.

Şarkı söyler gibi bir sesle, "Günaydın Lucy Lu," diyor. Zoya'nın gece üçe kadar partide olduğunu biliyorum ama yine de beş saat sonra burada, parlak siyah saçları, ıslıl ıslıl parlayan gözleri ve kıskanılacak kadar ince vücuduyla taze ve kusursuz görünüyordu. O, dün gecedен kalma göz makyajıyla yataktan kalkan ama zahmetsiz bir 'dumanlı göz' gibi görünen türden bir insan. Bu bana olduğunda, konjonktivit kapmış bir porsuk gibi görünüyorum.

Zoya'yı on iki yaşımdan beri tanıyorum, ancak onunla şimdi tanışsaydım arkadaş olur muyduk emin değilim - çok korkardım. Hindistan'da büyüdü, sonra Amerika üzerinden İngiltere'ye taşındı. Şık Amerikan kıyafetleri ve göz alıcı doğu yakası aksanıyla okulumuza geldiğinde, aramızda bir film yıldızı yürüyormuş gibi hissetmişim. Ama Zoya'yı tanımaya başladığımda, tüm bunların altında onun da benim gibi bir inek olduğunu keşfettim. Snoopy hatıra eşyaları koleksiyonlarımız ve Stephenie Meyer romanlarına duyduğumuz ortak sevgi sayesinde birbirimize bağlandık.

"Bu gece yatağımı buraya getirebilir miyim? Yatağının ucuna oturarak ona sordum. "Stinkley yine banyosunu su basmış. Yatağım sırlıklam oldu.

"Elbette, zavalcılık! Yorganını kurutmama yardım etmemi ister misin?" diye soruyor.

"Hayır, merak etme. Ben sonra yaparım.

"Bu koku da ne böyle? Zoya yüzünü buruşturup burnunu tutarak sordu. "Julian ve Betty kemik suyu pişiriyorlar. İçinde bir yığın kemik var. banyoda.' Zoya uygun bir şekilde dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takındı. "Dünyanın bütün şehirlerindeki onca apartman dairesi varken neden buna girdik ki?

Zoya, "Çünkü bütçe dâhilinde iki odası olan tek daire buydu," dedi.

"Emily'nin burada rastgele bir adamı daha var.

'Paranı sakla. Son gelen adamın cüzdanımdan bir yirmilik ve çekmecemden de bir külot çaldığından eminim.

"O zaman çalacak bir şeyim olmadığı için şanslıyım," diyorum. "Tabii ölmek üzere olan bir örümcek bitkisi istemiyorsa.

"Bu yarım yamalak adamları nereden buluyor bilmiyorum.

Zoya müziğin sesini kısıyor ve saçlarını düzeltmek için tuvalet masasına oturuyor. Aynada onun arkasında dururken, kendi saçımın ne kadar berbat görüldüğünü hatırlıyorum - fare kahverengisi ve asimetrik, internette kendi saçını nasıl keseceğine dair bir dersin sonucu. Belki de doğru makas yoktu. Belki de doğru saç sahip değildim.

"Şuna bak," diyorum kısa olan tarafı çekştirerek.

Zoya, "O kadar da kötü değil," diyor. "Haydi, senin için toplayayım. Ayağa kalktı ve oturmamı işaret etti, sonra işe koyuldu ve saçımı şık, dağınık bir topuz yaptı. "Yeni işindeki ilk günün için şık görünmelisin.

"Evet," diyorum, bugünün o gün olduğunu hatırlamasından etkilenererek. "Nihayet senaryoları basmaktan ve herkesin arkasını toplamaktan daha fazlasını yapabileceğim.

"Seninle gurur duyuyorum, Luce," diyor. "En iyi arkadaşım, büyük televizyon araştırmacısı.

"Küçük araştırmacı," diye düzeltiyorum, iltifat karşısında yüzümün kızardığını hissediyorum. 'Maaşıma zam almadım, sadece yeni bir unvan aldım ama artık daha fazla sorumluluğum olacak. Umarım fikirler sunabilirim, hatta belki konukları bilgilendirebilirim.

Zoya ışıltılı bir saç bandı alıp bir taç gibi başıma koyarak, "Çok çalıştın," diyor. 'Kısa zamanda televizyon kraliçesi olacaksın. Bu da bana bir şey hatırlattı." Zoya uzanıp çekmecedan bir kart çıkardı ve bana uzattı. Önünde çizdiği bir resim var. Bir taç takmışım, elimde bir televizyon var, etrafım kitaplar ve porsuklarla çevrili. En üstte mükemmel bir kaligrafiyle "Tebrikler!" yazıyor.

"Bu harika," diyorum gülerek. 'Bir Zoya Khan orijinali. Bir gün bir servet değerinde olabilir.

"İş yerindeki masana koyma n için, nereye gittiğini kendine hatırlatmak için.

Bayıldım buna. Tüm bu kitaplar ve porsuklar da neyin nesi?

"Kitapları ve porsukları seviyorsun," diyor omuz silkerek.

Elini sıkmak için uzandım ve aynaya bakarak 'teşekkür ederim' dedim.

Zoya her zaman kekeme TV kariyerimin sadık bir destekçisi oldu.

Yapımcılıktaki ilk işime girdiğimde ailem açık fikirliydi ama

On sekiz ay sonra, ben hala asgari ücretle çalışan bir koşucuyken, hayatımda ne yaptığımı sorgulamaya başladılar. Tüm arkadaşlarım kariyer basamaklarını tırmanıyor, diplomalarını iyi bir şekilde kullanıyorlardı, bense hala en alt basamakta kahve yaparak çürüyordum.

Tuvalet masasının üzerinde okuldaki arkadaş grubumuzun çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu: ben, Zoya, Faye ve Roisin. Londra'ya ilk taşındığımızda dördümüz birlikte yaşamaktan söz etmiştik ama sonra Faye'in ailesi ona bir stüdyo daire almıştı ve stajyer bir avukat olan Roisin'in bütçesi Zoya ve benden çok daha fazlaydı.

"Emily ve Julian'ı Faye ve Roisin'le değiştirebilseydik ne kadar mükemmel olurdu," dedim sessizce, aynada Zoya'nın gözlerine bakarak.

Zoya gülerek, "Roisin banyosuzluğa dayanamazdı," dedi. "Faye de muhtemelen Stinkley'nin antisosyal davranışlarıyla refleksoloji ve bitki çayıyla mücadele etmeyi kendine görev edinirdi.

"Belki de onları biz ayarlamalıyız," diyorum ve ikimiz de kahkahayı basıyoruz.

Zoya'nın odası eskiden benimkine benziyordu, duvarlara yapıştırılmış posterler ve koli bandıyla bir arada tutulan bir elbise askısı. Ama şimdi etrafıma bakınca bir şeylerin değiştiğini fark ediyorum. Odası bir Instagram makyaj makarasındaki 'sonrası' fotoğrafına benziyor. Birkaç lamba, mavi kadife bir koltuk, dağınık minderler, uyumlu yatak çarşafı, duvarda çerçeveli sanat eserleri ve kıskançlığımın en büyük kaynağı olan IKEA bile olmayan koyu renkli, ahşap bir kitaplık almış. Demek iyi bir maaş böyle bir şeymiş.

"Burayı çok güzel yapmışsın," diyorum kıskanmış gibi görünmemeye çalışarak. "Teşekkürler, istediğin zaman gelip okuma koltuğuma oturabilirsin.

Zoya da benim gibi beş parasız bir yaratıcıydı ama birkaç ay önce sanat okulunu bıraktı ve emlakçı olarak işe girdi. Bu çok yazık çünkü o inanılmaz bir sanatçı ama yine de o kitaplık bir sanat eseri.

Omzumu sıkarak, saçıma son tokayı takarken, 'İşte oldu,' diyor.

"Teşekkür ederim. Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum.

Koridorda bir kapının açıldığını duyuyorum. Em kapısı kapanırken 'Tuvalet boş' diye bağıyor. Koridora geri dönüyorum ama Betty'nin benden önce içeri girdiğini görüyorum.

"Özür dilerim, kemiklerimi almam gerekiyor," diye bağıyor ve ben Zoya'ya dönüp öldürücü bir ifade takınıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde gülmedi ama sadece, 'Luce, seninle bir şey konuşmam gerek. Benimle metroya kadar yürür müsün?

'Elbette. Zaten şimdi duş alacak vaktim yok. Giyinmem için bana beş dakika ver.

Zoya'nın odasından sonra benim odam daha da iç karartıcı geliyor. Kimse 'önceki' fotoğrafta yaşamak istemez. Ailem 'öğrenci gibi yaşadığımı' söylüyor ama aslında durum bundan daha kötü. Öğrenciyken mobilyalarım ve kuru bir yatağım vardı, öğrenci kredisine ve sübvansiyonlu konaklamaya erişimim vardı. Şimdi ise vergi, kira, faturalar, kredi geri ödemeleri ve seyahat kartımdan sonra geriye kalan her şey için haftada otuz beş poundum var: yemek, içki, kıyafet, tampon, aklınıza ne gelirse. Eğer araştırmacı olarak terfi edebilirsem, haftada fazladan seksen pound kazanabilirim. Bu parayla yemek yiyebilir, büyük bir kitaplık alabilir, kuzenimin bekarlığa veda partisinde bir parti çantasında bedava aldığım iki beden büyük ay bardağı yerine normal tampon kullanmaya geri dönebilirdim. Ama böyle baş döndürücü lüksler hakkında hayal kurmanın bir anlamı yok.

Her iki kolumun altına ıslak mendil sürdükten ve deodorant sürdükten sonra siyah bir kot pantolon ve dar bir tişört giyiyorum, ardından bir rimel ve bir tutam allık sürüyorum. Bu beni oldukça taze ve profesyonel göstermeye yetiyor. Keşke hayatım bu kadar kolay düzeltilebilseydi.

Zoya beni ön kapıda bekliyor. Koridorda temiz havayı abartılı bir şekilde içine çekiyor ve bu da beni gülümsetiyor. Merdivenlerden inip sokağa çıktığımızda, "Önce sana söylemek istediğim bir şey var," dedi.

"Neyi? Hemen endişelenerek söyledim.

"Sanırım taşınacağım, Luce.

"Ne? Sesimdeki dehşeti gizleyemiyorum. "Neden?"

"Çünkü bir çöplükte yaşıyoruz ve artık para kazanıyorum. Yüzü özür dileyen bir ifadeye büründü. "Seninle yaşamayı çok sevdiğimi biliyorsun ama artık diğerleriyle başa çıkamıyorum. Julian'ın ıslak çamaşırları üç gündür makinede duruyor. Üç gün.

"Yani beni terk mi ediyorsun?" diyorum, gerçekten ağlamak istediğimi gizlemek için yüksek sesle karikatürize hıçkırıklar çıkararak.

"Hadi ama, benim odamı alabilirsin, seninkinden daha kuru.

'Senin odanı karşılayamam. Benimkinden haftada yirmi sterlin daha fazla. "Aradaki farkı sana veririm.

"Hayır, saçmalama. Bana bir şey olmaz. Senin adına sevindim, gerçekten. İçimdeki yoğun mutsuzluğu yutmaya çalışıyorum. Bu benimle ilgili değil - Zoya çok çalıştı, bunu hak ediyor.

"Teşekkürler, piliç. Zoya rahatlamış görünüyor. 'Ve ne zaman istersen yeni evimde takılabileceğini biliyorsun. Söz veriyorum her zaman tuvalet kağıdı ve

Banyoda asla ölü inek olmaz.

"Belki seksi bir Fransız odanızı alır," diyorum, aptalca bir gülümsemeye zorlarken, içimde yükselen panik dalgasını bastırmaya çalışıyorum. *Geride bırakıyorum. Daire dayanılmaz olacak.* Bir Pazar sabahı kiminle yatağa girip *Friends*'in tekrarlarını izleyeceğim? Kiminle kitap değiş tokuşu yapacağım? Diğerlerini kime şikayet edeceğim? Tavan gerçekten çökerse kim beni enkazdan çıkaracak kadar umursayacak?

Metro istasyonundaki turnikeye vardığımızda, haftalık seyahat kartımın süresinin dolduğunu ve yarına kadar ödeme alamayacağımı içim acıyarak fark ediyorum. Zoya'nın ne kadar meteliksiz olduğunu bilmesini istemiyorum, bu yüzden turnikelerin tanrılarına sessiz bir dua sunarak banka kartımı geçirmeyi deniyorum. Neyse ki geçmeme izin verdiler.

Panoda bir dakika içinde bir tren olduğu yazıyor.

Zoya'nın elini tutarak, "Hadi, koşalım," dedim.

"Bir sonrakine binemez miyiz?" diye inliyor. "Beni hep acele ettiriyorsun.

Trene yetiştik ve lükslerin lüksü, hemen yanımızda oturan bir kadın ve onun sinir bozucu derecede gürültücü bebeği **O L M A S I N A** rağmen koltuk bile bulduk.

"Peki, işten sonra yeni işini kutlamak için bir şeyler içmek üzere buluşuyor muyuz? Zoya sordu.

"Bilmiyorum. Dün gece pek uyuyamadım. Muhtemelen erken bir gece geçirebilirim.

Tren benim durağım olan Oxford Circus'a yanaştığında Zoya bana sarılmak için ayağa kalktı. Vagonda etrafa bakarken bütün gözlerin onun üzerinde olduğunu fark ettim. Tahminimce bütün erkekler onun çıplak nasıl görüldüğünü, bütün kadınlar da saçlarını bu kadar kabarık ve parlak yapmak için hangi ürünü kullandığını merak ediyordu. (Cevap haftada bir mayonezli saç maskesi.) Ben trenden inerken kafasını vagondan dışarı uzattı ve kalabalık peronda bağırdı.

'Öldüğünde uyuyabilirsin, Lucy Young. Terfini kutluyoruz. İçkiler benden.'

Uzaklaşmak için döndüğümde sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Bölüm 2

Oxford Circus'tan Soho'ya doğru yürürken karnım gurulduyor ve sabahın tüm karmaşası içinde kahvaltı etmeyi unuttuğumu fark ediyorum. İşe giden yolum beni çok sayıda lezzetli kokulu kafenin ve göz kamaştırıcı derecede pahalı giyim mağazalarının önünden geçiriyor. Minimalist bir vitrinin önünde bir an durup ince kesimli kırmızı bir takım elbiseye bakıyorum. Kadınsı ve güçlü, modaya uygun ama zamansız. *Bir gün, Lucy, bir gün.*

Yün blazer ceketlerle ilgili hayaller kurarken telefonum çalıyor. 'Home' arıyor.

"Selam baba," diyorum cevap verirken. Her zaman babamdır. Annem arka planda bağırarak bir şeyler söyler. Henüz hoparlör kavramını kavrayamamışlar.

"Meşgul olduğunuzu biliyoruz, sadece ilk gününüzde size şans dilemek istedik. "Ona iyi şanslar dile! Annemin bağırdığını duydum. "Ona ne giydiğini sor. "Sen ne giyiyorsun?"

"Aktris piskoposa dedi ki," diyorum aptal bir sesle ve babam kahkahayı basıyor. Bu babamla benim aramda çocukça bir şakadır. Ne zaman ikili bir ima bile olsa bunu söylemek için yarışırız.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor annem arka planda.

"Anneme M&S marka ayakkabı giydiğimi ve etek boyumun da makul olduğunu söyle. Bunu anneme tekrarlıyor ve annemin 'Çok iyi' dediğini duyuyorum.

"Aradığın için teşekkürler ama gitmem gerek," diyorum, kendimi vitrinden uzaklaştırıp aceleyle sokağa atıyorum.

"Tamam, hayatım. Sadece eğlenmeyi unutma. Sadece bir kez genç oluyorsun," diyor babam.

"Eğlenmek mi? Neden ona eğlenmesini söylüyorsun, Bert?" diyor annem. "Kendini uygulaması gerekiyor. Eleanor Roosevelt'i hatırlayın - "Ben dün yaptığım seçimler sayesinde olduğum kişiyim." "

Babam telefonu kapatmadan önce, "Annem de eğlenmemizi söylüyor," diyor.

Ofise vardığımda o kadar açım ki, Betty'nin çorbasına hayır dediğime pişman olmaya başlıyorum. Umarım ortak mutfakta biraz bisküvi kalmıştır. Geçen hafta biri düzgün bir kutu getirmişti ama çikolatalı olanların hepsi çoktan yenmişti.

"Lucy. Keskin bir ses beni bisküviler hakkındaki hayallerimden kopardı. Patronum, Melanie. Kulağında bir telefon var ama bir parmağını uzatarak konuşması bitene kadar beklemem gerektiğini işaret ediyor.

Melanie Durham dünyada olmak istediğim her şey. Kırklı yaşlarının ortasında, çok zeki ve inanılmaz derecede şık. When TV'nin yönetici yapımcılarından biri ve aynı ölçüde saygı ve korku aşılayan çelik gibi bir güven yayıyor. Bir keresinde bir toplantıda pencereyi yeterince hızlı açmadığım için bana bağırıyordu ve ben de hafifçe altıma işemiştim. Bazen Melanie olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederek uyuyorum. Kitaplar çıkar çıkmaz ciltli olanlarını alır, ciltsiz olanlarını bile beklemez. Her gün işe giderken paket kahve alıyor, sonra da Soho'daki pahalı şarküterilerden birinde öğle yemeği yiyor. Bazen öğle yemeğini almam için beni gönderiyor ve salataları on üç pound tutuyor. *On üç pound!* Düşünebiliyor musunuz? Bu benim haftalık alışverişimin tamamı. Görünüşe göre, Lukas (k ile) adında bir teknoloji girişimcisiyle evli ve Islington'da müstakil bir evde yaşıyorlar. *Londra'da müstakil bir ev. Kimseyle tek bir duvarı ya da tavanı paylaşmak zorunda değiller.*

Ama Melanie'yi kıskanmamın en büyük kaynağı onun gardırobu. Yirmi altı farklı çift topuklu ayakkabısı var. Bunu biliyorum çünkü onları saydım. Bugün ikinci favori çiftimi giyiyor - siyah Louboutin bilek botlarını. O botlara sahip olsaydım, tüm gün boyunca çılgınca mutlu olmaktan başka bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Her şey olabilir, bir güvercin tarafından gagalanabilir ya da bir kamyon bana çarpabilir ve ben sadece mükemmel bilek b o t l a r ı m a bakar ve dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissederdim.

Melanie, "Kanal bu sabah program öncesi bir toplantı için geliyor," dediğinde telefon görüşmesini bitirdiğini ve şimdi benimle konuştuğunu fark ediyorum. Gözüm çizmelerinden tekrar yüzüne kayıyor. "Köşedeki fırına gidip biraz hamur işi alabilir misin? Duraksıyor. 'Bir düzine al. Gösteri günü olduğu için ekibe ikram edeceğim.

Lüks fırından lezzetli bir hamur işi alma düşüncesi sevinçten ağlamak istememe neden oluyor. Sonra hatırlıyorum, artık kıdemsiz bir araştırmacıyım - belki de yeni koşucu Coleson'dan hamur işi almasını istemeliyim ki üretim toplantısını kaçırmayayım. Sonra tekrar, Melanie'nin bu miniği düşünmesini istemiyorum.

promosyon aklımı başımdan aldı. Ben bu iç tartışmayı yaparken Melanie asansöre doğru yürüyor ve ben de arkasından seslenmek zorunda kalıyorum, "Üzgünüm Melanie, lütfen hamur işleri için biraz nakit alabilir miyim?"

"Fişini getir yeter" diyor, pasta satın almanın pratikliği konusunda onu rahatsız ettiğim için sinirlenmiş görünüyor. Kredi limitimin hamur işlerine otuz pound harcamak için yeterli olmadığını açıklayamadan asansöre bindi.

Üretim müdürü Gethin'in izini bulup ondan borç isteyip fırına kadar koşturduktan sonra geri döndüğümde, üretim toplantısı bensiz başlamıştı. Hamur işlerini dağıttıktan sonra kutuda altı tane kalmıştı: tarçınlı girdaplar, çikolatalı kruvasanlar ve üzerinde pudra şekeri olan bademli olanlar. Son seçen olmak umurumda bile değil, hepsi inanılmaz görünüyor ve lezzetli, sıcak, lapa lapa hamur işlerinin kokusu beklentiyle başımı döndürüyor. Tam bir tane almak üzereyken Melanie, 'Lucy, birkaçınız geride durabilir mi? Kanal komisyon üyelerine sunacak bir seçenek olduğundan emin olmak istiyorum. Toplantıdan sonra kalanları alabilirsiniz.

Prodüksiyon toplantısı bu öğleden sonraki program kaydıyla ilgili önemli bilgilerle dolu ama konsantre olmakta zorlanıyorum. Tek düşünebildiğim kruvasan dağıtımındaki adaletsizlik ve odayı hala dolduran tatlı, lapa lapa hamur işi kokusu. Toplantının sonuna doğru Melanie soruyor: "Peki, kimin yeni fikirleri var? Gelecek haftaki program için bölüm önerilerine ihtiyacımız var.

Benimki de dahil olmak üzere eller havaya kalktı. Üzerinde çalıştığımız program, *The Howard Stourton Show*, ünlülerle yapılan röportajlar, skeçler ve konuklarla oynanan oyunlarla dolu bir sohbet programı. Tüm yıldızlar Howard'ı seviyor. Onun şovuna gelip jöle hokkabazlığı yapmaktan ya da şaka yapmaktan mutlu oluyorlar çünkü o sohbet şovu kraliyet ailesi ve mizah her zaman kaba değil kapsayıcı.

"Tristan. Melanie yapımcılardan birini işaret ediyor.

"Howard'ın köpeği Danny'nin programa çıkmasına herkes bayılıyor," diyor Tristan. "Danny ile Randevu" adlı bir bölüme ne dersiniz? Bir restoran sahnesi kurarız ve konuk köpekle çıkmak zorunda kalır.

Herkes gülüyor. Aptalca bir fikir ama genellikle işe yarayanlar bunlar oluyor. Howard'ın köpeğin iç monologunu seslendirmesi komik olur muydu acaba? Bu tür doğaçlama komedilerde harikadır. "Belki Howard köpeği-

"Hoşuma gitti," diyor Melanie, sözümü keserek. "Howard'a köpeğin iç monologunu seslendirtebiliriz.

"Evet! Bu çok komik," diyor Tristan coşkuyla.

"Belki Danny gerçekten seçicidir," diye devam ediyor Melanie. "Miley Cyrus'un sofrada adabını, çatal bıçakla yemek yemesini ve tabağının kenarındaki tüm lezzetli kemikleri atmasını itici buluyor.

Herkes bu fikre gülüyor ve ben de daha hızlı ya da daha yüksek sesle konuşmadığım için kendimi tekmeliyorum. Yine de daha fazla fikrim var, bu yüzden elimi daha yukarı kaldırıyorum. Bu hafta her akşamımı fikirler üzerinde çalışarak geçirdim ve Melanie'ye yaratıcı bir şekilde katkıda bulunabileceğimi göstermek için onları sunma fırsatını bekledim. Ama Melanie bana sormuyor ve sonunda kolum kruvasan yokluğundan havada duramayacak kadar zayıflıyor. Bir keresinde Melanie'ye birkaç fikrimi e-posta ile gönderdim. Tek satırlık bir cevap gönderdi: "Yazıcının mürekkebi bitti. Kırtasiye dolabı darmadağın. Lütfen düzeltin. Ben bunu, 'Yapılacak işler varken bana fikir göndermeyi bırak' anlamına aldım. Bu çok sinir bozucu, çünkü yapımcıların neler yaptığını gördüğümde - konuklarla konuşmak, Howard'a brifing vermek, içerik üretmek - bunu en az onlar kadar iyi yapabileceğimi, hatta belki daha iyi yapabileceğimi biliyorum, keşke biri bana bir şans verse.

Toplantının sonunda Mel benden kanalla yapacağı toplantı için kalan hamur işlerini tabağa koymamı istedi. Belki de eski günlerde insanlara böyle işkence ediyorlardı? Eski günlerde kruvasan var mıydı? Google'da "Kruvasan ne zaman icat edildi?" diye arattım. 1838. Bir bilgi yarışmasına katılırsam ve sorulardan biri "Kruvasan ne zaman icat edildi?" olursa diye bu küçük bilgiyi bir kenara saklayacağım.

"Lucy, meşgul müsün? Benim için bazı senaryoların fotokopisini çekebilir misin? Linda, prodüksiyon sekreteri, odanın öbür ucundan sesleniyor. Ona fotokopi çekmenin genellikle koşucuların işi olduğunu söylemek ve artık kıdemsiz bir araştırmacı olduğumu hatırlatmak istiyorum ama Coleson ortalıkta görünmüyor ve yapılacak bu kadar çok şey varken değerli görünmek istemiyorum.

Son senaryoların fotokopilerini çekip zımbaladıktan ve ekipteki herkese dağıttıktan sonra, yapımcıya yardımcı olabileceğim bir araştırma olup olmadığını sormak üzereydim ki Gethin benden çay içmemi istedi. Bu kez Coleson orada oturmuş, parmaklarını oynatıyordu.

"Belki Coleson yapabilir? Uygun görünmeye çalışarak hafifçe soruyorum.

Gethin başını bilgisayarından kaldırmadan, "Eğer sen denetlersen," diyor. Coleson bir keresinde Gethin'e mikrodalgada çay yapmıştı ve belli ki affedilmemişti. Pek iyi bir başlangıç yapamadı, zavallı adam. Melanie'nin Gethin'e

bir toplantıda ona 'Coleslaw' dedi ve kimse onu düzeltmedi. Şimdi herkes onun adının ne olduğunu karıştırıyor ve ondan sadece doğrudan onlara bakıyorsa bir şey yapmasını istiyor.

Coleson mutfakta bana rahatsız edici derecede yakın durarak, "Bana ipleri gösterdiğin için teşekkürler," diyor. "Çok iyi bir iş çıkarmadığımı hissediyorum.

Dudağını ısıyor, ayakkabısını mutfak zeminine sürüyor ve içimde bir acıma duygusu beliriyor. Yeni çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

"Coleson, sana defterimi ödünç vereceğim," diyorum ve ailemin Noel'de bana verdiği küçük deri defteri ona uzatıyorum. "Burada bilmem gerekebilecek her şeyi yazıyorum - herkesin kahvesini nasıl içtiğini, Melanie'nin kalın bir toplu iğneyle sunulan senaryoları sevdiğini ama Gethin'in zımbalı sevdiğini. Birinin size söylediği önemli her şeyi yazarsınız, o zaman asla ikinci kez söylenmesine gerek kalmaz. Kendininkini alana kadar benimkini ödünç alabilirsin."

"Vay canına, teşekkürler Lucy," diyor Coleson, notlarıma göz attıktan sonra, "Ekstra milde trafik sıkışıklığı yok.

"Melanie bunu bir toplantıda söylemişti.

Odaya döndüğümde Melanie'nin toplantısı bitmişti ve beni başımı arkaya atıp ulumama neden olan bir manzara karşıladı. HIÇ KRUVASAN KALMAMIŞTI. Bir tane bile. *Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum.* O toplantıda sadece üç kişi vardı ve o tabakta altı kruvasan vardı. Biri benden önce mi geldi?

İşte o zaman
gördüm. İğrençlik.

Çöp kutusunda çürüyen iki buçuk kruvasan. *Çöp kutusunda!* Bunu kim yapar ki? Kim o lezzetli, lapa lapa, pahalı hamur işlerinden birinin sadece yarısını yer? Kim mükemmel kruvasanları çöpe atar ki? Özellikle de dünyada o kruvasanları bekleyen, o kruvasanlara *güvenen* insanlar varken.

"Lucy? Melanie'nin sesi etrafımda bir yerlerde vızıldıyor.

"Pardon?

"Bugün stüdyo galerisinde koşucu olmanı istediğimi söyledim. Döndüğümde toplantı odasının kapısında duran Melanie'nin bana yardımsever bir gülümseme verdiğini görüyorum.

"Teşekkürler Mel, beni terfi ettirdiğini hatırlıyor musun? İleride daha yaratıcı bir rol üstlenebileceğimi umuyordum. I-"

"Coleslaw'a senin kadar iyi bir koşucu olmayı öğret, sonra sorumluluklarını genişletmeyi düşünüyoruz.

"Sadece-" Melanie'nin mükemmel şekilli kaşlarından biri beni susturmak için yükseldiğinde ağzımı kapatıyorum.

"Hırs parfüm gibidir Lucy. Azı karar çoğu zarar.

Ve işte böyle, bugüne dair, en alt basamaktan kurtulabileceğime dair iyimserliğim yok oluyor.

Bölüm 3

"Bugün çöp kutusundan bir kruvasan yedim. Zoya, Faye, Roisin ve ben o akşam Newman Caddesi'ndeki Blue Posts'ta oturuyoruz. Bütün gün cesur bir yüz i f a d e s i takındım ama şimdi, en yakın arkadaşlarımla arasında, utancım konusunda dürüst olabilirim.

"Ah Lucy, neden?" diye soruyor Faye, kolunu bana dolamak için bankın üzerinden eğilerek.

"Çünkü kahvaltı etmemiştim ve açtım. Sadece birkaç kalem talaşı toplamam gerekti. Utanç içinde başımı öne eğdim. "Sence kurşun zehirlenmesi geçirir miyim?

"Artık kurşundan kalem yapmıyorlar. İstedğin kadar kalem yiyebilirsin," diyor Roisin.

Zoya bardağını benimkiyle tokuşturmak için uzanarak, "Pekâlâ, Bin Muncher, seninle ve terfinle hâlâ gurur duyuyoruz," dedi.

Dördümüz her konuda birbirimize destek olduk: sınavlar, ayrılıklar, Faye'in ailesinin ayrılması, Roisin'in annesini kaybetmesi. Birbirimizin ehliyet almasını, diplomalarını, ilk işlerini, ilk aşklarını, ilk dairelerini kutladık. Ama şimdi, üniversiteyi bitireli dört yıl olmuşken, benim diğerleri kadar kutlayacak bir şeyim yok gibi görünüyor. Roisin büyük hukuk firmalarından birinde çok başarılı ve erkek arkadaşı Paul ile birlikte yaşamayı düşünüyorlar. Faye bir kiropraktör, Hampstead'de başarılı bir muayenehanede çalışıyor ve şimdiden bir ev sahibi. Zoya'ya gelince, o da bizim ortak evimizden taşınmak ve kendine ait bir ev almak üzere.

"Bilmiyorum," diyorum barın yıpranmış deri koltuğuna çökerek. 'Herkes bana hala koşucuymuşum gibi davranıyor. Belki de bir yerlere gelebildiğim konusunda kendimi kandırıyorumdur.

"Televizyon en rekabetçi sektörlerden biri," diyor Faye sırtımı sıvazlayarak, "ve sen *Howard Stourton Show*'da çalışıyorsun, Tanrı aşkına. On sekiz yaşında olsan kendini çimdiklerdin.

"Haklısın, öyle olurdu," diyorum şarap kadehimin sapını çevirerek. Faye her zaman söylenecek en mükemmel şeyi düşünür.

"Belki de bu Melanie denen kadına karşı daha cesur olmalısın," diyor Roisin. 'Hukuk büromda işe başladığımda insanlar toplantılarda çay ve kahve koyma işini hep bana bırakırlardı. Odada başka kıdemsiz avukatlar olsa bile, herkes kadın olarak bana dönerdi. Sonunda ortaklardan biriyle bu konu hakkında konuştum. Çaydanlığın hep kıdemsiz kadın avukatlara bırakılmasının firmayı kadın düşmanı ve eski kafalı gösterdiğini düşündüğümü söyledim. O ne yapıyor musunuz? Çay doldurulacaksa her zaman odadaki en kıdemli kişinin doldurmasını şirket politikası haline getirdi.

"Vay canına. Yürü be Roisin," dedi Zoya. "Modern zamanların Emmeline Pankhurst'ü işte orada.

Roisin onu masanın altından tekmeler.

'Ow! Ben ciddiydim! Zoya gülüyor.

"Şu Melanie'ye söyle, "Artık senin çay kaltağın olmayacağım. Kendine başka bir enayi bul," diyor Roisin parmağını göğsüme doğru uzatarak.

Bunu Melanie'ye söyleme fikri bile şarabımı boğazıma tıkamama neden oluyor ve Faye ben kendime gelene kadar sırtımı sıvazlıyor.

"Ne yazık ki, sanırım "çay sürtüğü" benim iş tanımımda var," diyorum. 'Bununla başa çıkabilirim. Sadece her şeyin buna degeceğini, eninde sonunda her şeyin yoluna gireceğini bilmek güzel olurdu.

Zoya kolunu bana dolayarak, "Bunu söyleyen, kitabın nasıl bittiğini bilmek istediği için önce son bölümünü okuyan biri," dedi.

"*Bir keresinde* ben de öyle yapmışım.

"Ve onu kendin için mahvettin, değil mi? Zoya mırıldandı. "Ben yaptım.

"Senin aç kalacağın düşüncesinden nefret ediyorum, Luce. Eğer yiyecek paran yoksa sana kahvaltı için para verebilirim," diyor Faye.

Zoya, "Sana bir yatak dolusu kruvasan ve bir yorgan dolusu reçel alacağım," dedi.

'Hayır, teşekkür ederim, ama benim demek istediğim de bu. Siz bana hep içki ısmarlıyor ve kefaletimi ödüyorsunuz. Hayatım boyunca beleşçi olmak istemiyorum. Dudağım titriyor ve herkes beni daha iyi hissettirecek kelimeler bulmaya çalışmayı bırakıp grupça sarılmak için eğiliyor.

"Ben iyiyim, gerçekten, sadece o günlerden birini yaşıyorum. Eminim yarın yepyeni bir bakış açısıyla uyanacağım.

Faye ellerini havaya kaldırıp gerinerek, "Suçu aya at, bu gece ağaran gibbous ay var, her zaman zorlayıcıdır," dedi.

"Ah, demek Zoya'nın beni terk etmesinin suçlusu ay," diyorum.

"Ne? Taşınıyor musun? Roisin, sandalyesinde beceriksizce kayan Zoya'ya soruyor.

'Artık kendime ait bir yerim olmasının zamanı geldi. Foxtons'daki işi bu yüzden kabul ettim - güzel bir yerde yaşamak istiyorum, dışarı çıkmak, seyahat etmek için param olsun istiyorum. Yaşamak istediğim çok fazla hayat var ve her şey paraya mal oluyor.

"Tüm bunları ben de yapmak istiyorum," diyorum ve hemen ardından sesimdeki kendine acıma notasından pişmanlık duyuyorum.

"Eğer televizyon seni mutlu etmiyorsa, belki de uzun saatlere ve berbat ücrete değmiyordur? Zoya öyle diyor. 'Yarın sana Foxtons'da bir iş bulabilirim, harika olursun. Birlikte çalışmamız ne kadar eğlenceli olurdu, Luce? Sonra ikimiz de taşınırız! Zoya koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor, neredeyse şarabını devirecekti.

"Ben emlakçı olmak istemiyorum, Zoya," diye çıkışıyorum, şaraptan yumuşamış beynim sözcükleri süzmeden ağzımdan kaçırıyor. Ağır bir duraklama oldu ve Roisin duyulabilir bir nefes alırken, Faye'in elini şarap kadehine sımsıkı sararak fiziksel olarak gerildiğini hissettim.

Zoya sıkıca, "Para için çalışmak gibi paralı bir şeyi önerdiğim için özür dilerim," dedi.

Neden normal bir insan gibi, 'Teşekkürler Zoya, bunu düşüneceğim,' diyemedim ki? Faye ve Roisin mükemmel bir uyum içinde içkilerinden yavaş yudumlar alıyorlar.

"Öyle demek istemedim. Bu işte harikasın ve sevdiğini biliyorum ama bana göre olduğunu sanmıyorum.

"Bu bir amaç için bir araç, böylece eğlenceli şeyler yapabilirim, böylece seyahat edebilirim.

"Ve bu senin için harika. Ben sadece Kariyerimden vazgeçmek için henüz çok genç hissediyorum.

"Yani benim sanat okulundan vazgeçtiğim gibi mi? Zoya kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarını büzerek sordu.

"Hayır, hiç de öyle demek istemedim.

Zoya, 'Sen benden farklı bir durumdasın,' dedi, yüzü ciddiydi. 'Eğer kendi paramı kazanmazsam, ailem iyi bir aileden gelen Hintli bir çocukla evlenmem için bana baskı yapacak. Sanatımı hep bir hobi olarak gördüler, evlenmeden önce yaptığım, çocuklarım olduğunda bırakacağım bir şey olarak gördüler ama ben küçük bir hayat yaşamayacağım. Eliyle masaya vuruyor

Yumruğunu sıktı, gözleri duygu doluydu. "Kendi şartlarımla, kendi zamanımda resim yapacağım.

"Yapacağını biliyorum Zoy ve durumumdan dolayı başkalarını suçladığımı düşünmeni istemiyorum," diye açıklıyorum.

Zoya, "O zaman sızlanmayı bırak," dedi. "Ya da ek bir iş falan bul. Duraksadı ve sonra sandalyesini masadan geriye itti.

"Hayır Zoya, lütfen gitme. Özür dilerim," diye yalvarıyorum, ona elimi uzatıyorum.

'Yarın erken bir görüş yapmam gerekiyor. Hepsi de ruhsuz, baştan savma işimin bir parçası. Masaya yirmi poundluk bir banknot bıraktı, içtiğimiz şarabı karşılamaya yeter de artar bile. Sonra ben onu durduramadan bardan çıkıp gitti.

"Vay canına, ay bu gece tam bir sürtük gibi davranıyor, ha?" diyor Roisin, ama ben gülümsemeyince elini koluma koyup, "İyi olacak. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin.

"Sadece içimi döküyordum, bunların hiçbiri onunla ilgili değildi," diyorum asık suratla. "Öyle olduğunu biliyoruz," diyor Faye.

"Ben sadece Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir saat sonra metro istasyonunda Faye ve Roisin'e titrek bir veda ediyorum. Faye bisikletle eve dönüyor, Roisin ise taksiye biniyor.

"İyi olacağına emin misin? Faye soruyor, yüzü endişeyle buruşmuş. "Eğer bu tavan meselesi hakkında gerçekten endişeleniyorsan Zoya'nın odasında yatmalısın.

"Biliyorum, yapacağım ve bu gece için teşekkürler, geldiğiniz için hepinize minnettarım. Ancak ikisi de gittikten ve ben boş seyahat kartımı okuttuktan sonra,

Sonra daha da boşalan banka ve kredi kartlarımla eve dönecek kadar param olmadığını fark ettim. Lanet olsun. Faye'i arayıp bisikletle geri dönmesini ve bana bir beşlik borç vermesini isteyebilirim ama bu çok aşağılayıcı. Telefonumdaki harita Soho'dan Kennington Lane'e yürümemin sadece kırk beş dakika süreceğini söylüyor, bu da gecenin onunda uzun bir yol gibi geliyor, ama sonra mesafe görecelidir. Hannibal Alpleri yürüyerek aştı, değil mi ve Roma ordusu Roma'dan Britanya'ya kadar yürüdü. Yeterli zamanınız ve doğru ayakkabınız varsa her şey yürüme mesafesinde.

Görünüşe göre doğru ayakkabıya sahip değilim. Ucuz siyah babetlerim su toplamaya başladığında Londra'daki destansı yürüyüşümün otuzuncu dakikasındayım. Sanırım Roma ordusu Avrupa'yı babetlerle geçmedi.

Daireler. Haritamı sürekli kontrol etmeyerek telefonumun şarjını korumaya çalışıyorum ama artık hiçbir şey tanıdık gelmiyor ve telefonuma bakmak için kaldırıma oturduğumda çok fazla doğuya yürüdüğümü fark ediyorum.

Yol isimlerini yakınlaştırırken, otuz günlük ücretsiz deneme süresi sunduğu için kaydolduğum bir arkadaşlık uygulaması olan LondonLove'dan telefonuma bir bildirim geliyor. Sağa kaydırılmış olmam gereken 'Dale29' adında bir adam benimle eşleşti. Uygulama, yarım mil yarıçapındaki eşleşmeleri size bildiriyor, böylece bir gece dışarıda buluşabilirsiniz.

Lucy26. Benim mahallemdesin! Bir şeyler içmek ister misin? Dale29 yazıyor.

Profil resmi iyi görünüyor. Sarı kıvrıkcık saçları var, bronzlaşmış ve elinde sörf tahtası olan bir fotoğrafı var.

Sadece geçiyordum. Belki başka zaman, diye cevap veriyorum. Bir içki alacak param olsaydı onunla buluşabilirdim, sadece su toplamış ayaklarımı biraz rahatlatmak için bile olsa.

Bir içki, benden mi? Profiline bayıldım, metroda beni gülmekten kırdı geçirdi. Herkes bana baktı. Garipti.

Yağcılık Dale29'u her yere götürür. Biraz daha ileri geri konuştuktan sonra, Dale paralel yoldaki bir barda buluşmayı öneriyor - Falkirk. Sanırım gidip ayaklarımı ve telefonumu şarj edebilirim. Bu adam özel biri olmasa bile, hayatımın sadece yarım saatini boşa harcamış olacağım.

Bir sonraki yoldaki bara vardığımda kapalı olduğunu ve Dale29'un daha az yakışıklı kardeşine benzeyen birinin dışarıda beklediğini görüyorum. Profil resminden daha kilolu ve solgun ama tamamen çirkin değil. Ben yaklaşırken bana dostça bir el sallıyor.

"Özür dilerim, tadilat nedeniyle kapalı olduklarını ve buralarda başka bir yer olmadığını unutmuşum. Bu arada ben Dale. Dale elini uzatıyor ve benimle sıkı bir tokalaşma gerçekleştiriyor.

"Lucy," diyorum. Gerçek hayatta daha az çekici olsa da bar konusunda hâlâ hayal kırıklığına uğramış durumdayım çünkü artık telefonumu şarj edemeyeceğim. "Tam burada oturuyorum," diyor Dale, yan daireyi göstererek.

'Eğer istersen

Bir şeyler içmek için yukarı gel, biraz tehlikeli Slovak cinim ve düz tonığım var.' Bana geniş bir gülümseme attı. "İnternette yeni tanıştığın birinin evine gitmekten çekiniyor olabilirsin ama söz veriyorum katil değilim.

"Bir katil de böyle derdi," diyorum ona, kibarca gülümseyerek.

"Haklısın. Bir elini çenesine götürerek kasıtlı bir düşünme pozu veriyor. "Bir tür "Terbiyeli Adam" kimlik kartı olmalı.

Sana göstereyim. Cin yapma becerimi ya da sohbetimin kalitesini kanıtlamayabilir ama hayati bir tehdit olmadığımı garanti eder.

Elimi uzatarak, "Cüzdanını görebilir miyim?" diye sordum. Benimle yeni tanıştığını düşünürsek, biraz fazla istekli bir şekilde veriyor.

"Beni soyuyor musun?" diye soruyor.

Tavrında hoşuma giden bir şey var ve kartlarını karıştırırken gülümsediğimi hissediyorum. Her zamanki banka kartlarının arasında, telefonumla fotoğrafını çektiğim bir Southwark Kütüphaneleri üyeliği buluyorum. 'Bunu arkadaşlarıma göndereceğim. Eğer beni öldürürsen, tanıdığım herkes senin üyelik numaranı kullanarak kitap alacak. Hayatının geri kalanında kütüphane cezaları peşini bırakmayacak.

Dale göbekten bir kahkaha attı. Onun da bir kütüphane kartı var ve benim komik olduğumu düşünüyor, bu da onunkine geri dönme konusundaki çekincelerimi hafifletiyor. Bazen içgüdüleriniz ve telefon şarj gereksinimleriniz size yol göstermeli.

Dale'in dairesi dikkat çekici değil. Bana Philippa adında bir kızla yaşadığını ama onun bu hafta İspanya'da olduğunu söyledi. Bize içki hazırlarken bir müzik açıyor - müzik hakkında benden daha çok şey bildiğini gösteren İspanyol ve akustik bir şey. Bana bir şarj aleti ve bir cin tonik verdiğinde kendimi onun alçak, bej kanepesinde rahatlarım buluyorum. Dale benimle konuşurken oturma odasını toparlamaya çalışıyor, eski bir pizza kutusunu salona atıyor, bir çamaşır rafının yerini değiştiriyor ve dağınık bir posta yığını saklıyor. Belki Dale iyi bir adamdır, belki birbirimizi tekrar görürüz ve çıkmaya başlarız ve bu nasıl tanıştığımızın hikayesi olur. Yine de Dale adında biriyle ciddi ciddi çıkabilir miyim?

"LondonLove aracılığıyla çok insanla tanıştın mı? Ona sordum.

"Sen dördüncü olacaksın," diyor. 'Diğer uygulamalara tercih ediyorum. Biriyle internette haftalarca konuştuktan sonra buluşup ortada hiçbir şey olmadığını görmekten hoşlanmıyorum.

"Tamamen. Başımı salladım. *Adını unut, Dale'den hoşlanabilir miyim? Profil fotoğrafındaki kadar ince ve bronz olmayabilir ama gözlerimi kısarsam, Chris Hemsworth'ün akşamdan kalma ve baba gibi bir vücudu olsaydı, kısa boylu Chris Hemsworth'e benzeyebilirdi.*

"Bir kızla tanıştım; kişisel antrenördü. Dale bu anıya gülümsüyor ve sonra kanepede yanıma oturuyor. "Normal görünüyordu ama sonunda yatağa girdik ve benden saymamı istedi, bilirsiniz, sanki spor salonunda tekrar yapıyormuşum gibi.

"Bu çok büyük bir baskı," diyorum gülerek.

'Çok fazla baskı! Yirmiye ulaştım ve saymayı unuttum, sonra da yirmiden fazla sayamayacağımı düşündüğü için paranoyak oldum.

"Bir keresinde bara kendi fındıklarıyla dolu bir Tupperware kabı getiren bir adamla tanıştım. Bar kuruyemişlerinin hijyenine güvenmediğini söylemişti.

"Ah, Sincap Adam, o benim bir arkadaşım," diyor Dale sırtarak.

Birbirimizin ortak itiraflarına gülüyoruz ve ben aramızdaki çekimin ilk korlarını hissediyorum. Bu kadar kolay gülmesi, güldüğünde yüzünün bu kadar canlı olması hoşuma gidiyor. Çekingen bir elini bacağıma koyuyor ve ben onu uzaklaştırmak için hareket etmiyorum.

"Peki Lucy26, büyüünce ne olmak istiyorsun?

"Güzel soru. İçkimden bir yudum daha alıyorum ve boğazımda bıraktığı ılık sızının tadını çıkarıyorum. "Her zaman bir TV yapımcısı olmak istemişimdir ama yirmi altı yaşındayım ve hâlâ TV besin zincirinin en alt halkasındayım. Plankton olmaya daha ne kadar dayanabilirim emin değilim. Peki ya siz?

'Planktonun baş döndürücü zirvelerine ulaşmış olmanızdan etkilendim. Ben hâlâ öğrenciyim, besin zincirinde bile değilim.

"Ne okuyorsun? diye sordum.

"Makine öğrenimi alanında yüksek lisans yapıyorum.

'Ooh bu neyi içeriyor? Robotlara dünyayı nasıl ele geçireceklerini öğretmek mi?

Yine gülüyor. *Belki de çok kolay gülüyor. Belki de herkesle böyle gülüyordur.* 'Ha, hayır. Daha çok bilgisayar programlama gibi.

"Teknoloji konusunda berbatım," diyorum ona.

Dale telefonunu çıkarıyor ve şimdi onu sıkıp sıkmadığımı merak ediyorum.

"Profilinle ilgili bazı sorularım var," diyor, sanki bu ciddi bir röportajmış gibi bir ses tonuyla. "Beğeniler" listende bazı ilginç şeyler var.

"Öyle mi? Ne yazdığımı hatırlamıyorum.

"Burada porsukları sevdiğinizi söylüyorsunuz. Neden porsuklar?"

Omuz silkiyorum. "Alınanlar ve tek renkli havalarını seviyorum.

"Yeterince makul. Poirot'yu da "beğeniler" bölümüne koymuşsun. Şu yaşlı kadın TV değil mi?"

"Ayıp, hayır!" diyorum ona en kızgın yüz ifademi takınarak. "Çocukken ailemle birlikte izlerdik. Tema müziğini son derece rahatlatıcı buluyorum. Dale daha fazlasını söylememi bekliyor. "Orişinal polisiye, değil mi? Poirot her zaman kötü adamı yakalar, her şey tatmin edici bir şekilde açıklanır. Agatha Christie'nin dünyasında denge, düzen ve çözüm vardır.

"Gerçek hayatın aksine mi demek istiyorsunuz? Dale sorar.

"Sanırım öyle. Sanırım televizyonu genel olarak bu yüzden seviyorum. Dışarıdaki dünya mantıklı gelmediğinde, televizyon genellikle mantıklı geliyor. Duraksıyorum, gözlerini yakalıyorum, şimdi çok ciddi görüldüğümünden endişeleniyorum. 'Muhtemelen fazla düşünüyorum. Büyük olasılıkla çok fazla televizyon izlemesine izin verilen yalnız bir tek çocuktum. Dale'in telefonunu almak için uzandım. "Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter, hadi profiline bakalım. Pizza sever misin? Bu nefes almayı sevdiğini söylemek gibi bir şey, Dale.

Dale gülüyor ve ben tekrar rahatlamaya başlıyorum. 'Sanırım ekşi mayalı pizza yazdığımı göreceksiniz. Bu tamamen farklı ve çok niş bir konu.

Hikâyelerimizi paylaşıyoruz, daha fazla cin içiyoruz ve vücutlarımız kanepede birbirine yaklaşıyor. Konuştukça Dale'den daha çok hoşlanmaya başlıyorum. Kendine güveniyor ve sorular soruyor. "Bana gelmek ister misin? "den önce bir erkeğin sana tek bir soru sormadığı kaç randevuya çıktığıma inanamazsın. Gerçi düşününce, Dale'in bana sorduğu ilk şey de buydu. Beni öpmek için eğilmesinden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ve sonra her şey ters gidiyor.

Öpücük iyi değildi.

Dilimi emiyor. Sadece çekişli bir öpücükten bahsetmiyorum, *Harry Potter*'daki Ruh Emici ya da *Yaratık*'taki yüz sarıcı gibi dilimin tamamını gerçekten ağzına alıyor.

Kendimi kurtarmam için emiş yeterince gevşediğinde, nefesimi tutmaya çalışıyorum ve sonra tuvalete gitmek için izin istiyorum. Garip bir kahkaha atıyor ve "İyi fikir" diyor.

İyi fikir mi? Bu da ne demek oluyor? Mesane benim Dale, işemenin iyi bir fikir olup olmadığına ben karar veririm. Tuvalette otururken, hayal kırıklığının tanıdık perdesi düşer. Her zaman *bir şey* vardır. Dale normal görünüyordu, beni dinledi ve plankton olmakla ilgili şakamdan hoşlandı. Peki neden onu öpmek solunmak gibi hissettirmek zorunda? Tuvaletten çıkmadan önce bir tomar tuvalet kağıdını rulo haline getirip sütyenimin içine tıktırıyorum, belki eve döndüğümde hala yoktur diye. Merhaba, yeni bir düşünüş.

Kendimi garip bir vedalaşmaya ve bahaneler uydurmaya hazırlayarak oturma odasına geri döndüğümde Dale'i odanın ortasında çıplak bir şekilde dururken buluyorum.

"Tanrım, Dale, bunu görmeye hazır olduğumu sanmıyorum," diyorum, sesim hissettiğimden daha sakin.

"Senden hoşlanıyorum. Sen de benden hoşlanıyorsun. Gezegendeki zamanımız kısa. Bunu fazla düşünmeyelim. Yine gülüyor. Tamam, *kesinlikle* çok fazla gülüyor.

"Hoşça kal Dale," diyorum telefonumu ve çantamı alarak.

"Gitmeden önce en azından bana sakso çekebilir misin?"

Ve bir kez daha, erkeklerin yüzde doksan dokuzu gibi iç karartıcı bir gerçekle karşılaşınca, çıkma isteğim azaldı.

Bölüm 4

Sokağa döndüğümde bu kadar aptal olduğum için kendimi tekmeliyorum. *Belli* ki Dale²⁹ tuhaf biri olacaktı. Üniversiteden beri çıktığım her erkek tuhaftı, kadın düşmanıydı ya da kalçalarımıdan cips yemek gibi gizli bir fetişi vardı. (Ben de kabul ettim ama çarşaflarımdan sirke kokusunu asla çıkaramadım.) Normal erkekler neredeydi? Zavallı çürük dilimi ağzımda yuvarlayarak yolun karşısına geçerken gökyüzü yarıyor ve ani bir sağanak yağmur başlıyor. Bir babetin tabanı yerinden çıktı, ucuz yapıştırıcı ilk su belirtisinde çözüldü. Bu sabah uyandığımda ipimin ne kadar uzun olduğunun farkında değildim ama şimdi sonuna geldiğimi fark ediyorum. Kendime bir melodramatik inleme, iki ayak vurma ve gökyüzüne bir yumruk sallama izni veriyorum.

Eve nasıl gideceğim? Belki de Zoya'yı aramalı, özür dilemeli ve bir çift spor ayakkabıyla gelip benimle buluşması için yalvarmalıyım. Ama telefonumun şarjı bitti - onca şeyden sonra şarj bile olmadı. Ben de tanıdık bir yer görmeyi umarak koşmaya başladım. Çok geçmeden nefesim kesildi ve ayaklarım *d e v a m* edemeyecek kadar ağrıyor. Baskin Place'den sağa dönüp eski kırmızı bir telefon kulübesini geçtikten sonra birkaç kapı ötede yirmi dört saat açık bir gazete bayiiinin olduğunu fark ediyorum ve yağmurun en kötüsünü bekleyebileceğimi umarak oraya doğru koşuyorum. Mavi beyaz tentesi ve tozlu teneke kutularla dolu raflarıyla küçük, yorgun görünümlü bir dükkân. Tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın bana gülümsüyor. Ekose bir bere ve ona uygun bir yelek giyiyor ve solmuş bir iskambil kâğıdı paketiyle tezgâhın üzerinde iskambil oynuyor.

"Yardımcı olabilir miyim, ördekçik?" diye soruyor geniş bir İskoç aksanıyla, karo dörtlüsünü yere bırakarak. "Özel bir şey mi arıyorsun?"

"Yeni bir hayat," diyorum, şaka yaptığımı düşünmesi için gülümsüyorum, ama bu noktada şaka yapmıyorum. Dilim ağrıyor ve o anda telefonumdan tüm flört uygulamalarını silmeye karar veriyorum. Aşkı eski yöntemlerle bulmam gerekecek. Barda sarhoş olarak. Bu küçük dükkânda daha ne kadar gizlenebileceğimi düşünürken

Bir şey satın almadan, ıslak ayak izlerimi muşambanın üzerinde bırakarak, mağazanın arka tarafına gizlenmiş ilginç bir makineye rastlıyorum. Tamamen yersiz görünüyor. Büyük bir ATM büyüklüğünde ve tepesinde soluk altın harflerle 'Dilek Makinesi' yazıyor.

"Dilek dilemek için bir peni ve bir on peniye ihtiyacınız var," diye açıklıyor yaşlı kadın bakışlarımı takip ederek.

Elim bozuk para yuvasına gidiyor. Aşınmış metalde dokunsal ve hoş bir şey var. Sanki farklı bir çağdan kalma bir makine gibi, on yıllardır ülkeyi gezen ve sonunda emekli olmak için buraya gelen on dokuz ellili yılların bir panayır atraksiyonu gibi.

"Neden burada?" diye soruyorum kadına.

"İnsanların ekmek ve süte olduğu kadar dileklere de ihtiyacı var. Belki daha fazla," diyor bana gülümseyerek ve yumuşak, çizgili yüzünde bir nezaket var. İçimden bir ses hiçbir şey almadan yağmurun dinmesini beklememe aldırmayacağını söylüyor. "Bir dilek tutmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, ördekçik.

"Bir kuruşum yok," diyorum, ıslak saçlarımı ensemden çekerken sağanak yağmura bakıyorum ve dışarıdaki tenteye vuran su davulunu dinliyorum. Kadın bana parlak bir peni ve on penilik bir parça uzatıyor.

'Al bakalım, ördekçik. En iyisi iyi bir tane olsun.

Sadece on bir peni, ama geçirdiğim günden sonra bu nezaket beni minnettarlıktan ağlatıyor. Sanki beni biraz yalnız bırakmak istiyormuş gibi uzaklaşıyor. Bir dilek makinesinin sorunlarımı çözeceği gibi bir yanılsama içinde olmasam da merak ediyorum ve dışarıda hala yağmur yağıyor, o yüzden ne olacaksa olsun.

Bozuk paralar yuvaya tıkırdıyor ve eski makine sıcak turuncu ampullerden oluşan bir halkayı aydınlatıyor. Bir melodi çalmaya başlıyor, birkaç notası eksik 'Camptown Races' gibi bir şey. On peni makinenin derinliklerinde kaybolur, ancak kuruş dar bir tel ray boyunca yuvarlanarak merkezi bir metal plakaya doğru gider. Kutunun arkasında neon sarısı yazılar yanıyor - **Dileğini Gerçekleştir** - ve bunun sadece bir oyuncak olduğunu bilmeme rağmen kendimi makinenin kenarlarını tutarken ve tüm hayal kırıklıklarımı ona aktarırken buluyorum.

Keşke . . . Keşke hayatımın düzene girdiği iyi kısma geçebilseydim. Beş parasız, bekar ve sıkışmış olmaktan çok yoruldum. Keşke ne yaptığımı bildiğim, bir kariyerimin olduğu, aradığım kişiyle tanıştığım ve artık ruhumu ezen randevulara gitmeme gerek kalmadığı zamana hızlıca ilerleyebilsem. I

Sadece güzel bir yerde, sağlam bir tavanı ve içinde kemik olmayan bir duşu olan bir yerde yaşamak istiyorum. Eğer hayatımın aşkı dışarıdaysa, onun bulunduğu yere gitmek istiyorum. Ben sadece hayatımın iyi kısmına ulaşmak istiyorum.

Sanki makine işimin ne zaman bittiğini biliyor, çünkü düşüncemi bitirdiğim anda dişliler gıcırıyor ve ikinci bir plaka aşağı inerek bozuk parayı bastırıyor. Sonra sol elimin altındaki ayrı bir yuvaya düşüyor. Düz bir şekilde ezilmiş ve üzerine yeni bir yazı yazılmış: Küçük, girdaplı harflerle **'DİLEĞİNİZ KABUL EDİLDİ'** yazıyor. Sıkıştırılmış peniyi avucumun içinde çevirirken kendimi biraz daha iyi hissediyorum - belki de bir makineye dert yanmak terapistten daha ucuza geliyordur.

"Ne dilediğine dikkat et," diyor yaşlı kadın ve kasanın arkasındaki koltuğundan beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Hangi aşamada olursan ol, hayat asla tam olarak düzene girmez.

Ancak evin yolunu yarıladığımda, ayaklarımda plastik torbalar varken duraksıyorum, kafam karışıyor, çünkü bunların hiçbirini yüksek sesle söylediğimi hatırlamıyorum.

Bölüm 5

Baş ağrısıyla uyandım. Normal bir baş ağrısı değil; sanki biri beynimi çıkarmış, sotelemiş, alevlendirmiş, dikenli tellere sarmış ve sonra da tüm bu pisliği kafatasımın içine geri tıkmış gibi hissediyorum. Bir elimle başımı tutarak, su ya da parasetamol aramak için gözlerimi açmaya çalışıyorum. İşte o zaman perdeleri fark ediyorum, lacivert, güzel dokulu, ağır keten perdeleri. *Onlar benim perdelerim değil.* Sonra krem rengi, fırçalanmış pamuklu yorgana bakıyorum. *Bu benim yorganım değil.* Üstümde, tavandaki nemli, sarı lekeden eser yok, sadece büyük, rattan bir abajur var. *Burası benim yatak odam değil.*

Başımdaki yakıcı ağrı beni irkiltiyor ve d ö n d ü ğ ü m d e yanımdaki yatakta bir adam buluyorum. Başka birini görmenin şoku beni donduruyor ve alarmla çılgılık atmamak için dudaklarımı kapatıyorum.

Neden biri benimle yatıyor? Dale ile yattım mı? Dale ile yatmadığımı biliyorum. . . Tabii yatmadıysam. Dün gece ne kadar içtim? Barda üç kadeh şarap ve ardından yüz emici ile iki cin tonik, çok sarhoştum ama eve biriyle gittiğimi hatırlamayacak kadar sarhoş değildim. Yanımdaki cesede bakınca bunun Dale'e ait olmadığı sonucuna varıyorum. Bu adamın omuzları daha geniş, saçları daha koyu. Dale'in eviyle benim evim arasında birini almış olabilir miyim? Ya içkime ilaç kattıysam? Belki de bu adam içkime ilaç kattı ve sonra beni mükemmel döşenmiş evine kaçırdı.

Dikkatli bir şekilde, beni kaçırma ihtimali olan kişiyi daha iyi görebilmek için eğildim. Yüzüstü yatıyor, yüzü benden uzakta, bir kolu yastığın üzerine sarkmış, görüşümü engelliyor. Güzel bir sırtı var. Katil bir akşamdan kalmalığın kafa karıştırıcı sisinde bile, güzel bir sırtı gördüğümde anlarım. Teni pürüzsüz ve bronzlaşmış, kasları belirgin ve uyuduğu için esniyor olamaz. Tabii esneme hareketleri yaparken uyuyor numarası yapmıyorsa, ama bu da kaçırdığınız birini etkilemek için çok fazla çaba sarf etmek gibi geliyor.

Nerede olduğumu ve onun kim olduğunu bilme ihtiyacım, uzanıp gözbebeklerimin arkasındaki acıya konsantre olma isteğimden daha ağır basıyor. Uyanmadan önce bu adama doğru düzgün bakmalıyım. Beni bodrumuna bağlamayı ve önümüzdeki altı ay boyunca köpek mamasından başka bir şeyle beslememeyi planlıyor olabilir. Soğuk bir ürperti tenimi ürpertiyor - bu kadar çok gerçek suç izlememeliydim, her zamanki Agatha Christie'nden çok daha üzücü. Zoya istatistiksel olarak bir One Direction üyesiyle evlenme olasılığımın köpek maması/çocuk kaçırma durumundan daha yüksek olduğu konusunda beni rahatlatmaya çalıştı ama istatistiklerini hakemli yayınlardan aldığından emin değilim.

Yorganın altından olabildiğince sessizce sıyrılıp bacaklarıma bakıyorum. Ne giyiyorum ben böyle? Bunlar benim pijamalarım değil. Pijamam bile yok, genelde eski bol bir tişörtle uyurum. Bunlar yumuşak krem rengi ipek ve üzerinde sevimli minik zebralar var. Bu adam bana ev arkadaşının pijamalarını mı ödünç verdi? Belki de güzel pijamalara karşı bir ilgisi vardır ve kurbanlarını öldürmeden önce onlara kaliteli gecelikler giydiriyordur? Onun hakkında *Pijama Katili* ya da *Benim Gecelik Kabusum* adında bir Netflix dizisi yapacaklar.

Şakaklarımda zonklayan ağrıyı ve göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışarak yatağın etrafında dolanırken, bu yatak odasının ne kadar zevkli döşenmiş olduğunu tekrar fark ediyorum; yatağın ucunda gri keten kaplı bir sedir, kireç badanalı meşe bir çekmeceli dolap ve - oooh, bu bir gömme dolap mı? Bu yatak odası güzel, çok güzel. Bir yetişkinin, düz paketlenmemiş mobilya satın alacak kadar parası olan birinin yatak odası gibi hissettiriyor. Bu adam ailesiyle yaşıyor olmalı. *Bu yatak ailesinin mi?* Yanına yaklaşıyorum. Şimdi yüzünü görebildiğim için, yeni teorim

Çünkü adam kırklı yaşlarında görünüyor.

İyi tarafından bakarsak, eğer iyi yanlarını arıyorsak, bu adam çok seksi. Sadece çekici değil, Bradley Cooper'ın altın çağındaki güzelliğinden bahsediyorum. Belirgin bir çenesi, biraz kirli sakalı, inanılmaz derecede koyu kirpikleri ve tüylü, kestane rengi saçları var. Baş ağrım, şaşkınlığım ve köpek mamasıyla ilgili korkularım, bu kadar muhteşem bir adamla eve gittiğim için kendimi tebrik edecek kadar uzun süre ortadan kalkıyor. Normalde tercih edeceğimden daha yaşlı olsa bile, dün geceki benim neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü anlayabiliyorum. Tabii bu bir içki krizi değilse, bu durumda bu adamın güzel kirpiklerini düşünmeyi bırakıp polisi aramam gerekiyor. Belki de daha sonra kanıt olarak ihtiyacım olursa diye şimdi idrar örneği almalıyım. Her ihtimale karşı bir kaba işeyip saklamak garip olur mu?

İçine işeyebileceğim uygun bir şey bulmak için odaya bakarken adamın yastığının üzerindeki elini görüyorum ve altın bir yüzük taktığını fark ediyorum: bir alyans. *Adam evli*. Çekicilik derecesi yere düştü. Yatağın onun tarafına bakan tarafında ebeveyn odasına açılan bir kapı var, ben de içeri d a l ı p arkamdan kilitliyorum. Yüzümü yıkamam, kafamı toplamam, buraya nasıl geldiğime dair bir şeyler hatırlamaya çalışmam gerekiyor. Ama dönüp aynadaki yansıamamı gördüğümde, çılgılık atmamak için elimi ağzıma götürüyorum, çünkü dehşet dolu gözlerle bana bakan ... ben, ama ben değilim. Ben, ama farklı. Cildim solgun ve lekeli görünüyor, yüzüm şişkin ama dar - ne gördüğümü anlayamıyorum. Bu şimdiye kadar icat edilmiş en kötü banyo aynası mı? Sanki biri derimi yüzmüş, yanlış yıkama programında yıkamış, sonra da kafatasımın üzerine geri germeye çalışmış gibi görünüyor. Gözlerimin altındaki gölgeler binlerce akşamdan kalmanın bir araya gelmesi gibi. Kaz ayaklarının ilk belirtileri köşelerinden yayılıyor ve alnımda kaşlarımı çatmayı bıraktığımda geri gelmeyen kırışıklık çizgileri var. Kaşlarımı çatmadan duramıyorum.

Yaşlı
görünüyor
um. *Yaşlı*
görünüyor
um.

Aynaya yaklaştığımda, yansımanın kesinlikle ben olduğumu görüyorum, ama çünkü ben değilim. Değişen sadece cildim değil, saçlarım da farklı. Saçlarım ... daha mı iyi? Röfle yaptırmışım gibi görünüyor, bal ve altın renginin birkaç tonu ve önden kat kat düzgün bir saç kesimim var. *Jennifer Aniston saçım var*. Böyle bir saç kesimini nasıl karşılayabildim? Ve gecenin bir yarısı nehrin güneyinde hangi cehennemde röfle yaptırdım?

Klozet kapağına oturup avuçlarımla yüzümü ovuyorum, endişe verici yansıma daha fazla bakmaya isteksizim. Bu berbat bir şaka programı olmalı - sizi bayıltıp on yaş daha yaşlı gösterdikleri yeni bir reality TV fikri. Aynanın arkasında tepkimi kaydeden kameralar olabilir. Ama bunu kim izler ki? Kötü niyetli ve hiç de iyi bir televizyonculuk değil. Kontrol etmek için derimi çekiştiriyorum ama acıyor, yani protez olamaz.

İpek pijamalarımı indirip tuvalete gidiyorum ve aynanın şokuyla polise kanıt olarak saklamak üzere işeyecek bir kap bulmayı unuttuğumu fark ediyorum. Lanet olsun. Tuvaletten örnek alsam işe yarar mı? Çişin seyreltilmesi üzerine düşünürken midemi fark ettim. *Karnıma ne oldu böyle?* Etli ve sarkık ve - ahhhh! Kasık kıllarımın üstünde garip bir yara izi var! Biri beni kesti mi? Tanrım, ben bir uyuşturucu kuryesiyim. Bu

Scarlett Johansson'ın uyandığında midesine bir sürü zihin değiştirici ilaç dikildiğini fark ettiği filmdeki gibi. Gerçi bunun midemi neden büyüteceğini anlamıyorum.

Ayağa kalkıp, aynada vücudumu incelemek için pijama üstümü çıkarıyorum. *Bana ne yapmışlar böyle?* Gğslerim de daha büyük ama daha aşağıda ve sanki şişirilip sndrlmşler gibi üzerlerinde kk beyaz çizgiler var. Muhtemelen daha önce olduğum boyuttayım ama cildim daha az gergin, halka açık havuzdaki soyunma odalarında gördüğüm orta yaşlı kadınlar gibi. Sonra kollarımı kaldırıyorum ve st kısımda kk, sert bir çıkıntı fark ediyorum. *Pazularım var.* Nereden ıktılar?

"Lucy?" diye sesleniyor kapının diğer tarafından. *Adam uyandı ve adımı biliyor.* abucak pijamalarımı üzerime geçiriyorum, başım acıyla karışık ve şaşkınlığım giderek artıyor. Eğer bu gerçekten de berbat bir reality şovsa, yapım şirketini yoğun duygusal sıkıntıdan dolayı dava etmeye niyetliyim.

Kapı tokmağı sallanıyor, sonra adam "Kapıyı neden kilitlediniz?" diye soruyor. "Bir saniye! Geri aradım. Bu adamla konuşmam gerekecek. O sadece Bana neler olduğunu söyleyebilecek tek kişi. Kapının kilidini açarken elim titriyor ve kapıyı açtığımda adamı boxer şortuyla k a r ř ı m d a buluyorum, saçları dağınık ve gözleri hayatımda gördüğüm en delici kobalt mavisi.

"Neler oluyor? Neredeyim ben? Sen kimsin? Ona soruyorum, sesim panik içinde ve yabancı.

"Büyük geceydi, değil mi?" diyor gülümseyerek, sonra yanımdan geçip lavabonun yanındaki kablosuz şarj kapsülünden ince bir elektrikli diş fırçası alırken yanağıma kısa bir öpücük konduruyor. Kablosuz şarj kapsülleri olduğunu bile bilmiyordum.

"Ne yapıyorum ben burada? Neden bu kadar yaşlı görünüyorum?"

Sanki şaka yapmışım gibi gülüyor. "Yaşlı görünmüyorsun sevgilim, muhteşem görünüyorsun.

Sevgilim mi? "Biri bana uyuşturucu mu verdi?" diye soruyorum ona, karnımı kk beyaz yara izi boyunca tutarak.

"Bundan şüpheliyim, Luce. Perşembe gecesi bir iş partisindeydin. Neden? Ortalık biraz karıştı mı?"

Dağınık mı? İş partisi mi? "Kim olduğunuzu bilmiyorum. Sesim ciddi ama dudağım titriyor.

"Biliyorum, biliyorum, ben de kendimi tanıyamıyorum," diyor aynaya dönerek. "Hafta ortasında sarhoş olmayı hayal edemeyecek kadar yaşlı. Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

aynada yüz ifademi inceliyor. Sonra dönüp her iki omzuma birer elini koyuyor, diş fırçası dişlerinin arasında duruyor. "Merak etme, kahve her zaman var.

"Ama ben buraya nasıl geldim?" diye soruyorum. Durumun ciddiyetini gerçekten anlamış gibi görünmüyor.

"Taksiyle. Saat bir gibi bindiğini duydum. Bu sabah kanala teklif götürürken bu kadar geç saate kadar dışarıda kalmama şaşırdım.

Kanalla görüşmek mi? Neden kanala satış yapayım ki? Burada hiçbir cevap alamıyorum, sadece daha fazla soru. Bu adam beni kaçıran biri gibi davranmıyor, *beni tanıyan* biri gibi davranıyor. Onu daha fazla sorgulamak için ağzımı açtığımda, tam önümde boxer'ını çıkarıyor ve tüm konuşma gücümü kaybediyorum.

"Duşa gireceğim," diyor, rustik mavi, parlak fayanslı ıslak odaya giriyor ve suyu açıyor. Yakınlarda bir yerde bir bebek ağlamaya başlıyor. "Amy'yi tutabilir misin?

Amy mi? Amy de kim? Bu daire güzel mobilyalara ve hayatımda gördüğüm en muhteşem duşa sahip olabilir ama ses yalıtımı iyi değil. Sanki komşunun bebeği bizimle aynı dairedymiş gibi ses çıkarıyor. Banyodan geri çekilip, ürkütücü derecede çıplak adamdan uzaklaşarak telefonumu arıyorum. Telefonum cevapları bulacaktır - telefonlar her zaman cevapları bulur. Akşamdan kalmalığın beyin eriten bu yolculuğunu bir araya getirmek için en iyi umudum bu.

Yatak odasında tökezleyerek hırpalanmış gri el çantamı arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum. Dün geceki kıyafetlerimi bile göremiyorum. Koridora çıktığımda başka bir yatak odasıyla karşılaşıyorum. Açık kapı aralığından bir karyola ve ayakta durmuş bana bakan bir bebek görüyorum. *Tanrım!* Bu adamın *bebeği* mi var?

"Anne!" diyor bebek, kollarını uzatarak.

Kafamı çevirip arkamda mucizevi bir şekilde başka bir kadının belirip belirmediğini kontrol ediyorum ama hayır, bebek kollarını *bana* uzatıyor. Temkinli bir şekilde çocuğun odasına doğru bir adım atıyorum.

"Korkarım annen değil," diyorum bebeğe. 'Eminim baban bir dakika içinde dışarı çıkacaktır. Ben sadece çantamı arıyorum. Neden bu bebekle konuşuyorum ki? Muhtemelen henüz konuşmuyordur bile. Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, altı aylık da olabilir, iki yaşında da, çocuklar hakkında tek bildiğim bu.

"Anne!" diyor yine, bana sırtarak. Bebeklere gelince, sevimli bir bebek olduğunu kabul ediyorum. Tulumundaki pembe ayılara bakılırsa, sanırım bu bir

Kız. Tıpkı babası gibi kıvrıcık sarı saçları ve delici mavi gözleri var.

"Sen Amy misin?" diye soruyorum.

"Aim-eee," diyor karyolasının parmaklıklarını tutarak ve aşağı yukarı zıplayarak. Banyoya geri dönüp adama çocuğuna bakmamı isteyerek ne kadar yüz­süz olduğunu söylemek üzereydim ama sonra çıplaklığını ve garip korkunç aynayı hatırladım. Çantamı bulup buradan defolup gitsem daha iyi olabilirdi. Sessizce bebeğin odasından çıkıp koridorda ilerliyor, oturma odası, mutfak, telefonumu, kıyafetlerimi ve akıl sağlığımı bırakmış olabileceğim herhangi bir yere dair işaretler arıyorum. Ama bebeğin görüş alanından çıkar çıkmaz ulumaya başlıyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım kendi kendime. "Annem kötü bir kelime söyledi.

Arkamı döndüğümde, koridorda arkamda duran küçük bir çocuk görüyorum, garip bir çocuk hayaleti gibi görünüyor.

"Aman Tanrım! Beni zıplattın," diyorum, kalp krizini önlemek için bir elimi göğsüme bastırarak.

"Annem *yine* küfretti. Çocuk iki elini ağzına kapatıyor, gözleri sudan çıkmış balık gibi şişiyor. Bebek Amy hala uluyor, kaçmaya çalışan bir mahkum gibi karyolanın bariyerlerini sallıyor.

"Ben senin annen değilim evlat," diyorum çocuğa. "Burada kaç çocuk yaşıyor?" "İki," diyor çocuk, gözlerini bana dikerek. En azından bu konuşabiliyor;

Bana yardım edebilir.

'Çantamı nerede bulabileceğimi biliyor musun? Eşyalarım, telefonuma ihtiyacım var. "Amy ağlıyor," diyor çocuk, bana öyle bir onaylamazlıkla bakıyor ki

bebek banshee'ye doğru yürümek zorunda hissediyorum. Çocuk beni takip ediyor.

"Ne istiyor?" diye soruyorum ona.

"Süt, bez değişimi, bilmiyorum," diyor kapı çerçevesine yaslanarak. Amy'nin yüzü gözyaşlarıyla dolmuş ve küçük yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuş. Bebekleri kim icat ettiyse, ağlamalarını tamamen anlamsız hale getirmek için harika bir iş çıkarmışlar. Kulak zarımı patlatmamak için onu kucağıma almak zorunda kalıyorum. Kucağıma alır almaz gürültü kesiliyor ama şimdi de burnum saldırıya uğruyor.

"Kakasını yaptı," diyor çocuk bana.

"Adın ne senin? diye soruyorum.

"Felix," diyor çocuk. 'Anneme ne yaptın? Uzaylı mısın sen? Onun beynini mi yedin?

'Ben kimsenin beynini yemedim ve annenin nerede olduğunu bilmiyorum. Annen ve baban boşandı mı? Ayrıldılar mı?'

"Boşandılar mı?" diye soruyor.

"Annen genelde seninle mi yaşıyor?" "Evet," diyor yavaşça.

Harika. Çocuk yetiştirme uzmanı değilim ama bu çocuğa babasının bir pislik olduğunu söyleyen kişinin ben olmamam gerektiğine eminim.

"Bana yardım edebilir misin?" diye soruyorum Felix'e, bebeği göstererek. Yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Kaç yaşındasın sen? Sekiz mi? Dokuz mu?"

"Yedi," diyor. 'Annemi nereye koydun? Uzaylılar onu gezegenlerine geri mi götürdü?'

Uzaylılar tarafından kaçırıldım ve yanlış bedene mi yerleştirildim? Bu noktada hiçbir olasılığı göz ardı etmiyorum. Ben dünya dışı bir beden değişiminin lojistiğini düşünürken, adam bebeğin odasının kapısında beliriyor. Artık çıplak olmadığını ve yıpranmış mavi bir kot pantolon ile beyaz keten bir gömlek giydiğini görünce rahatlıyorum. O kadar zahmetsizce çekici ki, dikkatim dağılıyor ve çocuklarının bana 'anne' demesinden korktuğumu kısa süreliğine unutuyorum.

"Günaydın dostum," diyor adam. Felix'in saçlarını karıştırıyor, yanına gidip Amy bebeği başından öpüyor, sonra eğilip beni *dudaklarımdan* öpüyor. *Dudaklarımdan!* Kıpırdamayacak kadar sersemlemiş bir halde donup kalıyorum, geniş, kırışmayan gözlerle ona bakıyorum. Bu adamın küstahlığı. Bok gibi kokan çocuğunu kucağımda tutuyorum ve o sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi beni öpüyor.

"Ben hasta, o yüzden bu sabah onun tai chi dersine gireceğimi söyledim," diyor adam. 'Maria okula gitmek için erken gelecek, bu yüzden sekiz on beşi almak için hala iyi olmalısın. Üzgünüm, gitmem gerek. Akşama görüşürüz. Oh, ve sunumunuzda iyi şanslar. Bayılacaklar.' Sonra el salladı ve uzaklaşmak için döndü.

"Bekle, ne? Beni burada, çocuklarınla mı bırakıyorsun?"

Duruyor, dönüyor, sonra kaşlarını çatıyor, nedense bana kızıyor. "Biliyorum, onlar senin olduğu kadar benim de sorumluluğumdalar ama bunu her zaman yapmıyorum Luce. Gözlerini deviriyor. 'Ben her zaman beni koruyor. Hadi ama, dün gece hafta ortası alemine gitmen benim suçum değil. Maria gelene kadar yirmi dakika dayanamayacağını mı düşünüyorsun?'

Burada kalıp bebeğe bakmak istemediğim için mantıksız davrandığım şeklindeki bu argüman o kadar saçma ki, nasıl cevap vereceğimi bile anlayamadan gitti. Bebeği sahanlığa bırakıp sendeleyerek peşinden gittiğimde bir apartman dairesinde değil, koca bir evde olduğumuzu ve her yerin yatak odası kadar zevkli bir şekilde dekore edildiğini fark ediyorum. Sahanlıkta iki Jo Malone mumu, çocukların çerçeveli bir fotoğrafı ve yemyeşil bir avize bitkisi bulunan eski bir ahşap büfe var. Daha ileride, sahanlığın bir kenarı boyunca, yüzlerce kitapla özenle doldurulmuş büyük bir gömme kitaplık var. Hep böyle bir kitaplığım olsun istemişimdir. Kalın, pelüş bir halı, cilalı maun trabzanlarla çerçevelenmiş geniş, kıvrımlı bir merdivenden aşağıya doğru iniyor.

Evin güzelliği bir an için dikkatimi dağıtıyor, aşağı inip ön kapıyı bulduğumda bir araba garaj yolundan çıkıyor. Üst katta bebek yine uluyordu. Onu yerde bırakmam kötü müydü? Ya emekleyerek merdivenlere ulaşır ve düşerse? Bu adam çocuklarına bakacağımı düşünerek *delirmiş* olsa bile, kimsenin zarar görmesinden sorumlu olmak istemiyorum. Koşarak yukarı çıktığımda çocuğu yerde oturmuş, kız kardeşini teselli etmeye çalışırken buluyorum. İkisi de yaralı gözlerle bana bakıyor.

"Az önce giden adamın adı neydi?" diye soruyorum çocuğa.

"Baba mı?"

"Evet, ama baba dışında gerçek adı ne? Mesela ben Lucy'yim, sen Felix'sin ve o da ...?"

"Sam."

"Peki Sam'i nereden tanıyorum?"

Felix gözlerini tekrar kısıyor ve sonra sola, yanımdaki duvara bakıyor. İçgüdüsel olarak, gözlerim onun bakışlarının yönünü takip ederek duvara monte edilmiş büyük, çerçeveli bir fotoğrafa gidiyor. Düğün günlerinde bir tarlada duran bir çiftin fotoğrafı. Fotoğraftaki adam babaları Sam'in daha genç bir versiyonu ve gelin de ... gelin de ... *benim*.

6. Bölüm

"Lanet olsun! Bağırıyorum. Felix eliyle ağzını kapatıyor. 'Bu nasıl ben oluyorum? Nasıl . . . Bu fotoşop mu?' Daha yakından inceleyebilmek için çerçeveyi duvardan kaldırıyorum. Kadın *tıpkı* bana benziyor, gerçek bana, bu tuhaf, bitkin, uzun saçlı, uyuşturucu kuryesi versiyonuma değil. Hafıza kaybım mı var? Kafamı çarptım ve hayatımın yirmi yılını mı unuttum?

İşte o zaman dilek makinesini hatırladım. *Dilek makinesi*.

Zihnim az önce karşıma çıkan fikri düşünürken 'Olamaz,' diyorum. 'Hayır, hayır, hayır. Bu olamaz.' *Ne dilemiştim? Sıralanmayı. Kişiliğimi bulmayı, hayatımın iyi kısmına geçmeyi.*

Mide bulantısı aniden bastırıyor ve bu gülünç pelüş halının her yerine kusmadan önce aceleyle tuvalete gidiyorum. İşim bittiğinde kafamı kaldırdığımda Felix'in kapıda durduğunu görüyorum, küçük yüzü buruş buruş olmuş.

'Annem dışarı çıkmanın içeri girmekten daha iyi olduğunu söylüyor. Bunu sen istemiştin,' diyor mavi deri bir el çantası uzatarak. "Uzaylı deneylerini bitirdiğinde annemi yerine koyar mısın?"

"Teşekkür ederim," diyorum ve ağzımı bir mendille sildikten sonra çantayı Felix'ten alıyorum. İçini karıştırırken bir telefon buluyorum, üçüncü el iPhone'umdan çok daha büyük ve ince bir telefon. Ekran koruyucusu benim, Sam'in, Felix'in ve Amy'nin bir fotoğrafı. Kilit ekranındaki tarihte Cuma, Nisan'ın yirmi ikinci günü yazıyor, yani dünden sonraki gün, ama yıl yok.

"Hangi yıldayız? Hala kapıda duran ve yüzünde dalgın bir ifade olan Felix'e soruyorum.

Felix cevap veriyor, ama ben yanlış duymuş olmalıyım, çünkü sanırım dünden on altı yıl sonraki bir yılı söylüyor. Tekrar hasta olmam gerek. Kapı çalıyor; Amy hâlâ ağlıyor. Sendeleyerek tekrar sahanlığa çıkıyorum, onu kucağıma alıyorum, 'şşşş' sesleri çıkarıyorum ve onu kendime doğru sarıyorum. Bebekleri böyle rahatlatırsınız, değil mi? Suçluluk duygusu, tenimi cızırtılı bir battaniye gibi sarıyor. Buna sebep olduğum için suçluluk duyuyorum.

bu çocuğun annesini ondan almaktan sorumlu olabilir. Amy'yi merdivenlerden aşağı taşıırken, kapıyı ellili yaşlarında platin sarısı bir kadına açıyorum.

"Neyin var? Berbat görünüyorsun. Bana hemen Amy'yi almak için uzandığını söyledi. "Hasta mısın? Bu Maria olmalı.

Başımı sallayarak, "İyiym," demeyi başarıyorum. Bu neden bu kadar yerleşik bir tepki? Açıkçası, iyi olmaktan çok uzağım.

"Kim bu kokuşmuş kadın? Maria diyor ve ben utanarak ağzımı kapatıyorum ama sonra onun bebekle konuştuğunu fark ediyorum. Amy'nin çenesini gıdıklıyor. Amy gurulduyor ve *sonunda* ağlamayı kesiyor. 'Sen git, giyin, treni kaçırma. Ben çocukları hallederim.'

Maria için Tanrı'ya şükürler olsun - ona sarılmak istiyorum. Ona olanları anlatmalı mıyım? Ne diyebilirim ki? Ne mi oldu? İçimden bir ses başkasına anlatmaya çalışmadan önce kendi kafamda toparlamam gerektiğini söylüyor. Felix en üst basamakta oturmuş, ben yukarı çıkarken beni izliyor.

"Ben iyiym, sadece cin içtiğimde biraz kafam karışıyor," diyorum, bu zavallı çocuğu gereğinden fazla travmatize etmek istemiyorum. Okula gidip herkese annesinin uzaylılar tarafından kaçırıldığını söylemesini istemiyorum. Gerçi şimdi okula gidip herkese annesinin alkolik olduğunu söyleyebilir. Gözlerini bana diyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Yatak odasına dönüp kapıyı kapatıyorum ve çocuğun bana verdiği telefonu buluyorum. Yüzüm kilidi açıyor. Rehberimde gezinerek Zoya'yı arıyorum. Dün gece için özür dilemem, kendimi içinde bulduğum berbat durumu ona anlatmam gerekiyor. Ama numarasını denediğimde bağlanmıyor. Faye'i aramayı deniyorum ama o da doğrudan telesekretere düşüyor ve Roisin'in numarası yurtdışı tonuyla çalıp duruyor ama kimse açmıyor. Roisin neden yurt dışında? Telefonlarla ilgili bir şeyler oluyor. Her ne oluyorsa, sadece eve, daireye, kendi yatağıma dönmem gerekiyor - bu halüsinasyondan kurtulmak için kendime zaman tanımalıyım. Uzun, derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ama içime sakinleştirici olmayan bir dizi koku çekiyorum. Belki de gitmeden önce bir duş almalıyım.

Duş yardımcı oluyor, çünkü hayatımda aldığım en iyi duş. Farklı yüksekliklerde ve son derece iyi dağıtılmış su basıncına sahip üç farklı duş başlığı var. Vauxhall'daki dairemizdeki kireçle tıkanmış, aşağı hariç her yöne püsküren berbat, mikro duş ya da ailemin kapıyı kapattıktan sonra dirseklerinizi hareket ettiremeyeceğiniz kadar dar olan duşu gibisi yok. İşte bu

Hayatım boyunca özlüyor muydum? Ilık su baş ağrımı hafifletmeye başlıyor ve kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Temiz ve kuru bir şekilde gömme dolabı inceliyorum; birkaç kıyafet ödünç almam gerekecek. Takım elbise ceketleri ve erkek gömlekleri sol tarafta sıralanırken, kadın kıyafetlerinden oluşan devasa, mükemmel düzenlenmiş bir seçki sağ tarafta sıralanıyor. Elim bir sıra bluzun üzerindeki narin kumaşı sıyrıyor. Gardırobun en ucunda ayakkabılardan oluşan bir duvar, bir kilisedeki mihrap gibi aydınlatılmış. *Ne kadar çok ayakkabı!* Kurt Geiger, Russell & Bromley, Hobbs, bir kızın isteyebileceği veya ihtiyaç duyabileceği her topuk, çizme, kama veya sandalet. Eğer bu gerçekten gelecekteki hayatıma bir bakışsa, o zaman en azından ayaklarım için bir şeyler doğru gitmiş demektir.

Bir kot pantolon, ipek bir bluz ve siyah süet botlar seçtikten sonra tuvalet masasının çekmecelerini açıyorum ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, yüksek kaliteli kozmetik ürünlerinden oluşan sığ bir tepsi buluyorum. Elim bir göz farı paletinin üzerinde duraksıyor. Makyaj yapmak şu anda öncelikli bir işmiş gibi gelmiyor ama dışarıya bu kadar kötü görünerek çıkmaya da isteksizim. Ev arkadaşlarım beni tanımayabilir, korkabilirler. *Eğer gerçekten on altı yıl atladıysam ev arkadaşlarım orada olacaklar mı?* Bunu düşünemem, sadece buradan çıkmam gerek. Eve gitmem gerek.

Giyinip makyajımı yaptıktan sonra aynaya baktığımda kendimi biraz daha sakın hissediyorum. Bu yansımayı görmenin ilk şokundan sonra, kırk iki yaş için fena görünmediğimi kabul etmek zorundayım, eğer gerçekten o yaşıtıysam. Vücudum hala yeterince düzgün, en azından giysiler içinde ve yüzüm de hala benim yüzüm. *Indiana Jones ve Son Haçlı Seferi filminde* adamın yanlış bardağı seçip beş saniye içinde yüz yıl yaşlandığı sahne gibi, on altı yılın etkisini bir anda görmek şok ediciydi.

Yıpranmış, kahverengi deri motorcu ceketimi ve Felix'in bana verdiği el çantasını alarak aşağıya iniyorum ve Maria'yı çocuklara yulaf lapası verirken buluyorum. Dağınık görünüyor, Amy'nin mama sandalyesi çoktan yulaf malçları ve böğürtlenlerle kaplanmış. Güzel kıyafetlerimi yapışkanlardan korumak için bir adım geri çekiliyorum.

"Ah, çok daha iyi!" diyor Maria.

"Teşekkür ederim," diyorum gülümsemeye çalışarak. Felix dönüp bana bakıyor ve yüzünde kendime ait bir parıltı görüyorum. Kaşlarının şekli, dolgun dudakları. *Bana benziyor.* Bunun farkına varmak beni hem şaşkınlık hem de dehşetle dolduruyor. Bir yanım oturup bu çocuklara bakmak, daha tanıdık izler, benden geldiklerine dair kanıtlar bulmak istiyor. Karnımdaki yara izi sezaryenden olmalı. İkisi de bu şekilde mi doğdu yoksa

İçimde görünmeyen daha fazla yara izi mi var? Bunun çılgınlığı üzerinde durursam, başım dönmeye başlıyor. Şu anda bu düşünceleri inceleyecek kapasitem yok, bu yüzden başka tarafa bakıyorum.

"Buradan tüpe nasıl gidebilirim?" diye soruyorum Maria'ya, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ederek.

"Uzay geminde," diyor Felix, gözleri kocaman ve kırpmadan.

Belli ki şaka yapıyor, ama ya yapmıyorsa? Belki de son on buçuk yıl içinde birileri arabaların yerini alacak mini uzay gemileri icat etmiştir. Trafik sıkışıklığına en uygun maliyetli çözüm gibi görünmüyor, ama hey, bu gelecek, yani ne bilebilirim ki?

"İstasyona mı? Ya arabayla gidersin ya da taksiye binersin," diyor Maria, elindeki kaşık kase ile Amy'nin ağzı arasında duraklıyor. "Neden?"

"Doğru, evet, elbette," diyorum. "Sadece kontrol ediyordum. Etrafta arabanın anahtarlarını ararken, kapının yanındaki kancanın üzerinde 'Anahtarlar' yazdığını görüyorum.

"Tamam, sonra görüşürüz o zaman," diyorum, ama bunu söylerken onları daha sonra görmemeyi umduğumu fark ediyorum, bu kâbustan daha sonrası gelmeden uyanacağım.

"Güle güle anne! Amy aç bir şekilde yulaf lapası kaşığına uzanıp hepsini önüne dökmeden önce mırıldanıyor.

"Maria gittiğinde geri dönüp bize bakmalısın," diyor Felix bana.

"Peki, ne zaman olduğunu hatırlatır mısın?"

"Cuma günleri altı buçukta," diyor Maria. "Yüz bakımı için rezervasyon yaptırdım, o yüzden treni kaçıрма.

'Evet, ha. Anladım. Ne aptalım.'

Felix gözlerini tekrar bana diyor ve Maria benim bir sahtekâr olduğumu anlamadan önce oradan ayrılmak zorunda hissediyorum kendimi.

Dışarıda, araba yolunda, sessiz çıkmaz sokağa bakıyorum. Burası Londra'ya benzemiyor, daha önce hiç gitmediğim bir yere. *Hangi cehennemdeyim ben?* Telefonum bana söyleyecektir. Bir harita uygulamasına benzeyen şeyi açtığımda, telefonumun ekranından üç boyutlu bir projeksiyon yükseliyor. *Vay canına, bu inanılmaz.* Sanki minyatür bir manzaraya tepeden bakan bir dev gibiyim. Haritaya bakarken, bu araba yolunun küçük bir versiyonunda duran küçük bir dijital versiyonumu görüyorum. "İçimden bir ses artık Kansas'ta olmadığımı söylüyor Toto," diyorum haritadaki küçük halime. Uzaklaştığımda, Surrey'de, Londra'ya kırk beş mil uzaklıkta, Kansas'ta da olabilecek bir kasaba olan Farnham'da olduğumu fark ediyorum.

Anahtarı elime aldığımda, yol kenarındaki şık, gümüş renkli emlak arabası bip sesi çıkarıyor. Bu araba üniversitede kullandığım paslı eski Nissan Micra'dan farklı bir canavar. Yaklaşık sekiz kat daha büyük ve ... direksiyon simidi yok gibi görünüyor. Sürücü koltuğuna oturduğumda hareket ediyor ve yer değiştiriyor, bedenime göre ayarlanıyor. Vay canına, rahatmış. Vites kolu yok, görünür bir el freni yok, anahtarı koyabileceğim bir delik bile yok.

"Sür," demeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. "Lütfen sür?

Hiçbir şey olmuyor. Basacak hiçbir düğme olmadığı için elimi pürüzsüz gösterge paneline koyuyorum ve kısık bir bip sesiyle bir şeyler olmaya başlıyor. Bir kontrol paneli yanıyor, sonra gösterge paneli açılıyor ve bir direksiyon simidi yavaşça bana doğru katlanıyor. *Vay canına, bu çok havalı.* Ellerimi direksiyonun üzerine koyduğumda, elektrikli bir motorun düşük uğultusunu hissediyorum. *Avuç içi aktif.*

Sonra araba benimle konuşmaya başlıyor.

Stanley Tucci'ye benzeyen seksi bir Amerikan erkek sesiyle 'Günaydın Lucy' diyor.

"Merhaba? Cevap veriyorum.

'Lucy, alkol değerlerin güvenli bir şekilde araç kullanmak için çok yüksek. Lütfen başka bir ulaşım yolu arayın. Sanırım *bu* Stanley Tucci. Arabanın gücü kesiliyor ve direksiyon geri çekiliyor. Araba kullanmama izin vermeyecek. Başımdaki hislere bakılırsa, muhtemelen dün gecedan kalma limitin üzerindeyim.

Taksi o zaman.

Neyse ki telefonumda bir taksi uygulaması var.

Dakikalar sonra şık, siyah, elektrikli bir araba geliyor. Arka koltuğa tırmanırken bir ses, 'Lucy, kahvaltı etmedin. Güne besleyici bir öğünle başlamazsan enerji seviyen sabahın ortasında düşer. *Vay be. Taksi kahvaltı etmediğimi nereden biliyor?* Ama ses tekrar başladığında, telefonumdan geldiğini fark ediyorum. 'Bu hafta sadece İKİ ÜNİTE egzersiz yaptın. Hedeflerinize ulaşmak için öğle tatilinde yüksek yoğunluklu bir egzersiz yapmayı düşünün. Telefon duraklıyor. 'NATALIE, SOHO GYMNASIUM'da ON BEŞTE BİR'de yoga dersine katılıyor. Ona katılmak ister misiniz?

'Oh, bu, vay be ...' *Natalie diye birini tanımıyorum bile.* "Az önce telefonum bana şişman olduğumu mu söyledi? Taksi şoförüne sordum.

"Geleceğe hoş geldin aşkım," diyor başını sallayarak.

"Teşekkürler," diyorum, muhtemelen alaycı davrandığını fark etmeden önce. "Bu sesi nasıl kapatacağımı biliyor musun?" Duraksıyorum. "Bu yeni bir telefon.

'Kapatırsan tüm puanlarını kaybedersin. Karım çok iyi, geçen ay Altın Seviye Fitbulous'a ulaştı. Şoför dikiz aynasından bana baktı. 'İstersen metin güncellemelerine geçebilirsin, nasıl yapılacağını gösterebilirim ama o zaman Dinle ve Öğren bonus puanlarını alamazsın.

"Bonus puanlardan memnuniyetle vazgeçerim," diyorum ona.

Araba bir istasyonun otoparkına yanaştığında, şoför telefonumu ona vermem için elini sallıyor, sonra da ayarları benim için değiştiriyor.

"Eğer yardımı olacaksa, bonus puanlara ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum," diyor nazikçe.

İstasyonda bir kahve barı var. Fiyat listesine baktığımda bir lattenin on iki pound kırk sent olduğunu görüyorum. *On iki pound kırk mı?* Bu da ne böyle? Ödemeyi beklediğimin dört katı. Belki komadayımdır ya da ölmüşümdür. Belki de tavanım üzerime çöktü ve burası araf - fahiş kahve ile banliyö yaşamı. Bilet bariyerinde bazı insanlar kartlarını okutuyor, diğerleri ise avuçlarını makineye okutuyor. Çantamda banka kartlarıyla dolu bir cüzdan var, ama önce avucumu deniyorum ve bariyer beni geçiriyor.

Dört dakika sonra, Londra'ya giderken cam kenarında bir koltukta oturuyorum. Güvenli, tanıdık, görkemli Londra. Tren vagonu güven verici - aynı çirkin koltuk kılıfları, aynı hafif çamaşır suyu kokusu ve taşan çöp kutuları. Gelecekte trenlerin Japonya'daki o gösterişli mermi trenlere benzeyeceğini hayal etmiştim. Yani ya demiryolu ağı hala kronik olarak yetersiz finanse ediliyor ya da ben gelecekte değilim. Sonra bu sabahki olayları hatırlıyorum ve vücudum istemsiz bir şekilde ürperiyor.

Telefonumu çıkarıp Zoya'nın numarasını tekrar deniyorum. Hâlâ bağlanmıyor. Başka kimi deneyeceğimi düşünürken, ekranımda 'Ofis' yazısı yanıp sönüyor. Sonra Fit Fun Fabulous'tan gelen bir uyarı kalp atış hızımın ve stres seviyemin normalden yüksek olduğunu bildiriyor. Rehberli bir derin nefes egzersizine katılmak ister miyim? Hayır, istemezdim. Telefonu çantamın dibine itiyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, ağaçlara ve hızla geçen evlere odaklanıyorum. Sadece eve gitmem, yatağıma dönmem, uyumam ve bu her neyse ondan uyanmam gerekiyor. *Tren, ev, akıl sağlığı. Tren, ev, akıl sağlığı.* Bu kelimeleri kafamda bir mantra gibi tekrarlıyorum. Buraya nasıl geldiğim ya da *buranın* nerede ve ne zaman olduğu gibi başka bir şey düşünmeye başlarsam, beynim patlayabilir.

Bölüm 7

Londra hatırladığım gibi görünmüyor. Waterloo'da bilet bariyerleri yok, sadece geçtiğinizde alçak bir ping sesi çıkaran kapılar var. Yolda yeni bir parlaklık var ve yukarı baktığımda tonozlu tavanın gittiğini ve üzerimizde sadece mavi gökyüzünün olduğunu görüyorum. Bu mimari açıdan imkansız geliyor ve sonra gökyüzünde uçuşan reklam afişlerini fark ediyorum, bu da bana bunun dev bir ekran veya projeksiyon olması gerektiğini düşündürüyor. Ayaklarımın dibinden bir mırıltı sesi geliyor ve aşağı baktığımda Roomba tarzı şık bir makinenin koridor zeminini cilaladığını görüyorum. Tüm bunlar bir rüya olamayacak kadar ayrıntılı geliyor. Tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmek için duramıyorum, sadece eve gitmem gerekiyor.

Ama ev de hatırladığım gibi görünmüyor. Vauxhall istasyonunda gün ışığına çıktığımda ve köprünün altından Kennington Lane'e doğru yürüdüğümde, her şey ince bir şekilde farklı hissediyor. Sarı ve beyaz yol işaretleri gitmiş, yerlerini trafik ışıklarıyla birlikte değişen parıldayan elektronik işaretler almış. Sevgili Vauxhall Meyhanemiz yıkılmış ve meyhanenin olması gereken yerde parlak cam cepheli dairelerden oluşan bir sütun var. *Vauxhall Tavernası'nı nasıl yıkabilirler? O bir kurum, Londra'nın simgesi.* Daha acil önceliklerim olmasaydı, milletvekilime sert bir e-posta yazardım. Dairemin hala orada olup olmadığını görmek, eski hayatımın tamamen silinip silinmediğini öğrenmek için çaresizce koşmaya başlıyorum. Tek istediğim nemli, rahatsız yatağıma geri dönmek ve tüm bu halüsinasyonun sona ermesi.

Neyse ki seksen üç numara hâlâ ayakta. Bina biraz yıpranmış olsa da değişmemiş görünüyor. Üçüncü kat zilinin yanındaki küçük levhada 'ZoLu JuEm' yerine 'Graham' yazıyor ama yine de zile basıyorum. Cevap gelmiyor ve ellerimi kapının çerçevesine sıkıştırıyorum. Sanki şimdiye kadar gördüğüm her şeyi bir sanrı olarak kabul edebilirim, ama dairem, evim, uyumaya gittiğim yer - eğer orada değilse, o zaman ... o zaman

Ne? Emily'i aramalıyım. Emily her zaman evde olur. Telefonumda şu anda 'Office'ten gelen üç cevapsız arama var. Emily iki kez çaldıktan sonra açıyor.

"Alo?"

"Emily, oh Emily, Tanrı'ya şükür. Tamamen çılgınca bir şey oldu, gerçekten yardımına ihtiyacım var. Evde misin?"

"Evde mi?" diye tekrarlar. "Kimsiniz?"

"Ben Lucy. Lucy Young."

"Oh, Lucy. Merhaba." *Neden telefonunda benim numaram yok?*

"Bak Em, bu çılgınca gelecek ama sanırım zamanda yolculuk yaptım. Ya öyle ya da tamamen psikotik bir sanrı görüyorum. Daireye girmem gerek."

"Doğru," diyor yavaşça, insanların çocuklarla ya da bıçaklı adamlarla konuştuğu şekilde.

"Dün Vauxhall'da ev arkadaşıldık, üst kattaki yaşlı Stinkley'i azarlıyorduk. Ezeziel ya da Zebadiah adında biriyle yatmıştın. Hatırlıyor musun?"

Emily gergin bir 'hmmm' sesi çıkardı.

"Sonra bugün Surrey'de rastgele bir evde bir koca ve iki çocukla uyandım. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğimi göstermek için bunu biraz gülerek söylüyorum."

"Doğru," diyor tekrar, sonra uzun bir duraksamadan sonra. "Uyuşturucu aldın mı Lucy? Neredesin?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla değil ve dairenin dışındayım, bizim dairenin. Az önce söyledim ya."

Ekranda bir bip sesi duyuldu; görüşmemizi videoya çevirmek istiyordu. Kabul tuşuna basıyorum ve Emily'nin yüzü ekrana geliyor, ama benim tanıdığım Emily'ye hiç benzemiyor. Kırmızı saçları gitmiş, yerine şık bir küt saç gelmiş. Her zamanki tulumunun yerine yakalı bir gömlek ve gri bir takım elbise ceketi giyiyor gibi görünüyor. *Succession*'daki Shiv'e benziyor.

Tek söyleyebildiğim "Emily?" oldu.

"Şaka mı yapıyorsun yoksa kafan mı güzel anlamak için gözlerinin içine bakmam gerekiyordu," diyor ve bakışlarımı tutarken yüzü yumuşuyor. 'Eğer ikisi de değilse, o zaman bir doktora görünmen gerekiyor gibi görünüyor Lucy. Başına bir darbe mi aldın?"

"Sanmıyorum ama belki. Duraksadım. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama daha çok son derece gerçekçi bir halüsinasyon ... ya da ... ya da zamanda yolculuk gibi geliyor."

"Doğru," diyor tekrar, sesi şüphecilikle dolu.

"Hatırladığımdan çok farklı görünüyorsun," diyorum. "Dreadlock'larına ne oldu?"

Ağzının kenarında bir gülümseme belirliyor. "Uzun zaman önce gittiler. Bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Peki hala taş baskı mı yapıyorsun?"

Emily sanki beni şımartıyormuş gibi gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor. Sonra şöyle diyor: "Artık yönetici arama işinde çalışıyorum. Kent'te yaşıyorum, üç çocuğum var.

"Vay canına, bu çılgınlık.

"Dinle Lucy, üzgünüm ama eğer ciddiysen, bence gerçekten bir doktora görünmelisin. Duraksıyor. "Akıl sağlığı geçmişin var mı? Bu daha önce başına geldi mi?"

"Doktora ihtiyacım yok Em, sadece bir arkadaşla ihtiyacım var. "Lucy, on beş yıldır konuşmuyoruz.

Konuşmadık mı?"

"Hayır. Daireyi bıraktığımızda da görüşmedik. Bakışlarını kaçırdı.

"Peki ya Julian? Nerede o?"

"Sanırım artık Amerika'da yaşıyor. Dudağını ısıırıyor. "Bak, senin için arayabileceğim biri var mı? Aileniz? Aile doktorun? Eski okul arkadaşlarından biri? Bir toplantıya girmek üzereyim, ama beni aradığınıza göre bir bakım yükümlülüğü hissediyorum.

Bakım yükümlülüğü mü? Sesi tanıdığım Emily'ye hiç benzemiyor ve onun insanları arayıp uyuşturucu kullandığını ya da aklımı kaçırdığımı söylemesini istemiyorum.

"Hayır, hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim, muhtemelen akşamdan kalmayım. Dairenin önünden geçerken aklıma sen geldin ve ...' *Ve ne? Hâlâ burada yaşıyor olabileceğini mi düşündüm? Bana yardım edebileceğini mi düşündüm?* "Sadece kötü bir nostalji vakası sanırım. Bana bir şey olmaz. Toplantınızda iyi şanslar."

Telefonu kapattıktan sonra omzumu ön kapıya yaslıyorum. Bu sabah karşılaştığım tüm inanılmaz şeyler arasında, hippie Emily'nin artık takım elbise giymesi ve yönetici arama işinde çalışması en az anlaşılır olanlardan biri. İçimi yoğun bir yalnızlık duygusu kapladı. Emily'nin tepkisiyle ilgili bir şey - bana asla inanmayacaktı. Bana kim inanırdı *ki?* Kendimi onun yerine koysam ve biri beni bu hikayeye arasaydı, onlara Emily'nin bana verdiği tavsiyenin aynısını vermez miydim - bir doktora görünmelerini? Belki de hastayım. Telefonumu tekrar açıyorum, bir can simidi gibi sarılıyorum.

Fit Fun Fabulous Alert - Stres seviyeniz oldukça yüksek. Neden yavaş bir yürüyüşe çıkmıyorsunuz?

"Siktir git," diyorum ekrana ve uygulamayı siliyorum. Ailemi aramayı düşünüyorum ama 'Ana Sayfa'ya gittiğimde yeni bir mide bulantısı başlıyor. Eğer gerçekten kırklı yaşlarımdaysam, annem de babam da yetmişli yaşlarında olmalı. Ya cevap vermezlerse? Ya ...

Elimde tutarken telefonum yanıp sönüyor. 'Office' yine arıyor ve kendimi ebeveynlerimden birinin ya da her ikisinin de ölmüş olabileceği korkunç düşüncesinden uzaklaşmak için cevap verirken buluyorum.

"Lucy, ben Trey, neredesin?" diyor yüksek bir erkek sesi.

"Vauxhall," diyorum.

'Tren sorunun mu vardı? Kanal yöneticileri burada. Onlara kahve verdim ama siz olmadan sunuma başlamak istemiyoruz. Ne kadar çabuk g e l e b i l i r s i n ? Trey her kimse, sesi stresli geliyor.

"Evet, o konuda, ben ... hastayım.

Future Me'nin nerede çalıştığını merak etsem de, şu anda herhangi bir toplantıya katılamayacağım açık, hiçbir şey bilemem. Trey'in söylediklerinden hala televizyonda çalıştığımı varsayıyorum ama televizyon prodüksiyonu artık tamamen farklı olabilir. Her şey 4D kameralar ve Smellovision kullanan robotlar tarafından yapılıyor olabilir. Gerçi trenlerde hiçbir gelişme olmadığı düşünülürse, geleceğe fazla güveniyor olabilirim.

"Hasta mısın?" diye yankılanıyor Trey telaşla. "Vauxhall'da olduğunu sanıyordum?" "Çok hastayım. Kahvaltıda yediğim bir şey yüzünden. Kötü çiroz.' *Çiroz mu? Neden?*

Çiroz mu dedim? Sadece mendilli güneş şapkası takan ve Margate'teki pansiyonlarda yaşayan seksen yaşındaki adamlar çiroz yer. "Toplantıyı benim için yapabilir misin?" diye umutla sordum.

"Ben mi? Sunumu benim yapmamı mı istiyorsun? Elbette Michael yapmalı?" diyor Trey, sesi bir oktav yükseliyor.

'Evet, evet, Michael, elbette. Kippers pişmanlığı kafamı karıştırıyor. Gitmeliyim, sanırım yine hasta olacağım. İyi şanslar!' *Tamamen yalan değil. Bugün hastaydım.*

Telefona cevap vermem aptallıktı.

Eğer eve ve işe gidemezsem, şimdi nereye gideceğim?

Gazete bayiine. Dilek makinesi.

Her şey orada başladı, bundan eminim. Makineyi bulabilirsem, belki kendimi geri dileyebilirim. Eğer bu gerçekten buysa, doğaüstü bir dileğin gerçekleşmesi mi? Ama neredeydi, gazete bayiinde mi? Dale'den ayrıldıktan sonra yağmurda koştuğumu hatırlıyorum ama ne kadar uzağa ya da hangi yöne gittiğimden emin değilim.

yön. Gazete bayiinden eve dönmek tam bir bulanıklık. Eve hiç gitmediğim için mi, yoksa on altı yıl önce olduğu için mi?

Gözlerimi kapatarak aradığım şeyi gözümde canlandırmaya çalışıyorum - mavi bir tente, B ile başlayan bir sokak adı; bardan çok uzakta olamaz, The Falcon? Adı neydi? Telefonumda Southwark'ı işaretleyip 'pubs' diye aratıyorum. Ekranda birkaç nokta beliriyor. The Rising Sun, the Huntsman and Hound, the Falkirk. *Falkirk*, işte buydu. Hâlâ orada.

Haritayı takip ederken yenilenmiş bir iyimserlik hissediyorum. Bari bulacağım, gazete bayiini bulacağım, eve dönmeyi dileyeceğim ve tüm bunlar sona erecek - sabah arkadaşlarıma anlatacağım gerçeküstü bir hikaye. Bara vardığımda tamamen farklı görünüyor, artık brütalist siyah cam ve çelik bir kutu. Yıkılıp yeniden inşa edilmiş ama aynı ismi korumuş olmalı. *İnsanların tüm bu mükemmel binaları yıkmasının nesi var?* İçgüdülerime uyarak önce bir yola, sonra diğerine giriyorum. Sonra önümde tanıdık bir sokak adı, Baskin Yolu, köşede eski kırmızı bir telefon kulübesi, burada daha önce bulduğum hissi. *İşte burası*. Sokağa döndüğümde mavi beyaz bir tente görmeyi umarak nefesimi tutuyorum. Ama hiçbir şey yok - sadece üzerinde 'Schwarz İnşaat' yazan bir inşaat alanı ve caddenin kenarında gazete bayiinin olduğu yerde üç ya da dört düzleştirilmiş arsa var. Ve eve dönüş için umutlarım ne kadar çabuk arttıysa, o kadar çabuk unutulup gittiler.

Bölüm 8

Vauxhall'a sadece on beş dakikalık yürüme mesafesindeyim ve geldiğim yoldan geri dönmek dışında nereye gideceğimi bilmiyorum. Waterloo'ya giden dönüş trenine mi binmeliyim? Farnham'a geri dönüş yolunu mu bulmalıyım? Birlikte uyandığım o adamdan bana yardım etmesini mi istesem? Artık tanıdık gelen sokaklarda dolaşırken Kennington Lane'de olduğumu fark ediyorum. Başka nereye gideceğini bilmeyen bir güvercin gibi, kendimi bir kez daha ön kapımda duraklarken buluyorum. Çaresizlik içinde, eski hayatıma geri kabul edilmek için son ve umutsuz bir çabayla tüm zillere basıyorum. Bu sefer bir erkek sesi cevap veriyor. "Evet?"

"Alo?" diye sesleniyorum
hoparlöre. "Kimsiniz?" diye
soruyor ses.

"Ben Lucy, Lucy Young, üçüncü dairede yaşıyorum - *eskiden* üçüncü dairede yaşıyordum. "Hmmmm," diye geliyor ses ve tanıdık bir "hmmmmmm".

Stinkley?

"Bay Finkley? Siz misiniz?"
'Olabilir,' diyor.

Bu sabahtan önce, Bay Finkley'in sesini duyduğuma memnun olduğum bir senaryo hayal edemezdim, ama işte burada.

'Oh Bay Finkley, hala burada mı yaşıyorsunuz? Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam. Beni hatırladınız mı? Lucy, alt katta oturuyordum, banyo sorunumuz vardı, tavandan sızıntı yapıyordu?'

"Altımda pek çok insan yaşadı," diyor. "Birçoğunun banyomla ilgili sorunları vardı.

"Beni içeri alır mısınız? Tuhaf bir gün geçiriyorum ve tanıdık bir yüz görmek isterim.

Bir duraksama, bir iç çekme ve ardından, "Beni soyacak mısın?" "Hayır, seni soymayacağım.

"Çünkü pullarım dışında çalmaya degecek bir şeyim yok.

Pullarını çalmayacağıma dair güvence veremeden bir vızıltı ve tıkırtıyla ön kapı açıldı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, iki buçuk yıldır evim olan üçüncü dairenin kapısında duraklıyorum. Kapının yanında yerde bir çift küçük Wellington bot, bir çocuk bisikleti ve üzerinde dönen, neşeli bir yazı tipiyle 'Deli Evi'ne Hoş Geldiniz' yazan bir paspas var. Sanki eski hayatıma olan bu yakınlığın tılsımlı, sakinleştirici bir özelliği olabilirmiş gibi elimi kapıya bastırıyorum. Ama yok.

Bay Finkley yukarıdaki sahanlıkta bekliyor ve bana bakıyor. İlk izlenimim hiç değişmemiş olduğu. Aynı köşeli yüzü, aynı yerçekimine meydan okuyan saçları var.

'Seni hatırlıyorum. Bana bitkileri sen vermiştin.' *Bitkiler mi?*

"Burada kim yaşıyor?" diye soruyorum, üçüncü dairenin kapısını göstererek.

"Gürültücü bir çocuğu olan bir çift. Gözlerini kapıya diyor. Duvara yaslanıp kayarak yere oturduğunda, "İyi m i s i n ?" diye soruyor.

"Kulağa çılgınca gelecek ama dün yirmi altı yaşındaydım ve bu dairede yaşıyordum, bu sabah başka bir yerde uyandım ve on altı yaş daha büyüğüm.

Bay Finkley başını sallıyor, sanki bu neden burada olduğuma dair gayet normal bir açıklamamış gibi. Ön kapısını açıyor ve "İçeri gelseniz iyi olur o zaman. Gerçi size ikram edecek çay ya da kahvem yok.

Bay Finkley'in ön odası tam bir yeşillik cümbüşü. *Her yerde* bitkiler var. Seramik saksılar her yeri kaplıyor, asılı sepetler yapraklarla dolup taşıyor ve kapı çerçevelerine tırmanan yeşillik dalları var. Bu ormanın içinde, tozlu kahverengi mobilyaların etrafına yığılmış kutular ve kutular dolusu ıvır zıvır saklı. Hava ıslak çamaşır, güve yeniği halılar ve bahçe merkezi kokuyor.

"Size su ya da jambon ya da her ikisini birden ikram edebilirim," diyor, bir bitkiyi kanepeden alıp karşıma oturuyor, sonra da şüpheli bir şekilde kahve gibi görünen ve kokan bir fincan alıyor.

'Böyle iyiyim, teşekkür ederim. Çok fazla bitkiniz var,' diye gözlemliyorum. Gergin olduğumda, bariz olanı söylemeye eğilimliyimdir.

'Koleksiyonumu sen başlattın. Hatırlamıyor musun?

"Ben mi? Bitkilerle aram çok kötüdür ve hayır, hiçbir şey hatırlamıyorum, zaten bu yüzden buradayım.

Bir süre sessizce oturduk. O kadar insan arasından Bay Finkley'nin bana nasıl yardım edebileceğini umuyorum bilmiyorum ama beni rahatlatan bir şey var.

Hatırladığım kadarıyla aynı görünen ve aynı sese sahip biriyle, bana tamamen deliymişim gibi bakmayan biriyle oturuyorum.

Kaşlarını çattı. "Demek birkaç yıl kaybetmişsin.

Başımı sallıyorum. "Mantıklı bir açıklaması olmalı ama sanki bir şekilde ileriye atlamışım gibi geliyor," diyorum ona.

'Her zaman mantıklı bir açıklama yoktur. Bazı şeyler mantıklı değildir, solucan delikleri ve nanoteknoloji gibi. Duraklıyor, işaret parmağını havaya kaldırıyor ve kahve fincanının üzerinden kırpmayan gözlerle bana bakıyor. "Bunu sen mi istedin? Hayatının sona ermesini mi diledin? Ses tonu o kadar ciddi ki kendimi gözyaşlarına boğulurken buluyorum.

"Evet, sanırım istedim," diyorum ve sonra uluyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Ama öyle olsun istemedim, yaşlı olmak istemedim, sadece kruvasan yemek ve berbat randevulara çıkmamak istedim.

Bay Finkley ayağa kalkıyor ve bir an için bana sarılmaya çalışacağından endişeleniyorum ama bana sadece bir kutu mendil uzatıyor. Uzatılan kutudaki tüm mendiller kullanılmış ve yenileriyle değiştirilmiş gibi görünüyor ama ben bunu nezaketen kabul ediyorum ve gözyaşı lekeli yanaklarımı koluma siliyorum.

"Oldukça zor bir durum. Bay Finkley iç geçiriyor ve ağlamamın durmasını beklerken parmaklarını sandalyesinin kollarına vuruyor. 'Ve kendinizi içinde bulduğunuz bu gelecek hayat. Neye benziyor? İyi bir şey mi?

"Bilmiyorum. Bunu düşünecek fırsatım olmadı. Yakışıklı bir adam, iki çocuk, bir sürü güzel ayakkabı var. Ne kadar aptalca görüldüğümün farkında olarak başımı sallıyorum.

'Kulağa o kadar da kötü gelmiyor o zaman - eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan. Bana göre değil. Çocuklardan ya da ayakkabılardan hoşlanmam. Bay Finkley ayağa kalkıyor, küçük, paslı bir sulama kabı alıyor ve asılı sepetlerini sulamaya başlıyor. Ayakkabı ya da çorap giymediğini ancak şimdi fark ediyorum.

'Ama eğer bu gerçekse, o zaman hayatımın *yıllarını* kaçırdım demektir. Çocuklarımı ya da evli olduğum adamı tanımıyorum, hatta arkadaşlarımın kim olduğunu bile bilmiyorum. Ayrıca, kibirli görünmek istemem ama eminim yaşlanmak yavaş yavaş ilerlediğinde o kadar da kötü değildir, ama bir anda gerçekleştiğinde dehşet vericidir. Her iki avucumu da gerginlikten ağrıyan boynumun arkasına sarmak için duraklıyorum. "En kötüsü de, olanları anlattığımda kimsenin bana inanmayacak olması. Açıkçası, bana inanmana şaşırdım.

"Sana inandığımı söyledim mi? Bay Finkley bana gri, ince kaşlarını kaldırarak soruyor. "Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da açık fikirli ve kapalı bir klozet kapağına sahip olmanın en iyisi olduğudur.

"Peki, benim yerimde olsaydın ne yapardın?" diye soruyorum avuçlarımın arasında yüzümü ovuşturarak.

"Eski hayatını sevmiyordun. Omuz silkiyor. "Yükseltmenin tadını çıkarırdım. Eğer otobüsten inemiyorsan, yolculuğun tadını çıkarabilirsin. Bunu hapishane kütüphanesindeki bir posterde görmüştüm.

"Hapishanede mi *çalıştın*? Sinirle sordum.

"Hayır, hapishanede birkaç gece geçirdim. Duraklıyor, sonra ekliyor: "Esasen bir yanlış anlaşılmaydı. Tekrar duraklar, gözlüklerini çıkarır ve gömleğinin köşesine siler. "Yeniden kırk iki yaşında olmak için her şeyimi verirdim. Gidebileceğim yerler. Şömine rafına yaslanmış tozlu bir dünya haritasını işaret ediyor.

"Seyahat etmeyi sever misiniz, Bay Finkley?

'Gençliğimde her yere giderdim. Artık gitmiyorum. Başının yan tarafına vuruyor. 'Çok fazla insan izliyor. Tüm bu yüz tanıma teknolojisi - şekil değiştiren sürüngenler sizi böyle yakalıyor.

Doğru. Bay Finkley'nin gözleri odanın içinde geziniyor, sanki şu anda bile birileri konuşmamızı dinliyor olabilir miş gibi. Belki de sabıkalı ve paranoyak eğilimleri olan bir adamdan hayat tavsiyesi almamalıydım.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim Bay Finkley. Daha fazla zamanınızı almayacağım. Sizi tekrar görmek güzeldi.

Başını salladı. Bana ön kapıya kadar eşlik etmek üzere hareket ederken cebinden bir parça jambon çıkarıp parmaklarının arasında ovuşturduktan sonra ağzına atıp yavaşça çiğniyor.

'Altı yıldır gelen ilk ziyaretçim sensin. İstersen bir ara yine gel. Size haritalarımı gösterebilirim.

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim," diyorum, haritalarını görmek için geri gelme olasılığımın çok düşük olduğunu bildiğim halde.

Benimkine benzeyen koridorda yalnız kaldığımda, Bay Finkley ne kadar eksantrik olursa olsun, haklı olabileceğini kabul ediyorum. Nasıl geri döneceğimi bilmiyorum, o halde dışarı çıkıp keşfetmekten başka ne yapabilirim?

Bir şey yapmadan önce kahveye ihtiyacım var. Burada ne kadar pahalı olduklarını göz önüne alırsak, önce banka bakiyemi kontrol etmeliyim. Bugün her şeyin üzerine bir de kartımın reddedilmesi gibi bir utançla yüzleşmem. Caddenin karşısında bir ATM var. Cüzdanımda bir banka kartı buldum ve makineye yerleştirdim. İşlem yapmıyor.

Hatta benden bir pin bile istiyor, ama sadece yeşil bir ışıkla yüzümü tarıyor. "Face ID kabul edildi. 'Bakiyeyi gör'e dokunduğumda ekranda bir numara yanıp sönüyor.

"Vay anasını! İnançsızlıkla gözlerimi kırıştıtararak haykırıyorum.

Dün eksi param vardı, limit aşımım maksimuma çıkmıştı. Rakamı tekrar kontrol etmek için aşağıya baktığımda, buna tam olarak inanamıyorum. Gelecekteki Ben *zengin*. Ve paranın mutluluğu satın alamayacağını kim söylediye, son altı yıldır haftada otuz beş sterlinle geçinmiyordu.

9. Bölüm

Bankada parası ve kredi kartlarıyla dolu bir cüzdanı olan, varoluşsal bir hayat sıçraması yaşayan bir kadın nereye gider? Elbette Selfridges'e. Kişisel alışveriş, kruvasan bölümünden hızlı bir sapma ile. Tamam, adı kruvasan reyonu olmayabilir, Yemek Salonu deniyor ama şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en lezzetli, en pahalı kruvasanlardan oluşan ağız sulandırıcı bir seçkiye sahip. Kendime bir tane alıyorum, yanında da bir duble latte ve hemen orada, tezgâhta yiyorum. Sonra bir tane daha alıp onu da yiyorum. Sonra biraz midem bulanıyor ve ikinciye yediğime pişman oluyorum. Bu tamamen gereksizdi. Ayrıca az önce kahve ve kruvasana otuz yedi pound harcadım ve artık zengin olsam da bu bana hala müstehcen geliyor.

Kadın kıyafetleri katında kendime daha itidalli davranacağıma söz veriyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor Hermès eşarbları ve 'Linda' yazan bir isim etiketi takmış bir kız.

"Evet, Linda. Evet, edebilirsin," diyorum, sesim güven dolu. "Kıyafetlere bayılan, ayakkabılarla ilgili hayaller kuran ve alışveriş yapmak için doğmuş birinin daha önce hiçbir şey satın alma şansının olmadığı bir senaryo hayal etmenizi istiyorum. Asla. Linda kaşlarını çatıyor. "Şimdiye kadar sadece yardım mağazalarına ve indirim reyonlarına erişimi oldu. Linda uygun bir şekilde dehşete düşmüş görünüyor. "Şimdi bu kişinin yakın zamanda eline biraz para geçtiğini düşünün. Yapması gereken bir şeyler vardır, öyle değil mi? Linda neden bahsettiğimi çok iyi biliyormuş gibi başını sallıyor. "Yetişmeme yardım edebilir misin, Linda?"

"Sanırım biraz şampanyaya ihtiyacımız olacak," diyor Linda komplocu bir sırıtışla. Başka bir insan tarafından hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim ve tüm kısıtlama yeminlerim pencereden dışarı çıktı.

Bundan sonrası Carrie Bradshaw'un gurur duyacağı bir alışveriş montajı. Her şeyi deniyorum. *Her şeyi*. Linda biraz daha şampanya sipariş ediyor. Bu yeni bedende bile iyi tasarlanmış kıyafetlerin üzerimde harika durduğunu keşfedip rahatlıyorum.

Ben. Ve biliyorum, biliyorum, sığ ve kibirliyim, ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey varoluşsal bir depresyon nöbetini bir çift öldürücü topuklu ayakkabı ve destansı omuz pedleri ile donatılmış mor bir takım elbise gibi düzeltemez.

İkimiz de soyunma odasındaki devasa aynada yansımama hayranlıkla bakarken Linda, "Sana çok yakışmış," diyor. Adını bilmediğim bir tasarımcıya ait cesur, iddialı bir takım elbise. Zarif kesimi ve yumuşak ipek astarıyla giymesi harika hissettiriyor.

Öyle, değil mi? Ayrıca ne kadar yaşlı görüldüğüm konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Yaşlı görünmüyorsun," diyor Linda, gözleri gündüz içkisinin eşsiz ışıltısıyla parlıyor.

"Kaç yaşında görünüyorum? diye soruyorum ve gözleri korkuyla büyüyor. Kaba bir soru olduğunu biliyorum. Birine erkek arkadaşının seksi olup olmadığını sormak gibi - kazanamazsın.

"Otuzlu yaşların ortası mı? Linda nazik davranıyor ama kabul ediyorum.

Kendime takım elbise ve topuklu ayakkabılar içinde bakarken, onları satın alacağımı biliyorum. Kim bilir ne zaman giyeceğim ama tüm bu deneyim bir halüsinasyon da olabileceğinden, her şeyi mantıklı kılmak kolay. Dorothy'nin yeni ışıltılı kırmızı ayakkabıları var, benim neden yeni bir mor takımım olmasın?

"Ne kadar? Linda'ya sordum.

"İndirimde," diyor heyecanla. "Yani sadece iki bin seksen pound.

Kısa bir süre kendi dilimde boğulduktan sonra, muhtemelen burada hesaba katmam gereken bir miktar enflasyon olduğunu hesaplıyorum. Kahveler ve kruvasanlar beklediğimin yaklaşık dört katına mal olduğuna göre, iki bin sterlin muhtemelen eski parayla sadece beş yüz sterline denk geliyor. Bu yine de çok fazla, biliyorum ama bir festivale gittiğinizde içki kuponu almanız gibi, bunu gerçek para olarak düşünemezsiniz yoksa asla içki alamazsınız. Ayrıca, yirmili yaşlarınızın yarısı ve otuzlu yaşlarınızın tamamı boyunca zaman yolculuğu yaptığınız için kendinizi daha iyi hissetmek için kendinize gülünç derecede pahalı bir takım elbise alıyorsanız, o zaman ne zaman alabilirsiniz?

"Bunu ve bu ayakkabıları alacağım... ve bu botları," diyorum Linda'ya, tereyağı kadar yumuşak siyah bilek boyundaki botları uzatarak. Kasada Linda takım elbise ve ayakkabıları, ayrıca beğendiğim bir bluz ve ceket, ayrıca ışıltılı bir broşu sayıyor, çünkü bu kadar para harcarken biraz daha fazla ne olabilir ki? Banka kartımı uzattığımda toplam tutar beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor, ama muhtemelen kruvasan aleminden arta kalan bu. Kendime güveniyorum.

Hesabımda hala çok para var ve bu gerçek para bile değil, çünkü bunların hiçbiri gerçek değil. Muhtemelen.

Linda bana doğru bir kart okuyucu tutuyor, ancak pin pad ya da göz tarayıcısı yok.

"Bu bir avuç içi okuyucu," diyor şaşkınlığımı hissederek. Temkinli bir şekilde elimi okuyucuya doğru kaldırıyorum, anında yeşil renkte yanıp sönüyor. "Giyilmediği ve etiketleri üzerinde olduğu sürece herhangi bir şeyi iade etmek için yirmi dört gününüz var.

Linda'nın mor takım elbiseyi dikkatle krep kağıdına sarmasını izlerken, onu giymediğim için kendimi çok daha kötü hissettiğimi fark ediyorum. Belki de tekrar giyersem bu nemli, suçluluk duygusu geçer?

"Biliyor musun, sanırım takım elbiseyi evde giyeceğim," diyorum.

"O-k-ay," diyor Linda, her heceyi heceleyerek, belki de bunun iyi olmadığını düşündüğünü bana düşündüren bir şekilde.

'Carrie Bradshaw'ın tütü i l e sokaklarda dolaşması yeterince iyiye ...'

"Carrie Bradshaw kim?" diye soruyor Linda.

Ve işte böyle, kendimi yeniden inanılmaz derecede yaşlı hissediyorum.

Oxford Caddesi'nde yeni takım elbisemle yürürken saatin kaç olduğunu bilmediğimi fark ettim. Saatler önce telefonumu sessize almıştım, bipleyip çalması ve bana stres attırıcı öneriler sunması diye. Bir bankta otururken çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve saatin iki olduğunu görüyorum. Emily'den bir mesaj var: İyi misin? Senin için endişeleniyorum. Emily.

Hemen iyi olduğumu ve endişelenmesine gerek olmadığını söylüyorum. Ona yeni takım elbisemle bir selfie göndermeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Pahalı alışveriş çılgınlıkları herkesin 'iyi' tanımını olmayabilir.

Sam'den de bir mesaj var: Alt kattaki banyo için beğendiğin mavi fayansları almak istersen Tanburys'de indirim var mı? Sonra da geometrik turkuaz desenli güzel bir altıgen fayansın fotoğrafını eklemiş. Gelecekteki Ben'in hayatı hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama o f a y a n s l a r a evet dememi isteyeceğini biliyorum.

Evet! Cevap veriyorum. Bir öpücük bırakayım mı? Bana gönderdiği mesaja öpücük koymamış. Sohbetimize geri döndüğümde, genellikle bir öpücük eklediğimi görüyorum. Felix'in yüzme çantası, beslenme çantası için sevdiği hafif kaşarı almak, hangi trende olacağım ve Sam'in

Lenny'den çocukların banyosundaki damlatan musluğa bakmasını istemesi gerekiyor. Kısacası, her şey inanılmaz derecede sıkıcı. Evlilik WhatsApp'ının biraz daha flört, birkaç penis resmi içereceğini düşünmüştüm, ancak Sam ile benim aramdaki sohbetteki tek yeni fotoğraf, yukarıda bahsedilen sızdıran musluk ve Tanbury fayanslarının daha yakın çekimleri. Çok güzeller. İlk mesajımı daha hevesli bir şekilde takip ediyorum, Bu fayanslara bayıldım! xx

Elimde tuttuğum telefonum çalmaya başladı. Michael Green arıyor, Michael Green her kimse. Yeni takım elbisem ya da iki kadeh şampanya yüzünden olabilir, ama artık kendimi herhangi birinden gelen bir telefona cevap verebilecek kadar donanımlı hissediyorum.

"Michael, merhaba," diyorum, güven dolu bir sesle.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor. Eğer hasta olduğumu düşünüyorsa, Trey'in bahsettiği iş yerinden Michael olmalı.

"İyiym, teşekkürler.

"Hastayken seni rahatsız etmek istemezdim ama sunumun iyi geçtiğini bilmek istersin diye düşündüm. Sky fikrinize bayıldı. Pilot bölüm için bize geliştirme parası vermeyi taahhüt ettiler.

Fikrime bayıldılar. İçimde bir gurur kabarması hissettim. Gerçekten *benim* fikrim olmasa da, yine de benim bir versiyonumdu ve bu bir şey sayılır. "Bu harika! Ben de diyorum ki.

"Sen kendini iyileştirmeye odaklan," diyor Michael. 'Diğer her şey pazartesiye kadar bekleyebilir, sadece iyi haberleri duymak isteyeceğini biliyordum.

Seçeneklerimi hızla gözden geçiriyorum. Waterloo'ya gidebilir, bir trene atlayıp Farnham'daki o eve dönebilir ve tüm bunlar geçene kadar lüks ve yumuşak yorganın altında saklanabilirdim. Ya da Bay Finkley'in dediği gibi, fırsatım varken bu yeni dünyayı keşfedebilirim. Bu, gelecekteki hayatımın neye benzediğini görmek için tek fırsatım olabilir. Kuralları bilmiyorum; bildiğim kadarıyla bu yirmi dört saatlik bir şey olabilir ve yarın eski gerçekliğimde uyanabilirim. Geleceğimin ne getireceğini görmek için bana bir şans veriliyorsa, belki de bunu kucaklamalıyım. Ayrıca, alışverişin verdiği dopamin etkisi azalmaya başladı ve bu Michael denen adam yeterince arkadaş canlısı görünüyor. Zaten rolümü oynuyorum, kaybedecek neyim var ki?

"Michael, kendimi daha iyi hissediyorum. Ofise geliyorum.'

Bölüm 10

Telefonu kapattığım anda nerede çalıştığımı bilmediğimi fark ettim. Michael'ı geri arayıp zorlukla sorabildim. Sonra Trey'in beni bir sabit hat numarasından aradığını hatırlıyorum. Numarayı arıyorum ve bir erkek sesi cevap veriyor, "İyi günler, Badger TV. Hemen telefonu kapattım. Ha, ben olağanüstü bir dedektifim; Poirot benimle gurur duyardı.

Google bana Badger TV'nin Carnaby Caddesi'nin hemen dışındaki Beak Sokağı'nda olduğunu bildirdi. Telefon ya da internetin olmadığı bir yaşamda insan nasıl yol bulabilir ki? Bir taksiye atlayarak (bir günde iki taksi, ne çöküş), yolculuğumu Badger TV hakkında bir şeyler okuyarak geçiriyorum.

"Sekiz yıl önce televizyon yöneticileri Michael Green ve Lucy Rutherford tarafından kurulmuş". Lucy Rutherford mu? Bu ben miyim? Bu benim evlilik adım mı, Sam'in adı mı? Yüksek sesle söylemeye çalışıyorum, 'Lucy Rutherford,' ama kulağa yabancı ve yanlış geliyor. Ben Lucy Young'ım, her zaman Lucy Young olacağım. Başımı sallayarak okumaya devam ediyorum. "Bağımsız yapım şirketi, yenilikçi çocuk televizyonu alanında uzmanlaşarak gücüne güç kattı. *Çocuk televizyonu mu?* Kendimi çocuk programları üzerinde çalışırken hiç hayal etmemiştim, yine de çocukların da herkes kadar iyi televizyona ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bir haberde Badger TV'nin bir yıl önce Hollandalı medya devi Bampf tarafından satın alındığı ve 'önemli yapısal değişikliklere' gideceği yazıyor. Sonra taksim adrese varıyor ve tüm dedektiflik işlerini yapacak zamanım oluyor.

Döner kapılardan geçerek aydınlık bir resepsiyon alanına girdiğimde doğru yerde olduğumu anlıyorum çünkü duvarlar porsuk duvar kağıdıyla süslenmiş. Resepsiyon alanı, alçak gümüş kanepeler, uzun beyaz bir masa ve bir tarafta cam duvarlı bir toplantı odası ile seyrek bir şekilde döşenmiştir. Odanın uzak ucunda asansör kapıları ve muhtemelen yukarıdaki bir ofise çıkan bir merdiven var. Boynuz çerçeveli gözlükler takan sarışın resepsiyon görevlisi ben içeri girdiğimde kağıt inceliğindeki bilgisayar ekranından b a ş ı n ı kaldırıyor.

'Merhaba Lucy. Vay canına, harika bir takım. Nereye gidiyorsun?
"Özel bir yer değil," diyorum, bu kişinin adımı bilmesi beni biraz şaşırtıyor.
Kaşları şaşkın bir şekilde çatılıyor ama gülümsemeye devam ediyor. 'Yani,
burada çalışıyorum . . .' Gönüllü olarak bilgi verebileceğini umarak
söylüyorum

ama ne yazık ki o bunu yapmıyor. "Buraya gelip benimle konuşması için
çağırabileceğiniz bir görevli ya da biri var mı?

"Callum'u çağırmamı mı istiyorsunuz?" diye soruyor
resepsiyonist. "Harika, evet. Callum'u çağır.

Resepsiyonist bir arama yapıyor ve ben de masasının önünde bir aşağı bir
yukarı yürüyorum. Burada bir planım yok. Aslında planım, "Sadece git ve neler
olacağını gör!" idi ama şimdi burada olduğuma ve ayıldığıma göre bu pek de
plan gibi görünmüyor. Meslektaşlarıma gerçeği söylemeyecektim. Bana acırlar,
eve gönderirler ya da bir doktora görünmemi söylerlerdi. Bana Emily'nin baktığı
gibi bakacaklardı, sanki aklımı kaçırmışım gibi. Gelecekteki hayatımın nasıl
olduğunu görmek istiyorsam, bunu Lucy Rutherford olarak deneyimlemeliyim,
kayıp bir Lucy Young olarak değil.

Birkaç dakika sonra, yirmili yaşlarının başında, dikenli kahverengi saçlı ve
burnunda piercing olan zayıf bir adam merdivenlerden iniyor. 'Muhtemelen
ukulele çalıyor ve kendi birasını yapıyor' tarzında sevimli biri.

"Merhaba Lucy" diyor, mor takım elbisesini görünce gözleri açılıyor, "Bugün
hasta olduğumu sanıyordum?

"Hastaydım ama şimdi daha iyiyim. Biraz konuşabilir miyiz?" Sol
tarafımızdaki cam duvarlı toplantı odasına giriyorum ve onu takip etmesi için
işaret ediyorum. "Bak Callum, sana Callum diyebilir miyim?

"Evet," diyor, bana temkinli bir şekilde bakarak.

'Bir prodüksiyon şirketinde her şeyi bilenler her zaman koşuculardır.
Bu öğleden sonra benim gözüm ve kulağım olmaya ne dersin?"

"Tamam," diyor, bana geniş, kırpışmayan gözlerle bakarak.

"Yeni bir şov için bir konsept," diyorum ayaklarımın üzerinde düşünerek. 'Bir
sahtekâra bilmediği bir işte rehberlik edebilir misin? Sadece beni her yerde takip
et ve gizlice bana herkesin kim olduğunu ve hangi işi yaptığını söyle.

'Bu zaten bir program değil mi? ITV'deki *Job Blag*," diye soruyor Callum,
avuçlarını birbirine bastırarak gergin bir şekilde dua ederken.

Kim bunu bir program haline getirir ki? Bu berbat bir fikir.

"Evet, evet," diyorum ceketimin düğmelerini açarak. "Ama aklımda farklı bir
versiyon var.

"Öyle mi? Callum soruyor.

'Format henüz tam olarak oturmadı, sadece prensip üzerinde stres testi yapıyorum. Bak, bana yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?

Aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibi başını sallıyor, ben de toplantı odasının kapısını açıyorum ve o da beni takip ediyor. "Bana burada çalışan herkes hakkında bilgi ver, ofisin tüm hiyerarşisi, Porsuk TV'de kimler var kimler yok.

"Ravi bile mi?"

"Ravi kim?"

"O. Callum resepsiyon görevlisini işaret ediyor, şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra sırtıyor. "Bu bir test miydi?"

"Evet, bu bir testti. *Hiçbir şey bilmediğimi varsay.*

Selfridges çantalarımın hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum, bu yüzden Ravi'ye benim için onlara göz kulak olup olamayacağını soruyorum ve o da nazıkçe masasının altına yerleştiriyor. Merdivenlerin tepesinde, temiz beyaz masalar ve inanılmaz derecede modaya uygun görünen insanlarla dolu açık planlı bir ofise çıkıyoruz. Boynunda belirgin bir büzgüsü olan bir bluz giyen bir adam var ki Harry Styles'ın gardırobunun muhafazakâr görünmesine neden olacak kadar tuhaf.

Callum bana "Şu anda ofiste sadece geliştirme ekibimiz var, çünkü prodüksiyonlar arasında çalışıyoruz" diyor. "Ama AP Dominique var." Deri tulum giyen bir kıızı işaret ediyor. 'Yapımcı Trey' (ensesi kabarık adam), 'Araştırmacı Leon' (gözlüklü, saçları inanılmaz derecede dik). "Kastettiğiniz bu mu?"

"Mükemmel," diyorum, bu da Callum'u daha da heveslendiriyor. Bana ailemin sürekli heyecanla zıplayan eski köpeği Apple'ı hatırlatıyor.

"İçeride BTV'nin kurucu ortağı Michael var. Callum gümüş bir pankartta 'King Badger' yazan kapalı bir kapıyı işaret ediyor. Callum'u ofis katında takip ederken insanlar başlarını sallıyor ya da bize el sallıyor. Herkes beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor. Duvarlarda Porsuk TV'nin hazırlamış olması gereken programların çerçeveli posterleri var: *Bahçeniz Nasıl Büyüyor?*, sebze eken çocuk resimleri; *Meşgul Lizzy'nin Korkunç Gizemleri*, elinde büyüteç tutan genç bir kız.

"Ve benim masam ...

"Şurada. Callum kapısında 'Kraliçe Porsuk' yazan büyük bir köşe ofisi işaret ediyor.

"Peki bu sabahki saha ... için miydi?"

"*Gökkuşağı Ayısı ve Arkadaşları*," diyor Callum, her geçen dakika daha da kafası karışmış görünerek. 'Bu bir okul öncesi gösterisi. Gökkuşağı Ayı her gün yeni bir arkadaş ediniyor.

Bölüm. Gökkuşığı Ayısı'nın sevgi ve anlayışla çözebileceği bir sorunu ya da güvensizliği olan biri.

Yüzümü buruşturarak, "Kulağa biraz cıvık geliyor," diyorum.

Callum gülüyor, sonra şaka yapıp yapmadığımdan emin olamayarak ağzını kapatıyor. Masamdaki sandalye, maksimum konfor için birden fazla kolu olan büyük ergonomik sandalyelerden biri. Bilgisayarımın bir tarafında Sam ve çocukların bir fotoğrafı, diğer tarafında da Zoya'nın çizdiği ve benim elimde bir televizyon tuttuğum 'Tebrikler' kartı var. *Onu çerçeveletmişim, bunca zaman sakladım.* Kartı elime aldığımda arkasında Michelle Obama'yla çekilmiş bir fotoğraf buldum.

"Michelle Obama'yla mı tanıştım? Ciyaklayarak gerçek olup olmadığını kontrol etmek için inceledim.

Callum daha da şaşkın görünüyor. "Sanırım bu fotoğraf İş Dünyasında Kadın Ödülleri'nde çekildi. Sunuculuk yapıyordu."

Michelle Obama ile tanıştım, bir prodüksiyon şirketi yönetiyorum, kendi ofisim ve birden fazla kolu olan bir koltuğum var. Bu hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Kapı çalınıyor ve Michael olduğunu tahmin ettiğim bir adam içeri giriyor. Herkesten daha yaşlı, muhtemelen kırklı yaşlarının sonunda, ağarmış bir afro saç ve bilge, nazik gözleri var. Kusursuz bir yelek ve gömlek giymiş, pantolonu da önden aşağıya doğru keskin bir şekilde kırışmış. Muhteşem Gatsby'ye benziyor, eğer Muhteşem Gatsby'yi genç bir Danny Glover oynasaydı.

"Hasta olduğumu sanıyordum," diyor.

"Meğer o iki saatlik şeylerden biriymiş. Bir tren istasyonunun tuvaletinde bağırsaklarını kusuyorsun ve sonra iyileşiyorsun. İyiden de öte.

"Dört yıldır bir kez bile hastalık izni aldığını sanmıyorum, şimdi de almayacaksın, değil mi?" diyor bana bilmiş bir gülümsemeyle. "Takım elbise de neyin nesi? Bu senin için çok farklı bir görünüm.

"Bir şeyim var ... sonra," diyorum, aniden bu kıyafetin altından kalkma becerim konusunda kendime daha az güveniyorum. Belki de modayı takip eden bir profesyonelden ziyade Margaret-Thatcher-in-a-box-of-Quality-Street diye bağırıyordur. "Saha iyi geçti mi?

"Parkın dışına vurduk, Luce. Michael hayali bir beyzbol sopası sallıyor ve boğazından topun sopaya çarpması gibi bir 'glock' sesi çıkarıyor. "Daha çeşitli programlar yayınlamak istiyorlar, bu yüzden onlar için tam yerinde bir mesaj oldu. Ellerini çırpıyor. "On iki yerine yirmi bölümlük bir bütçe bile istediler. Şimdi bazı rakamları hesaplamak ister misin? Onlara güncel bir projeksiyon sunabiliriz.

Bütçe mi? Bütçe yapmaya nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bunu yapmamak için geçerli bir mazeret bulmaya çalışırken, ekibin geri kalanı masalarından kalkmış ve Michael'ın arkasındaki kapı aralığında dolanmaya başlamıştı.

"Sadece tebrik etmek istedik," diyor birisi. "İyi gidiyorsun. Sonra hepsi alkışlamaya başlıyor. Vay canına, Gelecekteki Ben harika. Ben Queen Badger'ım, olağanüstü TV yapımcısı, bir takım insanla birlikte bana Sorulmasına bile gerek kalmadan bir alkış tufanı koptu.

"Bu bir ekip çalışmasıydı," diyorum nezaketle. Takım çalışması olmasa bile, takımlardaki insanlar genellikle öyle olduğunu düşünmekten hoşlanırlar.

"Lucy, hazır hepimiz buradayken, Kydz Network'ün durumu hakkında herkesi bilgilendirmek için iyi bir zaman olabilir mi? Michael sordu. Çevirmenim Callum'u arıyorum ama kalabalığın en arkasında olduğu için bana yardım edemiyor. Tüm bu beklenti dolu bakışlar üzerimdeyken, Lucy denizaltısının radarı çığınca bir alarm vermeye başlıyor. Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Ya da madem bugün Cuma, erkenden paydos edip kutlama içkisi içmeye gidebiliriz? Ellerimi çırparak söylüyorum. Melanie Durham herkese kruvasan ısmarlayabiliyorsa, ben de daha iyisini yapıp herkese kokteyl ısmarlayabilirim. Ayrıca, gayri resmi bir içki eşliğinde şirket dinamiklerini çözmem çok daha kolay olacak. İnsanlar önce birbirlerine sonra da bana bakıyor. "Eğer saat üç buçukta paydos edemeyeceksen patron olmanın ne anlamı var?" - saatime bakıyorum - "ara sıra üç buçukta? Ekip kıkırdıyor ve alkışlıyor. Ben gelmiş geçmiş en iyi patronum.

İnsanlar masalarından çantalarını ve paltolarını almak için dağılırken, içki planımla ilgili heyecanla dolup taşarken, Michael geride kalıyor ve masama oturuyor.

'Kendini daha iyi hissetmene sevindim Lucy, ama sence de Kydz Network hakkında konuşmak için biraz zaman ayırmamız gerekmez mi? Kendinden emin olduğunu biliyorum, haklı sebeplerin de var ama çok uzakta değil.

İstihbarat kaynağım Callum hâlâ kapının yanında oyalanıyor, kalmalı mı yoksa gitmeli mi emin değil. "Callum, Kydz Network'ün durumu hakkında ne düşünüyorsun? Ben soruyorum ve Michael şaşkınlıkla bir ileri bir geri bakıyor.

"Bence kötü," diyor Callum, ama sonra ne kadar yardımcı olmadığını görünce kaşlarını çatıyor ve ekliyor, "ya da iyi, tabii ki. "İyi de olabilir.

"Derin bir içgörü. Teşekkür ederim Callum. Callum bunu gitmek için bir işaret olarak algıladı, ki öyle olmasını istememiştim.

"Bak, düşündüklerini ekiple ne kadar çabuk paylaşırsan, hazırlanmak için o kadar çok zamanımız olur," diyor Michael.

'Yapacak çok şey olduğunu biliyorum. Belki de senin iyi haberlerine kendimi kaptırmışımdır. Sadece biraz ekip kaynaşmasının moral açısından faydalı olabileceğini düşünüyorum.

Michael ayağa kalkar, endişeli bakışları geri çekilir. "Haklısın, ekibe ara sıra ikramda bulunmalıyız. Kydz Network ile Pazartesi günü ilgilenebiliriz.

"Pazartesi, harika. *Ha! Muhtemelen Pazartesi günü gerçek hayatıma dönmüş olacağım.* Dönmezsem de kesinlikle işe gelmeyeceğim, en azından şu gizemli Kydz Network meselesi her neyse onu öğrenene kadar.

Beş saat sonra Carnaby Caddesi'nde bir kokteyl barındayız ve ben hayatımın en güzel gecesini yaşıyorum. Şirket kartım barın arkasında (*Evet, bir şirket kartım var, kendi paramı harcamama bile gerek yok*) ve parlak ekibimle kaynaşıyorum. İnsanları işe alma konusunda harika olmalıyım, çünkü Badger TV'de çalışan herkes çok zeki ve komik. Tabii akşamüstü kokteyllerinin merceği gerçekliği çarpıtmıyorsa.

Leon bana daha önce hiç duymadığım bir ünlünün daha önce hiç duymadığım bir başka ünlüyle çıktığına dair komik bir hikaye anlatıyor. Göndermelerden hiçbir şey anlamasam da anlatış şekli çok komik olduğu için gülüp geçiyorum. Michael biraz gergin başladı, ancak birkaç biradan sonra takım kaynaşması fikrine alıştı ve herkese 'beyzbolun neden futboldan daha üstün bir seyirci sporu olduğu' hakkındaki düşüncelerini anlattı. Ekibin yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu konuyu daha önce duyduklarından şüpheleniyorum.

Son beş saattir mutlu saatler geçiriyoruz ve ben kendimi oldukça mutlu hissediyorum. Bu hayat sıçraması konusunda sabahkinden çok daha iyi hissettiğim kesin.

Trey yanımdaki kabine kayarak, "Lucy, sana bir tavsiye sormak istiyorum," diyor. Trey yirmili yaşlarının sonlarında ve kedi gibi yakışıklı. Saçları benim zevkime göre biraz fazla mükemmel jöleli, boyun bandı biraz fazla açık, ama duygulu gözleri ve peynir kesebileceğiniz elmacık kemikleri var.

"Tavsiye mi? Birine ne tür bir tavsiyede bulunabileceğimi anlayamadığım için soruyorum.

"Evet, Clare'e evlenme teklif etmeyi düşünüyordum. Tepkimi görmek için bakarken gözleri ciddiydi.

"Peki, sence doğru kişi o mu? diye sordum.

"Evet, o benim her şeyim," diyor.

"Peki ne zamandır birliktesiniz?" "Altı yıldır, üniversiteden beri.

"O zaman evet, neyi bekliyorsun?

'Sadece işim çok belirsiz, anlıyor musun? Ailesi iş güvencesi, ipotek alma gibi konularda eski kafalı. Sormak için iyi bir zaman olmayabilir diye endişelendim. *İşi neden belirsiz olsun ki?* "Kız kardeşim önce borçlarımı ödemem gerektiğini düşünüyor, bir kadro sözleşmesi imzalayana kadar beklemeliymişim.

"Dur bakalım," diyorum, başımı sandığımdan biraz daha sarhoş olabileceğimi düşündürecek şekilde iki yana eğerek. 'Sadece daha küçük bir yüzük al. İhtiyacın olan tek şey aşk. Clare, mücevherler hakkındaki hisleri ya da Trey'le olan ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu kokteyller kendimi romantizmden yana, tedbiri elden bırakmamaktan yana hissetmeme neden oluyor. Michael kabinde bize katılmaya geldiğinde Trey kaşlarını düğümlemeye çalışıyormuş gibi görünüyor.

'Korkarım burada kalmayacağım. Bu akşam Cardinals oynuyor,' diyor Michael.

"Beyzbol," diyorum, eğitilmiş bir tahminde bulunarak.

"Beni bilirsin, hayatta önem verdiğim üç şey vardır: karım, işim ve beyzbol, her ne kadar bu sırayla olması gerekmeseydi de. Sırıttıyor ve omzumu sıkmak için eğiliyor. "Herkes elveda," diyor barın küçük köşesindeki herkese bir kol sallayarak, sonra karnına dokunuyor. "Jane'in oyun gecesi börekleri kimseyi beklemez.

Kulak misafiri olanlar Michael'a veda ederken Trey bana dönüyor ve karanlık, komplocu bir tonda 'Jane' diye fısıldıyor.

"Jane," diye tekrarlıyorum. Okuldaki Fransızca öğretmenim bir keresinde, 'Eğer sözlü sınavda sıkışırsan, sınavı yapanı taklit et' demişti. Ama bu yine de kimin öldürüldüğünü bilmeden bir cinayeti çözmeye çalışmak ve hiçbir soru soramamak gibi geliyor.

"Jane," diyor Trey tekrar, daha da zehirli bir şekilde, bu sefer diğer eline yumruk atarak. Uzun bir 'Jane' tenisi oyununa başlamak zorunda kalmadan önce, Dominique bir tur kokteyl daha getirerek beni kurtarıyor ve Trey tuvalete gitmek için izin istiyor.

"Kıyafetine bayıldım Lucy. Ofise böyle giyinerek gelmen çok gen,' diyor Dominique yanıma oturarak. *Gene mi? Bilmediğim yeni kelimeler mi var?*

"Teşekkürler," diyorum, bana uzattığı içkiyi alarak. 'Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı, ben de giyebileceğimi düşündüm.

"Ne demek istiyorsun? Harika bir gardırobunuz var,' diyor Dominique, sonra duraksıyor. 'Yanlış anlama' - gözbebekleri tavana doğru kayıyor ve gevşek bir kolunu omzuma atıyor - 'ama ben genellikle biraz

Senden korkuyorum. Yaptığın işte çok iyisin ve her zaman çok, ne bileyim, birliktesin. Dönüp bana bakıyor ve söylediklerine şaşırıldığını görüyor. "Özür dilerim, sarhoşum. Başını sallıyor ve gülüyor.

Davranışlarındaki bir şey bana Zoya'yı hatırlatıyor ve hemen onunla arkadaş olmak istiyorum. Omzunda simli bir dövme var ki bu hayatımda gördüğüm en havalı şey. *Belki ben de simli bir dövme yaptırmalıyım?*

"Genelde birlikte sosyalleşmiyor muyuz? Yarı soru, yarı ifade. "Dürüm partilerinde tabii, ama sen genelde erken çıkarsın.

"Kulağa çok ezikmişim gibi geliyor," diyorum ve sonra bir kıkırdama krizine giriyorum. Kendimi gerçekten sarhoş hissediyorum, ki bu garip, çünkü bu martinilerden sadece üç tane içtim ve aptallaşmaya başlamadan önce genellikle en az dört tane içebilirim.

"Hadi dans edelim! Aniden hareket etme dürtüsü hissederek söylüyorum. Dominique'in elini tutup onu dans pistine doğru çekiyorum. Callum ve Ravi barın yanında duruyorlar ve biz dans ederken Dominique'e soruyorum, "Bana mı öyle geliyor yoksa Callum çok mu seksi?" Müziğin sesini duyabilmek için bağırarak zorunda kalıyorum.

"Callum?" Başını sallıyor. "Benim için mi?

"Hayır, benim için," diye bağırıyorum. "Onu dansa kaldıracam."

Tam benim tipim, siyah saçları, uzun bacakları ve köpek yavrusu gözleriyle. O da benden hoşlanıyormuş gibi bakıyor. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, her şey bulanıklaşmaya başladığında emin olmak zor. Adımlarımı bara doğru atıyorum ve Callum'un eline uzanıyorum.

"Bizimle dans eder misin? Sırıtarak onu bize katılması için çekiyorum. Kızarıyor, utanıyor ama yine de peşimden geliyor. Yan yana dans ederken kendimi okul diskosunda on üç yaşındaymışım gibi hissediyorum. Dominique ortadan kayboldu, yani artık sadece ikimiz varız ve onunla yüz yüze dans etmek için dönüyorum. Gözlerimiz buluştu. *Beni öpmek istiyormuş gibi görünüyor. Belki de bu harika bir fikirdir. Gerçekten gen bir fikir.* Tam biraz daha yaklaşmışken Callum'un ellerini bileklerimde hissediyorum ve beni itiyor. Sonra beni kabine geri götürüyor ve oturmamı sağlıyor. Mahcup görünüyordu. *Dans pistinde, herkesin önünde neredeyse bir çalışanı mı öpüyordum?*

"Sen evli değil misin? Callum fısıldıyor, gözleri şaşkınlık ve utanç içinde kocaman.

Hay aksi. Ben evliyim, tamamen unutmuşum. Burada eğlenceli, ateşli yeni iş arkadaşlarımla harika bir gecedeymişim gibi davranıyorum, ama değilim - artık ben değilim.

"Saat kaç? Martini aromalı bir bulantı dalgasını yutarak soruyorum. "Saat dokuz," diyor Callum. "Sana biraz su getireyim mi?"

Yirmi yaşındaki koşucu beni ayıltmaya çalışıyor. Bu çok kötü. Hem de çok kötü. Belki de saatler önce o çocuklara bakmak için dönmüş olmam gerekiyordu? *Kahretsin*. Belki de gelecekteki ben, eski benle aynı alkol toleransına sahip değildir.

"Seni bir taksiye bindirmemi ister misin bebeğim? Dominique kolumu şefkatle okşayarak soruyor ve ben de başımı aşağı yukarı sallamayı başarıyorum.

Takside nihayet telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Başta Sam'den olmak üzere bir sürü mesaj ve cevapsız arama var. Ben telefonuma bakarken, o tekrar arıyor.

"Hangi cehennemdesin?" diye soruyor, sesi keskin.

"Um, bir işim vardı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Güzel takım elbiseme kusacak mıyım diye düşünerek irkiliyorum.

"Bana dışarıda olacağını söylememiştin. Maria beni aradı ve gelmediğini söyledi. Bugün Reading'de çalışıyordum, kimse sana ulaşamadı. Ben eve gelene kadar kalmak zorunda kaldı. Bir randevuyu kaçırmış.'

"Zorry," diye mırıldanıyorum.

"Sarhoşsun," diyor, sesi sert ve etkilenmemiş.

"Biraz," diye itiraf ediyorum. Bir kocaya sahip olmak bir ebeveyne sahip olmaya çok benziyor. Belki de bir koca istemiyorum. Belki de zengin ve bekar olmayı, Brigitte Macron gibi yarı yaşımdaki erkekleri tavlamayı tercih ederdim. Sonra Sam'in ne kadar seksi olduğunu ve durum göz önüne alındığında kızgınlığının ne kadar haklı olduğunu hatırlıyorum. En azından evliyken kocanız sizi koşulsuz sevmek zorunda.

"Sen dokuz kırk trenine bin, ben de seni alması için bir taksi göndereyim," diyor Sam, sesi beni koşulsuz ya da başka türlü seven biri gibi çıkmıyor.

11. Bölüm

Uyandığımda, süslü perdeleri ve süper yumuşak yorgani olan yetişkin yatak odasında olduğumu görüyorum. Üzerimde hâlâ mor takım elbisemin pantolonu var ve başım neredeyse dünkü kadar ağrıyor. Titreyen elimi yatağın güvenliğinden uzatıp komodinin üzerinde bir bardak su buluyorum ve yudum yudum içiyorum.

Kennington Lane'de değil de burada uyanmış olmam, her neyse, bu ileri sıçramanın umduğumdan daha kalıcı olabileceğinden şüphelenmeme neden oluyor. Zaman yolculuğu üzerine eğitim aldığımdan ya da uzay-zaman sürekliliği üzerine bir tez yazdığımdan değil ama burada uyuyup tekrar uyanmak bunun bir rüya olma ihtimalini azaltıyor. Telaşlı bir pişmanlık sisi bana Gelecekteki Ben'e iş arkadaşlarına uygunsuz davrandığım için bir özür borçlu olabileceğimi söylüyor. Callum'u öpmeye çalıştım mı? Bunu düşünemiyorum, çok korkunç.

Üst katta Sam'den ya da çocuklardan iz yok, bu yüzden hızlı bir duş alıyorum ve üzerimi değiştirmek için yumuşacık bej bir eşofman buluyorum. En azından bugün Cumartesi; akşamdan kalma yiyecekler ve akılsız televizyonla dolu bir sabah bana iyi gelecektir. Alt katta, mutfak kapısının yanında durup etrafı gözlemliyorum. Sam bir mısır gevreği paketinin arkasından Amy ile cee-ee oynuyor ve Amy keyifle kıkırdıyor. Felix dinozor pijamasının üzerine parlak kırmızı bir pelerin giymiş ve mini Weetabix'leri domino taşları gibi mutfak masasının üzerine dizmiş.

"Merhaba," diyorum çekingen bir el sallayışla. Sam başını kaldırıyor ve hayatımda duyduğum en soğuk 'Merhaba' ile karşılık veriyor. Kutup gibi. Hayır, kutuptan daha soğuk, güneş sisteminin en uzak ucundaki eksi dört yüz derecelik gezegenlerden birinin sıcaklığı.

"Dün gece için özür dilerim," diyorum mutfağa girip otururken. "Dün benim için biraz garip bir gündü.

"Çocukların önünde bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diyor Sam. Çenesinde bir kas titriyor ve kahveyi açmak için benden uzaklaşıyor.

"Felix, kardeşin için televizyonu açmak ister misin? Sam, Amy'yi yüksek sandalyesinden kaldırıp yere koyarak söylüyor.

hemen bana doğru geliyor ve yapışkan muzlu elleriyle bacağıma sarılmaya çalışıyor. Temiz, pofuduk eşofman altıma muz yapışkanını bulaştırmasın diye uzaklaşıyorum.

"Ellerini silebilir misin? Sam bana ıslak bir bulaşık bezi fırlatarak soruyor, ben ıskalıyorum ve arkamdaki duvara çarpıyor.

"Annem bunu yakalardı," diyor Felix, sesi şaşkın bir fısıltıya dönüşüyor.

Bezi alıp bebeğin ellerini elimden geldiğince temizlemeye çalışıyorum ama o hala bana sarılmaya çalışıyor, ben de bir elimle onu kol uzunluğunda tutarken diğer elimle yapışkan maddeyi temizlemeye çalışıyorum. Kafamı kaldırdığımda Sam ve Felix aynı şüpheli ifadeyle beni izliyorlar.

Felix başını sallayarak, "Sana söylemiştim," diyor ve kız kardeşinin elini tutarak onu yan odaya götürüyor.

Kulak misafiri olmaz olmaz Sam bana bir tabak tereyağlı tost uzatıyor ve ben de herkesin bana kızgın o l d u ğ u bir dönemden çıkıp çıkmadığımı merak ediyorum. Sam'in üzerinde gri bir tişört ve solmuş lacivert bir kot pantolon var, dalgalı kahverengi saçları ise hafifçe yandan toplanmış. Gerçekten inanılmaz derecede çekici. Eğer bu akşamdan kalmalığı üzerimden atabilirsem, acaba seks söz konusu olabilir mi? Elbette bir kocaya sahip olmanın avantajlarından biri de bu - giyinip kuşanmanıza, likit göz kalemiyle uğraşmanıza, hatta evden çıkmanıza bile gerek yok; pijamalarınızla sevişebilirsiniz. *Sam'le yatmak bir şekilde kendimi aldatmak anlamına gelir mi?* Bu düşünce beynimi acıtıyor.

"Yani, trende uyuyakaldığını hatırlamıyor musun? Çocukları arabaya bindirip seni Alton istasyonundan almak zorunda kaldığımı?" diye soruyor, bana sıcak sabah seksinin menüde olmayabileceğini düşündüren bir tonda.

"Oh, kahretsin. Öyle mi yaptım? Çok özür dilerim.

'Dün ne oldu, Luce? Eve geldiğin hali bir kenara bırakalım, ortak hesabımızda Selfridges'te yaklaşık üç bin pound harcadığına dair bir bildirim aldım. Aklını mı kaçırdın sen?

"Ben, um . . . Kendimi şımartmak istedim. Hiç alışverişe çıkamıyorum.'

'Asla alışverişe gidemiyoruz - Lucy, bir gardırop dolusu kıyafetin var!

O kadar para harcayamayız, bunu biliyorsun.

Kolumu sallayarak parlak kahve makinesi ve küçük bir ülke büyüklüğünde buzdolabıyla tamamlanmış güzel evi göstererek, 'İyi gidiyor gibi görünüyoruz,' diyorum.

'Evet, inanılmaz derecede şanslıyız, ama biliyorsun ki çok zor durumdayız. İpotek, araba kredisi, Maria'nın maaşı, yeni çatı katı kaplaması ve emeklilik katkı paylarımızı karşılamak için kazandığımız her kuruşa ihtiyacımız var. Bir süredir

Geçen hafta kombinin borcunu ödemeye çalışırken yeni koşu ayakkabısı aldığım için bana kızılıyorsun, sonra da gidip bir alışverişte bunun on katını harcılıyorsun?

O böyle söyleyince kulağa oldukça sorumsuzca geliyor. Belki de ne kadar zengin olduğumuzu yanlış hesaplamışımıdır. "Haklısın. Özür dilerim," diyorum sandalyeme çökerek. Bu konuşma içimi karartıyor. Düşünsenize, sonunda iyi bir maaş alılıyorsunuz ve bankada paranız var, ama sonra hepsini kombi ve çatı kaplaması gibi sıkıcı şeylere harcamak zorunda kalılıyorsunuz, böylece eğlenceli alışveriş gezileri için hiçbir şey kalmıyor.

"Neyin var senin? Sam mutfak masasına oturarak soruyor, kızgınlığı endişeye dönüşüyor. Ona gerçeği söylemem gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, deli olduğumu düşüneneğinden endişeleniliyorsam, zaten bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Sam, sana söylemem gereken bir şey var. Tuhaf bir şey.

İlk başta Sam'in gözleri inançsızlıkla büyüyor, ama ben devam ettikçe öne doğru eğiliyor, kaşları konsantrasyonla çatılıyor, elleri o kadar sıkı kenetleniliyor ki parmak eklemleri beyazlaşmaya başlıyor. Nerede çalıştığımı ya da orada ne yaptığımı hatırlamamama rağmen ona eski daireme ve ardından Badger TV'ye gittiğimi anlatılıyorum. Dikkatle dinliyor, tek kelime etmiyor, alındaki kırıksıklık her yeni itirafta da h a da derinleşiyor.

Konuşmam bittiğinde masadan kalkıyor ve beni kucaklıyor. *Bana inanılıyor mu, yoksa tüm bunları onu harcama çılgınlığından uzaklaştırmak için uydurduğumu mu düşünüyor?* Çekildiğinde gözlerindeki maviliğın eriyip şefkat havuzlarına dönüştüğünü görüyorum. Bana inanılıyor ve artık kızgın değil.

"Bunu halledeceğiz, merak etme," diye fısıldıyor ve beni tekrar kendine çekiyor.

Kollarının beni sarışında, boynunun o meşemsi, temiz kokusunda inanılmaz rahatlatıcı bir şey var. Saatlerce bu şekilde mutlu bir şekilde kalabilirim. İyi sarılmanın değeri bilinmiyor. Geçmişteki erkek arkadaşlarımdan hiçbirinin iyi sarıldığını düşünmüyorum, her zaman üstünkörü ya da geçici gibi geliyordu. Sam'leyken kolları etrafımda bir güç alanı oluşturuyor gibi hissediyorum. Sanki vücudu bana, elinden gelse her türlü endişemi ya da acımı içine çekeceğini söylüyor. Sonunda uzaklaştığında, masadan telefonunu aldı ve 'Birkaç arama yapmam gerek' dedi. Burada kal, rahatla, kendini yorma. Sonra da yan odada kayboldu.

Umduğumdan daha iyi geçti. Sam'in aklımı kaçırdığımı düşüneneğinden, beni acilen doktora götürüp kafamı muayene ettireceğinden emindim. Belki de evlilikte birbirinize inanırsınız, soru sormazsınız.

O yokken, mutfak masasının üzerindeki tablette açık olan gazetenin ön sayfasını tarıyorum. Bir yerlerde savaş resimleri, kuraklıkla ilgili bir manşet, tanımadığım bir Amerikalı politikacı hakkında hikayeler ve Harper Beckham'ın BM elçisi olarak yeni rolü hakkında bir röportaj var. Bu başlıkları okumak yeni bir korkuyla tüylerimi diken diken ediyor ve hızla ekranı kapatıp tableti itiyorum. Beynim kendi hayatımda kaçırdıklarımı telafi etmekte yeterince zorlanıyor, dünyanın geri kalanında kaçırdıklarımı özümsemeye hazır olduğundan emin değilim. Eğer o kapıları açarsam boğulabilirim.

Sam geri döndüğünde bana sempatik ve temkinli bir gülümseme atıyor, sanki yanlış bir şey söylerse mutfakta kendiliğinden yanabileceğinden endişeleniyormuş gibi.

"Kendimi iyi hissediyorum, hasta değilim. Dürüst olmak gerekirse, sanki buraya zaman yolculuğu yapmışım gibi. Hiç *Zaman Yolcusunun Karısı* filmini izledin mi? Belki de öyledir.

Eğildi ve alnımdan öptü. "Neden sana gerçek bir kahvaltı hazırlamıyorum?"

Bunu söyler söylemez çok acıktığımı fark ettim. Dün doğru dürüst bir şey yemedim. Tereyağlı tost yardımcı oldu ama kesinlikle daha doyurucu bir şeyler yiye bilirim.

"Bu çok iyi olur, teşekkür ederim.

Kendini yumurta kırmak ve yağlı kâğıttan pancetta açmakla meşgul ederken izliyorum.

"Haşlanmış yumurta, tam sevdiğin gibi," diyor bir tava suyu ocağa koyarken. Haklı, haşlanmış yumurta benim favorim. Bunu bilmesi ne kadar garip. Dolaptan tabakları almasını izlerken, bana hikayemle ilgili hiçbir soru sormadığını fark ediyorum. Durum tersine dönseydi, sanırım bir sürü sorum olurdu.

Yumurtalar inanılmaz, şimdiye kadar yediklerimin en iyisi - katı beyazlar, mükemmel akıcı sarılar, lezzetli baharatlı bir baharat ve çıtır pancetta pulları serpilmiş. Sam bütün bulaşıkları yıkamakta ısrar ediyor, parmağımı bile kıpırdatmama izin vermiyor. *Belki de bir kocam olmasına alışmalıyım* diye düşünürken kapı çalıyor. Sam zile basmak için ayağa fırladı ve elinde endişeli görünen Maria ile geri döndü.

"Maria'ya çocuklara birkaç saatliğine bakıp bakamayacağını sordum," diyor Sam, bana yine o 'lütfen kendiliğinden yanma' gözleriyle b a k a r a k .

"Merhaba canım," diyor Maria, yüzü sempatik bir şekilde buruşmuş. "Nasıl hissediyorsun?"

Sam ona akşamdan kalma olduğunu ve bugün çocuklara bakamayacağını söylemiş olmalı.

'Çok kötü değil, teşekkürler. Birkaç saat içinde iyi olacağıma eminim.

"Biraz dışarı çıkacağız," dedi Sam bana. "Dr. Shepperd'dan acil bir randevu aldım.

"Doktor mu? *Oh*. Sam ve Maria bakıştılar.

"Seni kontrol ettirmemiz gerekiyor. Hafıza kaybı başka bir şeyin belirtisi olabilir.

Sam'in bana inanması buraya kadarmış. Belki de beni hastaneye yatırmayı planlıyordur. Ya da beni Bayan Rochester gibi tavan arasında yaşatacak, sonra da kendine yeni, daha genç, Jane Eyreier bir eş bulacak.

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir," diyor Maria, kolumu okşayarak.

Tamam. Lanet olası doktora gideceğim. Ama zaman yolculuğundan, dilek makinesinden ya da Selfridges'de ne kadar para harcadığımdan bahsetmeyeceğim. Burada her ne oluyorsa, Bayan Rochester'ı yakalamaya niyetim yok.

Bölüm 12

Sam benim için yolcu kapısını açıyor, sonra da sürücü tarafına geçiyor.

Koltuklarımız bedenlerimize göre ayarlanırken Sam arabaya, "Stan, lütfen bizi Lodge Hill Road'daki doktor muayenehanesine götür," diyor.

"Neden bizim arabamız Stan? diye soruyorum.

Sam bana bakıyor ve sanki bir şaka yapmışım gibi gülüyor. Sonra yüzümden ciddi olduğumu anlıyor.

"STAN, Kendi Kendine Öğretilen Otomatik Navigasyon anlamına geliyor," diye açıklıyor. 'Araba düzenli rotalarınızı öğrenebilir ve sizi yarı otonom olarak sürebilir.

"Doğru ya, Stanley Tucci'ye benzediği için adının Stan olduğunu sanıyordum.

"Bu arabayı ilk aldığımızda da böyle demiştin," diyor Sam. "Bunların hiçbirini gerçekten hatırlamıyor musun?

Başımı sallıyorum ve Sam'in yüzünün endişeyle buruşmasını izliyorum, sanki hatırlamadığım her yeni şey onun için bunu daha da gerçek kılıyormuş gibi. Beni ona bakarken yakalıyor ve gülümsemeye zorluyor. "Sanırım bu özelliği hatırlamıyorsun," diyor daha parlak bir sesle. "Stan, bu akşam muhteşem karım için ne pişirebilirim?

'Sende Tayland usulü soya somonu için malzemeler var, hem sen hem de Lucy BEŞ puan veriyorsunuz. Bakkal notu - reçel ve bebek mendiliniz neredeyse bitmek üzere.

"Bunlardan daha fazla sipariş edebilir misin, teşekkürler Stan," diyor Sam arabaya, sonra bana bakıyor.

"Vay canına. Başka neler yapabiliyor?" diye soruyorum, merakım artıyor.

Sam arabanın 'günlük onaylama sözleri' özelliğini gösteriyor. Stanley Tucci'nin bana 'Seninle ve yaptıklarınla gurur duyuyorum' demesi şu anki çıkmazımı çözmeyebilir ama doktorun muayenehanesine vardığımızda ruh halim düzelmiş gibi hissediyorum.

Dr. Shepperd Sam'in yaşlarında görünüyor ve iki adam birbirini tanıyor gibi görünüyor. Karşılıklı konuşmalarından, birlikte spor yaptıkları sonucuna varıyorum, belki dağ bisikleti ya da çamur güreşi, her halükarda çamur korumaları içeren bir şey.

Biraz çamurluk muhabbeti yaptıktan sonra hikayemi anlatmaya başlıyorum, bu sefer zaman yolculuğu, dilek makineleri, büyülü İskoç kadınları ya da kütüphanedeki 'fantezi' bölümüne ait diğer unsurlardan hiç bahsetmiyorum. Gerçeklere bağlı kalacağım. Uyandım ve hayatımın son on altı yılını hatırlamıyorum. Dr. Shepperd bazı testler yapmak istediğini söyledi. MRI, CTH ve FYD için randevu verdi. Bu harflerin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama çok fazla harf varmış gibi geliyor.

Suitgate'ten sonra Sam'i para bilincimle etkilemeye çalışarak, "Bunların hepsi pahalı gibi görünüyor," diyorum. Burası özel bir doktor muayenehanesi ve bir kahvenin on dolardan fazla olduğu bir dünyada, beyin taramasının size nelere mal olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Merak etmeyin, sigortanız bunu karşılayacaktır" diyor Dr. Shepperd.

"NHS'i dağıttılar mı?" diye soruyorum endişeyle. *Lütfen bana NHS'yi lağvettiklerini söylemeyin.* Evrensel sağlık hizmetlerinin sona ermesi, deniz seviyesindeki yükselmenin Britanya'nın yarısını kaplaması ya da Piers Morgan'ın başbakan olması gibi gelecekle ilgili çok kasvetli bir şeyi keşfetmeyi kaldırabileceğimden emin değilim. Evli ve iki çocuklu olmayı ve hayatımın üçte birini kaçırmayı aklım alıyorsa, distopik bir cehennem manzarasını da kaldırabileceğimden emin değilim.

Sam, "Hayır, ama iş sayesinde özel sigortan var," diye açıklıyor.

"Kanseri tedavi edebildiler mi?" diye soruyorum Dr. Shepperd'a.

"Korkarım hayır. Kanser için endişeleniyor musunuz?" "Hayır. Sadece şimdiye kadar tedavi etmiş olabileceklerini umuyordum. Sam ve doktor endişeli bakışlar atıyorlar.

Beyin taramaları, refleks testleri, kan testleri, idrar örnekleri, göz muayenesi ve garip bir burun deliği sürüntüsü sonunda çılgılık atmak istiyorum çünkü hiçbir şey bulamayacaklarını biliyorum ve yeterince eminim, bulmuyorlar. İkinci bir doktor, Dr. Flynn adında bir kadın, beyin taraması sonuçlarıma bakması için çağrıldı.

"Endişelenecek bir şey göremiyoruz, Bayan Rutherford," diyor bana. 'Kanama ya da şüpheli bir büyüme belirtisi yok. Sağlığınız mükemmel görünüyor.

Dr. Shepperd bilgece başını sallıyor. 'Herhangi bir travma belirtisi yok ve sağlık durumunuz da gayet iyi olduğu için geçici bir global amnezi olduğunu varsayabiliriz,

ani, geçici hafıza kaybı ve yakın geçmişı hatırlayamama. Dr. Shepperd Dr. Flynn'e bakıyor ve o da bu teşhisi onaylar şekilde başını sallıyor. Ben elimi kaldırıyorum.

"On altı yıl *o kadar* da yeni görünmüyor, değil mi? Ben de öyle diyorum. "Belki tektonik plakaların kaydığı ve dinazorların yeryüzünde dolaştığı büyük şemada, ama hayatımın ölçeğinde, belirgin bir şekilde yeni değil gibi geliyor.

"Her vaka farklıdır. Korkarım beyin hakkında hala bilmediğimiz çok şey var," diyor Dr. Flynn, tarama sonuçlarıma bir kalemle dokunarak. "İyi haber şu ki, muhtemelen kalıcı değil.

Muhtemelen mi?

Ya haklılarsa ve bende amnezi varsa? Eve dönerken araba yolculuğunda merak ediyorum. Bu daha mantıklı bir açıklama olurdu, ama sonra tüm bunların zamanlaması, o dileği diledikten hemen sonra gerçekleşmesi ... ve makineyle ilgili bir şey, o kadın, onun bilen gözleri.

Sam sürücü koltuğundan uzanıp elini dizime koydu. 'Bunun başına gelmesine üzüldüm. Bu kadar ölçülü olduğuna inanamıyorum.

"Selfridges'te binlerce sterlin harcadım ve *o kadar* sarhoş oldum ki trende uyuyakaldım, yani *o kadar* da ölçülü değilim. Sam gülümsüyor. "Sence sağlık sigortam hafıza kaybının etkisi altındayken alınan pahalı takım elbiseleri karşılar mı?

"Hiç sanmıyorum," diyor Sam, bana bakarken gözleri şefkatle parlıyor. Bu, ailemin köpeği Banana'nın ne zaman kapıdan içeri girsem bana attığı bakışla aynı, beni gördüğüne her zaman çok sevinirdi. Midemde bir ağırlık hissediyorum çünkü başka bir insan tarafından hiç böyle bakıldığımı hatırlamıyorum.

"Sen ve ben nasıl tanıştık? Sam'e soruyorum.

"Eminim sana geri dönecektir," diyor bakışlarını yola çevirerek. "Belki, ama yine de anlatır mısın?

Dudağını ısıyor, sonra bir avucunu boynunda gezdiriyor. "Sana her şeyi anlatabilirim ve doğru olup olmadığını bilemezsin. Kilimanjaro'da yürüyüş yaparken tanıştığımızı ya da direk dansı eğitmenim olduğunu söyleyebilirim.

'Kişilik nakli yaptırdığımı sanmıyorum. Kilimanjaro'ya asla isteyerek tırmanmam; yürüyüşten nefret ederim' - Ve sonra ikimiz de hep bir ağızdan 'sonunda bir bar olmadığı sürece' diyoruz, bu da ikimizi de güldürüyor.

"Otuz birinci yaşı gününde Shoreditch High Street'te bir karaoke barda tanıştık. Otuz üç yaşındaydım, korkunç bir bekarlığa veda partisindeydim ve orası aynı tişörtleri giyen bir grup erkeğin kapıdan girmesine izin veren tek bardı.

"Karaoke mi yapıyordum? Şaşkınlıkla sordum. "Bu neredeyse Kilimanjaro'ya tırmanmam kadar inanılmaz geliyor.

"Neden? Çok güzel bir sesin var. Zoya, Faye ve Roisin ile dışarıdaydın ve sahneye çıktın, o inanılmaz altın rengi mini elbiseyi giydin, sonra o mükemmel, boğuk sesinle "The Promise of You" şarkısını söyledin. İlk görüşte ve ilk seste aşkı, en azından benim açımdan.

"Peki ya benim için?" diye soruyorum, kendimi hikayeye gülümserken buluyorum, sahneyi hayal etmeye çalışıyorum.

"İlk başta arkadaşlarınla dışarıda olduğun için benimle konuşmak istemedin ama bana numaranı verdin ve ertesi gün aradım. Borough Market'te enchiladas yemek için buluştuk. Sekiz ay sonra sana evlenme teklif ettim.

"Biraz aceleci davrandın," diyorum yüzümde alaycı bir onaylamama ifadesi belirerek.

"Bildiğin zaman, bilirsin. Bana tekrar bakıyor ve zihnim bilmese de gözlerinde aramızdaki geçmişi hissediyorum. İçimde sıcak bir uğultu yankılanıyor. İyi kısma gelmek istiyordum - Sam iyi kısım mı? Gördüğüm kadarıyla, onun gibi biriyle birlikte olursam şanslı sayılırım. Yakışıklı ve nazık, işinin ehli bir baba. Şimdi, zamanda geriye gidebilsem ve yirmi altı yaşındaki halime her şeyin yoluna gireceğini ve sadece sakinleşmesi, tüm uygulamaları silmesi ve onun gelmesini beklemesi gerektiğini söyleyebilsem.

Eve vardığımızda garaj yolunda bir an duraklıyoruz, ikimiz de arabadan inmek için acele etmiyoruz. "Teşekkür ederim," diyorum, ona ne için teşekkür ettiğimden emin değilim - beni doktora götürdüğü için mi? Bu kadar anlayışlı olduğu için mi? Benimle evlendiği için mi? Yukarıdakilerin hepsi için mi? Sam elime uzanıyor, sonra aşağıya bakıyor.

"Alyansını takmamışsın," diyor.

"Ah," diyorum, bakışlarını takip ederek, sol elimin yüzük parmağının etrafında daha açık renkli bir deri bant görüyorum.

"Geceleri yatağının başucunda tutuyorsun," diyor benden uzaklaşarak.

"Doğru, bilmiyordum," diyorum.

Sam elimi sıktı. "Geçici" dedi. Umarım yarın yine kendin olursun.

İyimser olmak isteyerek başımı sallıyorum ama benim 'yeniden kendim olmamın' onun için benden çok farklı bir anlama geldiğini düşünmeden edemiyorum.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde Amy kollarını açmış bana doğru paytak paytak yürüyor. Artık muz salyası ya da salyayla kaplı değil, bu yüzden onu kucağıma almakta sakınca görmüyorum. Pembe kızarmış yanakları ve vahşi, kıvrıcık saçlarıyla ağlamadığı zamanlarda çok tatlı oluyor.

"Nasıl geçti?" diye soruyor Maria, sanki sorunun ne olduğunu anlayabilecekmiş gibi gözlerimin içine bakarak.

"İyi geçti. İyiyim," diyorum ona. *Bu çocukları doğurduğumu hatırlamıyorum ama bunun dışında gayet iyiyim.*

'Çocuklarla iyi olacak mısın? Yarım saat içinde Maria'yı eve götüreceğim,' diyor Sam.

'Elbette. İyi olacağız,' diyorum aşırı neşeli bir sesle.

'Öğle yemeğinde dondurucudan spagetti bolonez yediler ve Felix'in scooter'ını parka götürdük, böylece temiz hava aldılar ve egzersiz yaptılar.

"Harika, teşekkür ederim" diyorum ama şimdi onlarla yalnız kalacağım için paniğe kapılıyorum. Onları nasıl besleyeceğim ya da ne kadar egzersize ihtiyaçları olduğu hakkında bir fikrim var mı? Ya Amy yine kaka yaparsa? Felix kendi başına tuvalete gidebilir mi? Ya *benim* tuvalete gitmem gerekirse? Onları iki dakika yalnız bırakabilir miyim yoksa Amy'yi de yanımda tuvalete götürmem gerekir mi? Onlara söylediklerimi dinleyecekler mi? Dinlemezlerse ne yaparım? Bunların insanları telaşlandırmadan sorabileceğim sorular olduğunu düşünmüyorum.

Sam gitmek üzereyken beni dudaklarımdan öpüyor. Sadece kısa bir öpücük, ama vücudum kas hafızasına sahip olmalı çünkü kendimi gözlerimi kapatıp ona doğru eğilirken buluyorum, o uzaklaşırken dudaklarım onunkileri takip ediyor. Maria bana garip bir bakış atıyor, sanki uygun bir veda öpücüğünü nasıl vereceğimi unutmuşum ve bunu deliliğin kesin bir işareti olarak işaretliyor.

"Ben iyiyim. İyi olacağım," diye dudaklarımı birbirine bastırarak onları rahatlatıyorum.

Onlar gittikten sonra Amy küçük tombul yumruklarıyla saçlarımı çekiştiriyor. Sinir bozucu olduğu için onu yere bıraktım. "Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum bana ET'ymişim gibi bakan Felix'e.

Oturma alanı uzun bir oda ve sürgülü kapılar odayı ortadan ikiye bölüyor. Bir tarafta dağınık minderler ve zarif masa lambaları, diğer tarafta ise yapbozlar ve oyuncaklarla dolu rafların sıralandığı bir oyun odası var. Şöminenin üzerinde, kalın, yaldızlı bir çerçeveye düzgün bir şekilde monte edilmiş, çok renkli bir dağın göz alıcı bir suluboya resmi var. Amy sürünerek oyun odasına doğru ilerliyor. Paylaştığım dairedeki sıkışık yaşam alanıyla kıyaslandığında, bu oda çökmüş gibi hissettiriyor. Kennington Lane her zaman çamaşır rafları ve bisikletlerle doluydu. Sık sık dışarı çıkarılmayı bekleyen çöp torbaları kokardı.

Makinede çok uzun süre beklemiş nemli çamaşırlar. Belki de orta yaşlı insanlar evleri terk edilemeyecek kadar güzel olduğu için nadiren dışarı çıkıyorlardır.

Amy'nin yanında yere oturarak bardakları üst üste dizme oyunu oynuyoruz. Benim renkli fincanları üst üste dizmemi ve Amy'nin de onları devirmesini içeren basit bir konsept. Amy'nin bardakları devirirken konsantrasyon içinde dudaklarını büzüştürmesi bana annemi hatırlatıyor.

"Hey Amy, bunu daha ilginç hale getirmeye ne dersin?" diyorum ve bir kalem kapağı alıp bardaklardan birinin altına saklıyorum. "Kalem kapağını bul! Bardakları karıştırarak söylüyorum. "Üçün en iyisi. Ama Amy bu oyunu sevmiyor, sadece onları devirmek istiyor. Ben etrafta oynayabileceğimiz başka bir şey ararken, Felix kafasında bir kevgir ve vücudunda mutfak folyosundan yapılmış bir kalkanla kapıda beliriyor.

"Ooh, şövalyeler ve ejderhalar mı oynuyoruz? diye soruyorum.

"Bu bir oyun değil. Beni senin uzaylı beyin dalgalarından korumak için.

"Doğru," diyorum yavaşça. "Bak Felix, doktor geçici hafıza kaybı yaşadığımı düşünüyor. Muhtemelen yarın yine kendim olacağım. Buna inansam da inanmasam da, kendini birkaç rulo alüminyum folyoyla kaplamış, çıldırmış yedi yaşındaki bir çocuğa söylenecek en sorumlu şey buymuş gibi geliyor.

"Doktorlar uzaylılar hakkında ne bilir ki? Felix yüzünü şaşkınlıkla buruşturarak soruyor.

"Ben uzaylı değilim. Ben . . . Bana ne olduğunu bilmiyorum.

Felix duraksıyor, gözlerinin üzerine indirdiği kevgiri düzeltiyor. "Ama geldiğin yere geri dönmek istiyorsun, öyle mi?" diye sordu. tahta kaşık göğsüme doğru.

Geri dönmek istiyor muyum? Evet, elbette istiyorum. Gelecekteki hayatımın bu görüntüsü ne kadar ilginç olursa olsun, burada *kalamam*. Elbette, bu ev harika, işim inanılmaz görünüyor ve üst kattaki kitaplık rüya gibi, ama yirmili yaşlarımın geri kalanını, otuzlu yaşlarımın tamamını kaçıramam; sonsuza kadar kendimin bu yetişkin versiyonu *olamam*.

"Evet, istiyorum," dediğimi duyuyorum Felix'e.

"O zaman portalı bulmalıyız," diyor Amy bir bebeği oyuncak sepetine endişe verici bir şiddetle vururken oyun odasında karşımda bağdaş kurmuş otururken.

"Portal mı?

'Buraya nasıl geldin. Hangi geçitten geldin? Felix oyun odasına doğru yürür ve raftan bir bilim-kurgu kitabı alır. Bir sayfaya döner ve büyük beyaz bir deliği işaret eder. 'Uzay seyahat etmek için çok büyük

Normal roketlerle her yere, hatta devasa olanlara bile. Eğer uzun bir yol kat etmek istiyorsanız, bir geçide ya da solucan deliğine ihtiyacınız var, ama onları bulmak çok zor.

"Bunu zaten düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. "Uzaydan geldiğimi sanmıyorum, sanırım geçmişten buraya zaman yolculuğu yapmış olabilirim. Felix'in gergin ifadesindeki bir şey ona karşı dürüst olmamı sağlıyor. "Londra'daki gazete bayiiinde bir makine vardı, bir dilek makinesi. Hayatımın iyi bir bölümüne atlamak için bir dilek tuttum ve sonra burada uyandım.

"O zaman bu olacak, portal bu olacak! Felix kevgiri kafasından çıkararak şöyle der.

"Ama gitti," diyorum ona.

"Gitmiş mi?

"Dün aradım. Dükkan artık orada değil, bir inşaat alanı.

Amy yere düşüp kafasını oyuncak kovalına çarptığı sırada Felix kitabını tokatlayarak kapatıyor. Ulumaya başlıyor, ben de ayağa fırlayıp onu teselli etmeye çalışıyorum. Kollarını kızgın bir ahtapot gibi sallıyor, küçük yüzü acı ve hayal kırıklığıyla morarıyor.

"Zavallı Amy, iyi misin? Sevimli bir oyuncakla dikkatini dağıtmaya çalışarak soruyorum ama oyuncağı elinden kaçırıyor.

"Belki de yanlış yere bakıyordun," diye öneriyor Felix.

Amy hala bağılıyor ve bu o kadar yoğun bir ses ki, onu susturmaktan başka bir şey düşünemiyorum. Bir köpeği teselli eder gibi başını okşamayı deniyorum ama bu onu daha da kızdırıyor.

Felix gözlerini devirerek, "Onu bir o yana bir bu yana sallayıp burnuna üflemeden hoşuna gidiyor," diyor. Önerdiği gibi yapıyorum ve eminim Amy hemen onu kucaklamama izin verecek kadar sakinleşiyor. 'Ya da dükkanın gitmiş olması makinenin de gittiği anlamına gelmez. Yerini değiştirmiş olabilirler. Neye benziyordu? Felix sanki bir yarışa hazırlanıyormuş gibi bir o yana bir bu yana zıplıyor.

"Felix, baktım. Gitmiş ve ...' Gerçeği kendim bile bilmezken bu portal teorisine çok fazla itibar etmekten endişe ederek duraklıyorum. "Dilek makinesinin hatırladığım son şey olması, onun bir portal olduğu anlamına gelmez.

Felix sönük görünüyor ve elindeki tahta kaşık yere düşüyor. "Ama annemi geri istiyorum. Okul projemde onun yardımına ihtiyacım var.

"Belki okul projene yardım edebilirim? Ne yapmamı istiyorsun?

Ama onu daha fazla ikna edemedim elimin altında bir sıcaklık hissettim ve odayı hoş olmayan bir koku doldurdu.

"Yine kaka yaptı! Tiksintiyle söyledim.

Amy yanıt olarak gurulduyor, sonra da aslında hiç de öyle olmadığı halde kulağa hoş gelen o sevimli bebek sesiyle 'Poo poo' diyor.

"Bunu çok yapıyor," diyor Felix, sesinde bir boyun eğme notasıyla.

Bu cesur yeni dünyada başa çıkmak için donanımlı hissetmediğim onca şey arasında, başka bir insanın poposunu silmek tam da orada yer alıyor.

Burnumda bir çamaşır mandalı, ellerimde bulaşık eldivenleri ve kıyafetlerimi korumak için bir önlükle Amy'yi tozluklarından çıkarmayı, iğrenç kokan bezini sökmeyi ve bol miktarda ıslak mendille pisliği silmeyi başardım. Bunun şimdiye kadar yaptığım en iğrenç şeylerden biri olduğunu söylemem yeterli ve bir keresinde Melanie'nin kaybettiğini düşündüğü bir yüzüğü bulmak için iş yerinde bir torba dolusu bir haftalık çöpü karıştırmıştım. (Meğer evde yüzük çekmecesindeymiş.) İnsanlar günde beş altı kez bu bez olayını yapmaya nasıl cesaret edebiliyorlar? Bunun ne kadar iğrenç olduğunun farkında değiller mi, yoksa mahkumların hapishane yemeklerine ve tek gözleri açık uyumaya alıştıkları gibi buna da mı alışıyorlar?

Kötü koku bombasını üç kez poşetledikten sonra Amy'yi mutfığa geri götürüyorum ve hemen tekrar ağlamaya başlıyor. "Oh, şimdi ne var? Kızgın bir şekilde ona soruyorum. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun duygusal yolculuğu tilt makinesindeki toplara benziyor: yukarı, aşağı, bam, ping! Mutlu, üzgün, bam, ping, gül, ağla, bam, ping! Çok yorucu ve biraz dinlenmeye, kimse ağlamadan ya da benden bir şeyler yapmamı istemeden kendimi toparlamaya gerçekten ihtiyacım var.

Kapı çaldı. Amy kucağımda, aceleyle cevap vermeye gidiyorum ama kapıyı açtığımda öyle bir korkuyorum ki neredeyse onu düşürüyorum. Göz hizamda uçan bir robot duruyor. *Azınlık Raporu'ndan* fırlamış gibi bir ışık huzmesiyle yüzümü tarıyor ve ilk düşüncem beni öldürmek için buraya gönderildiği oluyor. Siper almak için eğilip çığlık atıyorum, sonra da Amy'nin kafasına koruyucu bir kol atıyorum. Ama robot kapının eşiğine küçük bir paket bırakıp uçup gidiyor. Koridorda arkamda duran Felix'i görmek için dönüyorum. "Neden çığlık atıyorsun?

"Uçan bir robot vardı!

"Bir teslimat dronu," diyor Felix başını sallayarak. Paketi kapının eşiğinden almak için yanımdan geçiyor ve bana uzatıyor. İçindeki etikette 'Reçel ve Bebek Mendili' yazan küçük bir Amazon kutusu.

"Ah," diyorum kendimi aptal gibi hissederek. "Bunun iyi bir robot değil, kötü bir robot olduğunu sanmıştım.

"Çok tuhafsın," diyor Felix, mutfığa doğru geri yürürken.

Ben Amy'nin altını değiştirirken, Felix elinde tuvalet kağıdı, kağıt mendil ve diğer el işi malzemeleriyle dolu bir tepsiyle mutfak masasına yerleşti. Ben teslimat kutusunu açarken, sandalyesinden kalktı ve Amy'ye bufeden yumuşak bir zürafa uzattı. "Neckie. Onun en sevdiği.

"Neckie," diye tekrarlıyorum. "Teşekkür ederim, Felix. Amy zürafanın kulağını çiğnemeye başladı.

"Zrafaları sever," diyor omuz silkerek. Bu ayrıntı bir şekilde önemli geliyor ve çocukların neye ihtiyaı olduğuna dair listemde bir yere sıkıştırıyorum - yemek, temiz hava, temiz bebek bezleri, Neckie adında özel oyuncak zrafalar.

"Peki, ne yapıyorsun? Bu okul için bir proje mi?

"Bir insan kalbi," diyor, bir karton parçasını keserken konsantrasyon içinde dudağını ısırıyor.

"Tuvalet rulosundan bir insan kalbi mi? Vay be.'

"Her şeyi kullanabilirsin," diyor omuz silkerek. "Annem genelde el işi işlerinde harikadır.

Öyle miyim? Yardım edemem ama gurur duyuyorum. Sonra onun yedi yaşında olduğunu hatırlıyorum - sanatsal beceriyi neyin oluşturduğuna dair ıtası muhtemelen oldukça düşük. Amy ve zrafasını mama sandalyesine oturtuktan sonra Felix'in yanına oturuyorum.

'Peki, nasıl yardımcı olabilirim? Telefonumdan bir kalp resmi bakayım mı? Ne yapmamı istiyorsunuz?

Felix bir an sessiz kalıyor. Sonra başını eğip, 'Geçidi bulmanı istiyorum. Annemi geri istiyorum.'

Bölüm 13

Sam eve geldiğinde çocukların yemeğini pişiriyor, sonra da onları yatmaları için üst kata çıkarıyor. Yardım etmeyi teklif ediyorum ama Sam 'sakin olmam' ve 'rahatlamam' konusunda ısrar ediyor. Sanki kendimi zorlarsam daha fazla anı dökmeye başlayabileceğimi düşünüyor. Yine de bugün çok yorucu **g e ç t i** , bu yüzden oturma odasındaki kanepeye çekilip nihayet oturabildiğim için minnettarım.

Duvara monte edilmiş devasa televizyonun kumandasını bulamıyorum. Sam'i rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden oturma odasının duvarındaki rafları inceleyerek kendimi oyalıyorum. En alt rafta bir düğün albümü buluyorum, *bizim* düğün albümümüz. Hatırlamadığınız bir şeyi yaparken çekilmiş fotoğraflarınızı görmek tuhaf bir duygu, özellikle de tüm arkadaşlarınız ve aileniz de fotoğraflarda yer alıyorsa. Düğün çok neşeli ve mutlu bir güne benziyor. İnsanlar her karede ışıldıyor, özellikle de ben. *Töreni dışarıda, peri ışıklarıyla dolu bir ağacın altında yapmışlar - çok şirin*. Daha önce hiç düğün panosu oluşturmam ama oluştursaydım tıpkı buna benzerdi.

Bir fotoğrafta Sam bir piyanonun arkasında, bir terasta oturuyor ve hasır bir Panama giyiyor. Ben piyanonun üzerine eğilmiş ona hayranlıkla bakarken o da bana bakıyor, elleri tuşların üzerinde. Bu çarpıcı bir görüntü çünkü aramızdaki bu bakışı, fotoğraftan fişkıran bir kıvılcımı yakalıyor. Müzisyen erkeklere karşı hep bir ilgim olmuştur. Yine de evde piyano görmedim; acaba hala çalışıyor mu? Sonra fark ediyorum ki, korkunç derecede yakışıklı olması, bir karaoke barda tanışmamız ve harika yumurta pişirmesi dışında, görünüşe göre evli olduğum bu adam hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum.

Sam aşağıya indiğinde beni bir tatil albümüne bakarken buluyor, Felix daha küçük bir çocukken Portekiz'e yaptığımız bir gezi.

"Harika bir geziye benziyor," diyorum, neredeyse suçluluk duygusuyla, sanki beni onun eşyalarını karıştırırken yakalamış gibi.

"Albüm öyle gösteriyor, değil mi?" diyor, bir elini kalın, dağınık saçlarında gezdirerek. "Felix kusma mikrobi kaptığı için hastanede geçirdiğimiz iki gecenin ya da çantayı kaybettikleri için üç saat boyunca havayolu şirketinde bekletilmenin fotoğraflarını koymamışsın.

"Sanırım fotoğraf albümleri hiçbir zaman resmin tamamını göstermiyor," diyorum kitabı kapatıp ön kapaktaki mükemmel küçük aileye bakarak. "Bizim düğün albümümüz de önemli anlardan oluşan bir albüm mü?

"İşte o harika bir gündü. Düzenlemeye gerek yok. Bunu söylerken Sam'in gözlerinde sevecenlik parlıyor. "Bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Aç mısın?"

Başımı sallıyorum, sonra onu mutfağa kadar takip ediyorum, o bir şeyleri tavaya atarken izliyorum. Çok geçmeden Tayland sebzeleri, acılı somon, pirinç ve soya sosundan oluşan nefis kokulu bir kase hazırladı. *Demek o da yemek yapıyor.*

"Tuhaf bir gün, ha?" diyorum bana bir kase uzatırken ve masaya otururken.

"Evet," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Muhtemelen daha gariplerini de yaşamışsındır. "Bundan daha mı garip?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

"On dört yaşımıdayken, dışarıda tek başıma yürüyordum. Her yerden kilometrelerce uzaktaki bir turba bataklığında düştüm ve bileğimi kırdım. Yürüyemiyordum ve babam gelip beni bulana kadar sekiz saat geçti.

"Ah," diyorum sempati ile yüzümü buruşturarak.

"O iyiydi. Bir orman tavuğu benimle konuşmaya başladığında işler tuhaflaştı. Adı Sheila'ydı. Bana tüm aile sorunlarını, aşırı korumacı babasını ve silah korkusunu uzun uzun anlattı. Anlatmaya devam etti. Sam gülümsemesini bastırdı. "Susuzluktan ya da maruz kalmaktan halüsinasyon görüyor olmalıyım, ama o zamandan beri keklik tavuklarına hiç aynı şekilde bakmadım.

"Şaka yapıp yapmadığın hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum gülerek.

"Her zaman yalan söylediğimi anladığını söyledin. Çok bariz bir yalanım var, bu da beni berbat bir poker oyuncusu yapıyor.

"Bana ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye soruyorum bakışlarını tutarak.

Bana doğru eğiliyor ve ne yapacağından emin değilim ama sonra kafama hafifçe vuruyor. "Sanırım orada. Bunu hatırlamanı bekleyeceğim.

Sesindeki nazik güven çok güven verici.

"Ya yarın uyandığımda iyileşmemiş olursam?" diye soruyorum, sesim aniden sakın ve ciddi çıkıyor. Sam elimi tutuyor ama elini okuyamıyorum.

ifade. "Ailemi aramayı düşünüyordum ama ... Dudağımı ısırarak devam ediyorum. "Kontrol etmek istedim, onlar ... Soruyu soramıyorum bile.

"İyiler" diyor, elini yanağımı okşamak için hareket ettiriyor. Bana karşı çok dokunaklı, sesi çok tanıdık. Bu tür bir sessiz yakınlık daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Sam'le y a t m a k l a ilgili daha önceki düşüncelerime rağmen, şimdi önemsiz bir yanak okşaması bile beni geriyor. Ben bir sahtekârım, benim için olmayan yanak darbelerini, hak etmediğim yanak darbelerini alıyorum. Tüm o albümlere bakmanın bir faydası olmadı, sadece kendimi işgal ettiğim bu hayattan daha da uzaklaşmış hissetmeme neden oldu.

Sam bana 'Babanın birkaç yıl önce bazı kalp sorunları vardı,' dedi. Kalp pili takıldı. Annende de katarakt var. Bunun dışında ikisinin de sağlık durumu iyi. Duraklıyor, sonra usulca ekliyor: 'İstersen onları ara. Gerçi sen daha telefonu kapatmadan annen arabaya binip buraya doğru yola çıkmış olacak.

"O zaman belki yarın," diyorum sandalyemde geriye doğru kayarak. "Dün eski ev arkadaşım Emily ile konuştuğumda arkadaş olmadığımızı, görüşmediğimizi söyledi.

"Bana ondan hiç bahsetmedin. Sam kaşlarını çattı. "Londra'ya gittiğine ve normal hayatına devam etmeye çalıştığına hala inanamıyorum Luce. İş arkadaşlarına ne söyledin?

Sarhoş olup yirmi yaşındaki koşucuya saldırdığım anı zihnimde canlanıyor ve fiziksel olarak irkilmeme neden oluyor.

'Şimdi kiminle arkadaş oldum? Bana hâlâ okul çeteme yakın olduğumu söyle - Faye, Zoya, Roisin? Sam'in gözleri kucığına düşüyor. "Ne?

'Bakalım yarın nasıl olacaksın, doktor dedi ki-'

"Doktor benim sorunumun ne olduğunu bilmiyor," diyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor. 'Bugün tüm o testleri yaptırdım çünkü tek mantıklı açıklama buydu, değil mi, ama bu konuda hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Lütfen bana birkaç arkadaşım kaldığını söyleyin.

'Bir sürü arkadaşın var. Faye yirmi dakika uzakta yaşıyor; onu her zaman görüyorsun. İstersen onu yarın davet edebiliriz.

Bu beni rahatlattı. Peki ya Zoya, Roisin? Kimseye ulaşamadım.

Sam iki elini masanın kenarına dayayarak, "Sabah otursak ve ben de sana herkes hakkında bilgi versem nasıl olur?" dedi. İnsanlara neler olduğunu nasıl anlatacağımızı bulacağız. Yüzü kararır, tüm neşesi kaçır.

gitti. 'Bugün çok fazla şey oldu. Bu gece kimseyi denemene gerek yok bence.

Benim için mi yoksa onun için mi çok şey ifade ettiğinden emin değilim ama başımı sallıyorum. Sanırım on altı yılı bir günde atlatmayı bekleyemem.

"Bana kendinden biraz daha bahsedecek misin? diye soruyorum. "Ben mi?" Sam aniden utangaç görünüyor.

"Evet. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne iş yapıyorsun? Nerelisin? Kardeşin var mı? Kümes tavuklarıyla garip bir ilişki dışında bilmem gereken garip hobilerin ya da tercihlerin var mı? Gülümsüyor. "Düğün albümünden piyano çaldığınızı görüyorum.

Başını sallıyor ve yanaklarını şişiriyor, belki de hala bunların hiçbirini gerçekten bilmediğini anlayamıyor. Sonra sanki cevap vermeye hazırlanıyormuş gibi uzun, yavaş bir nefes alıyor.

"Aslen İskoçyalıyım, Balquhiddie adında küçük bir köyden. İki kız kardeşim var, Leda ve Maeve. Leda hala İskoçya'da, Maeve ise Amerika'ya taşındı, onları istediğimiz kadar sık göremiyoruz. Besteci olarak çalışıyorum, yani evet, her gün piyano çalıyorum. Eskiden hobilerim vardı ama artık hafta sonlarımı çocukların peşinde koşarak ve sarhoş karımı tren istasyonlarından alarak geçiriyorum. Bu son kısım elimi uzatıp yumruğumu hafifçe koluna **v u r m a m a** neden oldu.

"Besteci mi? Kulağa etkileyici geliyor. Ne besteliyorsun? Piyanon nerede?

"Bu çok çılgınca," diyor Sam nefesinin altından. Sonra yüzünü bana dönerek, 'Eskiden şarkı yazardım, şimdi daha çok film ve televizyon müzikleri yapıyorum. Bahçenin sonunda bir stüdyom var. Bu evi ilk aldığımızda birlikte inşa etmiştik.

"Neye daha çok şaşırdığımı bilmiyorum," diyorum, "bir stüdyonun yapımına yardım ettiğime mi yoksa bir pop yıldızıyla evli olduğuma mı?

"Kesinlikle bir pop yıldızı değil," diyor Sam kararlı bir şekilde. "B a ş k a l a r ı için şarkılar yazdım; onları hiç kendim seslendirmedim.

"Hiç istemedin mi?

"Hayır, sahne almaktan hoşlanmıyorum. Utangaç olduğum için olduğunu sanıyorsunuz ama öyle değil. Müzik yazmayı seviyorum, bu sahneye çıkma zorunluluğum olduğu anlamına gelmiyor.

"Düğünümüzde çalarken çekilmiş bir fotoğrafın var.

O farklıydı. O senin içindi, yakın aile ve arkadaşlar içindi. Bakışlarını masaya indiriyor. "Ayrıca bacağım o kadar titriyordu ki

pedallara bas.'

"O fotoğrafta birbirimize çok aşık görünüyoruz," derken yanaklarımın ısındığını hissediyorum o.

"Öyleydik. Öyleyiz.' Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sıcaklığın yayılmasına neden oluyor

tüm vücuduma yayıldı.

"Benim duyabileceğim bir şey yazdın mı? Aramızdaki bu yeni enerjiden rahatsız olarak hızlıca soruyorum. Duraksıyor. "Ne? Neden gülümsüyorsun?"

"On bir yıl önce, tanıştığımız gece karaoke barda söylediğin şarkıyı yazdım.

"Yani *senin* şarkını söylediğim için mi "ilk görüşte aşk" oldu?"

"Sebebi bu değil," diyor gülümsemesini geri çekerek.

"Bahse girerim bunu her zaman bir replik olarak kullanıyorsunuzdur - "Hey, radyodaki şu şarkıyı duydun mu? Onu ben yazdım." ' *Onunla flört mü ediyorum? Onunla flört ediyormuşum gibi hissediyorum.* Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor ve bu çekingenlik çok sevimli. Boğazını temizliyor.

"Bu benim tarzım değil, hayır.

"Ünlü bir şarkı yazsaydım ben de böyle yapardım," diyorum ona.

"Biliyorum. Sam'in gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Her zaman barlarda insanların yanına gidip "Bu şarkıyı kocam yazdı!" diye bağıırıyorsun. Bu utanç verici.

Bakışıyoruz ve sonra gülüyorum, çünkü bu benim yapacağım bir şey gibi geliyor. 'Bu şarkıyı duymak istiyorum - tanışma sebebimiz. Benim için söyler misin?

Telefonunu çıkarıp bir şeyler arıyor. "Bir profesyonel tarafından söylenmesi daha iyi. Birkaç dokunuştan sonra, duvarlara yerleştirilmiş olması gereken görünmeyen hoparlörlerden müzik yayılıyor. İtiraz etmek, onun söylemesini istediğimde ısrar etmek üzereyim ama ritim beni büyülüyor ve dinlemek için duruyorum. Derin, duygulu bir erkek sesine elektronik bir ritim ve klasik yaylıların heyecan verici kabarması eşlik ediyor - benzersiz bir kombinasyon.

"Bunu ne zaman yazdınız?

"Yıllar önce. O zamandan beri bu kadar iyi bir şey yazmadım. Nakarat devreye giriyor:

*Uyunmuş bir yatağın üzerindeki iz gibi,
Hissedilen ama asla söylenmeyen kelimeler gibi,
Bir şekilde hep hissediyordum, hep biliyordum,*

Sana dair bir sözüm vardı.

Sözler derimin altına işlerken tüylerim diken diken oluyor. Sonra ritim tekrar devreye giriyor ve kemanlar yükseliyor, şarkıya ruhani, neredeyse dini bir nitelik katıyor.

"Bayıldım," diyorum ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda yine tüylerim diken diken oluyor. Bakışlarında tercüme edemediğim bir şey var; hatırlamadığım bir hüznün, şarkısını sevdiğim için gurur, arzuyla içimi sızlatan soyut bir şey.

"Büyük bir hit miydi? Seni zengin etti mi?"

"Şarkıcı için bir hitti Lex. Sam başını sallıyor. "Genç ve saftım, imzalamamam gereken bir sözleşme imzaladım, o yüzden ne yazık ki hayır, zengin olmadım.

"Daha yaşlı ve bilge olduğunuzda daha fazla şarkı yazdınız mı?"

Saatine hafifçe vurarak müziği durdurdu. "Artık o tür müzikler yazmıyorum. Ayağa kalktı, boş kâsemi almak için uzandı. Sohbetimizden keyif alıyordum ama yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum, çünkü sonra şöyle diyor: "Uzun bir gün oldu. Yatmaya gidelim mi?"

Yatağa gitmek mi? Birlikte mi demek istedi? Bu akşam Sam'le konuşmak bana mükemmel bir ilk buluşma gibi geldi ve uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım. Sam'den hoşlanıyorum, ondan etkilendiğimi biliyorum ama şimdi onunla, hatta onun yanında yatma düşüncesi hazır olduğumdan daha karmaşık geliyor.

"Boş odanız var mı?" diye soruyorum çekingen bir şekilde.

"Elbette," diyor. Sesi nazık ama gözlerinde reddedilmenin verdiği yarayı görüyorum. "Boş odada uyuyabilirim.

"Memnuniyetle. Sadece kendimi toparlamam ve iyi bir gece uykusu çekmem gerekiyor. Her şey çok farklı.

"Elbette. Doktorlar dinlenmen ve stresten uzak durman gerektiğini söylediler. Bana bir gülümseme fırlattı ama şimdi aramızda bir gariplik var, şakacı, flörtöz enerji kayboldu. Şimdiye kadar bana karısı gibi davranıyordu, hafızasını kaybetmiş bir eş gibi. Şimdi, sanki sonunda benim o olmadığımı anlamış gibi.

Yukarı çıkıyoruz ve Sam diş fırçasını ve kitabını almak için beni ortak yatak odamıza kadar takip ediyor. Sonra yanağıma belli belirsiz bir öpücük konduruyor. Bana doğru eğildiğinde, onun meşemsi sıcak kokusunu içime çekiyorum ve ellerim sanki sırtına dolanmaya alışkınlarımı gibi, neredeyse refleks olarak kalkıyor. Ama onları tam zamanında yakalayıp ellerimi arkamdan sıkıca çekiyorum.

"İyi geceler o zaman Sam," diyorum, sesim boğazımda düğümleniyor.

"İyi geceler," diyor, sahanlığa çıkıyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor.

Sonunda yalnız kaldım. Yatağa uzanıp temiz, beyaz, kuru tavana bakıyorum ve gazete bayiiindeki yaşlı kadının ne dediğini hatırlıyorum: "Ne dilediğine dikkat et. Bu hayattaki hiçbir şey benimmiş gibi gelmiyor - güzel kıyafetler, temiz ev, çekici koca ve tatlı çocuklar, hepsi başkasına ait. Mecazi anlamda başkasının ayakkabılarıyla yürümenin iyi bir şey olduğunu biliyorum ama gerçekte başkasının sakızını çiğnemek gibi biraz iğrenç hissettiriyor. İstedğim bu değil miydi? Ama bir şekilde kandırıldığım, tüm şikâyetlerime karşılık bunun ilahi bir adalet olduğu hissinden kurtulamıyorum. Bu hayatın pek çok konforuna rağmen, şu anda tek istediğim eski yatağımda, eski, başa çıkılabilir sorunlarımla uyanmak. Karanlıkta tek başıma yatarken kendimi, beni dinleyebilecek olanlara dua ederken buluyorum.

'Anladım, dersimi aldım. Eğer şimdi geri dönebilirim, lütfen, bu harika
o l u r .

Bölüm 14

Yukarıdaki her kimse beni dinlemiyor, çünkü Amy'nin ağlama sesiyle uyanıyorum. Tökezleyerek yataktan kalktım ve onu teselli etmek için odasına gittim. Annesine ihtiyacı var ve sanırım şimdilik o kişi ben olacağım. Çocuklar hakkında ne kadar bilgisiz olsam da bunu nasıl yapacağımı öğrenmem gerekiyor çünkü dün annesini geri istediğini söyleyen Felix'in yüzündeki ifade içimde bir şeyleri kırdı. Amy'nin odasının kapısını açtığımda Sam'i çoktan orada buluyorum. Üzerinde boxerdan başka bir şey yok, Amy'yi bir omzunun üzerinden kucaklıyor ve ona sessizce şarkı söylüyor.

"Merhaba, ben ...

"Ben hallederim. Sen yatağına dön,' diye fısıldıyor.

Gitmek için döndüğümde kapı aralığında durup bir süre onları izliyorum. Sam bir şarkı fısıldıyor, İskoç tınısı şarkı söylerken daha da belirginleşiyor. Güçlü, bronzlaşmış kolları kızın minik bedenini o kadar nazik sarıyor ki, göğsünü ritmik bir şekilde aşağı yukarı sallıyor. İçgüdüsel o l a r a k onu benim yapamayacağım şekilde nasıl yatıştıracağını biliyor. "Yatağına dön, sorun yok, neredeyse uyuyacak," diyor tekrar.

Yatağımda uzanmış, yan odadaki Sam'in sesini dinlerken, tüm bu sahneyi biraz tahrik edici bulduğum için rahatsız hissediyorum. 'Bebek tutan adam' beni tahrik eden şeyler listeme koyacağım bir şey değil. Üniformalı adam, elbette. Yaşlı bir kadın yolun karşısına geçebilsin diye trafiği durdurmak için arabasından atlayan adam. Kesinlikle. Her iki kolunun altında bir köpekle yanan kurtarma barınağından koşan adam, evet, evet, yüz kere evet. Ama bebek tutan adam. Hayır. Asla. İçimdeki 'seksi bulduğum şeyler' kütüphanesinde bir kez bile böyle bir şey çıkmadı.

Kendimi bu kafa karıştırıcı düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak başucumdaki masaya dönüyorum. Gümüş, yaprak şeklinde bir tabağın içinde iki yüzük duruyor. İkisi de altın, birinin etrafında minik elmaslardan oluşan bir bant var, diğeri ise basit bir elmas tektaş. Onları e l i m e aldığımda, ne kadar zevkli olduklarına hayran kaldım. Kayıyorum

yüzük parmağıma taktım - uydular. Ama sonra eski bir batıl inanç aklıma geldi - asla başkasının alyansını takmamalısın. Ayrıca bu yanlış geliyor, bunlar bana verilmemişti. Hızla çıkarıp başucumdaki çekmeceye kaldırıyorum ve telefonumu elime alıyorum.

Michael Green'den yeni bir mesaj var.

Umarım takım kaynaşması iyi geçmiştir, erken kaçmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Gary/Kydz Network e-postasını görüşmek üzere Pazartesi günü için ajandana bir toplantı ekledim. Doğru şeyi yaptığımızdan emin olduğunuzu biliyorum, ama dürüst olmam gerekirse, bütün hafta boyunca bu konuda kendimi biraz hasta hissettim. M

Gary'den gelen bu e-posta her ne hakkındaysa, kulağa önemli geliyor. İş arkadaşlarıma açıklamak zorundayım. Ama onlara söyleme düşüncesi bile içimi karartıyor. Cuma günü işte olmayı, Gelecekteki Ben'in neler inşa ettiğini görmeyi seviyordum. Eş ve anne rolünün aksine, TV yapımcısı olmak benim için hayal etmesi zor bir şey değil. Kraliçe Porsuk olmak *istiyorum*, olağanüstü yapımcı. Meslektaşlarım gerçeği öğrenir öğrenmez, buraya ait olmadığımı anlayacaklar.

Umutsuzca, tanıdığım bir tanesine rastlayana kadar çeşitli WhatsApp sohbetleri arasında geziniyorum: Fairview Forever. Emily'nin dönüşümünü gördükten sonra, okul arkadaşlarımin ne kadar değişmiş olabileceğini keşfetme konusunda gerginim. Temkinli bir şekilde son mesajlara göz atıyorum. Faye birkaç gün önce bir şey göndermiş, vahşi yüzme için uzun kollu bir mayo önermiş. Ondan önce, Roisin'in eski sevgilisi Paul'ün düğününe davet edilmesinin kabul edilebilir olup olmadığı hakkında benim de dahil olduğum bir konuşma vardı. *Paul ve Roisin ayrıldılar mı?* Saat sabahın beşi olmasına rağmen gruba bir mesaj gönderdim. Sam'in beklememi, sabah herkesten haberdar edeceğini söylediğini biliyorum ama daha az yalnız olmanın cazibesi çok güçlü.

Lucy

Uyanık olan var mı? Garip birkaç gün geçiriyorum. Hepinizi görmek isterdim.

Faye

Tabii ki. Barney UYUMAZ.

Barney kim? Onun çocuğu mu? Faye'in tüm bu bez değiştirme, muzlu goo, ebeveynlik işlerini yapması fikri beni gülümsetiyor. O rahat, toprak ana havasıyla bu işte harika olurdu.

Roisin yazıyor.

Roisin

Uyandım. Los Angeles'ta. İş gezisi. Sarhoşum. Gawwllaladshifuhf.

Mesaj o kadar güven verici ki Roisin, eski hayatımdan telefonla gelen bir kucaklaşma gibi hissettiriyor.

Faye

Neden garip birkaç gün? Ayı şovu için yaptığın sunum nasıl gitti? Barney yine telefonumun ekranını kırdı, o yüzden mesajlara yetismeye çalışıyorum.

Onlara sabahın beşinde m e s a j l a neler olduğunu anlatmayı planlamıyorum, sadece telefonda seslerini hissetmek güzel.

Lucy

Saha iyi geçti, teşekkürler. Önemli bir şey değil, sadece hepinizi görmek istedim. Bu hafta bir gece bana gelme şansın var mı?

Roisin

Kulağa gizemli geliyor. En son gizemli bir grup toplantısını boşanacağımı söylemek için aramıştım. Bana öyle olmadığını söyle, Luce?

Lucy

Hayır! Öyle bir şey değil. Sadece hepinizi görmem gerek.

Roisin

Korkarım önümüzdeki hafta sonuna kadar Los Angeles'tayım. Hukuk konferansı, falan filan.

Faye

Bla bla değil - sen açılış konuşmacısısın! İşi özledim, seyahati özledim, elastik olmayan pantolon giymeyi özledim.

O kadar çok soru var ki, hiçbirini soramıyorum.

Faye

Ne zaman istersen gelebilirim. Tabii yavruyu da getirmemde bir sakınca yoksa. Alex hafta sonu kayak yapmaya gitti. Biliyorum. Ben kiminle evlendim?

O kiminle evlendi? Alex'le. Alex hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Kaçırdığımın sadece kendi hayatım olmadığını, her şey olduğunu fark ettiğimde yeni bir kayıp acısı beni vuruyor.

Arkadaşlarımla hayatları da. Roisin evlenip boşandı ve şu anda Los Angeles'ta bir açılış konuşması yapıyor; Faye evli ve bir çocuğu var. Kim bilir Zoya neyin peşinde? Duyduğumda şok olacağım bir şey yok. Büyük bir şirketin CEO'su ya da Himalayalar'da yaşayan yalınayak bir ressam olabilir.

Lucy

Zoya'nın gelebilme şansı nedir?

Kimin nerede yaşadığını, bir günlüğüne Surrey'e gelmelerini beklemenin çok mu fazla olduğunu ya da Londra'da buluşmanın daha mı kolay olacağını bilmiyorum. Kimse cevap vermeyince, çocuklarla ilgilenmeye mi yoksa Roisin'in durumunda olduğu gibi bara mı gittiklerini merak ediyorum, ama sonra telefonum yanıp sönüyor: Faye arıyor. Fısıltılı bir 'Merhaba' ile cevap veriyorum.

"Bu hiç komik değil," diye tersliyor Faye telefonu bana doğru çevirirken. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Neyi söyleyeyim?"

"Zoya hakkında. Sesi kırıldı ve büyük bir hata yaptığımı fark ettim.

"Faye, mesajla söylemek istemedim ama" - mantıklı bir açıklama yapmayı tercih ediyorum - "bazı hafıza sorunları yaşıyorum. Kulağa dramatik geleceğini biliyorum ama dün uyandım ve son on altı yıla dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sessizlik. Faye yanıt vermez. "Ben iyiyim, beynimde tümör falan yok, doktorlar kontrol etti. Sadece hakkında hiçbir şey bilmediğim kocaman bir zaman dilimi var. Bana bunun geçici olduğu söylendi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne? Faye'in sesi şimdi endişeyle doluydu. "Neden beni aramadın?"

"Denedim. Dünün çoğunu test çözerek geçirdim. Duraksıyorum. Bu konuşmada doğru olmayan bir şeyler var. Zoya'dan söz ettiğimde Faye'in neden böyle tepki verdiğini bilmek istiyorum. Telefonu kulağımdan çekip WhatsApp grubuna geri dönüyorum ve üye listesine göz atıyorum. Sadece üç kişi vardı: ben, Roisin ve Faye. Zoya, Fairview Forever'dan aforoz edilmek için ne yapmış olabilirdi?"

"Zoya neden artık bizim grubumuzda değil? Faye'e soruyorum, sesim kararsız.

"Çünkü Zoya öldü, Lucy. Faye uzun, duygusal bir nefes aldı. "Ve şimdi senin için gerçekten endişeleniyorum. Bu konuda ciddi misin?"

"Zoya öldü mü? Sesli bir hıçkırığın kaçmasını engellemek için elimle ağzımı kapatarak soruyorum.

"Ciddisin. Tamam, hemen geliyorum.

Telefonu kapatırken ellerim titriyordu. *Zoya öldü. Zoya öldü mü?* Son on altı yıl içinde ailemden birinin öldüğünü öğrenebileceğim aklımdan geçmişti ama en iyi arkadaşımın değil. Bu doğru olamaz, bir yanlışlık olmalı.

Sam beni mutfakta ağlarken buldu.

"Sorun ne?" diye soruyor, yanıma oturarak. "Zoya.

"Hatırlıyor musun?" diye soruyor, sesi hem sempati hem de umutla yüklü.

"Hayır. Faye'le konuştum. Buraya geliyor.

Çok üzgünüm Lucy. Bunları sana en iyi nasıl anlatabileceğimi düşünüyordum. Zaten kafanı toparlaman gereken o kadar çok şey var ki-' 'Nasıl öldü?' diye soruyorum.

Sam iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Sekiz yıl önce beyin anevrizması geçirdi. Aniden ortaya çıktı. Bir eliyle sırtımı dairesel hareketlerle ovuyor, sanki bir çocuğu teskin ediyormuş gibi. Bedenim mutfak sandalyesine yığılıyor ve gözlerimi silmek için ellerimi çekiyorum.

"Onu tanıyor muydun? diye soruyorum.

"Evet, tanıyordum. Hepinizin onu neden sevdiğini gördüm.

Ona söylediğim son şeyi düşünüyorum, ona söylediğimi *hatırladığım* son şeyi, emlakçı olmakla ilgili aptalca tartışmamızı. *Bu şekilde bitemez.* Göğsümde sıkı bir ağrı var, sanki kalbim kendi üzerine katlanıyormuş gibi. Buna inanamıyorum. İnanmayacağım. Alt dudağımı sertçe ısıriyorum. 'Nerede? . . nasıl . . . Soracak bir şey arıyorum. "Sonunda ne oldu?

ne yapıyor?' Sam'e sordum.

'Bir seyahat şirketi işletiyordu - sanatçıları resim yapmaları için yurtdışına götürüyordu. Şöminenin üzerindeki manzara onun resimlerinden biri.

Sandalyemi geriye iterek aceleyle oturma odasına geçiyorum, sanki onu orada bulabilirmişim gibi.

Sam beni takip ederek, "Peru'daki Gökkuşakğı Dağı," diyor. Şimdi baktığımda köşede küçük tanıdık bir imza görüyorum, ZKhan. 'Avrupa dışındaki ilk grup keşif gezisi. Sen her zaman onun en sadık müşterisiydin.

Onun tüm bunları bilmesinden ve benim bilmememden nefret ediyorum.

Kapı çalınıyor ve cevap vermek için kendimi hazırlıyorum. Ya Faye değiştiyse? Ya artık ona yakın hissetmiyorsam? Ya sevdiğim her şey gittiye?

Ama kapıyı açar açmaz, Faye, içinde uyuyan bir bebek olan bir araba koltuğu tutuyor. Onu yere bırakıyor, sonra beni kocaman bir kucakla sarıyor. Sırtını sıktıktan sonra, ona doğru düzgün bakabilmek için çekiliyorum. Onun aynı olduğunu gördüğümde içimde bir rahatlama oluyor. Yüzü biraz daha canlı, şakaklarında bir miktar gri var, ama özünde hala Faye. Aynı balerin duruşu, gözlerinde aynı ışık. Bir şey varsa, ışık daha parlak görünüyor.

"Peki, bütün bunlar ne demek oluyor?" diye soruyor, araba koltuğunu alıp yanımdan geçerek mutfığa doğru yürürken. "Gerçekten hiçbir şey hatırlayamıyor musun?"

Başımı salladım.

"Seni aramaya çalışıyordum," diyor Sam Faye'e, yanağına bir öpücük kondurmak için odayı geçerken.

"Kusura bakma, Barney yine telefonuma saldırdı," diyor Faye, sonra bana dönüyor. Şimdi onun bebeğine bakıyorum. *Faye'in bir bebeği olduğuna inanamıyorum.* "Merak etme, araba koltuğundayken her şeyi uyur.

Tekrar Faye'e bakarak, "Bana Zoya'dan bahset, ne oldu?" diye soruyorum.

Sam, "Ben gidip çocukları kontrol edeyim," diyor. Faye onun sırtını sıvazlıyor, sonra da elini omzuna sürüyor. Aralarında sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi kolay bir yakınlık var.

Sam gittikten sonra Faye, "Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor, "Birinin yapabileceği bir şey var mıydı?"

Kadın başını sallar. "Hayır. Çok büyük bir kanama olduğunu söylediler, hastaneye daha erken gitmiş olsaydı bile ... Faye sözünü kesiyor. "Fransa'daydık. Nişanını kutlamak için hep birlikte Cannes'a gitmiştik. Sen, ben ve Roisin hafta sonundan sonra eve uçtuk. O orada nişanlısı Tarek'le kaldı. İki gün sonra, olanları anlatmak için bizi aradı. Kelimeleri zorlukla çıkarabildi.'

Faye'in gözleri yaşlarla doluyor ve ona bunu yeniden yaşattığım için kendimi kötü hissediyorum.

"O kadar hızlı olduğunu söylediler ki, hiçbir ş e y d e n haberi olmazmış. Faye elimi sıkıyor, sonra çantasına uzanıyor. "Biraz ginseng ve papatya çayı getirdim, bir demlik yapayım mı?" Başımı sallıyorum, Faye'in hâlâ doğru çayın her şeyi düzeltebileceğini düşünmesi beni rahatlatıyor.

"Gerçekten hafıza kaybım var mı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sessizce, avuçlarımı mutfak masasına bastırarak. 'Buraya zaman yolculuğu yapmışım gibi hissediyorum. Biliyorum

"Kulağa çılgınca geliyor ama hayatımın iyi kısmına geçmek için bir dilek tuttum ve sonra burada uyandım.

Faye bana bakıyor ve gözlerindeki bakışı tanımlamak bir dakikamı alıyor - acıma.

'Bu sadece hatırladığın bir şey olabilir, Luce. Sebep sonuç ilişkisi olduğu anlamına gelmez. Duraklıyor, başını eğiyor. "Southwark'taki gazete bayisi mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Bize o geceyi anlattığını hatırlıyorum. Kennington Lane'de yaşarken - soyunan randevuyu, yağmurda eriyen ayakkabılarını, dilek makinesine bedava binmeni teklif eden çılgın yaşlı İskoç kadını. Aylarca bu hikayeyi dinlediniz. Klasik bir Lucy soygunuydu.

Soğuk, uyuşuk bir his boynumdan aşağı, her bir uzvum boyunca, parmaklarıma kadar süzülüyor ve ellerimi yumruk yapıyorum. *Ona Perşembe gecesini anlattığımı hatırlıyor.* Midem bulanıyor. Anlattıklarımın mantığı parçalanmaya başlıyordu, çünkü Zoya'nın gidişiyle bu nasıl hayatımın iyi bir parçası olabilirdi ki? Ve eğer bu yıllar yaşandıysa ve ben onları unuttuysam, o zaman geri dönemeyecektim. Aşık olmak, evlenmek, çocuk sahibi olmak, bunların hiçbirini asla yaşayamayacağım. En kötüsü de Zoya gerçekten ölmüş olacak, onu bir daha asla göremeyeceğim. Ona veda edemeyeceğim. "Özür dilerim." diyemeyeceğim.

Bölüm 15

Google benim için kederin beş aşamasını sıralıyor. Bir: İnkâr. Bitti. Belli ki böyle bir şey olmuyor. İki: Öfke. Öfkelendim mi? Yaptığımı sanmıyorum. ARRRGGGHH. O aşamayı atlamış olmalıyım. Belki de öfkelenmek için kafam çok karışıktır ve öfke daha sonra gelecektir. Üç: Pazarlık. Bitti. Dün gece yatağıma uzandım ve beni dinleyecek herhangi bir tanrıya, bir daha asla boktan rutubetli dairemden, Bay Finkley'den ya da parasızlıktan şikâyet etmeyeceğime yemin ettim, *yeter* ki gerçek hayatıma, Zoya'nın hayatta olduğu günlere geri dönebileyim. Dördüncüsü depresyon. Sanırım şu anda bulunduğum yer orası çünkü üç gündür yataktayım ve Zoya'nın olmadığı bu korkunç yeni dünyadan saklanıyorum. Beşincisi, kabullenme, bana çok uzak geliyor.

Kendimi yatağına hapsettiğimde, günler ve geceler uzun, kesintisiz bir zaman manzarası içinde birleşmeye başlıyor. Çok uyuyorum. Sam ve doktorlar 'iyileşmek için zamana' ihtiyacım olduğunu düşünüyorlar, sanki beyin sarsıntısından kurtuluyormuşum ve beynimin iyileşmesi için karanlık bir odada sessiz bir zamana ihtiyacı varmış gibi. Ama kırılan beynim değil, kalbim.

Uyku nöbetlerinden uyanıyorum, göğsüm sıkı bir panikle daralıyor, çarşaflarım terden ıslanıyor. Zoya'yı aramalıyım. Onu bulmam gerek. Zoya nerede?

Bakabildiğim tek yer telefonum. Yıllar içinde geriye doğru ilerlerken, onun elimdeki ilk videosunu buluyorum - dördümüz on altı yaşındayken, evimdeki yıl sonu partisi için hazırlanıyoruz.

Ben çekiyorum. Zoya yatağın üzerinde Faye'in makyajını yapıyor ve Roisin de aynada mini elbisesini daha da kısaltmak için iğneliyor. Roisin'in saçında tüyler var ve bu beni gülümsetiyor, çünkü saç tüyü diye bir şey olduğunu unutmuştum.

"Çocuklar, çekim yapıyorum. Bu anı kaydetmeliyiz," diyor on altı yaşındaki sesim kameranın arkasından.

"Bu anın nesi bu kadar önemli? Faye soruyor. Yuvarlak yüzü ve kalın diş telleriyle çok genç görünüyor. Sürekli uğraştığı, uzatmak için yanıp tutuştuğu bir yan püskül takıyor.

"Biz, GCSE yılımızı bitiriyoruz," diyorum kameranın arkasından, el sallayan Zoya'ya doğru ilerleyerek.

Roisin alaycı ve dramatik bir sesle, "Kadınlığa adım atışımız," diyor. "Bakire kurbanlarından önceki son saflık gecemiz. Kamera Roisin'e döndüğünde onun hepimizden ne kadar olgun görüldüğünü görüyorum. Vücudu önce gelişmişti ve boyu bizden uzundu. On beş yaşında bir barda servis alabilmesine şaşmamalı. Herkesin içinde en değişmemiş görünen Zoya'ydı. Aynı iri saçlar, aynı küçük beden. Cildinde birkaç sivilce var, yanakları biraz daha yuvarlak, ama onun dışında tıpkı hatırladığım gibi görünüyor.

"Kim bakire kurban ediyor? Faye kaşlarını çatarak soruyor, Roisin'i her zaman fazla ciddiye almaya meyillidir.

"Umarım Will Havers benimkini kurban eder," diyor Roisin, kameraya doğru koşup ekranı yalamaya çalışarak.

"İğrenç, kes şunu, bu babamın telefonu! Ciyaklıyorum.

"Çekmeyi bırak o zaman," diyor Roisin, elini objektife doğru tutarak. "Sapık.

"Bırak çeksin," diyor Zoya. 'Gösteri dünyasındaki büyük kariyeri için pratik yapması gerekiyor. Benimle röportaj yapabilirsin.

Roisin kenara çekilir ve kamera Zoya'ya geçer. Faye'in makyajını yapmayı bırakıyor ve yatağa oturuyor.

"Pekâlâ, yıllık soruları," diyorum ciddi bir röportajcının ses tonuyla ve diğer elimdeki yıllığa bakarken kamera sallanıyor. 'Yaşlandığımızda, otuz gibi, bunu tekrar izleyeceğiz ve neyi doğru yaptığımızı göreceğiz. İlk soru,' diye devam ediyor sesim. "Hangimizin zengin olma olasılığı daha yüksek?

Zoya bir an düşündü. "Faye. O kendi iksirlerini yapan iyi cadılardan biri olacak. İnternette patlayacak ve kült ürünler haline gelecekler.

"Ben de bir keresinde kendi parfümümü yapmıştım," dedi Faye, yatağa doğru eğilip uzun kollarını beceriksizce Zoya'ya dolayarak. O zamanlar hep birbirimize sarılırdık, birbirimizin üzerine tırmanırdık, birbirimizin kucağına otururduk. Kişisel alan duygusu sıfırdı.

"İyi bir cadı, dedim, iyi bir cadı," diyor Zoya yanağından öperek.

"Evlenme olasılığı en yüksek olan?" diye soruyorum, yıllığa tekrar bakarken kamera sallanıyor.

Roisin ve Faye aynı anda, "Zoya," diyorlar ve sonra ikisi birden, "Jinx," diye bağıyorlar. Zoya, "İmkânı yok," diyor. "Sanırım sen, Luce, en romantik olan sensin.

'Önce birini öpmem gerekebilir, ama tamam. Ooh, büyük ihtimalle boşanacağım.'

Roisin! Zoya gülümsüyor ve kamera Zoya'ya parmak sallayan Roisin'e doğru kayıyor. "Ne? Elizabeth Taylor gibi olacaksın.

"Büyük olasılıkla rahibe mi olacaksın?" diye tekrar sesleniyorum. "Faye!" diye bağıyor Roisin.

'Yani ben *hem* rahibe *hem* de cadı mıyım? Bu oyunu sevmedim,' diyor Faye. "Başbakan olma ihtimali en yüksek olan? Ben soruyorum.

"Zoya," diyor Roisin ve ben birlikte. Bu soru beni çok etkiledi çünkü o olabilirdi, aklına koyduğu her şey olabilirdi.

"İlk çocuk sahibi olma olasılığı en yüksek kişi," diye soruyorum ve yıllık tekrar kadrāja giriyor.

Zoya, "Sen," diyor, gözleri kameranın arkasındaki kişiye odaklanmıştı ve sanki şimdi, burada benimle konuşuyormuş gibi hissediyordum. 'İyi bir adamla evleneceksin ve iki ya da dört çocuğun olacak. Sonra da zamanını Devon'da sakın bir kır evi ile Hollywood'daki göz alıcı pansiyonun arasında paylaştıracaksın.

"Sen bunun neresindesin?" diye soruyorum. "Eğer hiçbiriniz benimle orada olmayacaksanız Hollywood'da yaşamak istemiyorum.

'Merak etme, hepimiz bir süreliğine gidip kendi işimizi yapacağız. Ben bir sanatçı olacağım, külüstür bir minibüsle dünyayı dolaşacağım. Sonra yaşlandığımızda erkeklerimizi terk edeceğiz ve dördümüz bir komünde yaşayacağız," diyor Zoya ve gülümsemesi ekranı aydınlatıyor. Sonra babamın sesi uzaklardan bir yerden, "Lucy, kızlar, gitmeye hazır mısınız?" diye bağıyor ve kamera görüntüsü ayakkabılarıma düşüyor. "Geliyorum! diye bağıyorum. Bu videonun sonu.

Geçmişe bakış çok acımasız olabiliyor. Çocukluk odamı görünce, Zoya'yla geçirdiğim onca saati düşünüyorum - okulda, ailesinin evinde, benim evimde, dışarıda geçirdiğimiz gecelerde, Kennington Lane'de takılırken. Tüm bu ortak yaşam nasıl sona erebilir? Tüm anıları nereye gitti?

Hatırlayabildiğim zamanlara ait daha fazla videoya göz atarken, Sam'in endişeyle çatılmış yüzü yatak odasının kapısında belirdi.

"Sana bir şey getireyim mi? Kahve, arkadaş?

Başımı sallıyorum ve yüzümü duvara dönmek için yatakta dönüyorum. Konuşmaya yüzüm yok. Michael'a mesaj atıyorum: Yine hastayım. İşe gelemeyeceğim.

Uyuyorum. Sam bana yatalakmışım gibi yemek getiriyor. Alt katta, hayatın bensiz devam ettiğini duyuyorum.

Ailemi aramaya karar veriyorum. Ev telefonu cevap vermiyor, ben de annemin cep telefonunu arıyorum. Cevap vermesini beklerken aklıma bir düşünce geliyor: Onlardan gelip beni almalarını, çocukluğumun geçtiği odaya götürmelerini isteyebilirim. Annem bana bakabilir, çocukken her hastalandığımda yaptığı gibi bana çikolatalı irmik yapabilir. Babam oturma odasındaki ateşi yakabilir, bir yandan da sebze tarlasının her gün azalıp çoğalması hakkında beni bilgilendirebilirdi. Bu düşünce öyle bir nostaljik özlem dalgası yarattı ki, ağlamamak için çenemi sıktım.

"Merhaba Lucy," annemin sesi uzaklardan geliyor. 'İskoçya'da olduğumuzu biliyor musun? Rüzgârlı bir hava varsa dışarıdayız. Rüzgârlı mı?"

"İskoçya mı? Hıçkırma hıçkırma ağlama isteğim geri çekilerek soruyorum.

"O kuponu kazanmıştık, hatırladın mı? Balmoral'da kalıyoruz. Son derece akıllıca. İskoçlar nasıl otel yapılacağını biliyor.

Arka planda babamın sesini duyuyorum, 'Kraliyet ailesi gibi muamele görüyoruz. Ona sevdiği rom ve kuru üzüm aromalı tabletten getireceğimizi söyle.

"O rom ve kuru üzüm tabletini sevmiyor Bert, onu seven sensin," diyor annem. "Gerçekten. Oh, otobüs geliyor. Hayır, şu, Bert, elli yedi. Evet, evet! Evet, işaretle! Üzgünüm, Lucy, uçuyoruz. Her şey yolunda mı? Yakında görüşeceğiz, değil mi?"

Evet, iyiyim. Otobüsünüzü kaçırmayın. Size sonra yetişirim.

Seslerini duymak yeterliydi.

Faye sık sık ziyaret eder. Ev yapımı bitki çayları ve en sevdiğim Rich Tea bisküvileri getiriyor. Çoğunlukla yatağında oturup birlikte Poirot izliyoruz.

Faye, "Bütün bunları o kadar çok izlemiş olmalısın ki, hiçbir gizem kalmamış olmalı," diyor. Ona benim için önemli olanın da bu olduğunu hatırlatıyorum.

Sam beni rahat bırakıyor, boş odada uyuyor, ara sıra kıyafetlerimi almak, gün ışığını içeri almak ve temiz çarşaf isteyip istemediğimi sormak için geliyor. Bu bana koktuğumu ve kalkıp duş almam gerektiğini söylemenin kibar ve yetişkin bir yolu o l a b i l i r . Görmezden geliyorum.

Roisin video beni Los Angeles'tan arıyor. Faye olanları ona anlatmış olmalı.

"Bir şeyden kurtulmak için numara mı yapıyorsun?" diye soruyor, sesinde tanıdık bir alay tonu var. "Okulda yüzmekten kurtulmak için regl krampı numarası yaptığını hatırlıyorum.

"Evet, işten kurtulmak için hafıza kaybı numarası yapıyorum," diye kestirip atıyorum. "Ve çocuk bakımı. Gülüyor ve ben telefona uzanıp ona sarılmak istiyorum. Onun gülüşü de aynı.

"Döner dönmez gelip seni göreceğim," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Başına bunlar geldiği için üzgünüm bebeğim. Keşke dalga geçmeye devam etseydi çünkü Roisin bir şeyi ciddiye almaya başladığında gerçekten ciddi olduğunu anlarsınız.

Gün boyunca, herkes dışarıdayken ve ev bana kaldığında, aynada yüzümü incelemek için saatler harcıyorum, bunun geçici olabileceğine, gerçek benin hala orada bir yerlerde olabileceğine dair işaretler arıyorum. Aynanın karşısında geçirdiğim bu saatler ruh halime pek yardımcı olmuyor, özellikle de birkaç çene kılı bulduğumda. *Çene kılları!* Burada tüylü yanak tüylerinden bahsetmiyoruz, sanki yaşlı bir kocakarıymışım gibi santimetre uzunluğunda, tel tel kıllardan bahsediyoruz. Nereden çıktı bunlar? Boynum da beni üzüyor. İnce çizgiler ve kırışıklıklarla başa çıkabilirim, ama boynum yeterince çadır direği olmayan bir çadırı andırıyor, gerginlik gitti. Deriyi yukarı ve geriye çekmeyi deniyorum, tanıdık konturları arıyorum.

Çabalamadan her şeyin yolunda görüldüğü genç bir vücut, benim için çok değerli olduğunu fark ettiğim bir şey. Hiçbir zaman düzenli egzersiz yapmadım ya da özellikle sağlıklı beslenmedim ama yirmi altı yaşındaki bedenimle, akşamdan kalma olsam bile yataktan fırlayabilirdim. Yüzüm makyajsız da yeterince taze görünüyordu ve tüm kaslarım tam da ihtiyacım olduğu gibi çalışıyordu. Şimdi uyandığımda tam olarak acı çekmiyorum ama 'kendimi toparlama' ihtiyacı hissediyorum. Sırtımda bir sertlik var, beynimin güne tamamen adapte olması bir dakika alıyor. Sürekli yatakta olmak muhtemelen yardımcı olmuyor, ancak bir daha asla genç ve dinç hissedemeyebileceğim düşüncesi ağlamak istememe neden oluyor. Ağlıyorum, hem de çok. Zoya için, kaybettiğim yıllar için, çenemin hatları için.

Ve biliyorum ki, eğer bu bir film olsaydı, 'Ana karakteri sevmedim, bencil ve bozguncuydu ve yatakta ağlayarak çok fazla zaman geçirdi' diye şikayet ederdim. Ben daha çok "kalk ve git" diyen bir kadın kahraman arıyordum. Ve hiç kimse, Sam ya da Faye bile, benim kendime ne kadar acıdığımı bilmesede de

kendimi ve dirençsizliğimi yargılıyorum. Yine de duramıyorum. Tek istediğim acıma mağaramda Twix çikolatalarımı yemek için yalnız kalmak.

Twix barlar artık daha küçük, bu da beni üzüyor.

Faye odama gelip perdeleri açtığında yatağa bağlı acıma partimin beşinci günü olduğunu düşünüyorum.

'Bence kalkmalısın Lucy. Bu hiç yardımcı olmuyor, gün ışığına ihtiyacın var. Başımın üzerine bir yastık koyup inleyerek karşılık veriyorum. 'Alex ve Barney aşağıdalar. Neden gelip merhaba demiyorsun? Seni görmek istiyorlar.

Faye'in kocasıyla tanışmak yapabileceğimi hissettiğim son şey.

"İyi bir izlenim b i r a k a c a ğ ı m ı sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, başım hala yastığın altında.

"Hey, Lucy," diyor kapıdan bir ses ve başımı kaldırıp baktığımda uzun siyah örgülü, iri kara gözlü bir kadının kucığında bir bebekle kapıda durduğunu görüyorum.

"Kim bu?" diye soruyorum Faye'e şaşkınlıkla.

"Alex, karım," diyor Faye başını eğerek.

"*Karın* mı? Lezbiyen misin? Ne zamandan beri? Yastığı fırlatıp atıyorum ve yatakta dimdik oturuyorum.

"Doğru ya, o kısmı hatırlamıyorsun," diyor Faye.

"İkinize de bir dakika vereceğim," diyor Alex, guruldayan oğluyla koridora geri dönmeden önce bana sempatik bir bakış atarak.

Faye yatağımın ucunda oturuyor, gözleri kapalı, ellerini kucığında kavuşturmuş.

"Ne zamandan beri kadınlardan hoşlanıyorsun? Ben soruyorum, o tavana bakıyor. "Bir yanım hep hoşlanabileceğimi düşündü ama hiç hoşlanmak istediğim bir kadınla karşılaşmadım.

' diyor Faye, gözlerinin içi gülerek. "Ve sonra bu döşeme kursunda Alex'le tanıştım ve sanki hayatımda eksik olan her şey yerine oturdu.

"Döşemecilikle ilgilendiğini bana neden hiç söylemedin?

Faye bana eğlenen bir bakış attı. "Bilmiyorum. Herkes kendini farklı zamanlarda keşfeder. Kaşlarını çatıyor. "Onu hatırlamadığın için çok üzülecek. Gidip iyi olup olmadığına bakmalıyım.

"Gelip özür dileyeyim mi? Diye soruyorum ama Faye başını sallıyor. "Senin adına sevindim, Faye. Doğru şeyi söylemediğim için özür dilerim. Tam her şeyin nasıl farklı olduğunu anladığımı düşündüğümde, başka bir şey değişiyor. Ona doğru bir kol sallıyorum.

"Ben değişmedim, Lucy. Sadece biriyle tanıştım ve aşık oldum. Faye uzanıp saçlarımı okşadı. 'Neden bir duş alıp giyinmiyorsun? Hep birlikte yürüyüşe çıkabiliriz. Çiğdemler a ç m ı ř , muhteşem bir gün.

"Belki yarın.

"Sonsuza kadar burada saklanamazsın. Eninde sonunda hayatla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Kapiya doğru dönüyor, sonra daha kararlı bir şekilde, 'İnsanların sana ihtiyacı var, Lucy' diyor.

Faye gittikten sonra telefonumu açarak içimdeki suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyorum. Michael'dan yeni bir mesaj var.

Lucy, iyi olmadığını biliyorum ama gerçekten konuşmamız gerek. Sunuma sadece üç hafta kaldı ve ben senin fikrini bile duymadım. Gönderebileceğin bir şey var mı? Senin yokluğunda ekibin üzerinde çalışabileceği bir şey? M.

Sunum mu? Yeni bir endişe uğultusu başladı. Telefonumu yatağımın başucundaki çekmeceye kapatıp yorganı başımın üzerine çekiyorum.

Biri beni dürterek uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda Sam'in yatakta yanımda oturduğunu ve yere düşen kitabımı aldığını görüyorum. 'Lucy, hadi ama. Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi ama bu hiç sağlıklı değil. En azından çocuklarla yemek yemek için aşağıya gel. Duraklıyor, gözleri endişe dolu. "Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?

"Çarşamba mı?"

"Bugün Cuma,

Lucy.

"Çok yorgunum. Korkunç bir baş ağrım var.' Bunların ikisi de doğru. Gerçi bütün gece *Breaking Dawn* okuduğum ve Google'da "Twix çikolataları ne zaman bu kadar küçüldü?" diye aradığım için dünyayla senkronize olamıyorum.

Sam alnıma dokunmak için uzandığında çenesi sıkıştı.

"Lütfen bırak da uyuyayım," diyorum, bu konuşma beni çoktan yormuştu.

Kapımın çalınmasıyla uyandığımda ertesi sabah olabilir. "Alo?" diyorum gözlerimi kısarak koridordan gelen ışığa doğru bakarak.

"İçeri girebilir miyim? Felix eşikte gezinerek soruyor.

"Elbette," diyorum, doğruluyorum ve düzgün görüldüğümde emin olmak için tişörtümü aşağı çekiyorum. şimdi, sütyen giymediğimde, göğüslerim sarkıyor. Onlar değil

Her zaman olması gerektiğini düşündüğüm yerde, bu yüzden şirkette, tamamen kılıflı olduklarını iki kez kontrol ediyorum.

'Neden yataktasın? Çay saati geldi,' diye soruyor Felix, ışığı açarak. Gözlerim istenmeyen parıltıya karşı kısılıyor.

"Annem pek iyi değil," diyorum, *Küçük Kadınlar*'daki Beth'i taklit ederek. "Hasta görünmüyorsun," diyor.

'Bu görebileceğin bir şey değil, içsel bir hastalık. Akıl sağlığının ne anlama geldiğini biliyor musun?

"Evet. Okulda bir akıl sağlığı koçumuz var. Duraksıyor. "Geçidi bulup eve gitmek istemiyor musun?

"Felix, annem bunu söylediğinde kafası karışmıştı. Sihirli bir geçit olduğunu düşünmüyor. *Küçük Kadınlar*'dan Marmee'yi kanalize ederek anaç bir gülümsemeye çalışıyorum. *Neden Küçük Kadınlar yüz ifadeleri için tek referans nokta?* Ve neden üçüncü şahıs olarak konuşuyorum? İnsanlar bunu yaptığında nefret ediyorum. Tekrar deniyorum. "Ben hala benim, Felix, ben hala senin annemim. Sadece birkaç şeyi unuttum.'

"Düşünüyordum," diyor Felix. 'Eğer bana makinenin neye benzediğini söylersen, onu kimin yaptığını bulabiliriz. İnsanlar bu eski makineleri topluyor, değil mi? Birden fazla olabilir.

Ben daha cevap veremedim elime bir iPad tutuşturuyor ve ekranda 'Portal Quest' yazan altın bir afişin altında çoktan seçmeli sorular beliriyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum, etkilenerik.

"Okulda kodlama kulübündeyim. Akış şemaları ve görsel problem çözme üzerine çalışıyoruz. Annem benim için zor olmayacağını söyledi ve zor da değil.

Kendine güveni bulaşıcı ve kısa süreli bir umut patlaması hissediyorum. Belki *de* makine dışarıdadır. Belki onu bulabiliriz. Ama sonra rasyonel aklım devreye giriyor.

"Hâlâ bir portal olduğuna *inansam* bile, ki *inandığımdan* emin değilim, onu bulma ve bir şekilde zamanı geri sarabilme şansım - hepsi çok olasılıksız," diyorum iç çekerek. Felix ayakkabısının tekini halının üzerinde ileri geri sürüyor, bir kolu yanında gevşekçe sallanıyor.

Zoya'yı öğrenmenin şokunun yanı sıra, sanırım son birkaç gündür yataktan kalkamamamın nedeni, buraya nasıl geldiğimle ilgili şüphelerimin yerleşmiş olması. Eğer artık bir geçit olduğuna inanmıyorsam, o zaman geri dönüş olmadığını da kabul etmek zorundayım.

"Yani hayatının sonuna kadar yataktan çıkmayacak mısın? Felix sorar, küçük sesi kızgındır.

"Hayır, ben ... Ama ne diyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kesiyorum. "Sadece üzgünüm, Felix.

Dönüyor ve tableti göğsüne bastırarak kapıya yöneliyor. Sonra kapının önünde durup şöyle diyor: "Tom Hoskyns hala *Corn Dogs Adventure Planet*'i sevdiğim için benimle uğraşıyor diye okula gitmek istemediğim zamanı hatırlıyor musun? Başını sallıyor. "Kalkıp günle yüzleşmelisin, çünkü her gün bir armağandır ve Tom Hoskyns'in ya da başka birinin senden tek bir gün bile çalmasına izin veremezsin" dedin. "

"Bunu ben mi söyledim?

"Evet, söyledin," diyor Felix iç çekerek. Sonra ben başka bir şey söyleyemeden, omuzları dar gövdesinin üzerinde kamburlaşmış bir şekilde koridorda ilerliyor.

Beklenmedik bir şekilde, bu beni depresif ruh halimden çıkarmak için ihtiyacım olan moral konuşmasıydı. Adam haklı. Burada yatıp kendime acıyarak, eski fotoğrafları karıştırarak, bitmek bilmeyen Poirot bölümlerini izleyerek ve çikolataların büyüklüğünden yakınlıkla hiçbir şeyi düzeltemeyeceğim. Buraya nasıl geldiysem, işte buradayım. Hayatımın büyük bir bölümünü kaçırdım, en iyi arkadaşlarımdan biri öldü ve bir daha asla toplum içine sütyensiz çıkamayacağım, ama olan oldu. Acı veren bir netlikle, bu hayat ne kadar yabancı gelse de, Zoya'nın yaşayabileceğinden çok daha fazla bir hayat olduğunu fark ediyorum. O küçük çocuğun bir anneye ihtiyacı var, bu anne tamamen vasıfsız, onun hakkında hiçbir şey bilmeyen, hatta *Corn Dogs Adventure Planet*'in ne olduğunu bile bilmeyen biri olsa bile, ama sanırım internet bunun için var.

Kalktım. Duş aldım. Saçımı yıkıyorum ve çarşaflarımı değiştiriyorum. Sonra perdeleri geri çekip pencereleri açıyorum. Temiz ve yarı insan görünümünde çıktığımda Maria aşağıdaydı. Bana sarılmak için odayı geçti.

'Ah Lucy, seni zavallı şey. Nasıl hissediyorsun?"

"Kalkma zamanı gelmiş gibi.

Amy mama sandalyesinden bana doğru uzanıyor. "Anne!

"Bezini değiştirmesi gerek," diyor Maria, onu almak için odayı geçerken.

"Ben yaparım," diyorum.

"Emin misin?

"Ben onun annesiyim, değil mi?

Sonra Maria'ya yardımları için teşekkür ediyorum ve onu evine gönderiyorum. Bu hafta zaten çok fazla mesai yaptı ve eminim geri dönmesi gereken kendi hayatı vardır. Eğer bu işin nasıl yapıldığını öğreneceksem, bunu kendi başıma yapabilmeliyim. Maria üzgün görünüyor ama sonra ertelemek istemediği bir mikro iğneleme randevusu olduğunu itiraf ediyor.

O gittikten sonra Amy kollarımda kıvranıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Amy, büyükannemin dediği gibi, "Hayat boktan bir sandviçtir", o yüzden en iyisi bu işi bitirmek.

Bölüm 16

Amy'nin bezini değiştirmeyi bitirdiğimde, bu sefer sadece iki kez öğürdüm, telefonumun ışığı yandı. Ekranda 'Coleson Matthews' ismi yanıp sönüyor. Coleson mu? When TV'deki Runner Coleson mı? İrtibatta kaldık mı? Arkadaş mıyız? Başparmağım 'reddet'in üzerinde geziniyor ama sonra duraklıyorum, merakım artıyor.

Geçici bir "Merhaba?" ile cevap vererek Amy'yi yere bırakıyorum ve oturma odasının karşısındaki Neckie'ye doğru yürümeye başlamasını izliyorum. Bezinin içinde iğrenç şeyler yapıyor olabilir ama küçük, sevimli bir paytaklığı var - kaygan buzun üzerinde bir o yana bir bu yana sallanan sarhoş bir penguen gibi.

"Lucy, Lucy, Lucy," diyor Coleson. Bilgili bir 'Lucy' ama ne bildiğini bilmiyorum.

"Coleson, Coleson, Coleson.

"Bu sabah ne düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyor. "Ne düşünüyordun?"

"Ofisinizin kapısında adımın ne kadar güzel görüneceğini.

Ses tonu hafifçe tehditkâr, bu yüzden konuşmaya devam edeceğini ve ilişkimizin doğası hakkında bana daha fazla ipucu vereceğini umarak sessiz kalıyorum. Garip bir şekilde uzun bir duraksamadan sonra, "Sokakta konuşulanlara göre, sunum için *büyük bir* fikrin varmış. Yoksa tüm bunlar rakibini alt etmek için yaptığın planın bir parçası mı?"

"Sokakta konuşulanlar mı? Bu yankılama tekniğinden daha ne kadar kurtulabileceğimi merak ederek soruyorum.

"Londra Stüdyoları'nın yanındaki Caffé Ritazza'daki ortak çalışma alanı. Coleson gülüyor, eskiden tanıdığım uysal, sıska çocuğa hiç benzemeyen yavaş bir kıkırdama. 'Bu "ya hep ya hiç" yaklaşımıyla büyük bir kumar oynuyorsun Rutherford. Birleşmeyi kabul etmeliydin. İstatistiklere bak, bu yıl sekiz yeni komisyonumuz oldu. Sizde durum nedir? Dört mü? Gerçekten de tek bir fikrin gücüyle tüm şirketini riske atmak mı istiyorsun?"

Tüm şirketimi tek bir fikrin gücüne mi yatırıyorum? Bu kulağa aceleci geliyor.

Eğer Coleson benim rakibimse, Badger TV'nin şu anda kaptansız bir gemi olduğunu bilmesine izin veremem. Bu yüzden onun ukala tonuna uymak için elimden geleni yapıyorum.

'Kendime oldukça güveniyorum, Coleson. Benim bu büyük fikrim oldukça büyük. 'Onca yıl önce senin koşucun olduğum için, hâlâ bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun?

benden bir adım önde," diyor, içinde bir burukluk hissederek. "Ben artık Coleslaw değilim.

"Ben sana hiç Coleslaw demedim.

"Yine de insanları düzeltmedin, değil mi?" Kelimeleri tükürüyor. "Şimdi senin işini, ekibini ve ofisini de alacağım. Tüm o porsuk dekoru gelinciklerle kaplanıyor.'

"Önce ofisinizi duvar kâğıdına yazarsam olmaz," diyorum onun agresif ses tonuna sinirlenerek.

"Yapamazsın, çünkü benim bir ofisim yok," diyor Coleson kendini beğenmiş bir şekilde. 'Ferret Productions tüm personel için sıcak masa sistemi işletiyor. Ha.

"Gerçekten mi? Böyle çalışmayı seviyor musun? Eşyalarını hiçbir yere koyamamak gerçekten can sıkıcı değil mi?

"Evet, oldukça can sıkıcı. Sandalyemi belli bir yüksekliğe ayarladım ve insanlar sırt desteğiyle oynayıp duruyorlar.

"İnsanların sırt desteğiyle oynamasından nefret ediyorum.

İkimiz de duraklıyoruz, rekabetçi atışmamızın biraz durduğunun farkındayız.

'Yani sadece biraz sözlü tartışma için mi aradınız, yoksa size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı, Coleson?

'Sadece sözlü tartışma, teşekkürler. Hoşça kalın.

Telefonu kapatıyor ve ben şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Coleson Matthews benim rakibim ve iş düşmanım mı? Fotokopi makinesinin nasıl çalıştığını zar zor bilen, mikrodalgada çay yapan ve canlı televizyonu duraklatabileceğinizi bile bilmeyen Coleson Matthews. Banyodaki aynadaki yansımama kaşlarımı çatıyorum, s o n r a Amy'nin tiz sesi kulak kanalımı yarıp geçiyor ve beni bu toplantıyı kendi kendime kontrol etmeye ve onu bulmaya zorluyor.

Amy'nin kendini eğlendirme konusunda pek de iyi olmadığını öğreniyorum. Oyun odasında yere oturmuş, bir elimle çiftlik bulmacasında ona yardım ederken, diğer elimle de e-postalar arasında gezinerek farklı türden bir bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyorum. 'Gary' ve 'Kydz Network'ü ararken birkaç hafta öncesine ait bir e-posta buluyorum. Metin yok, sadece bir eklenti var. Üzerine tıkladığımda, telefonumdan bir adamın gerçekçi, üç boyutlu bir hologramı parlarken neredeyse telefonumu düşürüyorum. Teknolojinin beklenmedik parlaklığı ve inanılmaz gerçekçiliği beni şaşırtıyor ve bir nefes alıyorum. Amy terk ediyor

Elini havada kaydırarak hologramın bacağını t u t m a y a çalışmak yerine bulmacasını çözmeye çalışıyor.

"Günaydın Coleson, Lucy," diyor adam ve yanı başındaki zeminde yanıp sönen bir "Gary Snyder - CEO" yazısı yanıyor. 'Bildiğiniz gibi, her iki şirketinizi de daha geniş Bamph ailemize dahil ettiğimizden beri, geliştirme bütçelerini düzene sokmaya çalışıyoruz. Aynı slotlar için yarışan iki ekip, eminim sizin de anlayabileceğiniz gibi, en iyi şekilde verimli değildir. İkinizle de ayrı ayrı konuştum ve ikiniz de birleşme konusunda istekli değildiniz. Bu yüzden Lucy'nin önerisi olan eski usul bir "pitch off" yapacağız. Adım geçince kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı. 'Kydz Network'ün Cumartesi günü prime-time kuşağı için yeni bir programa ihtiyacı var - bu yüksek değerli bir komisyon. İkiniz de doğrudan kanala sunum yapacaksınız ve en iyi fikre sahip olan ekip departmanını olduğu gibi koruyacak. İkinize de bol şans.

Hologram kayboluyor. Gary'den gelen bu e-postanın altında Michael ve benim aramda geçen bir yazışma var.

Gönderen: [Michael@_](#)

[badgertv.com](#) Kime: [Lucy@_](#)

[badgertv.com](#)

L

Sizce bu gerçekten doğru yol mu? Tek bir fikir üzerine kumar oynamak pek çok insanın geçim kaynağı demek. Kydz Network devreye alma ekibini yeniden oluşturuyor, kiminle muhatap olduğumuzu bilemeyeceğiz.

M

Kimden: [Lucy@_badgertv.com](#)

Kime: [Michael@_badgertv.com](#)

Ekibimin tek bir üyesini bile kaybetmek istemiyorum ve Coleson'un aptallarıyla çalışmayacağım.

Endişelenmeyin - bu slot için mükemmel olan büyük bir fikrim var. Güven bana. L

Güven bana.

Harika. Yani Gelecekteki Ben, başta ben olmak üzere kimsenin bilmediği 'inanılmaz büyük bir fikir' üzerine tüm ekibimin işiyle kumar oynadı. Michael'ı arayıp, ne kadar battığımızı düşünürse düşünsün, ortada büyük, küçük ya da orta ölçekli bir fikir olmadığı için çok daha fazla battığımızı söylemem gerekecek. Tüm bunların talihsiz zamanlamasını düşünürken, küçük bir düşünce aklıma geliyor. *İstediğim şey bu değil miydi - fikirlerimin duyulması, ciddiye alınmak?* Coleson Matthews bu işi yapabiliyorsa, ben de yapabilirim - hafıza

ya da hafızasız. Harika bir fikir bulmak ne kadar zor olabilir ki? Son birkaç gündür keder beni boşa düşürdü. Ama şimdi, faydalı bir şeyler yapma ihtimaliyle birlikte, içimde bir şeyler vites yükseltiyor. Meydan okumayı her zaman sevmişimdir.

Felix odasında ödev yapıyor. Yardım etmeyi teklif ettim ama şu anda uzaylı çalışmaları yapmadığını söyledi. Kaba. Yine de çay için ne içeceğimizi soruyor ve Maria gittiğine göre, sanırım bu artık benim sorumluluğumda. *İmza yemeğim olan risotto toplarını yapabilirim, herkes risotto toplarına bayılır.* Ancak yürümeye başlayan bir çocukla yemek pişirmek normal yemek pişirmekten çok daha zor oluyor. Bir partiyi yaktığım için çöpe atıyorum, sonra ikinci partiyi fırına vermek için Amy'nin telefonumda çizgi film izlemesine izin veriyorum. İşim bittiğinde mutfaktaki tüm tavaları kullanmışım gibi geliyor ve hem benim hem de Amy'nin sabrı iyice sınanmış oluyor. Tüm bulaşıkları lavaboda bırakarak, onu salona götürüp bir topu ileri geri yuvarlatıyorum, bu da onu iki dakika kadar memnun ediyor ve sonra

topu çiğnemeyi tercih eder.

"Yatakta değilsin. Sam'in sesi beni şaşırtıyor ve döndüğümde onun koridorda durmuş bizi izlediğini görüyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme.

Ayağa kalkarak, "Evet. Kendimde değildim, özür dilerim," diyorum.

"Sorun değil," diyor, koridorda yürüyüp Amy'yi kucağına alıyor, Amy'yi başının üzerine kaldırırken zevkle gurulduyor. "İyileşmek için ne yapman gerekiyorsa yap.

"Yatak istirahatinin yardımcı olduğundan emin değilim. Sanırım normal rutinime geri dönmeye çalışmalıyım, eğer bana bunun neleri içerdiğini söyleyebilirsen.

Sam, Amy'yi bir o yana bir bu yana sallayarak, "Cumartesi günleri genellikle bahçede jetpack polo oynamak için arkadaşlarımızı çağırırdık," diyor.

"Gerçekten mi?

"Hayır," diyor, anlamlı gözleri muziplikle parlıyor.

"Tamam, bazı temel kurallar var, böyle şakalar yapmak yok - hafızasını kaybetmiş bir kadına haksızlık olur," diyorum kaşlarımı çatmış gibi yaparak.

"Gerçekten jetpack'lerimiz var mı?

"Jetpack yok. Üzgünüm," diyor, sonra Amy'yi yere bırakıyor ve beni kucaklamak için karşıya geçiyor. "Seni ayakta görmek harika.

Beni öpmek için öne eğiliyor ama gerildiğimi hissetmiş olmalı ki duraksıyor ve onun yerine başımdan öpüyor. "Kusura bakma. Senin için bir yabancı olduğumu unutup duruyorum.

Başımı sallıyorum, kendimi garip hissediyorum. "Sorun değil, üzgünüm, sadece-

"Özür dileme," diyor, reddedilmenin acısını abartılı bir gülümsemeyle kapatarak.

"Bunun senin için de zor olduğunu biliyorum, çocuklar için de" diyorum, sonra duraklıyorum, ellerimi arkama götürüyorum, nereye koyacağımı bilemiyorum. Sam'i tekrar gün ışığında görünce, ne kadar uzun boylu olduğunu, nasıl bir duruşu olduğunu, kot pantolonunun kalçalarına ne kadar mükemmel oturduğunu hatırlıyorum. "Bir şey sorabilir miyim, işimde olan bir şey hakkında bir şey biliyor musun?" diye soruyorum, gözlerimi kalçalarından kaldırarak.

Sam kaşlarını çatarak, "Şu anda iş hakkında endişelenemezsin," diyor. "Sağlığın öncelikli olmalı.

"Yani sana harika bir "büyük fikir "den bahsetmedim mi?

Sam başını sallar. "Korkarım bahsetmedim. Eğer bir şeyler yazmış olsaydın, ofisinde olabilirdi.

"Ofisim mi var?

"Sağdan ikinci kapı. Koridorun aşağısındaki arka kapıyı işaret ediyor.

"Tamam, teşekkürler. Daha sonra bir göz atabilirim," diyorum, ona gülümseyerek, bir elimi kalçama koyuyorum, sonra bir elimi arkama koymak için değiştiriyorum. Normal bir insan nasıl ayakta durur? Unutmuş gibi hissediyorum.

"O zaman çocuklara yemek hazırlayayım, olur mu? Sam uzanıp bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Ben zaten yemek yaptım," diyorum ona. "Risotto topları; sadece 1 s ı n m a l a r ı gerekiyor.

"Risotto topları mı? Vay canına. Bu bir ilk. Sam etkilenmiş görünüyor ve ben de hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyorum. Sonra gözlerimin içine baktı ve "Merhaba yabancı" dedi. Bunu genelde yemek yapmadığım gerçeğiyle ilgili bir şaka olarak söylediğini anlamam bir anımı alıyor ama bunu söyleme şekli bana sanki benimle -*gerçek benle*- konuşuyormuş gibi hissettiriyor.

"Merhaba," diyorum bakışlarını tutarak. Sonra midem kıpır kıpır oluyor - bir kıvılcım, kinetik bir enerji patlaması. Onun da bunu hissettiğini hissediyorum çünkü vücudu kıpırdamıyor ve gözlerini kaçırmıyor. Bu his her neyse, hem sinir bozucu hem de tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor. Bununla ne yapacağımı ya da nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden uzaklaşmak için dönüyorum. "Felix'le konuşmam gerek, eğer Amy'ye göz kulak olabilirsen," diyorum, merdivenlere doğru ilerlerken birden nasıl yürüdüğüm konusunda kendimden utanıyorum. *Kasıla kasıla mı yürüyorum? Bu benim normal yürüyüşüm mü?*

"Elbette," diyor Sam, Amy'yi yerden kaldırmadan önce derin bir nefes veriyor.

Merdivenleri çıkarken kendimi sabitlemek için tırabzanlara tutunmam gerekiyor, çünkü tüm vücudum tanımlanamaz bir gerginlikle dolmuş gibi hissediyor. Neden bu kadar garip ve tuhaf davranıyorum? Sonra kafama dank ediyor. *Birine aşık olduğumda işte böyle oluyorum.*

Bölüm 17

Felix yatağında oturmuş ansiklopedi okuyor. Onu üzdüğümü biliyorum ve bunu düzeltmem gerekiyor.

"Tavsiyene uyuyorum - Tom Hoskyns'in ya da başka birinin benden bir gün çalmasına izin vermeyeceğim," diyorum ve bana isteksiz bir gülümseme veriyor. "Acıktıysan aşağıda yemek var.

"Şimdi Portal Quest'ime bakar mısın?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum, onunla dalga geçerek. Yatağına oturuyorum ve hevesle tabletini bana uzatıyor. İlk ekranda "Portalın neye benziyor?" diye soruyor. Ardından beni makinenin boyutu, rengi, ışıkları ve işlevselliği hakkında bir dizi soruya yönlendiriyor. Son soruyu yanıtladıktan sonra bir grafik beliriyor - dilek makinesinin ilkel bir dijital taslağı. Bir çocuk tarafından çizilmiş gibi görünüyor, tabii ki öyle.

"Böyle mi görünüyor? Felix yatağın üzerinde poposunu aşağı yukarı zıplatarak soruyor.

Diplomatik olmaya çalışarak, 'Evet, işte bu,' diyorum.

'Şimdi sadece internete koymamız gerekiyor. Birileri görecektir, birileri nerede bulabileceğimizi bilecek. Duraksıyor. "Olası web sitelerinin, atari oyunu koleksiyoncularının kullandığı forumların bir listesini yaptım. Tabletinde başka bir sekme açıyor. "Onlara üye olmak için on sekiz yaşından büyük olmanız gerekiyor.

"Bütün bunları yaptığın için teşekkürler Felix, ama listeye bu gece bakabilir miyim, doğru dürüst araştıracağım vaktim olduğunda?" Onu kızdırmak istemem, ama en hevesli koleksiyoncunun bile bu taslaktan makineyi teşhis edebileceğinden şüpheliyim. "Okul projende sana yardım etmemi ister misin? Masasının üzerinde duran karton kalbe doğru başımı sallıyorum.

"Çalışmasını istiyorum. Nasıl çalıştıracaksın?"

"Tuvalet kağıdı rulosundan atan bir kalp yapabileceğinden emin değilim ama muhtemelen biraz daha kalbe benzer bir şey yapabiliriz. Gözlerim odanın içinde gezinirken kapının yanındaki kırmızı, yumuşacık bir topa takıldı. "Bak, bu

merkez olabilir, sonra tuvalet rulolarını kesip yapıştırarak tüpleri daha dar hale getirebiliriz, o zaman daha orantılı olurlar.

Bir fasulye torbası çekerek masasının yanına oturuyorum.

"Pulmoner arter, aort, superior vena cava ve inferior vena cava olması gerekiyor," diyor Felix, çocuk boyundaki masa sandalyesini çekerek.

"Bütün bu kelimeleri bilmenden etkilendim.

"Noel'de bana verdiğin ansiklopedide vardı.

Masasının çekmecesinde karmakarışık duran el işi malzemelerini karıştırıp yapıştırıcı ve küt uçlu makas çıkarıyorum. Felix işe koyulmamı, tüpleri ikiye kesip yuvarlayarak küçültmemi, sonra da uçlarını topa tam oturacak şekilde şekillendirmemi izliyor.

"Bunun gibi çok ödev alıyor musun?" diye soruyorum ona. Yine omuz silkiyor ama şimdi dikkatle izliyor ve makası kırmızı topuna götürdüğümde itiraz etmiyor.

"Yıl sonu proje fuarı var," diyor bana. 'En iyi projeler tüm okulun görmesi için sergilenecek. Jüri üyeleri falan var. Geçen yıl annemle birlikte destansı bir yanardağ yaptık ama sınıfıma göstermek için götürdüğümde lavların evde yaptığımız gibi kabarmasını sağlayamadım. Kazağının kollarını ellerinin üzerine indiriyor.

"Elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz," diyorum ve sonra babamın bana sık sık söylediği bir cümleyi kullandığımı fark ediyorum. Bu cümleler zihnimizde uyur vaziyette, kendimiz ebeveyn olduğumuzda kullanılmayı mı bekliyor?

Felix talimatlarıma uyuyor ve tüm parçaları birbirine yapıştırmaya yardım ediyor. İşimiz bittiğinde yapışkan ellerimi kot pantolonuma siliyorum ve arkama yaslanıp yaptığımız işi hayranlıkla seyrediyorum. Top ve kartondan karmakarışık bir şey ama tahmin etmem gerekirse bunun bir kalp olduğunu söyleyebilirim. "İşte. Sen ne düşünüyorsun?

Felix ona bakıyor ve ben onun yüz ifadesini hiç okuyamıyorum. Sonunda bana baktığında, kollarını bana dolayacağını, inanılmaz işçilik yeteneklerimi kaybetmediğim için bana teşekkür edeceğini ve tam da istediği gibi görüldüğünü söyleyeceğini hayal ediyorum. Ama söylemiyor. Hiçbir şey söylemedi. Sadece ayağa kalktı, kalbimi aldı ve odadan çıkarken onu çöp kutusuna attı.

Yemek pişirme becerilerim de aynı şekilde takdir görmüyor. Felix risotto topunu denemeye tenezzül ediyor, sonra 'tadı tuhaf' ve 'çok baharatlı' olduğunu söylüyor ve "Neden balık kroket yiyemiyoruz?" diye soruyor. Amy risotto toplarını denemiyor bile. Bir tanesini eziyor

Küçük avucunun içine koyuyor, sonra odanın diğer ucuna fırlatıyor ve buzdolabının kapısının yanına, yere düşüyor.

"Bunlar uzun zamanımı aldı," diyorum umutsuzca. Bir keresinde ev arkadaşlarıma balık köftesi yapmıştım, kuru ve kılçık doluydu ama herkes en azından beğenmiş gibi yapma nezaketini *göstermişti*.

"Lezzetli," diyor Sam, tabaktan bir risotto topu alıp ağzına atarken.

"Yemeklerimi genelde beğenirler mi? Ona sessizce soruyorum.

"Seni kırdığım için üzgünüm ama hayır. Amy genellikle bir şeyler dener ama Felix şu anda kendini bej renkli dondurucu yemeklerine adanmış durumda. Yemek keşfi yolculuğu Kuş Gözü Dağı'nın eteklerinde durdu.

Amy, Felix'in elindeki yeşil kupayı istediği için Felix ve kız kardeşi arasında bir kavga çıkar. Kavga sırasında kupanın içindekiler masanın üzerine dökülüyor.

"Sana başka bir kupa getireyim, Felix," diyorum gözlerimi devirerek.

"Her zaman onun tarafını tutuyorsun! Felix bağıyor, Amy'nin artık boş olan kupasını çiğnemesini izliyor.

"Ben kimsenin tarafını tutmuyorum. Her yerine salya akıttı, gerçekten geri istiyor musun? Vay canına, çocuklar en saçma şeyler için kavga ediyor.

"Eşyalarımı almasına hep izin veriyorsun! Felix feryat ediyor. *Belki de haklıydı, onun fincanıydı*. Onu Amy'den geri almaya çalışıyorum, ama Amy ona acayip güçlü dev bir pembe sülük gibi yapışıyor.

Onunla pazarlık yapmayı denedim. "Sana başka bir kupa getireceğim Amy, daha iyi bir kupa. Sonra parmağında beni bırakmaya zorlayan keskin bir acı hissediyorum. "Beni ısırıldı! İşaret parmağımı tutarak öfkeyle bağıyorum.

"Amy - ısırma," diyor Sam araya girmeye çalışarak, ama sonra Amy onun sert ses tonuyla feryat etmeye başlıyor ve onu kucağına alıyor, susturucu bir sesle onu rahatlatmaya çalışıyor. Parmağımı incelediğimde ette *gerçek* diş izlerini görebiliyorum.

"Babam *her zaman* onun tarafını tutar," diyor Felix, beklenmedik bir sempati gösterisiyle kolumu okşayarak.

Lavabo hâlâ tencerelerle dolu, yerler parçalanmış risotto toplarıyla kaplı ve Amy ulumayı kesmiyor. Bir yemek nasıl bu kadar dram ve karmaşa yaratabilir?

İlk öğleden sonra ebeveynliğimin başarısızlığından yakınırken, dışarıdan bir ses geliyor ve Sam mutfak penceresinden dışarı bakmak için odanın karşısına geçiyor.

"Burada biri var" dedi. "Kahretsin, annenle baban. "Baba!" diyor Felix.

"Özür dilerim. Yani, kahretsin, bunlar senin ailen.

Lucy.' "Ailem mi? diye soruyorum.

"Evet," diye inledi. "Her şey olup biterken unutmuşum - İskoçya'dan bir edebiyat festivaline giderken bu gece bizde kalacaklar. Duvardaki dijital aile ajandasına bakıyor, bugünün tarihinin altında büyük puntolarla 'M&D kalacak' yazıyor.

Ailemi görmeye gidiyorum. Sam lavaboda yanımda duruyor ve babamın yolcu tarafından çıkışını izliyoruz. Daha küçük, daha kambur görünüyor. Başında bir şapka var, bu yüzden yüzünü göremiyorum.

Sam dudağını ısırarak, "Margot arayıp olanları anlatmadığım için üzülecek," diyor.

"Onları birkaç gün önce aradım. Onları endişelendirmek istemedim.

"Annen büyük bir hayat krizi yaşadığını düşünürse yanına taşınmak isteyecektir, biliyorsun.

"Büyük bir hayat krizi yaşıyorum," diyorum.

Annem şoför mahallinden indi. Anorak kapüşonunu kaldırmış ama aynı yürüyüşü, aynı dik duruşu var. İkisi de hala burada, hala sağlıklı oldukları için kalbim şükranla doluyor.

"Biliyorum. Sam avucunun içiyle çenesini ovuşturuyor. "Sadece ailenin bir geceden fazla bizimle kalmasını kaldırabileceğimi sanmıyorum, şu anda olmaz.

"O zaman onlara söylemeyelim. Seyahatlerini iptal etmelerini istemiyorum. Döndüklerinde onlara söyleriz - eğer hala biliyorsun.

Sam kolunu omzuma doluyor ve beni başımdan öpüyor. Elini sıkıca kavradığında kısa süreli, baş döndürücü bir heyecan hissediyorum, sonra posta kutusundan "Cooeee!" diye seslenen annemin tanıdık sesini duyuyorum.

Annem mutfığa giriyor ve su ısıtıcısına yönelmeden önce selamlamak için bir kolunu sallıyor. 'Merhaba, merhaba, bana aldırmayın, bilirsiniz çayı kendi yöntemimle yapmayı severim. Tanrım, burası ne kadar dağınık. Hayvanat bahçesinde beslenme zamanı, değil mi?'

Saçları kısa ve ben bakmadan duramıyorum. Her zaman saçlarını asla kestirmeyeceğini, saçlarının 'korkunç derecede yaşlandığını' ve kestirmenin 'vazgeçmek gibi hissettireceğini' söylerdi. Neredeyse tüm hayatı boyunca saçlarını uzun tutmuş, kuaförde röfle yaptırmış ve hacmini korumak için her gece maşayla tutturmuştur. Şimdi ise kısa ve

gri ve vahşi tutamlar halinde dışarı çıkıyor. Yeni görünümünde çok tanıdık bir şeyler var ve sonra kafama dank ediyor - tıpkı annesine, büyükanneme benziyor. "Saçlarını kestirmişsin," demekten kendimi alamıyorum, çünkü anorağını çıkarıp Her iki yanağıma da sert birer öpücük kondurarak beni selamlıyor.

"Öyle mi? Hayır, bu bir saman yığını. Aylardır kuaföre gitmedim,' diyor.

"Yani kısa kestirdin. Ama şu anda çocukların dikkatini dağıtmış durumda, Amy'yi selamlamak için eğiliyor ve Felix'i mutfak masasının altında saklanırken buluyor.

Bir yanım bana bakmasını, değişikliği fark etmesini ve sonra çığlık atmasını bekliyor. Ama bakmıyor, beni hiç görmüyor. Pencereden dışarı baktığımda babamın Sam'e arabasının kaputundaki çizdiği gösterdiğini görüyorum. Sam sempatiyle başını sallıyor, sonra uzanıp babamın sırtını sıvazlıyor.

"Uygunsuz bir zamanda mı geldik? Annem soruyor. 'Babana daha erken yola çıkmamız gerektiğini söyledim, M25'e en kötü zamanda girdik. Bugünlerde evden çıkması imkânsız, arabanın kapısını kapatıp kapatmadığını kontrol etmek için iki kez geri dönmek zorunda kaldık.

Babam mutfığa geliyor ve şapkasını çıkarıyor. Kendime bir an için ondaki değişiklikleri özümsemek için izin veriyorum. Saçları tuz ve biberden tamamen

beyaza dönüşmüş. Yüzü daha da y a ş a n m ı ş , yumuşamış ve yıpranmış görünüyor. Bir büyükbabaya benziyor ve sonra fark ediyorum ki o artık bir büyükbaba. Fiziksel görünümündeki tüm ince değişikliklere rağmen, sesi ve gülümsemesi aynı ve tanıdık, rahatlatıcı bir 'Babalık' duygusu yayıyor. "Sana

İskoçya'dan biraz tablet getirdik," diyor ve bana bir tablet uzatıyor. kahverengi kağıt paket.

"Çocuklara pijamalarını giydireyim," diyor Sam, her iki koluna bir çocuk alarak, kapıya doğru giderken onları döndürürken keyifle ciyaklamalarını sağlıyor. "Sonra belki büyükannen ve büyükbaban sana bir hikaye okurlar.

Artık ikisi de burada olduğuna göre, odanın diğer ucuna atılıyor ve annemle babama birer kol sarılıyorum. "Sizi görmek çok güzel. Burada olmanıza çok sevindim, ikinizi de çok seviyorum.

Aile olarak sevgimizi açıkça göstermeye pek yatkın değiliz. Duygu seline kapılmam annemin geri çekilmesine ve bana şüpheyle bakmasına neden oldu.

"Neyin var? Hasta mısın?" diye sordu.

"Hasta değilim. Sadece ikinizi de görmek güzel,' diyorum elimin tersiyle bir gözümü silerek.

"Çocuklar hasta mı? Annem soruyor, sesi artık acil bir fısıltıya dönüşmüş. "Boşanmıyorsunuz, değil mi? Göğsünü sıkıyor ve ben başımı sallıyorum.

'Bize kötü bir haber verecekmişsiniz gibi konuştunuz. Bu hafta daha fazla kötü haber alabileceğimi sanmıyorum. Parmak uçlarını birbirine bastırıyor, elleriyle bir kule yapıyor, bu hareketi binlerce kez yaptığını görmüş olmalıyım. "Dün bahçıvan bize kayın çitinin öldüğünü, hepsinin sökülmesi gerektiğini söyledi. Sonra Grieveson'ların taşındığını öğrendik. Görünüşe göre "küçülme", gerçi daha az gemi seyahatine çıksalar buna gerek kalmayacağından eminim. Bizim yaşımızda taşınmak ne büyük bir yıkım. Küçülmeye gidekseniz bunu altmışlı yaşlarınızda yaparsınız, bunu herkes bilir. Oldukça sıra dışı bir davranış.

"Sıra dışı," diyor babam, bana sinsice göz kırparak.

Babam tuvalete gitmek için izin istiyor ve o odadan çıkar çıkmaz annem fısıltıyla konuşmaya başlıyor.

'Darbe üstüne darbe. Baban için çok endişeleniyorum.' "Ah? Ben de fısıldıyorum.

"Hafıza sorunları var," diyor kafasına vurarak. 'Benim ailemdeki herkes seksenli yaşlarına kadar zeki insanlardı, ama babanın a i l e s i n d e erken zihinsel gerileme geçmişi var. Her şeyi unutuyor Lucy - geçen hafta arabasının anahtarlarını Tesco'nun sebze reyonunda unuttu. Birinin Peugeot'yu alıp gitmemesi büyük şans. Bagajda güzel bir kasap bifteği bulabilirlerdi. Sonra Perşembe günü ona okuduğum kitabın nereye gittiğini sordum - yirminci Richard Osman, özel baskı, daha az değil. Bert bana onu kütüphaneye geri götürdüğünü söyledi. Tanrı aşkına, o bir kütüphane kitabı bile değildi! Ne yapacağım ben? Doktorlar konusunda nasıl olduğunu bilirsin. Bugünlerde yapabileceğiniz şeyler var, takviyeler, elektrokonvülsif terapi, ama o çıldırdığını kabul etmiyor.

"Bunların hiçbirisi kulağa çok önemli gelmiyor anne," diyorum çekingen bir şekilde. "Bence senin yaşında biraz dalgın olmak normal.

'Onunla konuşur musun? Seni dinliyor. Babamın salondaki ayak seslerini duyuyoruz ve annem hemen konuyu değiştiriyor. "Bahçıvan çit çekmemiz gerektiğini düşünüyor, bakımının daha kolay olacağını söylüyor ama çitlerle ilgili hislerimi biliyorsun. Komşular ne düşünür? Köyün havasını bozar. Hayır, hayır, bütün çitleri yeniden dikmek zorunda kalırız. Kimse faydasını göremeden ölüp gitmiş oluruz ama en azından kenarı hayal kırıklığına uğratmamış oluruz.

"*Hâlâ* çitlerden mi bahsediyorsun? Babam soruyor. "Doğrusu, bu kayın çitinin yol açtığı feryat ve diş gıcırtısından, ölenin bir insan olduğunu sanırsınız.

"Olağanüstü doğal güzelliklere sahip bir bölgede yaşıyorsanız, belirli standartları korumakla yükümlüsünüzdür," diyor annem. 'Bahçemiz yoldan görülebiliyor. Tilda Stewart-Smith'in bahçe cücelerini denemeye başladığı zamanı hatırlıyor musunuz? Köy komitesi için çok hassas bir durumdu. Zavallı Tilda, çok hassas, zevk ve **m u h a k e m e** yoksunu.

"Çitle ilgili bir sorun göremiyorum," diyor babam. 'İnternette ucuz bir tane buldum. Kendim de dikebilirim.

"Aktris piskoposa söyledi," diyorum, babama doğru eğilerek beklenti dolu bir sırıtışla, ama o bana sadece boş boş bakıyor. *Unutmuş olamaz, değil mi?*

"Baba? Bizim aptal şakamız, hatırladın mı?"

"Ah doğru, çok iyi. Babam bana gülümsüyor ama gözleri boş bakıyor. Annem 'Ne demek istediğimi anladın mı' dercesine başını bana doğru eğiyor ve şimdi durumumu ona da yükleyemeyeceğimi biliyorum.

İkisini de oturma odasına götürdüğümde, evin dekoru, ne kadar şık olduğu, Kennington Lane'e göre ne kadar iyi olduğu hakkında yorum yapmalarını bekliyorum ama tabii ki yapmıyorlar.

"Şimdi, hayatım, hala bir ... etkinliği yapmayı planlıyor muyuz? Annem duraksadı, yüzü aniden kasvetlendi. "Chloe için, gelecek ay. *Chloe kim?* Bilmiyorum, bu yüzden onaylamayan bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Çünkü ne kadar zor olursa olsun, bu olayı kutlamaya yardım etmek istiyoruz. Annem duraksıyor ve elini uzatıp dizime dokunuyor.

"Chloe kim? Babam diyor ve sormadığım soruları sorduğu için onu öpmek istiyorum. Cevap vermesi için anneme bakıyorum, sonra gözlerinin dolduğunu görüyorum. Annem asla ağlamaz.

"Çok üzgünüm Lucy. Kafası çok karışık."

"Kafam karışık değil," diyor babam ona kaşlarını çatarak.

'Bak, kimsenin böyle şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum, ama bence her şeyin açık olması daha iyi. Eğer temel bilgileri hatırlayamıyorsan, bunun hepimiz üzerinde zincirleme bir etkisi olacaktır,' diyor annem, tam Sam bir kucak dolusu çamaşır ile merdivenlerden inerken.

"Onlara söyledin mi? Sam şaşkınlıkla soruyor ve ben daha cevap vermeden annem dimdik oturuyor, başı tetikte bekleyen bir mirket gibi sağa sola dönüyor.

"Bize neyi anlattın?"

"Lucy'nin hafızası hakkında," diyor Sam.

"Lucy'nin hafızası mı? Ben Bert'ten bahsediyordum. Lucy'nin nesi var?"

"Ah," dedi Sam, mahcup bir ifadeyle ve bana özür dileyen bir bakış attı.

"Lucy? Annem parmaklarını açıp dudaklarına bastırarak soruyor.

"Seni gereksiz yere endişelendirmek istemedik-" diyorum ama annem sözümü kesiyor.

"Biliyordum, hasta olduğumu biliyordum! Cildin çok solgun, yanakların şişmiş. Steroid kullanıyorsun, değil mi? Kanseri mi bu? Bana kanser olmadığını söyle."

"Hasta değilim," diyorum, konuşmasını engellemek için avucumu kaldırarak.

"Son olayları hatırlamakta güçlük çekiyorum. Doktor geçici hafıza kaybı diyor."

"Amnezi mi? Bu senin tarafın Bert," diyor annem sert bir şekilde babama. "Gezimizi iptal etmek zorunda kalacağız. Kalıp yardım etmemiz gerekecek. Sam'in tüm bunlarla tek başına başa çıkması beklenemez. Mutfağın haline baksana!"

Sam dudağını ısıırıyor ama yumruklarını yavaşça sıkıp açarken ellerindeki tedirginliği görebiliyorum. "İdare ediyoruz, gerçekten, Margot."

Annem şimdi volta atıyor, Jane Austen romanında alayın kasabayı terk etmek üzere olduğunu yeni öğrenen bir karakter gibi ellerini ovuşturuyor.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey olmalı?" diye soruyor.

Sam bana bakıyor, gözlerinde bir parıltıyla, "Bir şeyler olabilir," diyor.

Bölüm 18

'Randevu gecesi. Sen bir dahisin,' diyorum Farnham High Street'teki Polly's adlı loş bir barda iki bar taburesine kayarken.

'Annenin hastalıktan sonra en büyük korkusu geçimsizliktir. Bir ilişkinin çöküşünü engellemek için randevu gecelerinin sıkı bir savunucusudur.

"Öyle mi? *Bu benim için yeni bir haber.*

Sam duş aldı ve biz dışarı çıkmadan önce temiz bir gömlek giydi. Ensesindeki saçlar hâlâ hafif nemli ve elimi uzatıp yakasından uzaklaştırmak için duyduğum açıklanamaz dürtüye direniyorum.

"Annen ve baban birkaç yıl önce çift terapisine gittiler," diyor Sam. "Şimdi ayda iki kez randevu gecesi yapıyorlar ve aile bulutu uygulamasından düzenli olarak güncellemeler alıyoruz.

"Annemle babam çift terapistine mi gittiler? Böyle bir şeye para harcamalarını aklım almıyor.

Sam saatiyle bar menüsünü tararken, "Bir çekilişte kupon kazandılar," diye açıklıyor. "Fransız martini ister misin? Burada genelde ondan içersin.

Fransız martinisinin ne olduğunu bile bilmiyorum ama gelecekteki benliğimin alkollü içecek zevkine güvenerek başımı sallıyorum. Sam siparişleri verirken barın etrafına bakıyorum ve bu barın ne kadar tanıdık geldiğini görerek rahatlıyorum. Bir a l a r hala bira, bar halıları hala açıklanamayacak kadar iğrenç ve sarhoş yaşlı adamlar hala orada, hala ilgisiz barmenle sohbet etmeye çalışıyorlar.

"Barlar pek değişmemiş, değil mi? Ben de diyorum

ki. "Ne bekliyardun, robot barmenler mi?

"Evet," diyorum gülerek, "Robotlar ve akşamdan kalma içkiler istiyorum. "Akşamdan kalma içkilerimiz var," diyor Sam.

"Gerçekten mi?

"Evet. Onlara meşrubat deniyor.

"Oh, ha ha," diyorum, barmaid içkilerimizi barın üzerinden geçirirken ona hafifçe dirsek atıyorum. "Bu gerçek bir baba şakası.

Sam elindeki birayı benim kokteyl bardağıma doğru kaldırıyor. "Benim spesiyalitem. Şerefe.

Sam'in duruşunda, vücut dilinde bana kendi teninde rahat olduğunu söyleyen bir şey var. Acaba hep böyle miydi, yoksa bu durgunluk insanların zamanla edindiği bir şey mi?

"Bu hafta kendimde olmadığım için özür dilerim.

'Kafanı toparlaman gereken çok şey oldu. Şimdi daha iyi hissetmene sevindim. Unutmadan, Amy'nin pişliği var, bu yüzden her bez değişiminden sonra krem sürmeniz gerekiyor, alt değiştirme masasının üzerindeki mavi tüp. Felix'in Pazartesi günü okulda deplasman maçı var, o yüzden-'

"Bu gece çocuklar hakkında konuşmasak olur mu? Elimi nazikçe koluna koyarak soruyorum. "Seni tanımak istiyorum Sam. Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. . !

"Doğru. Sam kaşlarını kaldırıp başını iki yana eğiyor. "Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşmalardan biri olabilir, ama tamam. Ne öğrenmek istiyorsun?

"Her şeyi," diyorum, sesimde orada olmayı planlamadığım çapkın bir nota duyarak.

"Her şey biraz zaman alabilir. "O zaman başlıklar.

"İlk buluşmamızda bana bir dizi hızlı soru sormuştun. Herhangi bir tehlike işaretini ortaya çıkarmanın en etkili yolunun bu olduğunu söylemiştin.

"Mantıklı," diyorum, gülümsediğimi hissederek. "Peki hiç ortaya çıkardım mı?

"Birkaç tane turuncu. O zamanlar sigara içiyordum ve sen bundan nefret ediyordun. Müzisyen olmamdan da hoşlanmamıştın.

"Öyle mi? Neden?

"Bir davulcuyla çıkmıştın ve bizden sonsuza dek uzaklaşmıştın. Ama sen beni kazandın.

"Ben seni kazandım.

Ağzı o kadar etkileyici ki, konuşurken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Anlık olarak ortaya çıkan geniş bir gülümsemesi var. Sırıttığında, gülümseme yanaklarındaki gamzelere, ardından gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara dönüşürken yüzüne yayılan zincirleme bir reaksiyon gibi. Bakışlarımın farkındaymış gibi bir eliyle kirli yanağını ovuşturuyor.

"Bana biraz daha aileden, İskoçya'da nerede büyüdüğünden bahset" diye soruyorum.

"En yakın köyden dört mil uzakta bir çiftlikte yaşıyorduk. Babam bir çiftçiydi, annem ise yerel postacıydı. En iyi arkadaşım Patrick adında uyuz bir koyundu.

"Şimdi en iyi arkadaşın kim? diye sordum.

"Sen. Neyse ki Patrick'ten daha iyi kokuyorsun.

"Umarım öyledir," diyorum, bir tutam saçımı parmağımın etrafında döndürürken sırtıttığımı hissediyorum.

"Sana Patrick'ten bahsettim çünkü sen bana Lisa'dan bahsettin.

"Sana Lisa'yı mı anlattım? Bar taburemi ona doğru çevirdim. Lisa benim hayali arkadaşımdı ve hayali arkadaşların olması gerekenden çok daha uzun süre oyalanmıştı. "Senden gerçekten hoşlanıyor olmalıyım. Lisa'dan kimseye bahsetmedim.

"Benden gerçekten hoşlanıyorsun," diyor Sam. Göz göze geliyoruz ve şimdi sanki benimle flört ediyormuş gibi hissediyorum. Saçlarımla oynamamak için kendimi ellerimin üzerine oturmaya zorluyorum.

"Bariz koyunsu özelliklerim dışında, beni o karaoke barda ilk gördüğünde neyimden hoşlanmıştın?

"Bence harikaydın, bunu söylemeye gerek yok. Ama kendini nasıl tuttuğun, arkadaşlarınla nasıl olduğun, şarkımı nasıl söylediğin de vardı. Her zaman kulağa hoş gelmesini istediğim şekilde söyledin. Dizlerimiz çarpışıyor ve bana baktığında sıcak bir çekim hissediyorum, sanki görünmez bir elastik bant beni içine çekiyor. Tarif ettiği kadın bana hiç benzemiyor. Koltuğumda kayarken yine saçımla oynadığımı fark ediyorum, onun yerine içkime uzanıyorum. Bu Fransız martini gerçekten çok lezzetli ve Gelecekteki Ben'i hem erkekler hem de kokteyller konusundaki zevki için tebrik ediyorum.

"Peki ben senin neyini sevdim? Kirpiklerinin altından ona bakarak soruyorum.

Yavaşça eğiliyor, sonra da 'Bilmiyorum' diyor. Belki hatırladığında bana söylersin. O yaklaştıkça, onun sıcak, meşemsi kokusunu, naneli duş jeli ve yeni sıkılmış çarşafların ipucunu hissediyorum.

"Tamam, o zaman eski günlerin hatırına hızlıca birkaç soru soralım," diyorum, boynuna eğilmemek için barı sıkıca tutarak. "En sevdiğin yer?

"Bahçemiz.

"En sevdiğin şarkı?

Grange'dan "Giuseppe".

"Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İlk randevumuzda birlikte yattık mı?

Sam boğazını temizliyor ve hafifçe utandığında onu ne kadar çekici bulduğumu fark ediyorum. "Bu ilk randevumuz olarak neyi tanımladığına bağlı.

Ayrıca, bunu söylememin centilmenlik olacağını sanmıyorum. Şimdi ona bakıyorum ve boynuna doğru yükselen pembe tenin kızarıklığını yakalıyorum.

'Bunu evet olarak kabul ediyorum. Neden artık şarkı yazmıyorsun?

Yatakta debelenirken Sam'i Google'da arattım. Şimdiye kadar yazdığı tüm şarkıları dinledim ve beş yıldan fazla bir süredir şarkı sözü içeren hiçbir şey yazmadığını keşfettim. Koltuğunda kaykıldı. 'Bu hızlı bir cevap değil. Bunu pas geçebilir miyim?

'Peki, bir hakkın var. En sevdiğin anın ne?

"Seninle mi, yoksa genel olarak hayattan mı? Dizlerimiz yine birbirine değiyor ve ön kolu barın üzerindeki elimi sıyrıyor.

"Her ikisi de," diyorum ve bir an için bunu düşünüyor.

"En sevdiğim çocukluk anılarımdan birini ister misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Hızlı bir anı değil.

Aramızdaki havada hayali bir düğmeye basıyorum. "Hızlı atışa ara veriyorum.

Elimi tutuyor ve parmağımı havada başka bir noktaya götürüyor. "Seni sıkıyorsam işte ileri sarma düğmesi. Yanaklarım kızarmaya başladı.

ve oturduğumuzdan beri sırtıttığımı fark ettim. "Tamam, Maeve'den dört yaş küçüğüm, bu yüzden çocukluğumun çoğunda kız kardeşlerim beni peşlerine takılmak istemedikleri küçük çocuk olarak gördüler. Çoğu zaman onlar oyun oynamak için dışarı çıktıklarında ben geride kalırdım ama altı yaşına bastığım yaz, çetelerine katılmama izin verdikleri kısa bir zaman aralığı oldu. Bana ormanda bir sığınak yaptılar. Sam'in Kulübesi diyorlardı. Leda havya ile ahşap bir tabela yaptı. Maeve bir lastik salıncak astı ve kamp ocağında mısır böreği p i ş i r d i . Tatillerde her gün orada oynardık. Sonra Maeve ortaokula gitti ve ondan sonra ikisi de ormanda oynamak istemedi. Ama ben mükemmel bir yaz geçirdim.

Sam'i küçük bir çocuk olarak hayal ediyorum, ormanda kız kardeşleriyle oynarken, onlara dahil olduğu için çok mutluyken, kalbim onun için kabarıyor.

"Kız kardeşlerinle hâlâ yakın mısın? diye soruyorum.

"Leda daha çok - çoğu hafta telefonda konuşuyoruz. Sandalyesinde kayıyor, sonra birasından bir yudum alıyor. 'En sevdiğin çocukluk anın nedir? Biliyor musun, bu konuşmayı daha önce yaptığımızı hiç sanmıyorum.

"Ben mi?" diye düşünmeye çalışıyorum. Ben tek çocuğum, bu yüzden başvurabileceğim bir kardeş anım yok. "Çocukluğumla ilgili çok fazla detay hatırlamıyorum ama mutlu olduğumu hatırlıyorum. Yazları çimlerin üzerinde oturup papatya zinciri yapardım, babamın durmadan sebzeleriyle ilgilenmesini izlerdim. I

durakladım, şakamızı anlattığımda babamın boş yüzünü hatırladım. "Sence babam iyi midir? Annem bir şeyleri unuttuğundan endişeleniyor.

Sam uzanıp dizimi sıktı. Bu jestte, söyleyebileceği her şeyin ötesinde, çok güven verici bir şey var.

"Tamam, benim bir tane var," diyorum, bizi daha hafif bir sohbete geri döndürmek için. "Onuncu yaş günüm yaklaşıyordu. Her gün okula giderken, annemle birlikte süslü bir pastanenin önünden geçerdik. Vitrinde bir pasta vardı ve her geçişimizde durup onu işaret ederdim - partim için istediğim pasta buydu. Likör kreması ile zengin bir mocha gateau idi, tamamen uygunsuzdu, ama görünüşüne bayılmıştım. *O kadar* çok istemiştim ki. Resimli bir kitaptan alınmış bir pastaya benziyordu, çizebileceğiniz bir şey. Annem, "Hayır, o çocuklar için bir pasta değil." dedi. Sadece bu pastayı alabilmek için diğer tüm hediyelerden vazgeçebileceğimi söyleyerek sormaya devam ettim ama yine de hayır dedi. Sonra, partimin olduğu gün pastaneden aldığı bu pastayla mutfaktan çıktı. Arkadaşlarımdan hiçbirini onu yemedi - iğrenç olduğunu düşündüler, aslında bu alkollü pastayı on yaşındaki tüm çocuklara servis etti. Gülüyorum. "Ama ben çok severdim. Hayatımda yediğim en güzel doğum günü pastasıydı.

Sam uzanıp iki elimi birden tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasında birleştiriyor.

"Bu hikâyeyi bana daha önce hiç anlatmamıştın. Anlatmadım mı?

"Hayır. Dizlerimiz tekrar buluşuyor ve şimdi vücudumun onunkiyle temas eden her parçasının keskin bir şekilde farkındayım.

Saatlerce konuşuyoruz, birbirimize önceki hayatlarımızdan, hatırlayabildiğim zamanlardan hikayeler anlatıyoruz. Bu hikâyeleri paylaşırken kendim olabiliyorum, eksik olanı saklamaya çalışmak zorunda kalmıyorum. Daha fazla içki sipariş ediyoruz ve barın arka tarafına yakın bir kabine geçiyoruz. Sam komik, ilginç ve özenli. Bu şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu olmalı. Son zamanlarda çıktığım tüm tuhaf, kendini beğenmiş, yirmili yaşlardaki gençlerin aksine, Sam çok hoş bir arkadaş. Olgun, yakışıklı ve ilgi çekici. Konuştuğumda beni gerçekten dinliyor ve bana bakışı, bu filtresiz şefkatle - içimde orada olduğunu bile bilmediğim bir şeyi ateşliyor. Ek bir bonus olarak, aniden gevrek yeme fetişi olduğunu veya endişe verici siyasi görüşlere sahip olduğunu itiraf etmeyeceğinden emin olabilirim, çünkü zaten *benim tarafımdan* iyice incelenmiştir.

Ona duştaki kemiklerle ilgili hikayeyi anlattığımda, bardaki herkesin dönüp ne olduğunu anlamaya çalışmasına neden olan derin, filtresiz bir kahkaha attı.

Komik. Sam'in gözleri benimkilere takılıyor ve "Bunu artık hiç yapmıyoruz, sadece ikimiz." diyor.

"Neden olmasın?" diye soruyorum. Sonra masanın altından elime uzandığını ve bir parmağını yavaşça avucumun etrafında dolaştırdığını hissediyorum. Cehennem kadar seksi.

"Bilmiyorum. Her zaman çok meşgulüz ya da arkadaşlarımızla sosyalleşiyoruz, planlar yapıyoruz, idari işler yapıyoruz. Sadece sohbet etmek ve birbirimize hikayeler anlatmak için hiç zaman ayırmıyoruz. Hikayelerini seviyorum. Hikâye anlatma şeklini hep sevmişimdir.

Avuç içimdeki parmağı, sınırlamaları nedeniyle nefis bir işkence hissi veriyor ve söylediklerine odaklanamıyorum. Eğiliyorum ve onu öpüyorum, tam orada, barda. Önce şaşırdığını hissediyorum ama sonra karşılık veriyor, elini boynumdan saçlarıma götürüyor ve beni öpüyor. Dudakları sert ama yumuşak, sıcak ve-

"Hadi gidelim buradan," diyor, sesi artık boğuk bir fısıltıya dönüşmüş.

Gençler gibi gülerек tökezleyerek sokağa çıkıyoruz. Elleri belimde ama her yerimde olmalarını istiyorum. Onu barın duvarına doğru iterek boynunu öpmek için eğiliyorum.

"Çok ateşlisin," diyorum sıcak tenine doğru, bir elimi kalçasında gezdirerek. "Nasıl oldu da senin gibi biriyle birlikte oldum?"

"Sokaktayız Lucy. Birileri bizi görecektir" diyor, derin sesi hafifçe titriyor ve beni de istediğini hissedebiliyorum.

Sam bize bir taksi çağırıyor ve taksi birkaç dakika içinde geliyor.

"Şimdiye kadar sürücüsüz arabalarımız olur sanıyordum," diyorum ona öpücükler arasında, arka koltukta gençler gibi öpüşürken.

"Elimizde vardı," diyor Sam. 'Ama sonra bu patentle ilgili yasal bir savaş çıktı ve hepsi yollardan çekildi, ta ki-'

"Tamam, boş ver," diyorum, beni öpmesine, sürücüsüz arabaların neden henüz geleceğin bir parçası olmadığını açıklamasından daha çok ihtiyacım var. Eve döner dönmez Sam'in gömleğinin yakasından tutup onu üst kata çıkarıyorum. Sessiz olmaya çalışıyoruz ama sarhoşuz ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken çocuklar gibi kıkırdıyoruz.

Vücudumu tanıyan, nelerden hoşlandığımı bilen, hoşlandığımı bile bilmediğim şeyleri bilen biriyle yatmak garip bir deneyim. Ailemin evde bizimle olmasını umursamayacak kadar sarhoşum ve bir noktada Sam ağzımı kapatıp sert bir sesle "Lucy, şşşt" demek zorunda kalıyor ki bu beni daha da tahrik ediyor.

Daha sonra sersemlemiş bir halde onun yanına oturup parmağımı geniş ve sert göğsünde gezdiriyorum. "Genelde böyle mi yaparsınız? diye soruyorum.

"Genelde o kadar yüksek sesle değil," diyor, bir elini kalçalarımın iki yanına koyarak. Leğen kemiğimi ona doğru sallıyorum, gülümsememe engel olamıyorum. "Neyin var senin?" d i y e soruyor, bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Uyandım ve tam bir ateşli kadınla evli olduğumu fark ettim.

Beni ters çeviriyor, böylece ben sırtüstü yatıyorum ve o da üstümde oluyor, bu da beni kahkahalarla güldürüyor.

"Belki de uyandığınızda yeniden yirmi altı yaşında olduğunuzu düşünmeniz bazı avantajları vardır, Bayan Rutherford," diye mırıldanıyor kulağıma.

Yirmi dakika sonra, büyük, güzel yatağımızda uzanırken, Sam'in güçlü kolları beni sarmışken, ezici bir memnuniyet duygusu hissediyorum. Elbette, hayatımın on altı yılını kaçırmış olmam ideal değil, ama bu durumun kesinlikle avantajları var. Bir daha asla kötü seks yapmak zorunda kalmayacağım ya da yağmurda dağılan ucuz ayakkabılar giymeyeceğim. Banyodaki duş basıncı ölmek üzere. Zoya büyüklüğünü görse çılgılık atardı. *Zoya*. Tüm memnuniyetim, bir elin örümcek ağını nazikçe parçalaması gibi eriyip gidiyor. *O burada değilken nasıl mutlu olabilirim? O yokken hayatımdaki herhangi bir şey nasıl iyi olabilirdi ki?* Acaba Gelecekteki Ben de böyle mi hissediyordu, yoksa bu boşluklu yoklukla yaşamayı öğrenmiş miydi?

Sam elimi okşuyor ve ben başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. "Yüzüklerini buldun mu?" diye soruyor.

"Evet, onları orada saklıyorum," diyorum çekmeceyi göstererek.

Açmak için bana doğru eğiliyor, yüzükleri yokluyor, sonra elimi tutuyor ve yavaşça yüzük parmağıma geçiriyor. "Onlar için en güvenli yer," diyor ve başını çevirip boynumu öpüyor. Aldırmamaya çalışarak elimi kapatıyorum. Gözüm, Felix ve Amy'nin ormanlık bir alanda piknik battaniyesi üzerinde otururken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafının bulunduğu tuvalet masasına kayıyor. Sam'in bana kız kardeşleriyle ormanda oynarken anlattığı hikâyeyi düşünüyorum. Felix ve Amy arasında altı yaştan fazla bir yaş farkı var, bu yüzden asla bu şekilde yakın olacaklarını sanmıyorum.

"İkinci bir bebek sahibi olmak için neden bu kadar bekledik? Sam'e soruyorum ve eli benimkini okşamayı bırakıyor. "Altı yıl uzun bir boşluk gibi geliyor.

Sam'in tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

"Ah, aşkım," diyor ve sesi o kadar beklenmedik duygularla dolu ki yatakta doğrulmama neden oluyor.

"Ne?

'Bu konuyu şimdi konuşmayalım. Çok güzel bir akşam geçirdik ...' Sözünü kesiyor. "Bunu sabaha saklayabilir miyiz? Ses tonunda bir kesinlik var ve beni hızla kaşık pozisyonuna getirerek kollarını etrafıma doluyor. Bu kadar yakın olmak, bu kadar sıcak olmak ve başka bir beden tarafından tamamen koza gibi sarılmak yeni bir duygu. Yine de bu şekilde uyuyabileceğimi sanmıyorum, yayılmaya, yalnız uyumaya çok alışkınım. Sam kulağıma, "Seni seviyorum Lucy," diyor. Yarattığım ton değişimini yeniden merkeze oturtmak için karşılık vermem gerektiğini hissediyorum ama vermiyorum. Harika bir akşam geçirmiş olsak da onu sadece birkaç gündür tanıyorum. Onu nasıl sevebilirim ki?

O uyur uyumaz sessizce kollarından sıyrılıyorum, yüzükleri çıkarıp başucundaki çekmeceye geri koyuyorum. Sonra yatağın diğer tarafına geçiyorum, yalnız uyumak bir başkasının kollarında uyumaktan daha rahat.

19. Bölüm

"Sanırım hepimiz "randevu gecesinin" başarılı geçtiğini varsayabiliriz," diyor annem kahvaltıda bana onaylamayan bir bakış atarak. "Çocukları uyandırmadığına şaşırdım.

"Anne, lütfen," diye tıslıyorum, Sam'in merdivenlerden geldiğini duyunca.

"Sanırım bu güven verici. Eğer evliliğiniz güçlüyse, her şeyi atlatabilirsiniz. Daha kötülerini de atlattın.

Yaşadım mı? Ona ne demek istediğini sormadan Sam mutfak kapısında beliriyor.

"Günaydın Margot," diyor. "İyi uyudun mu?"

Annem boğazını temizliyor, sonra kahvesinden yüksek sesle bir yudum alıyor. "Yeterince, teşekkür ederim.

Sam uyandığından beri tuhaf bir ruh hali içinde. Belki o da benim gibi biraz akşamdan kalma. Buzdolabını açıyor, kapatıyor, tekrar açıyor, içindekilere bir dakika bakıyor, sonra annemle bana dönmeden önce son bir kez daha kapatıyor. "Bir şey çıktı," diyor, yüzü ciddi. 'Yarın Manchester'da tam orkestralı bir kayıt oturumu var, aylardır planlanıyor. Burada olup bitenlerden dolayı bir meslektaşımın yerime bakmasını istemiştım ama az önce mesaj atıp hasta olduğunu söyledi. Duraklıyor. "Başka kimse yok ve gitmezsem birçok insanı hayal kırıklığına uğratmış olurum.

"Tabii ki gitmelisin! Annem diyor ki. "Biz kalıp Lucy'ye yardım edebiliriz. "Festivali kaçırmanı istemiyorum anne, ben iyi olacağım," diyorum.

Sam bana umutla bakarak, 'Maria yarın ilk iş yardım etmek için burada olacak ama ben Salı sabahına kadar dönmeyeceğim,' diyor.

"Sabaha kadar kalırız," diye öneriyor annem. "Zaten konuşmaların çoğu öğlene kadar başlamıyor.

"Sen ne düşünüyorsun, Luce? Sam bana soruyor.

"Elbette idare edebilirim," diyorum, aşağılanmış hissederek. "Gerçekten, kırk sekiz saatten az bir süre büyükanne ve büyükbaba, bir dadı, okul ve kreş yardımıyla başa çıkabileceğimi düşünmüyor musunuz? Annem ve Sam karşılıklı bakıyorlar. "Ben yetkin bir yetişkinim, on üç yaşında değilim.

Annem boğazını temizliyor. "Bana tamamen akli başında biri gibi görünüyorsun. Sam bir eliyle saçlarını tarıyor, yüzü ciddi.

"Pekâlâ. Eğer kalmanın sakıncası olmadığına eminsen, Margot? Buzdolabında ihtiyacın olabilecek her şeyin bir listesi var, Maria zaten hepsini biliyor. Duraksadı, tekrar bana baktı. "Hazırlanmak için zamanım olması için bu sabah trene binmem gerekecek.

"Pazar günü mü?

Annem burada oturuyor, bu yüzden Sam'in üzerime gelmesini beklemiyorum, ama bu sabah biraz garip davrandığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Vücut dili kesinlikle 'dün gece biriyle yattım ve bu oldukça harikaydı' demiyor. Ne kadar sarhoş olduğumuz için pişman mı? Ne kadar gürültü yaptığımızdan utanıyor mu? Gülümseyerek hiçbir şeyden pişman olmadığımı ifade etmeye çalışıyorum. Flörtün o leziz vızıltısını geri istiyorum, ama sonra Amy elinde kukla bir porsuk tutan babam tarafından kovalanarak içeri giriyor ve etrafıma baktığımda Sam'in odadan çıktığını görüyorum.

Amy güvende olmak için bacaklarımı tutuyor, ben de onu kucağıma alıyorum ve tüm ağırlığıyla bana yaslanarak göğsüme sokuluyor. Her iki kolumun altından birer elini yukarı doğru itiyor ve başını bir bebek koala gibi göğsüme sokuyor. Bir çocuk tarafından kucaklanmak eşsiz bir duygu - kucağım onun korkutucu her şeyden sığınağı. Birine karşı böyle olmak büyük bir sorumluluk gibi geliyor. Rahatlamak için annemin kucağına emeklemeyi hangi yaşta bıraktığımı merak ediyorum. Amy'nin tatlı, süt gibi kokusunu içime çekerek kollarımı onun küçük, yumuşak kalçalarına doluyor ve yüzümü saçlarına gömüyorum. Bana olabildiğince yakın olma arzusu dışında bir amacı olmayan bu telaşsız kucaklaşma, onun nazik baskısı sakinleştirici.

Babam Sam'i tren istasyonuna götürmek için gönüllü oluyor ama o gitmeden önce Sam'i kapıda yalnız yakalamayı başarıyorum.

"Dün gece eğlenceliydi," diyorum, eline uzanırken ona arsızca sırtıyorum.

"Evet, öyleydi," diyor, yüzünde kısa bir suçluluk ifadesi belirliyor. Konuşmak, bana anlatmadığı her neyse onu tartışmak için zaman ayırmadığımız için kendini kötü mü hissediyor? Aklıma ne olabileceği geliyor - onlar, biz, düşük mü yaptık, birden fazla kez tüp bebek mi yaptık? Belki de evliliğimizde kötü bir dönem geçirdik ve

daha fazla çocuk bir süreliğine masadan kalktı. Her ne ise, şu anda bilmek istediğimden emin değilim.

"Her şeyin bir anda anlatılmasına gerek yok, unuttuğum şeyler var," diyorum ona. "Şimdilik bu kısmın tadını çıkarsak, gerisini sonra konuşsak olmaz mı? Yüzüne bakıyorum - anlıyor mu? Sadece bu muhteşem duyguya biraz daha tutunmak istiyorum, karşınızdaki kişiyle ilgili her şey önünüzde, henüz keşfedilmeyi bekliyor. Daha başlamadan tüm ilişki geçmişimize dair beşik notlarına ihtiyacım yok.

Onu dudaklarından öpmek için eğiliyorum ama o başını hareket ettirip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Elbette," diyor. "Bensiz gerçekten iyi olacak mısınız?"

"Elbette. Belini tutmak için elimi uzatıyorum ama o çoktan gitmek için dönmüş.

"Çocuklarla ilgili bir şey olursa beni arayacak mısınız?"

Başımı sallıyorum.

Sam ve babam gittikten sonra anneme iş durumumu açtım. Kendisi çocuklarla ilgilenirken öğleden sonrayı 'büyük fikrin' peşinde koşarak geçirmem konusunda ısrar ediyor. Beni ofisime götürürken, "Lucy, dünya dönerken, çalışmak bizi bir amaca bağlar," diyor, kulağa bir minderden yanlış bir alıntı gibi geliyor, ama demek istediğini anlıyorum. Geçen haftaki uzun süreli yokluğumdan sonra, yarın elimde Büyük Fikir ile işe gidip günü kurtarabilsem harika olmaz mıydı?

Ofisim evin arka tarafına sıkışmış durumda. Kapıyı açmak bana Virginia Woolfish heyecanı veriyor. Pahalı görünen döner bir sandalyenin önünde geniş bir ahşap masa duruyor ve duvarlarda zevkli çerçeveli baskılar asılı. Sol tarafta ödüllere dolu bir kitaplık var: 'En İyi Bağımsız Yapım Şirketi - Badger TV'; 'BAFTA Çocuk Ödülü, En İyi Animasyon - Underwater Sam'. Kitaplığın üzerinde benim el yazımla yazılmış post-it notlarla kaplı kitaplar var. Birinin üzerine, *Periler Gerçek Değildir*, "Potansiyel stop animasyon?" yazmışım. Bir diğerinde, *Uzay Kampı*, "Sekiz bölümlük dizi, her gezegene bir bölüm. Bütün oda fikirlerle dolu.

Dizüstü bilgisayarın kilidi parmak izimle açılıyor ama çeşitli klasörlere göz attıktan sonra belirgin bir şey bulamıyorum. Çalıştığım tüm programların listelendiği güncel bir özgeçmiş buluyorum ve aklıma bir fikir geliyor - tüm bunları izlersem boşlukları doldurabilir, kaçırdıklarımı telafi edebilirim. Kısa süre içinde bir tavşan deliğinde kayboluyorum. Her yeni programda, bir unsur görüyorum

benden gelmiş olabilir. Aynı zamanda yeni bir gurur duygusuyla yanıp tutuşuyorum - bu şovlarda, bu iyi şovlarda çalıştım, jenerikte benim adım var. Yeni fikirler dikkatimi çekmek için yarışırken tanıdık bir yaratıcı kıvılcım ateşleniyor ve onları not etmek için bir kalem arıyorum.

Masanın üzerinde Sam'le çekilmiş bir fotoğrafımız var. Bir bahçede kolunu bana dolamış duruyor. Kendi kendime fısıldıyorum, 'Başardın'. *Sıkı çalıştın, korkunç maaşlara ve şiddetli rekabete göğüs gerdin ve fikirlerini hayata geçirdin. Hep istediğimiz şeyi elde ettin.* Bu düşünce içime yeni bir ateş düşürüyor - Badger TV'nin sorumluluğu ne kadar süreyle bana verildi, bilmiyorum ama Coleson Matthews'un ya da bir başkasının bunu benim gözetimimde elimden almasına izin verirsem lanetleneceğim.

Michael'a bir mesaj gönderdim:

Telsiz sessizliği için özür dilerim. Sonunda kendimi daha iyi hissediyorum - tartışacak bir sürü fikrim var. Yarın ilk iş ofiste olacağım. L

Hemen cevap veriyor:

Harika. Daha iyi olmana çok sevindim. Beni terlettin. M

Yapabileceğim fikirler. Fikirler benim uzmanlık alanım. Eskiden onları yatağında otururken düşünürdüm, köhne defterlere dizi isimlerini karalardım. Burada kocaman bir masam, süslü bir bilgisayarım ve ilham dolu bir kitaplığım var. Ayrıca, bir sürü fikir düşünmeme bile gerek yok, sadece bir tanesine ihtiyacım var. Parlak bir dizi fikri bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Bölüm 20

"Gitmemiz konusunda gerçekten iyi misin? Annem o akşam nihayet toplanıp gitmeye hazır olduklarında sordu. Bu gece gitmeleri için ısrar ettim. Çocuklar yatakta, Maria sabah erkenden burada olacak ve her şey kontrolüm altında. Annemin arkadaşı Nell onları Galler'de bekliyor ve sabah trafiğini atlatmak istediklerini biliyorum.

Ben iyiyim. Şimdi gidersen rahat edersin,' diye onu rahatlatıyorum.

Babam bagajın içindekileri bilmem kaçınıcı kez yeniden düzenlerken o kapıda oyalanıyor. Elini kısa gri saçlarında gezdirmesini izlerken, bu tarzın ona uzun saçlarından daha çok yakıştığını fark ediyorum. Önceden sürekli aynada saçlarını kontrol eder, avuç içleriyle düzleştirirdi. Bu kısa stil onu çok daha rahatlatıyor.

"Gelecek ay için hala iyi olacak mısın? Annem soruyor. "Katarakt ameliyatı olacağım. Gelip birkaç gün kalacağını söylemiştin, biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Hafifçe kızardı. Daha önce hiçbir konuda benden yardım istememişti.

"Evet, tabii ki yapabilirim, sadece ne zaman olacağını söyle," diyorum ve başını sallayıp kolumu okşayınca yüzündeki gerginlik azalıyor.

"Unutma, sadece bir telefon uzağındayız," diyor babam, annem arabaya giderken ceketini almak için geri dönüyor.

"Peki ya sen baba? Paltosunu giymesine yardım ederek nazikçe soruyorum. "Annem benim haberlerimle meşgul ama senin için endişelendiğini biliyorum.

"Unutkanlığım anneni benden çok daha fazla kızdırıyor," diyor babam, tıpkı annemin yaptığı gibi kolumu okşayarak.

"Bir doktorla konuşman gerektiğini düşünmüyor musun?

'Sebze tarlanıza baktım, sarkan domates asmalarını sizin için destekledim. Onları sulamaya devam ettiğinden emin ol, son zamanlarda pek yağmur yağmadı' dedi ve sorumu tamamen görmezden geldi.

"Bir sebze tarlam olduğunu bile bilmiyordum, o yüzden teşekkürler," diyorum ceketinin yakalarından birini düzleştirerek.

"Bahçıvanlığın nesini hep sevmişimdir biliyor musun?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Bitkiler kim olduğunuzu, ne yaptığınızı ya da neyi unuttuğunuzu umursamaz. Eğer onları sık sık ziyaret eder ve doğru düzgün bakarsanız, neye ihtiyaçları olduğunu hissedersiniz. İnsanlar da aynıdır - birinin kucaklanmaya ihtiyacı olduğunu anlamak için tüm geçmişini bilmenize gerek yoktur. Sonra beni kollarının arasına aldı.

"Ah baba," diyorum ona sokularak.

"Eğer bir çılgınlık yapacaksam, kendi şartlarımla yaparım, aşkım. Duraksıyor, sonra bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"İyi olacağım," diyorum. 'Benim için endişelenme. Ben hallederim.

Görünüşe göre, ben halletmemişim. Hem de hiç.

Amy geceleri dört kez uyanıyor. Bir kez bezini değiştirmek için, bir kez Neckie'yi karyoladan attığı için, diğer ikisinde ise nedenini bile bilmiyorum, ben onu kucağıma alana kadar homurdanıyor. Onu durduracak tek şey onunla birlikte odanın içinde bir o yana bir bu yana yürümek, ki bu da paramparça olduğunuzda yapmak isteyeceğiniz en son şey. *İnsanlar bu kadar az uykuyla nasıl hayatta kalabiliyor?* Sonra Felix Hokey Bançosu olmadığı için sıkıntılı bir şekilde uyanır.

"Gerçek bir banjo mu arıyorum?" diye soruyorum ona. "Hayır," diye feryat ediyor Felix, "armadillom.

'Aramaya yardım edeyim. Bir yerlerde olmalı,' diyorum.

"O bir dişi ve karanlıktan hoşlanmıyor," diye hıçkırıyor Felix, yatağının altına bakmak için yerde sürünerek.

"Kaybolmaz.

"Nereden biliyorsun? Neye benzediğini bile bilmiyorsun çünkü sen gerçek anne değilsin!" Felix ağlıyor. O haklı. Oyunağının neye benzediğini bilmiyorum. Belki de kaybolmuştur. Belki de Hokey Banjo bir portaldan geçti ve şimdi benim eski hayatımı yaşıyor, Julian ve Betty ile kemik suyu ve tekila içiyor.

Sonunda, sabahın dördünde, oyun odasını didik didik ettikten sonra, Felix'in tarifine uyan sevimli bir armadillo buluyorum ve Felix sakinleşerek nihayet uyumayı başarıyor. Ben uyuyamadım. Çok gerginim, bir sonraki rahatsızlığa çok hazırım. Telefonumdaki Fit Fun Fabulous uygulamasının sesini açıp bana bir uyku meditasyonu çalmasını istiyorum.

"Uyanık dünyayı bırakıyorum," diye nefesli bir kadın sesi geliyor, yumuşak çan sesleri eşliğinde. 'Bu durgunluk hissinin tadını çıkarıyorum. Uyku yolculuğuma değer veriyorum.

Hayır. Ne zevk alma ne de değer verme gerçekleşiyor, sadece ne kadar iyi dinlenmiş olduğu konusunda inanılmaz derecede kendini beğenmiş görünen bu kadına karşı yeni ve yoğun bir nefret duyuyorum. Saati tekrar kontrol ediyorum. Sadece yedi on beşi geçmem gerekiyor. Maria gelir gelmez kahve yapabilirim, işe gidebilirim, kafamı toparlayabilirim.

Ama saat yedide Maria'dan rutin mikro iğneleme randevusu sırasında enfeksiyon kapıldığını ve işe gelemeyeceğini söyleyen bir telefon alıyorum. *Kahretsin*. Çocukları tek başıma kaldırmam, giydirmem, beslemem, okula ve kreşe götürmem ve daha sonra Londra'ya giden trene yetişmem gerekecek. İşe döndüğüm ilk gün güzel bir şeyler giymeyi, saçımı yapmayı ve profesyonel görünmeye çalışmayı planlıyordum. Ama şimdi kahvaltı için bağırان iki çocukla, bulduğum ilk kıyafeti giymek ve saçımı dağınık bir topuz **y a p m a k l a** yetinmek zorundayım.

"Forumlara baktın mı? Çizimimi yükledin mi? Felix soruyor.

Kahretsin, bunu tamamen unutmuşum.

"Henüz değil, üzgünüm, dikkatim dağıldı," diyorum, bir yandan da kahvaltı için istediği "şekilli mısır gevreğini" bulmaya çalışıyorum.

"Ama sen Londra'ya gidiyorsun, geçidi aramaya gitmiyor musun? Felix sorar.

"Hayır, işe gidiyorum - işime.

"Uzaylılar televizyon yapmayı bilir mi?

"Ben uzaylı *değilim*. Bu mu?' Bir kutu Captain Crisp uzatıyorum ve o da başını sallıyor. "Bu mu? Bu mu? Bu mu? Dolaptan tüm mısır gevreklerini çıkarıyorum ve Felix Weetabix paketini seçiyor. "Bunlar nasıl "şekilli olanlar"? Kızgınlıkla soruyorum. Ne kadar şekilsiz olduğunu göstermek için dikdörtgen bir buğday bisküvisi tutuyor.

"Öğle yemeğin için sana ne hazırlayayım? Amy'nin sebepsiz yere odanın diğer ucuna fırlattığı süt bardağını almak için duraksayarak ona soruyorum.

"Peynirli sandviç lütfen," diyor Felix. *En azından bu kolaydı*. 'Ama sadece beyaz peyniriniz varsa. Sarı peyniri artık sevmiyorum. Ve sadece uzun ekmeklerden alırsak? Paketin üzerinde yeşil adam olan ekmeği sevmiyorum, korkunç gözleri var. Ve eğer beyaz peynir yoksa jambon, ama sadece kenarlı jambon olursa.

Ona danışmamalıydım. Dolaptan bir paket cips, bir poşet kuruyemiş ve bir elma aldım, bulabildiğim tek ekmeğin içine peynir olabilecek bir parça attım ve hepsini önünde karikatürize edilmiş bir uzay gemisi olan sarı bir beslenme çantasına doldurdum.

"Okuldan sonra resmimi yükleyebilir miyiz? Felix soruyor.

"Tabii, sonra yaparız - Londra'dan döner dönmez. Felix'in korkunç dijital çiziminin tüm sorunlarımıza çözüm olabileceği konusunda umutlanmasını istemiyorum, ama bunun peşini bırakacak gibi görünmüyor ve şu anda bu konuda büyük bir konuşma için zaman yok.

Aile ajandasında çocukların Pazartesi günü ihtiyaç duyacakları şeylerin bir listesi var. *Felix*'in altında 'Futbol takımı (üst çekmece) ve heceleme ödevi (ona sorun)' yazıyor. Daha önce hiç görmediğim, Felix'in sadece 'içinde yazı olan bir kitap' olarak tanımlayabildiği bir şeyi aramak için on dakika harcadıktan sonra, Felix onu Simon Gee'nin kitap çantasında unutmuş olabileceğini hatırlıyor, *Simon Gee her kimse artık*.

Artık çok geç kaldık, ama herkesi arabaya koştururken bir gümbürtü duyuyorum ve hava iğrenç bir kokuyla doluyor.

Felix ağır bir iç çekişle, "Amy kaka yapmış," diyor.

Amy bana geniş, dişlek bir sırıtış atıyor. *Bunu bilerek mi yaptı? Onu kirli bir bezle kreşe götürebilir miyim? Sanırım bu hoş karşılanmaz*. Ama daha önce de hoş karşılanmamıştım, şansımı denemekten memnunum. Sürücü koltuğuna oturup uzun, yavaş bir nefes verdim. Eskiden sadece kendim giyinip kapıdan çıkarken işe zamanında yetişmekte zorlanırdım.

"Günaydın Lucy," diyor Stanley Tucci. Sesi yatıştırıcı ve seksi ve anında kendimi biraz daha az stresli hissetmemi sağlıyor.

"Merhaba Stan," diyorum.

"FELIX OKULU'na mı gidiyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Yine de şimdi bu devasa arabayı sürme konusunda endişeliyim. Yıllardır araba kullanmadım ve paralel park etmeyi hiç beceremedim. Ya okulda paralel park etmek zorunda kalırsam? Ama gaza basar basmaz araba sessizce harekete geçiyor, bıçakta eriyen tereyağı kadar yumuşak. Yoldan sola döndüğümde, gerçekten araba kendi kendine gidiyormuş gibi hissediyorum. *Araba kendi kendine mi gidiyor?*

Yirmi dakika sonra okula vardığımızda Stanley, "İyi günler FELIX," diyor.

"Eğil Stan," diyor Felix, kapıyı açarak. "Eğil!"

Stanley neşeyle cevap veriyor.

"Bunu ona ben öğrettim," diyor Felix bana gururla, sonra arabanın kapısını çarpıp boş oyun alanına koşuyor.

Stanley bizi Amy'nin kreşine götürüyor ve günümün en kötüsünün sona ermiş olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Dokuz-on beş trenine yetişebilirim, on-on beşte hâlâ ofiste olabilirim. Ama park edip yolcu kapısını açtığımda, Amy'nin el çantama girmeyi başardığını, pahalı krem allığımı açtığını ve yüzüne ve araba koltuğuna sürdüğünü fark ediyorum.

"Amy! Bunu nasıl yaptın? Silecek hiçbir şeyim yoktu. Ellerimle silmeye çalışmak durumu daha da kötüleştiriyor - tüm yüzü kızarmış, şimdi son derece utanmış görünüyor, açıkçası onun yerinde olsam ben de öyle olurum. Onu kreş görevlisine teslim ederken, bezinin sızdığını ve tozluğunun yanından sızan küçük, açık kahverengi bir leke olduğunu fark ediyorum. *Makul bir inkarım var - bunu sadece o yapmış olabilir.* Amy, ağacından ayrılmak istemeyen kokuşmuş bir bebek koala gibi bana yapıştı.

'Sorun değil Amy, seni almaya daha sonra geleceğim. Şimdi işe gitmem gerekiyor, tatlım.

Ellerini saçlarımdan çekmeye çalışırken yüzü kıpırtısızlaşıyor ve sanırım yumuşamak üzere. Ama sonra gömleğimin her yerine kusuyor.

"Ah canım," diyor kreş çalışanı.

"Agh! Ağlayarak Amy'yi kadına veriyorum, böylece üstümdeki pembe kusmuğu silkeleyebiliyorum. *Şimdi eve kadar gidip üstümü değiştirmem gerekecek, dokuz on beşi asla göremeyeceğim.*

"Hastaysa kreşe gelemez," diyor kreş çalışanı, onu bana geri verirken.

"Bulaşıcı bir hastalığı olduğunu sanmıyorum; sadece buraya gelirken allığımı yedi.

"Üzgünüm, kreş politikası. Kırk sekiz saat boyunca geri gelemez.

Kırk sekiz saat mi? Ama işe nasıl gideceğim?"

Kadın sempatik bir şekilde omuz silkiyor ama ben gerçekten anlamıyorum. İşe gitmem gerekiyor. Ebeveynler nasıl iş sahibi olacak? Cidden, nasıl oldu da kimse buna bir çözüm bulamadı? Amy ağlamaya başlıyor ve ben de toplantımı kaçıracağım diye endişelendiğim için hemen kendimi kötü hissediyorum. Zavallı küçük şey muhtemelen karnını ağrıtıyor ve kendini iyi hissetmiyorsa onu burada bırakmak istemiyorum. Allıkla kaplı yüzünü göğsümün kuru tarafına sarıyorum.

"Zavallı Amy. Hadi eve gidelim.

Eve döndüğümde bezini ve kıyafetlerini değiştiriyorum ama ağlamayı kesmiyor. Sam'i aramayı düşünüyorum ama onun yapabileceği bir şey yok.

Manchester'da. Her şeyi kontrol altına alamadığım için endişelenecek. *Hiçbir şey kontrolüm altında değil.* Avucumu Amy'nin alnına koyarak sıcak olup olmadığını ölçmeye çalışıyorum. Annem bunu bana yapardı, insan termometresi gibi. Amy sıcak hissediyor ama belki de bu normal bir sıcaklıktır. Ebeveynler bu şeyleri nereden öğreniyor? İzleyebileceğim bir TED konuşması var mı?

Amy gözlerini kapatarak bana gömülüyor. Anneme ihtiyaç duyduğum o hissi hatırlıyorum. İçimden bir ses onu kucağıma almamı ve hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini istediğimi söylüyor. Bu yüzden üstümü değiştiriyorum ve o omzumda salyalarını akıtarak uyuyana kadar böyle yapıyoruz. Boşta kalan elimi kullanarak Michael'a mesaj atmayı başarıyorum ve ona çocuk bakımı konusunda acil bir durum yaşadığımı ve bugün Londra'ya gelemeyeceğimi söylüyorum. Gelecekteki Beni hayal kırıklığına uğrattığının farkındayım. Hayatının, kariyerinin ve çocuklarının sorumluluğunu bana bıraktı ve ben her konuda başarısız oluyorum. Bu durumda o ne yapardı? Amy'nin on dakika uyuklamasına izin vereceğim, sonra onu kanepeye taşıyacağım, belki de işe uzaktan bağlanacağım. Sadece ... on ... dakika.

Telefonumla uyandım. *Uyuya mı kalmışım? Saat kaç?* Kahretsin, ikimiz de iki saattir uyuyorduk! Zil sesi Amy'yi de u y a n d ı r ı y o r ama uykulu ve memnun gözlerle bana gülümsüyor. Yüzünde hala allık izleri olsa da çok daha iyi görünüyor.

"Bayan Rutherford, ben Farnham Primary'den Yvonne," diye genizden bir ses geliyor telefonda. 'Felix'in yeşil futbol forması yok. Bu hafta deplasman maçı olduğu için yeşil giyiyorlar. Skoolz uygulamasından herkese hatırlattık. Hatta bir duraklama oldu. "Maçta oynayacaksa saat ikiden önce bırakmanız gerekiyor.

Maçta oynamamasının sebebi olmak istemiyorum. Amy'ye kulaklarına bastırdığınızda müzik çalan bir ayı vererek, yeşil futbol topunu aramak için üst kata koşuyorum. Çekmecelerinde ya da odasının zemininde hiçbir şey yok ve evi baştan aşağı aradıktan sonra sonunda onu çamaşır odasında, çamurla kaplı bir çamaşır yığınının dibinde buluyorum. *Hızlı bir yıkama yaparsam belki zamanında kurutabilirim.* Uzay çağı çamaşır makinesi enerji verimliliği ve su kullanımı kodları olmadan açılmıyor, ancak binlerce rastgele sayı kombinasyonunu denedikten sonra nihayet suyun tambura dökülürken çıkardığı merhametli sesi duyuyorum.

Amy oyuncağından sıkılmış bir şekilde bağılıyor ve onu almaya gittiğimde çamaşır odasından tiz ve tekrarlayan bir bip sesi geliyor. Araştırmaya gidiyoruz ve çamaşır makinesinde ERROR CODE 03'ün yanıp söndüğünü görüyoruz.

"Hata Kodu Üç de neyin nesi?" diye soruyorum Amy'ye ve sonra bir çamaşır tozu yaprağı aldığını ve ağzına atmak üzere olduğunu fark ediyorum. Elinden çekip aldığımda öfkeyle bağırıyor. Makineyi açamıyorum ya da kapatamıyorum ve Amy'nin ağlamasıyla birleşen bip sesi tam bir işkence. Eğer bir casus olsaydım ve düşman beni sorguya çekseydi, bu beş dakika boyunca tüm sırlarımı anlatırdım.

Amy yumruklarını çiğniyor. Acıkmış olabilir mi? Öğle yemeği vakti geldi ve kahvaltısının çoğunu kustu. "Öğle yemeği ister misin?"

"Blunch!" diye ciyaklıyor.

Sonra kapı çaldı. Tam da ihtiyacım olan şey.

Kapının eşiğinde, şık yeşil bir kazak giymiş neşeli görünümlü bir adam buluyorum. "Bayan Rutherford?" *Bana böyle hitap edilmesine hâlâ alışamadım.* "Ben Trevor, enerji sayacınızı kaydetmek için buradayım.

Amy'yi kalçamda aşağı yukarı sallayarak, "Korkarım şu an hiç uygun bir zaman değil," diyorum.

"Doğru. Trevor ağırlığını ayaklarının arasında kaydırıyor, gülümsemesi hafifçe kayıyor. 'Sadece, yeniden planlamayı seçerseniz, sizden bir çağrı ücreti tahsil edilecektir.

'Tamam, içeri gel. Ama hafıza kaybım var, bu yüzden rezervasyon yaptırdığımı hatırlamıyorum.

İhtiyacınız olan şeyi kendiniz bulabilir misiniz?"

"Tabii. Trevor bana ihtiyatla baktı. "Sayacın nerede olduğunu biliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Beyaz eşya dolabınız var mı? Genelde bir panel vardır.

"Blunch!" diye bağırıyor Amy ve onu bir dakikalığına yere bırakıyorum çünkü saçımı çekiyor ve Trevor'a yardımcı odanın nerede olduğunu göstermem gerekiyor.

Döndüğümde Amy'nin otuz saniye içinde bezini çıkardığını ve koridordaki halının her yerine işediğini görüyorum.

"Amy!"

Hayır!" Diye

feryat

ediyor.

"Panelin orada değil," diye sesleniyor Trevor, geri dönüyor ve pisliğe bakıp yüzünü buruşturuyor. "Etrafı bir kolağan edeyim, olur mu? Ellerin dolu olduğunu görebiliyorum.

Salondaki dağınıklığı topladıktan sonra mutfığa gidip Amy için bir kese püre ve kendim için de bir fındık ve tohum enerji barı buluyorum. Amy keseyi yere atıyor ve çikolatayı elimden kapıyor. Çamaşır makinesinin bip sesi, bir ağaçkakanın kafatasımın içine vurması gibi geliyor. Ya kapatamazsam? Ya bu sesle yaşamak zorunda kalırsak?

Hayatımızın geri kalanı için mi? İnsanlar bizi ziyaret edecek ve onlara kulak tıkaçı vermek zorunda kalacağız. İnsan olarak kim olduğumuzu tanımlayacak.

Trevor'ın sırttan yüzü mutfak kapısında belirir. "Paneli buldum," diyor muzaffer bir edayla.

Amy fındık barımı parçaladı ve şimdi bana "NANA!" diye bağırıyor. "Nana burada değil tatlım," diyorum ona. Ama yumruklarını havaya kaldırdı ve Onları açıp kapatıyor. "NANA!"

"Sanırım muz demeye çalışıyor," diyor Trevor. Doğru ya. Trevor bile çocuğumu benden daha iyi anlıyor. "Şu bip sesini kapatmamı ister misin?" diye teklif ediyor.

'Evet lütfen, Trevor! Tanrı aşkına, evet.'

Trevor korkmuş görünüyor. Amy'ye bir muz buluyorum ve o da sevinçle muzı kapıyor. Trevor bip sesini durdurmayı başaramadı, ancak çamaşır makinesini açmayı başardı, böylece Felix'in futbol formasını çıkarabildim.

On dakika sonra Trevor gitti ve Amy ile ben arabaya geri döndük, Felix'in nemli forması penceremden sarkıyordu

'Baa koyun! Baa sheep!' diye bağırıyor Amy araba sürerken. "Stan, "Baa Sheep" çal," diye deniyorum.

"BELÇİKA'daki BAARLE-NASSAU'ya gitmek ister misin? Stanley teklif ediyor. "Hayır!"

Stanley Tucci'ye olan aşkım hızla buharlaşıyor. Trevor'ı özlemeye başlıyorum, ortak ebeveynlik ilişkimiz ne kadar kısa olsa da.

"Baa koyun! Amy ısrarla bağırıyor. Ben de 'Baa Baa Black Sheep' şarkısını söylemeye çalışıyorum ama sözleri hatırlayamıyorum ve şimdi tüm bu çamaşır makinesi biplemleri, ağlamalar, şarkılar ve yoğun çoklu görevler yüzünden başım ağrıyor. Stanley'nin bizi Belçika'ya götürmeye çalıştığını fark ettiğim için yanlış yöne doğru giderken on dakika kaybediyoruz. Sonunda okulun kapısına varıyoruz ve Amy'nin kemerini çözüp onunla birlikte içeri koşuyorum. Bütün gün onu taşımaktan kollarım ağrıyor. *Bu yüzden mi artık pazularım var?*

"Merhaba, Felix Rutherford için birkaç futbol takımı bırakmak istemiştin," diyorum resepsiyondaki kadına, nefesimi tutmaya çalışırken duvardaki saate bakarak. Bana acıyan bir bakış atıyor ve ancak o zaman neye benzediğimi fark ediyorum. S a ç ı m d a bebek püresi, gömleğimdeki kocaman ter lekeleri ve Tanrı bilir başka neler var çünkü evden çıkmadan önce aynaya bile bakmamıştım. Amy yıpranmış bir flamingoya benziyor.

"Hangi sınıfta?" diye soruyor.

"Emin değilim. Yedi yaşında."

"Hangi sınıfta olduğunu bilmiyor musun?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek. Kahverengi kıvrıcık saçlı yaşlı bir kadın arkadaki ofislerden birinden içeri giriyor ve şimdi kendimi iki kat yargılanmış hissediyorum.

"Üç C," diyor yaşlı kadın. "Felix Rutherford Üç C'de. Hazır buradayken, Bayan Rutherford, kısa bir sohbet için vaktiniz var mı acaba?"

Resepsiyon görevlisi futbol formama uzandı ve hala biraz nemli olduğunu hissedince bana işaret ederek 'Tut' dedi.

"Belki bir dakikalığına radyatörün üzerine koyabilirsiniz? Yaşlı kadını ofisine kadar takip etmeden önce alçak sesle soruyorum. Kapıdaki tabelada 'Bayan H. Barclay, Başöğretmen' yazıyor.

"Oturun," diyor ve bir kitap alıp Amy'ye uzatıyor. Tavşanlar hakkında ciltli, kapaklı bir kitap ve Amy neşeyle kitabı mıncıklıyor. "En sevdiklerimden biri.

"Mükemmel," diyorum, sadece söyleyecek bir şey arıyorum.

"Felix'in bu sabah okul arazisine fındık getirdiğinin farkında mıydınız?"

"Fındık mı?"

"Kuruyemiş yasak Bayan Rutherford. Alerjim var.

"Olamaz, çok özür dilerim, benim hatamdı. Herkes iyi mi?"

"Onlara el konuldu ve imha edildi. Durakladı. "Felix'in de bu sabah doğru kitapları yoktu ve yoklamayı kaçırdı.

"Evet, üzgünüm, geç kaldık, biz ... Mazeretlerimi nasıl ifade edebileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Bir gün boyunca sorumlu ben olursam ve çocukların ikisi de sosyal hizmetler tarafından götürülürse Sam bundan etkilenmeyecektir.

"Sadece evde her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istemiştim?" diye soruyor, masanın üzerinden bana doğru eğilerek. "Felix öğretmenine kaybolduğunuzu söylemiş. Duraklıyor, ellerini örüyor ve gözlerini indiriyor. "Eğer evde bir sorun varsa, bunu okula bildirmek her zaman en iyisidir - o zaman çocuklarınıza zor geçişlerde daha iyi yardımcı olabiliriz.

"Hayır, öyle bir şey yok," diye aşırı neşeli bir gülümsemeye çalışıyorum. "Sadece bazı sağlık sorunları. Duraksıyorum. "Ayrıntıları konuşmamayı tercih ederim ama Felix'in son zamanlardaki davranışlarını açıklıyor olabilirler.

"Anlıyorum. Yavaşça başını sallıyor, sonra sanki hiç anlamamış ve detaylandırmamı istiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Öğretmenine proje zamanında bir uzay roketi yapıp yapamayacağını sordu-

"Ne kadar da hırslı.

"- böylece sahte annesini uzaylı gezegenine geri gönderebilecekti.

Dudaklarımdan kısa, keskin bir kahkaha kaçıyor ve kaşlarım çatılıyor.

"Çocukların çok canlı hayal güçleri var, değil mi? Ben de diyorum ki.

"Burnumu sokmak istemiyorum," diyor, ama açıkça öyle diyor. "Her şey kontrolünüz altında olduğu ve okula bir daha deli göndermediğiniz sürece sorun yok.

"Yapıyorum, teşekkür e d e r i m Bayan Barclay. Her şey kontrol altında.

A n l a d ı m , fındık yok.'

Bu noktada Amy, başöğretmenin masasının üzerine sindirilmemiş fındıklardan oluşan çorba kıvamında bir çamur kusar.

21. Bölüm

Faye, ona felaket günümü anlatmayı bitirdiğimde, "Bana annelik diyarında oldukça normal bir gün gibi geldi," diyor. Onu aramak için birkaç dakikalığına çocuklardan uzaklaşmayı başarmıştım ve onun yargılayıcı olmayan dostane sesini duymak beni çok rahatlatmıştı. "Amy nasıl şimdi? Yine hastalandı mı?"

"Hayır, iyi görünüyor. Muhtemelen öğle yemeğinde enerji barı yemesine izin vermemeliydim."

"Çamaşır makinesine ne oldu? Hâlâ ötüyor mu? Gelmemi ister misin?"

"Hayır, merak etme, tüm kirli çamaşırları makinenin etrafına sıkıştırdım ve sesi kesiyor. Üstümü kokladım. Üzerimi değiştirmiş olmama rağmen hala kustumuk kokuyorum. "Kendimi yapış yapış, terli ve iğrenç hissediyorum. Bugün her şeyde başarısız oldum."

"Çocukların hayatta mı? Faye soruyor."

"Evet."

"Ev yandı mı?" "Hayır."

"O zaman başarısız olmadın."

"Bu ebeveynlik işlerini nasıl yapacağımı hatırlamadığım için mi zor bulunduğumu düşünüyorsun?"

"Hayır, sadece bazen zor oluyor. Hiçbir şey hatırlamıyorsan iki kat daha zor olduğunu düşünüyorum," diyor Faye. "Mars'a adam gönderebiliyorlar ama kimse bir çocuğun nasıl giydirileceği, doyurulacağı ve evden nasıl çıkarılacağı sorununu çözebilmiş değil."

"Mars'a adam mı gönderdiler? Şaşkınlıkla sordum."

"Gönderdiler, bir de kadın ve Spacey McCheeks adında bir gerbil."

"Kendime bir kahve yapacak zamanım bile olmadı. Hiç çamaşır yıkamadım. Bugün tuvalete gidip gitmediğimi bile hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum."

Sanırım öyle - sekiz saattir çişimi yapmadım.

"Lucy, çocuğun hasta, Sam uzakta, bunlar sadece hayatta kalman gereken günler. Faye duraklar. "Buraya gelmemi istemediğine emin misin? Sana biraz lavanta çayı getirebilirim.

"Hayır, gerçekten, sadece oturmak için iki dakikaya ihtiyacım var ve-" Felix'in yarısı boş bir boya kalemi kutusuyla üzerime gelmesiyle irkilerek konuşmayı kesiyorum.

"Amy boya kalemlerimi yedi," diyor, kaşları öfkeyle çatılmış. 'Üzgünüm Faye, gitmem gerek. Boya kalemleri tükendi.

Felix ve ben oturma odasında Amy'nin başında duruyoruz, Amy kırık boya kalemlerinden oluşan bir yuvanın içinde oturuyor.

"Sence şimdi gökkuşağını kakalar mı? Felix kesin bir dille soruyor. Ses tonu beni güldürüyor ve ağzının kenarında küçük bir gülümsemenin oynadığını görüyorum. Amy'nin en alt raftan indirdiği tüm yapbozları ve oyuncakları birlikte kaldırıyoruz.

'Bugün çok çılgınca geçtiği için özür dilerim. Yarın daha iyi olacağım. *Gerçekten* kalkacağım erken.'

Felix omuz silkiyor, **h e r** şeyden çok boya kalemlerine sinirlenmiş görünüyor.

"Yemek yemenin zıttı nedir? "Yemek yememek" mi, yoksa hasta olmak mı?" diye soruyor bana.

"Bilmiyorum," diyorum, bu tamamen anlamsız soru karşısında kafam karışıyor. 'Sanırım hasta olmak. Bu bip sesi de ne?

"Çamaşır makinesi. Kapatamıyorum.

Çamaşır odasına doğru yöneldi ve ben de Amy'yi takip ettim.

"Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim, seni küçük tahribat kasırgası," diyorum ona, parmağımı nazikçe burnuna götürerek. Bana melek gibi sırtıyor.

Felix giysilerden oluşan barikatı indiriyor ve bana makinenin yan tarafındaki bir düğmeyi gösteriyor. Üçe kadar saymak için düğmeyi basılı tutuyor ve sonunda sessizlik.

"Vay canına. Bu kadar kolay, ha?

Felix bana 'Önemli bir şey değildi' der gibi omuz silkiyor. Devasa çamaşır yığınının içine çöküyorum.

"Bu işte pek iyi değilim, değil mi?" diyorum sessizce.

"İyi gidiyorsun," diyor Felix, yanımdaki çamaşır yığınının içine doğru eğilerek. Sonra kolunu omuzlarımda hissediyorum, Felix bana sarılıyor. *Oğlum bana sarılıyor. Bir oğlum var.* Omzuma doladığı küçük kolunun hafifliği içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, oğluma karşı yeni ve filtresiz bir sevgi

Bir dalga gibi üzerime geliyor. Hareket etmek ya da bir şey söylemek istemiyorum çünkü durmasını istemiyorum.

"Gerçek anne de zorlanıyor. Bazen bize bağırarak istemediğinde dışarı çıkıp sebzelere bağırıyor.

Bu bilgi kırıntısının güven verici mi yoksa rahatsız edici mi olduğunu bilmiyorum. Ona telefonumu uzatarak, 'Hadi o zaman, çizimini yüklememi istediğin şu web sitelerini göster bana' diyorum. Söz sözdür.

Felix telefonu alıyor, yüzü ışıltı ışıltı. Tuşlara basıyor, sonra bana geri veriyor. "Bu en iyisi, Molly'nin babasının kullanmamı söylediği site. Açtığı web sitesini işaret ediyor, Arcadefind.co.uk. "Eski günlerden kalma bu makineleri toplayan insanlar için. Telefonu bana geri verdi ve ben de konu başlıkları arasında gezindim. 'Aranıyor; Donkey Kong atari makinesi 412 için yedek kırmızı joystick'. Burada inanılmaz derecede niş talepler var. Belki de Felix haklıdır. Belki de bu sitedeki biri o dilek makinesini nerede bulabileceğimi biliyordur.

Bir profil oluşturmam ve sitenin 'aranıyor' sayfasında bir gönderi paylaşmam sadece birkaç dakika sürüyor.

KULLANICI: WishingFor26

ARIYORUM: Vintage Dilek Makinesi

AÇIKLAMA: Bozuk para ile çalışır, 1p'lik bir bozuk parayı düzeltmek ve üzerine 'Dileğiniz kabul edildi' yazmak için 10p. Sarı neon ışıklar, 'Camptown Races' gibi bir melodi çalıyor.

GÖRÜLDÜĞÜ YER: Baskin Road'daki gazete bayisi, Güney Londra, on altı yıl önce.

Gönderiyi oluşturduktan ve Felix'in taslağını yükledikten sonra ona gösteriyorum. "Bu uzak bir ihtimal. Fazla umutlanmamalıyız," diyorum ona kararlılıkla. Kendime de söylüyorum.

"Biri onu görecektir," diyor kendinden emin bir şekilde. "Biri nerede olduğunu bilecek.

Arkamızdan gelen boğuk bir feryatla ikimiz de dönüp Amy'nin başının üzerinde bir çift tozluk olduğunu görüyoruz. Taytı çekip çıkararak Amy'ye aptalca bir gülümseme veriyorum. Kıkırdıyor ve yüzüme uzanıp yanaklarımı oyun hamuru gibi kavırıyor.

"Çamaşır odasının prensesi çay için ne ister sence? Ayağa kalkıp Amy'yi de yanıma alarak soruyorum.

"İkimiz de balık kroket seviyoruz," diyor Felix, çamaşır odasından çıkarken beni takip ederek.

'Tamam, balık kroket olsun o zaman. Muhtemelen bunu halledebilirim. Sonra, Amy'nin kocaman gözleri beklenti içinde bana baktığı için, yüzümü taytımla kapatıyorum. "Olamaz, ahtapot beni yakaladı! diye bağıyorum ve Amy ben tozluk tarafından saldırıya uğramış taklidi yaparken zevkle ciyaklıyor. "Çabuk, Kaptan Felix, çamaşır odasının prensesinin başı dertte, bir tekneye ihtiyacı var!

Amy şaşkınlıkla ellerini çırpıyor. Felix bana şaşkın bir kaş çatıyor.

"Kaptan, fazla vaktimiz yok. Prenses yüzme bilmiyor!"

Arkasında plastik bir çamaşır sepeti var ve isteksizce onu ayağıyla bana doğru itiyor.

"Bunu yapmak zorundasınız Kaptan, ahtapot beni pençesine aldı," diye dramatik bir şekilde bağıyorum, Amy'yi yere bırakıyorum ve legging giymiş elimle dövüşüyormuş gibi yapıyorum.

Felix yavaşça yanımıza geliyor, Amy'yi kucağına alıp çamaşır sepetine koyuyor, saçaklarını gözlerinden uzaklaştırırken bana gözlerini deviriyor. Ama bir ilgi pırıltısı hissediyorum, bu yüzden performansımı artırıyorum ve ilkokuldaki doğum oyunumda Beş Numaralı Koyun'u oynamaktan ibaret olan tüm drama deneyimimi kanalize ederek s o n u n a kadar gidiyorum.

"Şimdilik güvende, ama onu eve götürmek için kötü ahtapot kralı yenmemiz gerekiyor" - taytları havada sallıyorum - "şelaleden yukarı çıkın" - merdivenleri gösteriyorum - "sonra Castle Cot'un güvenliğine ulaşmadan önce Birçok Soru Küveti'ni halledin. Dramatik etki için duraklıyorum. "Benimle misiniz, Kaptan?

Felix utanarak etrafına bakınıyor, belki de bizi izleyen biri olup olmadığını kontrol ediyor. Gözleri kararsızlıkla titriyor. Amy beklentiyle alkışlıyor, bu her neyse ona tamamen inanmış durumda. "Lütfen, Kaptan Rutherford, bunu siz olmadan yapamam.

Zaman duruyor, sonra oyun oynama dürtüsü kazanıyor. Odaya bakıyorum, kanepeden bir yastık alıp Felix'e atıyorum. "Ahtapot kalkanın, dostum. Yastığı göğsüne vuruyor, kendini bacaklı elime doğru fırlatıyor ve ölümüne bir dövüş başlıyor. Amy teknesinde ayağa kalkıyor, performansımızı alkışlıyor. Artık Felix de işin içine girince, oyun bir seviye daha karmaşıklaşıyor. Bana yedi balıklı şelaleye çıkmadan önce oyun odasındaki ahtapotun inini yok etmemiz gerektiğini söylüyor. Çamaşır yığınının bir sabahlık ipi alıyor ve Amy'nin botuna bağlıyor, böylece mobilyaların üzerinden atlarken onu da yanımıza çekebiliyoruz. Felix oyuna tahmin edemeyeceğim bir şiddetle bağlandı. İkimiz de oturma odasında güvende olduğumuzda

Felix, Prenses Amy teknesinde demirlemişken odanın diğer tarafındaki oyuncak sepetini işaret ediyor.

"Orası gizli sığınak," diye fısıldıyor. "Neckie orada. Liderimiz o. Şelaleye çıkmak için onu ve adamlarını oradan çıkarmalıyız, dikkatlerini dağıtmalıyız ki düğmeye ulaşabilelim.

"Düğme ne işe yarıyor?" diye soruyorum, gerçekten bilmek istiyorum. 'Anti-yerçekimi düğmesi. Suyun akışını tersine çeviriyor. "Dahice! Oyuncakları nasıl çıkaracağız?"

"Fedailer," diye düzeltti beni. 'Ben arkadan dolaşacağım, sen de mağaranın girişinde onların dikkatini dağıtacaksın. Ben gizli girişe t ı r m a n ı p bombayı patlatacağım' - etrafına bakınıyor, yere bir minder atıyor, sonra alttaki oyuncak rafından tahta bir kutuya uzanabilmek için minderin üzerine sıçırıyor - 'bomba'.

"Dikkatli ol. Bunların ne kadar hassas olduğunu biliyorsun," diyorum, sessiz bir saygıyla.

"Bu benim ilk rodeom değil, Teğmen," diyor bana arsız bir sırıtışla ve o sırıtışta babasının ve bu çocuğun on altı yaşındaki, yirmi yaşındaki halinin bir parıltısını görüyorum ve göğsümde bir şeylerin sızladığını hissediyorum, sanki kalbim dış kabuğundan sıyrılmış ve şimdi açıkta yatıyor gibi.

Felix kolunun altına dikkatlice sıkıştırdığı bombayla koltuk minderinin üzerinde kürek çekerek uzaklaşıyor.

Telefonumda Lady Gaga'nın 'Bad Romance' şarkısını buluyorum. Tavandaki hoparlörlerden çalmaya başlıyor ve ben de sesi açıyorum. Zoya'nın on altıncı doğum gününde bu şarkı için bir dans rutini hazırlamış ve ailesinin oturma odasında bir klip çekmiştik. Bildiğim tek dans rutini bu. Ben şarkı söylemeye ve halının üzerinde çılgın şekiller yapmaya başladığımda Felix şaşkınlıkla izliyor, Amy zevkle ciyaklıyor ve çamaşır sepeti kayığını ileri geri sallamaya başlıyor. Felix başıyla onaylıyor ve şimdi oyuncak sepetinin yanında, odanın içinde yumuşak oyuncaklarını savurmaya başlıyor.

'İşe yarıyor! Mağarayı savunmasız bırakıyorlar! Durmayın.

Sanki hayatım buna bağıymış gibi, sanki oğlumla ilişkim buna bağıymış gibi, sanki tüm o korkunç başarısızlık günüm başarılı bir dans rutiniyle sona erebilirmiş gibi dans ediyorum. Belki bu küçük çocuğun saygısını tanıdığı annesi gibi davranarak kazanamayacağım ama belki de ona yerçekimsiz ortam düğmesini gösterecek kadar uzun süre manyak gibi dans ederek kazanabilirim.

"Düğmeyi görebiliyorum! Felix kükreyerek oyuncak sepetine atlıyor ve sanki çok büyük bir şey olacakmış gibi bir adrenalin patlaması hissediyorum.

Bir saat sonra, Felix ve ben tamamen bitkin bir halde üst kattaki koridorda uzanıyoruz. "Başardık," diyor bana beşlik çakmak için uzanarak.

"Başardık," diyorum, Amy'nin odasına bakıyorum, şu anda karyolasında yatmaya hazır. Kaleye ulaşma görevimiz, Amy'nin tekne adına içtiği kahraman yakıtı (balık ve patates kızartması) ve tekne yakıtı (süt) için mutfaktan geçmemizi gerektirdi. Daha sonra şelaleden yukarıya, Felix'in Kader Musluklarını açmak için beş kelimeyi doğru hecelemesi gereken Birçok Soru Küveti'ne ulaştık. Amy tüm oyun boyunca son derece uyumlu davrandı ve sonunda onu kalesine (karyolasına) bıraktığımızda çok yorulmuştu.

"Bu müthiş bir görevdi," diyorum Felix'e elimi uzatarak onu ayağa kaldırıyorum. Alt kata, şimdi minderler ve oyuncaklarla dolu olan oturma odasına doğru yürüyoruz. Felix'in tekne için bir çekme halatı bulmak üzere kazdığı çamaşır yığını koridorun yarısına kadar uzanıyor. Mutfak Amy'nin çayı, öğle yemeği ve kahvaltısı yüzünden hâlâ bir felaket bölgesi. Yine de evdeki kıyamete rağmen, yeni bir sakin güven beni ele geçirdi. Belki bu ebeveynlik işini *başarabilirim*. Evi düzene sokacağım, yarın için ihtiyacım olan her şeyi hazırlayacağım, Felix'i yatıracağım, sonra kendimi ofise kilitleyeceğim ve Michael'a tüm program fikirlerimi e-posta ile göndereceğim. Sonra hepsini yarın tekrar yapmaya çalışacağım, ama daha iyisini.

Bulaşık makinesini doldurmaya başladığımda Felix sessizce 'Çok eğlenceliydi' diyor. 'Annem artık böyle şeyleri pek yapmıyor. Bizimle oynamıyor, hep çok meşgul.

"Öyle mi? diye soruyorum, sonra gelecekteki halime karşı bir sadakat hissediyorum. "Çok fazla işi var. Eminim yapabilseydi sizinle daha çok oynamak isterdi.

"Biliyorum. O harika bir anne. Bana bakıyor ve onun da vefasızlık etmediğini söylemek istediğini hissediyorum. "En iyi doğum günü partilerini o yapar. Geçen sene bana dinozor pastası yapmıştı. Tüm arkadaşlarım gelmiş geçmiş en iyi pasta olduğunu söyledi, M&M'lerden yapılmış dişleri vardı.

Dudağımı ısırarak mırıldanıyorum, gözlerimin arkasında ani bir duygu kabarması hissediyorum.

"Brokoliyi pişirmedik," diyor Felix, doğrama tahtasında unutulmuş duran bir brokoli başını göstererek.

"Tatlı olarak brokoli ister misin?"

"Sanırım," diyor omuz silkerek.

Ocağa bir tencere su koyuyorum ve Felix doğramaya başlamak için bir bıçak alıyor.

"Bekle, bıçak kullanabiliyor musun?"

"Bana el bombası konusunda güveniyorsun ama mutfak bıçağı konusunda güvenmiyor musun? Yüksek sesle gülüyorum ve işte yine o gülümseme, saklamaya çalıştığı ama beni güldürmekten aldığı zevki gizleyemediği gülümseme.

"Hey?" diye bir ses geliyor kapı aralığından ve Felix ve ben ikimiz de dönüp Sam'in şaşkınlıkla etrafa baktığını görüyoruz.

"Hey, baba," diyor Felix, babasına sarılmak için koşarak. *Eve erken mi geldi?* O gelmeden önce ortalığı toparlayacaktım, yarın daha iyi olacaktım.

Sam bitkin görünüyor ve benim de ona sarılma isteğim var ama temkinliyim. Karmaşayı incelerken yüzünde 'hayal kırıklığına uğramış öğretmen' bakışı var.

"Göründüğü kadar kötü değil," diyorum ona. "Burada oyun oynuyorduk. Her şeyi toparlayacağım.

"Sorun değil," diyor Sam, oturma odasına doğru yürüyor, koltuk minderlerini topluyor ve ait oldukları yere geri koyuyor. "Yatağında olmalısın dostum," diyor Felix'e. "Yarın okul var. Yarın okul var. Sen gidip dişlerini fırçala, ben de gelip iyi geceler dileyeyim.

Felix merdivenlere yönelmeden önce bana komplocu ve dert ortağı bir bakış atıyor.

"Neden eve erken geldin?" diye soruyorum.

"Müzisyenlerden bazıları hastaydı. İstedikimiz her şeyi kaydedemedik. Sana bir sesli not bıraktım. . .'

'Üzgünüm, telefonuma pek bakmadım. Maria iyi değildi, sonra Amy hastalandı. Londra'ya gidemedim.

Sam sevimli bir köpekbalığı alır ve bir koltuğa yığılır. 'Tek başına kalacağını düşünseydim gitmezdim. Beni aramalıydın, Lucy.'

Muhtemelen haklı, bugün tam bir felaket oldu, şu yere bir bakın. Ama böyle düşündüğü için hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum, çünkü bu akşam Felix ve Amy ile oynarken nihayet ebeveynliğin başka bir yönünü, eğlenceli kısmını, aslında iyi olabileceğim kısmını görebildim.

"Ben duşa gireceğim, tren sauna gibiydi," diyor Sam. "Sonra da tüm bunlarla başa çıkacağız sanırım.

Merdivenlerden yukarı çıkmak için döndüğünde, geldiğinden beri beni öpmediğini fark ediyorum. Muhteşem Cumartesi gecemizden bu hale nasıl geldik? Belki ilk hamleyi ben yaparsam eski halimize, flörtleşmelerimize, takılmalarımıza ve soyunmalarımıza geri dönebiliriz. Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Duş çoktan akmaya başlamıştı, ben de yatak odasında kıyafetlerimi çıkardım. Vücudum

yorgunluktan ağrıyor ama Sam'in duştaki çıplak bedenini görür görmez yeni bir enerji kaplıyor.

Elimi göğsüne doladığımda irkiliyor, şaşırıyor ama sonra elimi kendi eliyle tutuyor ve bana doğru dönüyor. Su vücutlarımızdan aşağı akıyor, tenim duşun soğukluğu ve onun dokunuşunun beklentisiyle kıllanıyor. İlk birkaç gün Sam'i arzulamak başka birinin kocasını arzulamak gibi gelmişti ama buluşma gecesinden beri ahlaki belirsizlikle barıştım. Gelecekteki Ben kocasıyla seks yapmamı *isteyecektir*. Onun yerinde olsaydım isterdim, ki öyleyim. Ayrıca, böyle çılgın bir kimyanın boşa gitmesine izin vermek yanlış olurdu. Onu öpmek için başımı kaldırdığımda kendimi çok küçük hissediyorum. Daha önce birlikte olduğum her erkek Sam'in yanında beceriksiz bir çocuk gibi kalıyordu. O da beni öperken bir inilti çıkarıyorum ve sonra elleri beni duşun duvarına doğru itiyor.

"Biliyor musun, daha önce hiç duşta seks yapmadım," diye kulağına fısıldıyorum. Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz donup kaldığını hissediyorum, elleri hala vücudumda. Ona bakıyorum, gözleri şaşkınlıkla irileşmiş, yüzü tanımlanamaz bir acıyla dolu. "Ne oldu? Neyin var?"

Sol elime bakıyor, sonra duştan çıkıp beline bir havlu sarıyor ve yatak odasına doğru yürürken beni görmezden geliyor.

"Ne oldu? Ne yaptım ben?" Raftan bir havlu alarak tekrar deniyorum. "Neden evlilik yüzüğünü takmıyorsun?" diye soruyor.

"Tek üzüldüğün şey bu mu? Özür dilerim, bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

Benden uzaklaşıyor ve titrediğini fark ediyorum. "Kimsin sen? Karım gibi konuşmuyorsun, onun gibi davranmıyorsun. Bir inilti çıkarıyor, yatağa oturuyor ve başını ellerinin arasına alıyor. Avuçlarının topuklarını göz çukurlarına sürüyor ve bir nefes alıyor. "Özür dilerim, senin hatan olmadığını biliyorum. Bunu istemediğimden ya da Cumartesi gününden zevk almadığımdan değil. Seni gülerken ve eskiden olduğu gibi kendini bırakırken görmek hoşuma gitti. En son ne zaman makyajını silmeden, kremlerini sürmeden yatağa girdiğini, en son ne zaman beni sokakta kimin gördüğünü umursamadan öptüğünü düşünemiyorum. Şimdi bana bakıyor ve gözlerindeki acıyı görüyorum. "Ama bundan hoşlandığım için kendimi kötü hissediyorum. Garip bir şekilde sadakatsiz hissettiriyor ve sanki duşta ilk kez seks yapıyormuşuz gibi davranman beni şaşırttı, çünkü orada yüzlerce kez seks yaptık. Ve uyumak dışında yüzüklerini hiç çıkarmıyorsun. Başka biriyle birlikteymişim gibi hissettiriyor ve eğer karım değilsen, ben ... Nereye gittiğini bilmiyorum.'

Sözleri göğüs kafesine inen bir yumruk gibi.

"Rol yaptığım falan yok Sam," diyorum yavaşça, havluyu daha sıkı sarıyorum, aniden üşüdüğümü hissediyorum. "Bu bir rol yapma oyunu değil. Unuttuysan söyleyeyim, ben hatırlamıyorum.

Şimdi gözlerini kapatıyor. "Biliyorum, biliyorum, öyle demek istemedim. Ne demek istediğimi bilmiyorum. Sadece sen kendinde değilken seni çocuklarla yalnız bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Her şey olabilirdi.' Yüzündeki azap kalbimi parçalıyor.

Kendinde değilsin. Bu iki kelimedeki bir şey beni söylediği diğer her şeyden daha fazla çarpıyor.

"Ben kendimim. Kim olduğumu biliyorum. Sadece sen beni tanımıyorsun,' diyorum soğuk bir şekilde. Sonra kıyafetlerimi toplayıp odadan çıkıyorum.

22. Bölüm

Ne yapıyorum ben burada? Tanımadığım insanlarla mutlu aile oyunu oynamaya çalışıyorum, Sam'in üzerine düşüyorum, kendimi utandırıyorum. Buradan gitmem gerek. Londra'ya, bildiğim yere geri dönmeliyim. Düzgün kıyafetler giymeli, saçlarımı taramalı, göz yaşartıcı derecede pahalı kahveler almalı ve olabileceğimi bildiğim yetkin bir TV yapımcısı olmalıyım.

Ertesi sabah, Maria hala hasta, ama Sam Amy ile evde kalacağını söyledi. Tek yapmam gereken tren istasyonuna giderken Felix'i okula bırakmak.

"İyi misin anne?" diye soruyor Felix arabada, şiş gözlerimi fark ederek. Bunu sorması çok tatlı olduğu için ağlamak istiyorum.

"İyi olacağım," diyorum ona. "Yine de teşekkür ederim.

"Evin tam tersi nedir? Felix soruyor ve bu tam da benim yapabileceğimi hissettiğim konuşma seviyesi.

"Ev yok," diyorum ve yüzü dikiz aynasında düşünceli bir görünüm alıyor.

"Tarla yok mu?" diye soruyor.

"Neden her şeyin bir zıttı olması gerekiyor, Felix?

Yavaşça, abartılı bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Atari forumundaki mesajları kontrol ettin mi?" diye soruyor. Bakmadım, bu yüzden okulun otoparkına girdikten sonra giriş yapıyorum.

"Oh, bir mesajım var," diyorum şaşkınlıkla, sonra konu başlığını okuyorum. "Aradığınız şey bende...

Felix arabasının koltuğundan fırlıyor ve bakmak için omuzlarımın üzerinden geçiyor. Neyse ki ona göstermeden önce linke tıklıyorum çünkü buruşmuş erkek cinsel organının tam cepheden çekilmiş bir fotoğrafı. "Eugh.

'Ne? Bir bakayım,' diyor Felix, ben mesajı hızla silerken telefonuma uzanıyor.

"Korkarım bunun dilek makinesiyle bir ilgisi yoktu, sadece korkunç bir adam bana iğrenç fotoğraflar gönderdi.

"İğrenç fotoğraflar mı? Felix'in kafası karışmış görünüyor. "Ne, gözleri olmayan bir köpek gibi mi?" "Biraz öyle, evet.

"Oh," diyor hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Boğazımı temizliyorum, konuşmayı devam ettirmek istiyorum. "Gitmeden önce bir şey soracağım. Bugün iş yerinde çocuk televizyonu için fikirler sunacağım. Kendi şovunuzu icat edebilseydiniz ne izlemek isterdiniz?

"Helikopterli herhangi bir şey," diyor Felix, "ve yılan balıkları, ve ormanda bir kovalamaca, arkasında büyük bir vantilatör olan teknelerden birine binebildiğiniz.

İçimden bir ses *Helikopter Conger Yılanbalığı'nın* kazanan sunumum olmayacağını söylüyor, ama yine de listeme ekliyorum.

Pantolon takımım ve yepyeni botlarımla ofise girdiğimde kendime güvenim tamdı. *Londra. TELEVIZYON. İş.* Bunlar bildiğim şeyler. İş arkadaşlarıma hafıza sorunlarımdan bahsetmemeye karar verdim, eğer bundan kaçınamazsam. Hayatımın belli belirsiz normal hissettiren, üzerinde biraz kontrol sahibi olabileceğim tek kısmını kaybetme riskini almak istemiyorum.

"Lucy, nasılsın? Michael merdivenlerin başında beni selamlıyor, Trey ve Dominique de ofisin diğer ucundan bana el sallıyorlar. Callum bana bir fincan çay yapmayı teklif ediyor ve bakışıyoruz - acıma mı? Yoldaşlık mı? Hayır, daha kötüsü - sanırım Callum benden hoşlanmaya başladı. Ne düşünüyordum ki? Neredeyse çocuk sayılır. Gelecekteki Ben'in alkole karşı düşük toleransını suçluyorum.

Michael beni ofisine çağırarak, "Sonunda döndüğüne çok sevindim," dedi. 'Kydz Network için bu fikir üzerinde anlaştıktan sonra çok daha rahat uyuyacağım. Gerçekten de yorgun görünüyor. 'Sen yokken ekip beyin fırtınası yapıyordu ve senin geri bildirimlerini her zaman takdir ettiklerini biliyorum. Sen kendi fikrini söylemeden önce onların fikirlerinden birkaçını dinleyelim mi? Callum çayım ve lezzetli görünen bir tepsi hamur işi ile geldiğinde Michael bana gergin bir gülümseme veriyor.

"Pasta günü," diyor ve bir tanesini peçeteyle birlikte masama koyarken hafifçe kızarıyor.

"Bamph'taki cimrilerin son vereceğine şüphe olmayan bir şey daha," diyor Michael, kendisi de bir tanesine uzanarak.

"Teşekkürler Callum," diyorum, içinde doğru miktarda süt olan mükemmel demlenmiş çaydan bir yudum alarak. Bu iyi bir şey. Ben Porsuk Patron, Televizyon Kraliçesiyim,

Keyifli iş arkadaşlarımla huzurlu ofisimde, muhteşem yeni botlarımı giyiyorum. Kimse ağlamıyor, beni ısırmıyor, el işimi ya da yemek pişirme denemelerimi çöpe atmıyor. Kimse yanlış bir şey söylediğim için beni duş seksinden kovmuyor. Burada sadece kruvasan yiyebilir ve sevimli insanlarla en sevdiğim konu olan televizyon hakkında konuşabilirim. Elimde kocaman bir fikir listesi var, eminim içlerinden biri bu işe uyacaktır.

Tüm ekip toplantı odasında toplanırken Trey yanıma oturmaya geliyor. Kırmızı kadife bir sigara ceket ve kocaman, sivri yakalı gümüş bir gömlek giymişti.

"Başardım," diyor sessizce. "Clare'e evlenme teklif ettim. O da evet dedi. "Oh, Trey, tebrikler, bu harika bir haber.

"Ailesiyle de konuştum. Ailesi serbest çalışmamdan, iş güvencemin olmamasından, mortgage almamın ne kadar zor olacağından endişeliydi ama onlara senden, benimle ilgili planlarından bahsettim.

"Planlarım mı? Ben sordum.

Trey kendinden emin bir sırtıyla, "Bu işi kazandığımızda bana kadrolu bir sözleşme teklif edebileceksin," diyor.

Harika, şimdi Trey'in müstakbel kayınvalidesi de bana güveniyor.

İlk olarak Dominique fikrini sundu. Gergin görünüyordu, ben de baş parmağımı kaldırarak onu cesaretlendirmeye çalıştım. Bilim insanlarının yapraklardaki hücreler veya bulutlardaki yağmur damlaları gibi insan gözünün göremeyeceği kadar küçük manzaraları keşfettiği animasyonlu bir kaşif dizisi sunuyor. Dominique sözlerini bitirdiğinde oda sessizleşiyor ve herkesin bir yanıt için bana baktığını fark ediyorum.

"Harika, bayıldım," diyorum tek bir el çırparak. Dominique heyecanlanmış görünüyor.

"Sence de *MicroBots*'a çok benzemiyor mu? Michael elindeki kalemi yanağına vurarak soruyor.

"Hmmm, belki. *MicroBots*'u izlemek için bir not alıyorum.

"Güzel ama bu tür bir dünya inşası pahalı ve geri dönüş için zaman alıcı olur," diyor Trey.

"Komisyon üyesi kafamla, saf Cumartesi gecesi eğlencesinden ziyade spektrumun eğitici ucunda hissediyorum," diyor Michael. "Belki başka bir program için konuşabiliriz?"

Michael'ın önerilerine başımı sallayarak eşlik ediyorum, 'düşünceli dinleme'yi ifade etmek için dudağıma dokunuyorum.

Sırada Leon var. Takımların evcil hayvanlarının doğum günü partileri için pasta yapmak üzere yarışacakları bir yemek programı öneriyor. Bayıldığımı söylemek üzereydim.

sevmediğini söylüyor ama sonra Trey atlıyor. 'Biraz Disney Channel'ın on beş yıl öncesi gibi, değil mi? Kusura bakma Leon. Leon'a karikatürize edilmiş bir yüz ifadesi takınıyor ve bu da odadaki diğerlerinin gülmesine neden oluyor. "Lucy? Sen ne düşünüyorsun?"

"Hmmm. Muhtemelen.

Her sunumda bana yöneltilen sorular giderek daha teknik bir hal alıyor. Her şey kulağa iyi bir fikir gibi geliyor, ta ki insanlar pratiklikten, bütçe kaygılarından ve daha önce hiç duymadığım programlardan bahsedene kadar. Hiçbir şey bilmediğim için kendimi sahtekar gibi hissediyorum ve insanlar kaçamak cevaplarım karşısında hayal kırıklığına uğramaya başlıyor. Michael ölçülü, düşünceli, geri bildirimi olumlu ama pratik. Şimdi düşünüyorum da, bu genellikle Melanie'nin rolüydü. Hangi soruların sorulacağını biliyordu, tüm potansiyel tuzakları öngörebiliyordu.

"Şimdi de senin fikrini dinleyelim mi Lucy? Michael kalemini sinirli bir şekilde yazı defterine vurarak öneride bulundu. Ayağa kalkarak ellerimi birbirine vuruyorum ve buraya gelirken sahip olduğum özgüveni toplamaya çalışıyorum. Belki başkalarının fikirlerini aktarmakta iyi değilim ama bu kendi fikirlerimi sunmakta iyi olamayacağım anlamına gelmiyor.

"Bir sürü fikrim var, bu yüzden sadece birkaç satır başı mı yazacağım? Hevesle, şu anda alt dudağını çiğneyen Michael'a bakarak söylüyorum. "Pekâlâ, o zaman ben başlayayım, olur mu? Duraksıyorum. "Düşünüyordum da, çocuklar en çok neyi sever? Şişme kaleler! Zıplama kalesinde geçen bir yarışma programına ne dersiniz?" Herkes bana beklenti içinde bakıyor, ben de devam ediyorum. "Farklı turlar olabilir, bir tanesi heceleme yarışması olabilir, heceleme yaparken zıplamanız gerekir ve sonra tavandan balon falan yakalamanız gereken fiziksel bir tur olabilir. Ben buna "Zıplama Evi" adını veriyorum.

İnsanlar bana gülümsüyor ama kimse bir şey söylemiyor.

"Yani bu bir yarışma programı ama zıplamalı mı? Michael yavaşça soruyor, sanki dört gün önce kahvaltıda ne yediğini hatırlarken karmaşık bir matematik denklemini çözmeye çalışıyormuş gibi.

"Evet," diyorum.

Dominique gülerek, "Sanırım insanların bu kadar çok zıplayıp durmasını izlemek beni biraz hasta ederdi," diyor. Haklı olabilir. *Zıplama Evi* kimsenin hoşuna gitmemiş gibi görünüyor, ben de hızla yoluma devam ediyorum. Bu fikirlerden birini mutlaka beğeneceklerdir.

"Peki, onu bir kenara bırak. Çocukların en tuhaf yalanları söylemek için yarıştığı "Pants on Fire" adlı bir yarışma programına ne dersiniz? Oyuncu kim

İzleyicilerden en çok kişiyi ikna eden, büyük bir para ödülü kazanacak.

Leon, "Artık çocuklara para ödülü verilmediğini sanıyordum," diyor. "*Kim Çocuk Milyarder Olmak İster'deki çocuk*, programın yapımcılarından biri tarafından soyulduğundan beri.

"Nakit olmak zorunda değil," diyorum. "Her şey olabilir, şekerlemeler, kuponlar.

"Şeker mi? Trey dehşetle soruyor, sanki onları A sınıfı uyuşturucu ile ödüllendirmemizi önermişim gibi.

"Çocukları yalan söyledikleri için ödüllendirmek ahlaki açıdan şüpheli geliyor mu? Dominique soruyor.

"Tamam, yalan söyleme fikrini unutun. Bir çocuk yetenek yarışmasına ne dersiniz? Her hafta kendi sirklerini sahneleyecek bir çocuk ekibi kurarız. Her şeyi yapmaları gerekecek; tüm gösterileri bulacaklar, provaları organize edecekler ve sonra her Cumartesi gecesi büyük canlı gösteri olacak - *The Apprentice*'in *The Greatest Showman* ile buluşması gibi.

"O gösteriler de ne? Pardon, hiç duymadım," diye soruyor Trey ve ben bunların artık çok eski referanslar olduğunu fark ediyorum.

Michael bana şaşkınlıkla bakıyor, sanki bunlar benim önermemi beklediği türden fikirler değilmiş gibi.

Callum bana sadık bir Labrador gibi sırtarak, "Yetenek gösterilerine bayılırım," diyor.

"Ya da aklıma başka bir fikir geldi. Konuşmaya devam etmeye, elimdeki her şeyi duvara fırlatmaya ve bir şeylerin yapışmasını ummaya karar verdim. "Sudan çıkmış balık gösterisi, adı "Geeks Go to War". Bulabildiğimiz en inek, en geek, en az açık hava meraklısı gençleri alıyoruz ve sonra onları deniz piyadeleriyle eğitime gönderiyoruz! Çok komik, değil mi?"

Odada toplu bir nefes alma sesi duyuldu.

"Ne? Gömleğimin açılıp açılmadığını kontrol etmek için aşağıya bakarak soruyorum. "Sanırım bu terimi ironik olarak kullanıyorsun," diyor Michael, "ama bu

bu tür ötekileştirici bir dil kanalda asla kabul görmez. Özellikle de gençlere yönelik bir programda.

Leon başını sallayarak, "Kendini "teknolojiye yatkın" olarak tanımlayan biri olarak, bu aşağılayıcı ifadeyi geri almak için biraz erken," diyor. "İnek" mi? Pejoratif mi? Belki de modern duyarlılıklara ayak uyduramıyorum.

Michael'ın kaşları endişenin yeni derinliklerine doğru çatıldı. Burada boğuluyorum ve kesin bir kazanan çıkarmam gerekiyor. Çantamı karıştırırken, **g e t i r d i ğ i m** kitabı buluyorum, uzay hakkında bir orta sınıf serisi

Keşif. Future Me'nin dizüstü bilgisayarında 'Yeni fikirler' altında kayıtlı bir uyarlama önerisi vardı. Bu zaman aralığı için mükemmel.

"Yani, bu kitap, *Star Gazers* bir uyarlama için ideal - bilgilendirici ve heyecan verici ... Devam etmek üzereydim ama herkes bana tekrar dikkatle bakmaya başladı, sanki sadece bluzum çözülmemiş, aynı zamanda ikinci bir kafam çıkmış gibi.

Michael kaşlarını çatarak, "Sky pilot bölümü kabul etmemiş olsa da *Star Gazers*'ı yeniden mi tanıtmak istiyorsunuz?" diye soruyor.

Zaten yapmışlar. Kahretsin, bu ayrıntı notların hiçbirinde geçmiyordu. Bu benim başarısızlığa karşı güvenli büyük fikrimdi. Zihnim bulanıklaşıyor ama ağzım konuşmaya devam ediyor.

"Pekala, o zaman bunu çöpe at. İşte hiçbir şey yok. "Senin için üç kelime - helikopterler, conger, yılan balıkları.

Sessizlik. İçimden bir ses bu toplantının iyi gitmediğini söylüyor.

Michael sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak, "Ekip, bu işi erteleyelim," diyor. "Lucy ve ben stratejiyi biraz daha konuşma fırsatı bulduğumuzda oyuna devam edeceğiz.

Ekip dışarı çıkarken birbirlerine endişeli bakışlar atıyorlar. Pencereye doğru ilerleyerek, çekip açıyorum. "Burası sıcak mı?

Michael diğerlerinin arkasından kapıyı kapatıyor ve şöyle diyor: "Lucy, neler oluyor?" Sesi endişe dolu ve bunu başarabileceğime dair hayallerimi yıkıyor. Kendimi fiziksel olarak sönmüş hissediyorum.

"Özür dilerim, kendimi kaybettim," diyorum, hâlâ pencereye bakıyorum ve kendimi destekliyorum. Ona anlatmak zorunda kalacağım. "Gerçek şu ki, geçen hafta kapalı olmamın nedeni, bazı hafıza sorunları yaşıyor olmamdı. Bunu en iyi nasıl ifade edeceğimi düşünerek duraksıyorum ama yüzümü ona döndüğümde Michael sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor.

"Beyin sisi mi? Michael önerdi, ben de başımı salladım. "Ateş basmaları ve ruh hali değişimleri yüzünden böyle olabileceğinden şüphelenmiştim. İnsan asla varsayımdaya bulunmak istemez. Jane de aynısını yaşadı.

"Ruh hali değişimleri mi?

"Haddimi aştıysam özür dilerim. Cuma günü tamamen farklı bir insan olarak geldiğini fark etmemek zordu. Tıpkı Jane gibi, o da yoyo gibi inip çıkıyordu. Hormon bantları onu dengelemek için harikalar yarattı. Elimi sıkmak için uzandı. "Menopoz Duyarlılığı Eğitimimi tamamladım. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa Lucy - daha uzun bir mola, ekstra destek, bir masa vantilatörü, bana haber ver yeter.

'Korkarım bu beyin sisinden biraz daha fazlası, Michael. ' Tekrar duraklıyorum, camdan Trey'in görüntüsü dikkatimi dağıtıyor. Başını ellerinin arasına almış oturuyor. *Ağlıyor mu?*

"Tıpkı Jane gibi, o da her zaman cümlelerin ortasında ne dediğini unutturdu.

"Hayır, hiçbir şey hatırlamıyorum. Geçen hafta adını bilmiyordum, burada çalıştığımı bilmiyordum, bir kocam ve çocuklarım olduğunu bile bilmiyordum.

"Tıpkı Jane gibi. Michael yanaklarını şişiriyor, sonra sesini alçaltıyor. "Bunu sana söylemedim ama bir keresinde onu otobüs durağında tanıştığı bir adamla yatakta bulmuştum. Çok özür diledi ama menopoz yüzünden evlendiğini unutmıştı.

"Doğru," diyorum yavaşça, bu konuşmanın nasıl bir hal aldığından emin değilim.

Michael iç geçirdi. "Onun için korkunçtu, çok uç bir durumdu. Tek yapabildiğim destekleyici olmaktı.

"Şimdi iyi mi? Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Ah, evet. Doktordan yamalar aldı, yüzmeye başladı. Su aeroibiği eğitmeni Marcus çok yardımcı oldu. Kendi takviye ürünleri var. İstersen Jane'den numarasını isteyebilirim?

Teşekkür ederim ama sanırım ben iyiyim. Bak, bana her ne oluyorsa zamanlamasının çok kötü olduğunu biliyorum, herkesin işi tehlikede. Eğer sahaya geri dönmek istersen anlarım. Gary'ye fikrimizi değiştirdiğimizi söyleyebiliriz.

Michael bir an beni izledi. Rahatsız edici derecede sakın görünüyor. "Hayır," diyor.

"Hayır mı?

"Lucy, Porsuk TV'yi neden kurduğumuzu hatırlıyor musun? Michael devam ediyor. "Az önceki kadar net değil, hayır.

"Hamster meraklıları hakkındaki belgeselde birlikte çalışıyorduk. Bitirme partisinde, "Sana *Hamsterama*'dan daha iyi yüzlerce program fikri söyleyeceğim" demiştin. Ve söyledin de. Rüzgâra karşı üç yaprak olmana rağmen, çoğu sunulabilirdi, birkaçı da harikaydı. Bu tür bir yaratıcılığı öğretemezsiniz. Duraklıyor. "Bunu unutamazsınız da. Michael dışarıdaki ofise doğru eliyle işaret ediyor. "Bunca yıldır senin fikirlerin ve benim iş zekâmla harika bir ekip olduk. Yol boyunca ödünler vermek zorunda kaldığımızı biliyorum ama inşa ettiğimiz şeylerle, yaptığımız programlarla gurur duyuyorum. Sunum konusunda gergin olduğumu biliyorum ama siz

Cardinals, Red Sox ile birleşmeyi asla kabul etmezdi. Ya birlikte, kendi yöntemimizle oynarız ya da tüm maçı kaybederiz.

"Bunu ben mi söyledim? diye sordum.

Başını salladı, parmakları yeleğinin düğmeleriyle oynuyordu. "Söyledin. Gelecekteki Ben'den hoşlanmamaya başlıyorum. Kendi iyiliği için fazla ikna edici,

Herkesi istediği şeyi yapmaya yönlendiriyor, bencilce başkalarının bulabileceği bir yere bile yazmadığı bir fikir için başkalarının işleriyle kumar oynuyor. Dosyalarını mantıklı bir sıraya göre etiketlememiş ya da hangi şovların daha önce yapıлып hangilerinin yapılmadığını açıkça belirtmemiş. En önemlisi, Sam ona aşık, onu özlüyor ve benim onunla rekabet etmem mümkün değil. Kendimi içinde bulduğum durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyordum ama şimdi elimden gelenin yeterince iyi olmayacağını farkına vardığımı hissediyorum.

"Bir şeyler düşünüyoruz," diyorum Michael'a, kaynatılmak üzere tencereye atılan bir ıstakozun tüm inancıyla.

Bölüm 23

Eve dönerken trende Sam'den gelen birkaç mesaj ve cevapsız arama olduğunu görüyorum. 'Konuşmamız gerek' diyor ve sonra beni üzdüğü için özür diliyor. Farnham istasyonunda, kendimi hemen eve gitmeye ikna edemiyorum. Kendimi çaresizce kaybolmuş hissediyorum, sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi - ne işe, ne Sam'le eve, hatta ne de bu bedene. Bu yüzden arabada oturup ailemi aradım.

Babam telefonu açtığında, "Alo, ben Lucy," dedim.

'Merhaba hayatım, korkarım annen dışarıda. "Nasıl gidiyor?" "Dürüst olmam gerekirse pek iyi değil.

"Ah. Babam duraklar. "Zor iş, ha?

"Evet, öyle; zor bir iş," diyorum, bu tanıdık cümleye gülümseyerek.

"Yapabileceğim bir şey var mı canım?

"Pek değil, sadece dostça bir ses duymak istedim. Senin tarafında neler oluyor?

"Annen ... um ... gitti. ' Hatta ağır bir duraklama oldu. "Şu anda ne dediğini hatırlayamıyorum. Bu hafta sonu mu bakıcılık yapmamızı istemiştin? Telefonda sesi mesafeli geliyor.

"Hayır, sen iyisin. Duraklıyorum. "Sebze tarlanızda neler oluyor?" "Oh, lahanalar güzelleşti, marullarım da öyle, özellikle de tavşan geçirmez çit yaptırdığımdan beri, yaptığım en iyi yatırım. Şimdi, eğitimsiz bir göz için biberler başarısız gibi görünebilir, ama birkaç numaram var onları canlandırmak için.' Ve işte orada, her zamanki gibi hareketli, aynı eski baba.

Bir süre daha, benim için her şey demek olan önemsiz konular hakkında sohbet ediyoruz ve vedalaştığımda, Sam'in bende yarattığı hayal kırıklığıyla yüzleşmek için eve dönmeyi göze alacak kadar sakın hissediyorum.

Döndüğümde Sam oturmuş beni bekliyordu. Yorgun görünüyordu, yüzü asıktı. Eve girer girmez ayağa fırlıyor ve bana doğru adım atarak beni kucaklıyor. Önce gerildim ama sonra kendimi ona bıraktım. Geçirdiğim günden sonra, onun tarafından, onun tuhaf bir şekilde tanıdık gelen kokusu tarafından rahatlatılmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Özür dilerim, çok özür dilerim," diyor saçlarıma doğru ve şimdi daha anlayışlı olamadığım için kendimi korkunç hissediyorum. Kaybettiğim hayatımın yasını tutuyordum, günlerdir yataktaydım, elbette Sam'in de kaybettiği karısı için yas tutmasına izin verilmeliydi.

"Sorun değil, anlıyorum," diye fısıldıyorum.

Beni bıraktığında hızla konuşarak odada volta atmaya başladı. 'Hepsini birden duymak istemediğini söylediğini biliyorum, ben de sana daha önce söylemek istemedim çünkü nasıl olsa yakında hatırlarsın diye düşündüm. Sonra seni bombardımana tutmak çok zalimce geldi, özellikle de Zoya haberine nasıl tepki verdiğini görünce. Ona bakıyorum ama şimdi göz göze gelemiyoruz. "Ama senin bilmemen ... Başını sallayarak sözünü kesiyor.

"Zoya'dan daha kötü bir şey mi?" diye soruyorum, Sam yanıma gelip iki elimi de avuçlarının arasına alırken boğazımda yükselen bir safra hissediyorum.

"Başka bir kızımız daha vardı. Adı Chloe'ydi. *Söylemesini beklediğim şey her neyse, bu değildi.* Sam beni kanepeye doğru götürdü, yüzü duygularla doluydu.

"Anlat bana," dedim.

"Felix'ten iki yıl sonra doğdu. O kadar mükemmeldi ki Luce. İkimiz de ona vurulmuştuk. Felix'le de öyleydik ama onun beslenme sorunları vardı, sen zor bir doğum yaptın, onunki de stresli bir başlangıçtı. Chloe gülümseyerek doğdu, bu minik Zen Buddha. Ama sonra doktorlar onun çok uysal olduğunu, hırıltılı soluduğunu, yeterince oksijen alamadığını düşündüklerini söylediler. Ellerini daha sıkı tutuyorum, her kelimedede acıyı hissediyorum. "Kalbinde bir sorun vardı. Taramalarda tespit edilememişti. Ameliyat için beklemek istediler, daha büyük, daha güçlü olması için. Ama sonra birdenbire hiç zaman kalmadı ve hızlı olması gerekiyordu. Duraklıyor. "Çok küçüktü Lucy.

Ölen bir bebeğimiz vardı. Bu çok gerçeküstü geliyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden yanına oturup devam etmesine izin veriyorum. "Ameliyattan sonra enfeksiyon kaptı; antibiyotiğe dirençliydi. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

'Çok üzgünüm Sam. Ne kadar korkunç,' diyorum, eline uzanıyorum ama irkiliyor ve yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum. Yanlış bir şey söyleyeceğimi biliyordum.

'Sana doğru zamanda söylemek istedim ama hiç doğru zaman olmadı. Birine başına gelen en kötü şeyi nasıl söylersin? Ama sonra senin bilmemen, gerçekten tarif edemeyeceğim bir şekilde üzerimde ağırlık yarattı.

Diğer sandalyeye doğru yürüyor ve orada duran, beni bekleyen bir ayakkabı kutusunu alıyor. Üstünde altın bir kalemle 'Chloe' yazıyor. Bana uzatıyor ve ben de kapağını açıyorum. Bir bebeğin fotoğraflarıyla dolu; ben ve bir bebek, Sam ve bir bebek, Felix yeni yürümeye başlamış, bej rengi bir hastane sandalyesinde bebeği tutuyor, ilk sayfasına ismi ve doğum tarihi zımbalanmış bir hastane etiketi. Üzerinde Chloe yazan bir yastık kılıfı var, tıpkı oyun odasındaki üzerinde 'Felix' ve 'Amy' yazan yastıklar gibi. Ayrıca ona sarıldığım çerçeveli bir fotoğrafım da var.

"Şöminenin üzerindeydi, yerini değiştirdim.

Ne diyebilirim ki? Ne söyleyebilirim ki? Kucağımdaki fotoğraflara, kendi yüzüme bakıyorum - yorgun, terli, sırık saçlı, ama o minik bebeği kollarımda tutarken gözlerim neşe dolu. Sanki sahip olduğumu hiç bilmediğim, uzun zamandır kayıp bir kız kardeşime bakıyor gibiyim. Kalbim onun için kanıyor, Sam için de, ama bu ben değilim, bu benim çocuğum değil, benim üzüntüm değil.

Sam öne eğiliyor, bir dirseğini dizine koyuyor, sonra bir eliyle gözlerini kapatıyor. Sanki içini dökmek istiyor ama bana bakamıyor.

"Amy geldi, ikimiz de çok minnettarız ama ben hep Chloe'yi düşünüyorum. Hâlâ biri eksikmiş gibi hissediyorum. Felix'i bisiklete binerken izliyorum ve *Chloe şimdiye kadar bisiklete binmiş olur muydu* diye düşünüyorum. Ya da Amy yeşilden nefret ettiği için yeşil giymekle uğraşacak ve ben de Chloe'nin en sevdiği rengin ne olabileceğini merak edeceğim. Senin de aynı düşünceleri taşıdığını biliyorum çünkü bu konuda sık sık konuşurduk. Sam uzun bir nefes alıyor ve sonunda elini bırakıyor. "Onu hatırlamaman konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Bu her zaman birlikte taşıdığımız bir şeydi. Avuçlarını göz çukurlarına bastırıyor. "Son birkaç gündür, sanki başına hiç kötü bir şey gelmemiş gibi bir hafiflik, bir tür çocuksu coşku var sende. Ama bundan zevk aldığım için, bunu senden saklamak istediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Cumartesi günü, sanki yeniden otuz bir yaşındaydık, eğlenceli bir ilk buluşma yaşıyorduk, tüm ağır şeyler, günlük şeyler silinmişti. Ama Chloe'yi silmek istemiyorum. Onun hiç var olmamasını istemezdim. Duraksıyor, elime uzanıyor. "İnsanı değiştiriyor, böyle bir şey.

Gözlerini kapatıyor, öne doğru eğiliyor, yüzü şimdi ellerinin arasında. Anı kutusu yanımdaki kanepeye kayd. *Ölen bir çocuğum vardı ve onu hatırlamıyorum.* İçimde büyüyen bir bebek, onu ben doğurdum ve

adlandırılmış, kucaklanmış ve sevilmiş ve hatırlamamak imkânsız gibi geliyor, ama en ufak bir hatırlama ışığı bile yok. Hiçbir şey yok. İsmi bile bana yabancı geliyor. İçgüdüsel olarak elimi karnıma götürdüm ve orada yaşanmış bir hayatın uzak bir yankısını hissettim.

"Sorun nedir? Kapıdan bir ses geldi ve ikimiz de başımızı kaldırıp Felix'in pijamalarıyla kapıda dikildiğini gördük.

"Biz de Chloe'yi düşünüyorduk, dostum.

"Oh," diyor Felix ve bu "oh "un içinde o kadar çok şey var ki. Felix bir kız kardeşini kaybetti, ailesinin acısını yaşadı. Bu ailenin neler yaşadığını anlamaya asla yaklaşamayabilirim.

"Sorun değil," diyor Sam, Felix'i kucaklamak için yanına gidiyor, sonra alnından öpüyor. 'Onu düşündüğümde hem mutlu hem de üzgün oluyorum. Sen iyi misin?

"Kötü bir rüya gördüm," diyor

Felix. "Hadi gel, seni tekrar yatırayım.

Sam yukarı çıkarken bana acıklı bir gülümseme veriyor. Bana çok büyük bir şey bıraktığını, bunun bir cevabı, hızlı bir çözümü olmadığını biliyor. Karısı gibi hissetmememe şaşmamalı. Onun kat ettiği yolu hayal bile edemiyorum.

Kutuyu tekrar açıp işlemeli yastık kılıfını alıyorum ve kokusunun bilinçaltımdaki bir anıyı açığa çıkarmasını umarak burnuma götürüyorum. *Chloe*. *Chloe*. Hiçbir şey yok.

Sam boş odada uyuyor. Sanki şimdi bana söylediğine göre, bunu özel olarak sindirmem için bana alan tanımak istiyor. Bir hafta boyunca yatağa geri döneceğimi mi düşünüyor? Bunun Zoya'yı kaybetmek kadar üzücü olmadığını ona itiraf edemem. Zoya'yı hayatımın yarısı boyunca tanıdım; Chloe hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu Sam'in bana karşı davranışlarını açıklamaya yardımcı olsa da, bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum. Onun özlediği karısı *olamam*. Açıkçası harika bir seks ve paylaşılan birkaç hikâye, on bir yıllık yaşanmış geçmişin yanına bile yaklaşamaz.

O gece uyumakta zorlanıyorum, bu yüzden telefonumu karıştırıyorum, kaçırdığım tüm yılları geriye doğru tarıyorum, bu çocuğun varlığına dair kanıt arıyorum. Hafıza kutusunda basılmış olan fotoğrafların aynısını buluyorum. Sadece bir video var, hastanede çekilmiş. Sam filme çekiyor olmalı. Bir hastane yatağında uzanırken kucağımda uyuyan minik bir bebek tutuyorum.

Videoda kameraya sırtarak "Ee, doğum hediyem nerede Sammie?" diye soruyorum. *Ona Sammie mi diyorum?*

"İkınma hediyesi nedir?" diye soruyor Sam'in sesi.

'Karına bebeği doğurduğu için bir hediye alman gerekiyor. Felix için bana hâlâ bir tane borçlusun.

"Senin hediyen bebek değil mi? Sam sorar, sesi eğlenir.

"Hayır, sana onaylı web siteleri listemi vereceğim," diyorum kameraya sırtarak ve sonra kucağımdaki bebeğe bakıyorum. "Mükemmel değil mi?

Tıpkı annesi gibi. Chloe Zoya Rutherford, dünyaya hoş geldin,' diyor Sam. *Göbek adı Zoya'ydı.* 'Bir kızım olmasıyla nasıl başa çıkacağım, Luce? O korkunç aşırı korumacı baba tiplerinden biri olacağım, değil mi?

"Baban yirmi bir yaşına kadar erkek arkadaş edinmene izin vermeyecek," diyorum Chloe'ye bebek sesiyle.

"Yirmi beş," diyor Sam.

Videonun sonu bu, hepsi bu kadar. Chloe'nin hayatının toplam dokümantasyonu ve o bütün bu süre boyunca uyuyordu. Tekrar izliyorum, onun minik yüzünü bir an için yakalamaya çalışıyorum ama çok kısa sürüyor.

İleriye doğru kaydırarak gelecekteki halimin diğer görüntülerini buluyorum, benden farklı olduğu yönleri not ediyorum - daha iyi bir duruşu var, saçıyla daha az uğraşıyor, daha kendinden emin görünüyor. Sam'in videolarını da inceliyorum, onu çekerken kameraya nasıl baktığını görüyorum. Bunu görmek acı verici ve güzel - benim bu alternatif versiyonum için gözlerindeki tüm o sevgi.

Bu videoları izlememem gerektiğini düşünüyorum. Hayat böyle yanlış bir düzende yaşanmamalı. Kameraya kaydedilen, geleceğe dair bu hafif yürekli umutlar ve şakalar, şimdi kasvetli bir önseziyle dolu.

Tavana bakarken yalnız uyumak istemediğimi fark ediyorum. Sam'e ne y a p a r s a m yapayım, o da acı çekiyor ve bu durumla ilgili hiçbir şey onun suçu değil. Koridor boyunca ilerleyerek boş odaya geçiyorum ve onun yanındaki yatağa sürünerek giriyorum. Uyandı ve bana elini uzattı.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Başımı salladım.

"Seni seviyorum Lucy," diye fısıldıyor.

Ve bu sözlerin benim için olmadığını bilsem de, öyle olabileceklerine inanarak elim onun elinde uykuya dalmama izin veriyorum.

Bölüm 24

Ertesi sabah kahvaltıda normal davranmaya çalışıyorum. Sam kahvaltı masasının öbür ucundan bana kocaman kederli gözlerle bakıyor, sanki bir şey söylememi, anılarımın geri geldiğini ve yeniden onun gerçek karısı olduğumu duyurmamı bekliyor. Ne yazık ki bunu yapamıyorum ve bu arada ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ona bir kahve ve krem peynirli bir simit yapmakla yetiniyorum.

Maria işe geldiğinde berbat görünüyordu. Cildi kızarmış ve çiğ, göz kapakları şişmiş ve morarmış. Et yumuşatıcıyla kavga etmiş gibi görünüyor.

'Oh, Maria, seni zavallı şey. İyi misin? Yüzünü gördüğümde irkilerek soruyorum.

"Çok daha iyiyim, daha önce görmeliydin," diyor neşeyle. "Birkaç gün içinde harika görünecek. Maria'nın elli yaşlarında olduğunu düşünürken, belki de çok daha yaşlıdır diye merak ediyorum. Yüzü beni endişelendiriyor, bu yüzden çocukları korkutacağından endişeleniyorum, ama Amy onu gördüğüne sevinerek sadece alkışlıyor.

İstasyona gitmek üzere yola çıktığımda Maria koridorda önümü kesiyor. 'Bir arkadaşımı tavsiye edersem burada indirim alıyorum. Boynunu yaptırabilirsin. Bana 'Snip 'n' Tuck' adında bir yerin broşürünü uzatıyor. Sloganları şöyle: "Saçlarınızı kestirirken cildinizi de düzeltin! Sonra doktor beyazı giymiş, elinde iki çift makas tutan bir kuaför resmi var.

Bir elini sarı saçlarına vuruyor. "Çok kolay, çok hızlı, çok ucuz.

"Teşekkürler, düşüneneğim," diyorum ve broşürü alıyorum.

Şu anda hayatımdaki pek çok şeyden emin olmayabilirim ama emin olduğum tek bir şey var, Snip 'n' Tuck'tan randevu almayacağım.

İş yerinde geçirdiğim zorlu bir günün ardından, gelen kutusunu karıştırırken ve o zor 'büyük fikir' için beynimi yorarken, kendimi tamamen bitkin hissediyorum. Tek yapmak istediğim eve gitmek, yatağa girip tek başıma Poirot izlemek ama Alex ve Faye'lere gitmeye söz verdim. Roisin sonunda Amerika'dan döndü ve ikimizi de akşam yemeğine davet ettiler.

Taksi 'The Old Golf Club, Sands' adlı bir sitenin bulunduğu adrese yanaştığında, karşımdakinin konut olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum. Site, kıvrımlı yüzeylerinin her santimini kaplayan çim ve güneş panelleriyle bir dizi peyzajlı tepeciğe benziyor. Arabadan indiğimde Faye tümseklerden birinin kapısında beliriyor ve bana el sallıyor.

"Burası neresi? diye soruyorum.

"Ah, eko köyü hatırlamıyorsun," diyor. "Hadi gel, s e n i gezdireyim.

Onu kavisli ahşap bir girişten içeri doğru takip ederken, içinde bulunduğumuz konutun büyük bir kısmının zemine doğru inşa edildiğini ve dışarıdan görüldüğünden çok daha geniş olduğunu görüyorum. Faye bana etrafı gezdirirken, cilalı ahşabın dokunulabilir yüzeylerine, evin içindekilerden ziyade evin bir parçası hissi veren mobilyalara hayret ediyorum. Havayı filtreleyen bitkilerden oluşan canlı duvarlar, hidroponik bir kiler ve hatta tamamen yalıtılmış canlı bir çatı var. Gittiğim her yerde ince değişiklikler fark etsem de - yeni teknoloji, yeni binalar, arabalar ve yollar - hiçbir şey bu kadar radikal bir şekilde farklı hissettirmedi. Ama bu? *Bu* radikal bir his.

Alex bana iki dal nane ile uzun bir bardakta cin tonik uzatırken, "Faye insanlara "tur" attırmayı seviyor," diyor. "Zaten içtiğini unutarak ona gerçekten iyilik yapıyorsun.

"Merhaba Alex," diyorum, içkiyi alıp eski arkadaşmışız gibi yanağına bir öpücük kondurarak onu selamlıyorum. "Hobbit evini seviyorum.

"Faye'in H kelimesini kullandığını duymasına izin verme," diyor komplocu bir fısıltıyla.

Roisin çok geçmeden elinde bir gece çantasıyla geliyor, üzerinde son derece dar beyaz bir kot pantolon ve gri ipek bir bluz var, saçları keskin bir kıvılcık bob şeklinde kesilmiş. Onu ekranda değil de gerçek hayatta görünce Roisin'in benden ve Faye'den farklı bir şekilde yaşlandığını fark ediyorum - göğüsleri daha dik görünüyor, alnı gergin ve parlak. Ameliyat yaptırmış olabileceğinden şüpheleniyorum ya da belki de çocuksuz olmanın gençlik iksiridir. Çantasını bırakıyor ve doğruca bana doğru yürüyor, dirseklerimi sıkarken ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor.

"Umarım bana beş yüz sterlin borcun olduğunu unutmamışsındır?" diyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Rosh," diyor Faye, geniş ve onaylamayan gözlerle ona bakarak. "Şaka yapmamalısın.

"Los Angeles'tan on bir saatlik bir uçuş yaptın ve b u l a b i l d i ğ i n en iyi şey bu mu? Roisin'i sıkıca kucaklayarak söylüyorum.

On bir mi? Şimdi sadece altı oldu. Vay canına, yetişmen gereken çok şey var. Dünyanın yuvarlak olduğunu öğrendiklerini biliyorsun, değil mi?"

"Ha ha.

"Hadi o zaman, bir şeyler içelim ve senin şu son maceran hakkında her şeyi dinleyelim," diyor.

Alex yemek pişirirken mutfak adasının etrafında toplanıyoruz, Faye içkileri hazırlıyor ve ben de onlara 'Lucy yetişkin olmaya çalışıyor'un son bölümünü anlatıyorum. Roisin, felaketle sonuçlanan tanıtım toplantısıyla ilgili hikâyemin en doğru anlarında yüzünü kapatıyor.

"Bu işi öylece kapabileceğini düşündüğüne inanamıyorum," diyor. "Bu işte iyi olabileceğimi düşünmüştüm," diyorum umutsuzca.

"Bu işte iyisin," diyor Faye nazikçe.

'Ama bu uzmanlık seviyesine ulaşman yıllarını aldı,' diyor Roisin. Bu bir gecede olan bir şey değil.

Gözlerim içgüdüsel olarak kapıya yöneliyor ve Zoya'nın içeri girmesini beklediğimi fark ediyorum. Bu, onun yirmi dakika geç ve trenin neden geciktiğine ya da otobüsün neden yanlış yöne gittiğine dair bahanelerle dolu olarak geleceği andı. Midem sıkışıyor ve kapıya bakmamak için sandalyemi kaydırıyorum. Son birkaç gündür Zoya'nın evde olmadığını ya da meşgul olduğunu düşünmek kolaydı ama diğerleriyle aynı odada olduğum için, Zoya'nın olması gereken yerdeki boşluğu görebiliyordum.

"İş arkadaşlarına gerçeği söylemen gerektiğini düşünmüyor musun? Faye beni şimdiki zamana geri döndürerek soruyor.

"Denedim ama Michael perimenopozal beyin sisi hakkında konuşmaya başladı ve bu beni şaşırttı. Ayrıca, insanlara gerçeği söylediğimde bana acıyan gözlerle bakıyorlar, tıpkı şu anda senin bana baktığın gibi.

"Üzgünüm," diyor Faye, daha az sepatik görünmeye çalışarak. "Perimenopozal olmak için yeterince yaşlı mıyız?"

'Evet, hayır, belki. Bu geniş bir spektrum,' diyor Alex. 'Hayatınızın yarısını unutmanıza neden olmadığı kesin. Kaç yıl önce

Unuttun mu?" diye soruyor, soğanları anında soyup küp küp doğrayan yuvarlak bir makineye atarken.

"On altı," diyorum bardağıma vurarak. "Ve unuttuğumu biliyorum, insanlar bana unuttuğumu söyleyip duruyor ama sanki o yılları atlamışım gibi *geliyor*. İçimde hala yirmi altı yaşındayım ve uyandığımda başka birinin hayatını yaşıyordum.

Roisin dudaklarını büzüp tek kaşını bana kaldırarak, "Kafamda hâlâ on altı yaşındayım," diyor.

"Her konuda şaka yapmak zorunda mısın?" diyor Faye, başını onaylamaz bir ifadeyle eğerek.

'Şey, özür dilerim. Senin ve Sam için kafa karıştırıcı ve üzücü olmalı. Alex eğilip kolunu bana doluyor. "Aslında tüm bunların kurbanı benim çünkü beni hatırlamıyorsun bile. Kasıtlı olarak dramatik bir feryat koparıyor.

"Tamam, şaka bir yana, nasılsın Luce? Roisin soruyor.

'Şey, esas olarak, sürekli yorgun hissediyorum. Ama bu hasta olduğum için mi yoksa kırk iki yaşında olmak böyle hissettirdiği için mi bilmiyorum.

"Çünkü on sekiz aylık bir bebeğin var," diyor Faye.

"Ayrıca, küçük baloncuğumun ötesi distopik bir cehenneme dönüşür diye haberlere bakmaya korkuyorum," diye devam ediyorum, "ve dadım yüzümü gerdirmem gerektiğini düşünüyor.

"Snip 'n' Tuck'a gitme," diyor Roisin, öne doğru eğilip kolumu tutarak. "Bana hayatımın en kötü saç kesimini yaptılar.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, cehennem manzarası falan yok," diyor Alex. "Her zamankinden daha fazla değil.

'Hadi ama Lucy, her şey kötü olamaz. Uyanıp da evleneceğin onca insan varken Sam'den daha kötüsünü bulamazdın, değil mi? Oldukça seksi biri,' diyor Roisin ve ben de ona alaycı bir gülümseme veriyorum.

"Faye'in son on altı yılı unuttuğunu düşünsene?" diyor Alex. "Her şeyi baştan yaşaması gerekirdi.

"Lütfen hayır, ilk seferki dram. Roisin iç geçiriyor ve Faye ona şakacı bir çimdik atıyor. "Benim için daha kötü olur. Son on altı yılı unutmuş olsaydım, Paul'e hâlâ aşık olurdum, onun bir pislik olduğunu unutmuş olurdum," diyor Roisin gözlerini devirerek.

"Ne olduğunu sorabilir miyim? Ben soruyorum. "Yoksa çok mu şey var?

'Hayır, araştırmaya devam et. Hayat seni mahvediyor, olan bu," diyor şarabından bir yudum alarak. "Aşık olursun, Instagram'da düğün yaparsın, kıcını yırtarak çalışırsın, terfi alırsın, güzel bir ev kurarsın, ama kocan

Başarınızı kıskanıyor ve sihir bozuluyor. Sonra bir sabah iş gezisine giderken aldığı gece çantasında başka bir kadının iç çamaşırlarını buluyorsun.

"Başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm," diyorum ve tezgahın üzerinden ona elimi uzatıyorum ama o elini çekip bir küpesiyle oynuyor.

'Dayanamadığım klişe buydu. O pantolonun da klişesi - kırmızı dantelli bir tanga. Kim dantelli kırmızı tanga giyer ki?

"Dantelli kırmızı tanga giyiyorum," diyor Alex, pantolonunu hafifçe aşağı çekerek kırmızı iç çamaşırının bir anlık görüntüsünü ortaya çıkarıyor.

"Hayır, giymiyorsun," diye gülüyor Faye. "Bu bir tanga değil.

"Düğün gecemizde kırmızı bir tanga giymiştim! Alex, Faye'e muzipçe sırıtarak, "Hatırlamıyor musun?" diyor. "Hatırlamıyor musun?"

"Hangi pantolonu giydiğimi hatırlıyor musun? Faye çenesini Alex'in omzuna yaslayarak sorar.

"Evet. Krem rengi ipek hipster külot," diyor Alex kahkahalarla gülerek. Onları birlikte izlerken, Faye'in biriyle bu kadar doğal, şakacı, dokunsal bir yakınlık kurduğunu hiç görmediğimi fark ediyorum; onu hiç aşık görmediğimi fark ediyorum. O kadar rahat görünüyor ki, bu nazik neşeyle o kadar köpürüyor ki, bunu görmek bile bana sıcak ve mutlu bir his veriyor.

"İşte aşk bu. Alex ve Faye öpüşürken Roisin, 'Mükemmel pantolon hatırlıyor,' diyor. Onları izlerken aniden gözümde bir şey canlanıyor - düğün günlerini hatırlıyorum, ikisi de beyazlar giymiş, belediye binasının önünde, Faye saçında mor çiçeklerle. Ev turunda bir yerlerde bir fotoğraf görmüş olmalıyım.

"Eğer yardımı olacaksa, ondan hiç hoşlanmamıştım," diyorum Roisin'e. 'Her zaman yaptığı o bacak sallama hareketi vardı - çok sinir bozucuydu. Ve tam bir kahve züppesiydi. Hafta sonlarını ne idüğü belirsiz bağımsız kahve dükkanlarını arayarak geçirdiğini hatırlıyorum. Bazen sadece bir Starbucks'a ihtiyacın olur Paul.

"Koç burcuydu," diyor Faye, sanki biri hakkında söylenebilecek en kötü şey **b u y m u ş** gibi.

"İkinize de teşekkür ederim, duyarlılığınız için minnettarım," diyor Roisin.

"Bana kırmızı tanga olayının cezasını çektiğini söyle? diye soruyorum.

"Hayır," diye başını sallıyor Roisin. 'Gelecek ay evleniyorlar.

Kızın aile parası ve St John's Wood'da bir malikanesi var. Çok mutlular.'

Alex, "Ödeşme sadece kurguda ve dinde olur," diyor.

Faye, "Onun intikamı tam bir sik kafalı olması," diyor ve Roisin ona mutfak adasının üzerinden bir öpücük gönderiyor. Faye nadiren kötü bir dil kullanır, bu yüzden kullandığında çok etkili hissettirir.

Faye herkesin bardağını doldururken sohbete bir ara veriliyor ve sonra, "Yeniden yirmi altı yaşında olduğumuzu düşünsene," diyor.

"Bana para verseniz yirmili yaşlarımı bir daha yaşamam," diyor Roisin. "Otuz beş yaşı altındaki bütün erkekler ahmaktır, iğ yerinde en alt tabakadasın, ayrıca her yere ekonomi uçmak zorundasın.

"Geri kalanımız hâlâ ekonomi uçuyoruz, Roisin," diyor Faye gözlerini devirerek.

"Bilmiyorum, bence yirmili yaşlarda olmanın muhteşem bir yanı var, önünüzde koca bir hayat var ve her şey bir olasılık," diyor Alex, ölümcül görünümlü soyma ve kesme makinesine atmak üzere patlıcan ve biberleri toplarken.

Roisin, "Gençlere alkol toleransı ve cilt esnekliği vereceğim, ki ikisi de mükemmeldi," diyor. "Peki ya sen Lucy, eğer yapabilseydin geri döner miydin?"

"Evet," diyorum hiç tereddüt etmeden. 'Bu yaşta olmanın avantajlarını görebiliyorum ama benim de beklemediğim şeyler var. Hayat *çok* yoğun geliyor, sanki hiç zaman yokmuş gibi. Büyük şeyler çok daha büyük görünüyor, üzücü şeyler ... şey, gerçekten çok üzücü. Duraksıyorum.

"Haklısın, bazı açılardan hayat daha da karmaşıklıyor," diyor Alex. "Yaşlandıkça daha fazla keder, acı ve hayal kırıklığıyla karşılaşıyorsun. Karşılaşmayanlar için de bu günler yaklaşıyor.

"Amin," diyor Roisin. "Hayat asla düzene girmez. Sadece sorunlar ve zevklerden oluşan dalgalı bir bok fırtınasıdır.

"Bunların hepsi gerçekten neşeli şeyler," diyorum alaycı bir şekilde.

'Ama' - Alex elini kaldırdı, sözünü bitirmemişti - 'belki de hayatın ilğini emebilmen için kemiklerin kırılması gerekiyordur. Biz şanslıyız, diğerleri burada değilken biz buradayız. Saçımdaki beyazları bir onur nişanı olarak takıyorum, yaşlanmanın ayrıcalığı.

Hepimiz bir an duraksıyoruz, kadehler hala elimizde.

Roisin başını iki yana eğerek, "Evde oturup sebzeli risotto pişirmemize, şişeden eko şarap içmemize çok üzüldü, değil mi?" diyor.

"Hayal kırıklığına uğradı," diyorum, sesim titreyerek.

Alex şarabını havaya kaldırarak, "Zoya'ya," diyor.

"Zoya'ya," diyor Faye, gözlerimle buluşarak. "Her gün özlediğimiz Zoya'ya.

Kadehlerimizi kaldırıyoruz, birbirimizle göz göze geliyoruz, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bir bakış.

"Sam birkaç hafta önce olduğum kişi olduğumu düşünmüyor," diyorum sessizce. "Dürüst olmak gerekirse, sizin de beni eksik bulabileceğinizden endişelendim.

"Ne? Bunu nasıl söyleyebilir?" diyor Faye kaşlarını çatarak.

"Hiçbir eksiğin yok," diyor Roisin kararlı bir şekilde. "Esprilerin hâlâ berbat, hâlâ çok hızlı içiyorsun ve görüyorum ki modası geçmemiş gibi gösterişli küpelere tutunuyorsun. Duraksıyor. "Hiç değişmişsin gibi hissetmiyorum.

"Belki de hepimiz birbirimizin yanındayken ergenliğe geri döndüğümüz içindir," diyorum başımı Roisin'in omzuna yaslayarak.

"Ya da arkadaşların seni en iyi tanıyanlardır," diyor Faye.

Yemeğe oturmak, bu tanıdık sohbet ritmine dalmak, eski, sevilen bir paltoyu giymek gibi hissettiriyor - sıcak ve rahatlatıcı, silinmez bir tarihle işlenmiş. Beni yeniliyor, canlandırıyor ve Poirot'yu tek başıma izlemek için eve gitmediğime memnun oluyorum.

Döndüğümde Sam uyanıktı ve oturma odasında kitap okuyordu. "Merhaba, gecen nasıldı?" diye soruyor.

"Harikaydı. Herkesi görmek çok güzeldi," diyorum ona. *Herkesi*. Bu kelime ağzıma yapışıyor çünkü herkes değildi.

"Güzel, gittiğine sevindim" diyor, kitabını kapatıyor, sonra başını iki yana sallıyor ve kanepeyi okşayarak beni yanına oturmaya davet ediyor. Oturduktan sonra ayağımı kucağına çekiyor, ayakkabımı çıkarıyor ve ayağımın tabanını ovmaya başlıyor. Garip bir şekilde samimi hissettiriyor ama kendimi buna bırakıyorum.

'Neredesin, Luce? Ne düşündüğünü anlayamıyorum,' diye nazikçe soruyor. "Sana Chloe'den bahsetmekle hata mı ettim?

Gelecekteki Ben ne derdi? Olgun cevap ne olurdu? Belki de gerçek. Şimdi birden ne diyeceğimi biliyorum.

"Hayır, bana anlattığına sevindim, bilmem gerekiyordu. Duraksadım. 'Ve neden karın olmadığımı söylediğini anlıyorum, ama bu beni harika hissettirmedi. Kendimi zaten bir sahtekâr gibi hissettiğimden daha da fazla hissettirdi.

Ayağımı ovmayı bıraktı ve gözlerinin içine bakmam için çenemi eğmeye uzandı. 'Biliyorum, özür dilerim, çok kötü oldu. Sen benim karımsın, tabii ki öylesin. Seni seviyorum, seni her zaman seveceğim, ne olursa olsun, ne yaparsan yap ya da hatırlamazsan hatırla.

Sam eğiliyor, sıcak, meşemsi kokusu çok yeni ama bir o kadar da tanıdık. *Beni öpecek mi?* Dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırmadan önce elektrik yüklü gibi hissettiren bir an var, çok yumuşak ve sonra aniden daha sert, daha derin. I

Bir elimi dağınık saçlarında gezdirip onu kendime doğru çekiyorum, onu hissetmek başımı döndürüyor, vücudumun her zerresinde bir rahatlama hissediyorum. Elimini sırtında gezdirirken, giydiği tişörtü aniden gözümün önüne getiriyorum. Kumsalda kahvaltı ederken üzerine portakal suyu döküyor. Bu bir anı mı? *Bu bir fotoğraf olamaz.* Geri çekiliyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Bir şey yok. Bir anıdan çok bir anlık görüntü, bir parça, belki de bir videoda gördüğüm bir şey. 'Tüm bunlar hakkında tuhaf hissettiğin için özür dilemene gerek yok. *Ben* de garip hissediyorum. Sanırım ben de senin karın gibi hissetmiyorum.

Sam burnunun kenarını sıkarak geri çekildi. "Hatırlayacaksın. Hatırlayacaksın.

"Ama ya hatırlamazsam?

Eli tekrar bacağıma gidiyor ve baldırıma yavaşça masaj yapmaya başlıyor. "O zaman boşlukları senin için doldurmaya çalışacağım.

Kanepede uzanırken bana birlikte geçirdiğimiz hayatı, hikâyemizin başlangıcını anlatıyor. Borough Market'teki ilk randevumuzda o kadar çok peynir almıştım ki eve taşıyabilmem için bana sırt çantasını ödünç vermek zorunda kalmıştı; Lake District'e gittiğimiz ilk hafta sonunda tekne cilikteki hünelerlerini göstermeye çalışmış ama bizi Windermere Gölü'nün ters tarafında bırakmıştı. Bu bizim ilk tartışmamıza neden oldu. Bana onu arkadaşlarımla tanıştırmak için verdiğim akşam yemeğini, o kadar gergindi ki Roisin'in tertemiz masa örtüsünün üzerine sos döktüğünü anlattı. Zoya ve nişanlısı Tarek ile Yunanistan'a yaptığımız bir geziyi, Zoya'nın bir restoran için duvar resmi yaptığını ve Zeus Sam'in yüzünü vermesinin çok komik olduğunu düşündüğünü anlatıyor. Her anıyı çok canlı ayrıntılarla resmediyor: gökyüzünün rengi, yediğimiz yemekler, olaylara verdiğim tepkiler, duvar resmine nasıl güldüğüm ve burnumdan nasıl kırmızı şarap aktığı. Ne zaman dalıp gittiğimden emin değilim, ama sözleri beni uykuya yatıran bir merhem gibi geliyor, birlikte yaşadığımız hayatın ayrıntıları fırça darbeleri gibi rüyalarıma giriyor.

25. Bölüm

Ertesi sabah, yeni bir amaç duygusuyla uyanıyorum. Sanki Sam'in kollarında uykuya dalmak etrafımda yeni bir koza örmüş ve bana başkalaşım geçirmem gerektiğini hatırlatmış gibi. Yani hemen başarılı olamadım. Bir akşamlik araştırmayla mükemmel fikri bulacağımı gerçekten düşünmüş müydüm? Tek bir günde nasıl ebeveyn olunacağını öğreneceğimi mi? On bir yıllık bir ilişkiye hiç zorlanmadan uyum sağlayabileceğimi mi?

Şimdi, çocuklar için kahvaltı hazırlarken, daha sabırlı olacağıma söz veriyorum. İş yerinde, dinlemeye ve öğrenmeye çalışacağım. Evde Sam'e karşı daha empatik olacağım, uyum sağlaması için ona zaman tanıyacağım. Sakin, soğukkanlı, ruhani bir anne olacağım. Çocukların önünde küfür etmeyeceğim. Eski zamanlardaki bir rahibe gibi tüm sorulara 'Evet çocuğum' demeye başlayacağım.

"Forumda yeni bir mesajınız var," diyor Felix heyecanla, kahvaltı masasında telefonumu kaldırarak.

'Felix! Bakma ona! Telefonu geri alıyorum, uhrevi, rahibe gibi anneliğim bir dakikadan az sürüyor.

"Oku, oku!

Mesajı dikkatle açıp pornografik bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum ve olmadığından emin olduktan sonra mesajı Felix'e gösteriyorum.

Kime: WishingFor26

Gönderen: Crock

Pouch

Battersea Köprüsü'ndeki kemerlerin altında bir depo var. Tüm bu eski makineleri restore eden Arcade Dave adında bir adam. Çiçek tezgahının yanındaki kahverengi kapı. Dilek makinenizi bilen biri varsa o da odur. Şebekeden bağımsız, telefonu yok, o yüzden oraya gitmen gerek. Ona seni Crock Pouch'un gönderdiğini söylersen daha anlayışlı olacaktır. Biraz komik bir adam olabilir. CP

Sonra imzasının altında bir alıntı var: "Ben bir oyuncu değilim, ben bir oyuncuyum.

"Gitmeliyiz!" diyor Felix. 'Bu gerçek hayattaki bir görev gibi, şifreler ve her şey var. Hadi şimdi gidelim!

"Şimdi gidemeyiz, benim işim var, senin okulun var.

Ne olmuş yani?

"Yani okulu asıp rastgele bir depoya gidip "Arcade Dave" adında bir adamla buluşmayacağız.

Felix bana ters ters bakıyor, sonra dikkatini tekrar mısır gevreği kasesine çeviriyor ve havayı hoşnutsuz bir çığnemeye dolduruyor.

"Üzgünüm Felix, yapacak çok işim var. Ortaya attığım fikirlerin hiçbiri kimsenin hoşuna gitmedi.

"Helikopterler ve yılan balıkları mı sundun?" diye sorar.

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet. İçimi çektim.

"Onlara conger yılan balıklarının helikopterlerde olacağını söylediniz mi? Felix soruyor.

"Belki de yanlış yaptığım yer orasıdır.

"Siz ikiniz ne planlıyorsunuz? Sam soruyor. Takım elbise giymiş, Reading'deki bir kayıt seansına gidiyor.

"Hiçbir şey," diyorum. Sam'le aramız artık daha iyi olduğuna göre, oğluyla gizlice beni zamanda geriye götürecek sihirli bir geçit aradığımızı itiraf ederek işleri daha da karmaşık hale getirmek istediğimden emin değilim. "Felix sadece iş için fikir bulmama yardımcı oluyor.

"Henüz kimse bir şey bulamadı mı?" diye soruyor, kendine bir kahve hazırlarken.

"Hayır. Her şeye rağmen Michael hâlâ doğru fikri bulabileceğimden emin. Ama ne kadar değer katabileceğimden emin değilim. Çok fazla boşluk var, bilmediğim çok şey var.

"İçinde bulunup da değer katmayacağın bir oda yok," diyor Sam ve samimiyeti bana sanki küçük bir amigo takımı gelip sırf benim için ponpon gösterisi yapmış gibi hissettiriyor. 'Tamam, gitmem gerek. Hepinizle sonra görüşürüz. Sam beni dudaklarımdan öpüyor, sonra da koşarak kapıdan çıkıyor. Mutfak penceresinden onu izliyorum. *Vay canına, bu adam, onu dilememe şaşmamalı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi.*

"Anne? Anne!" diyor Felix arkamdan.

"Ne? Oh, depo, doğru. Bak, daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım. Eğer gerçek bir şeyse, belki bu hafta sonu gidebilirim.'

"Benimle mi?

"Göreceğiz," diyorum, tüm bunlara katıldığım için pişmanlık duymaya başlıyorum. Şüphesiz bunun sonu sadece hayal kırıklığı olabilir. Ama hayal kırıklığına uğramaktan endişelenen ben miyim yoksa Felix mi?

"Biraz daha kuru üzüm alabilir miyim? Felix soruyor.

"Sen kuru üzüm sevmezsin ki," diyorum ve büfeden kuru üzüm kavanozunu alıp ona uzatıyorum. Sonra yine duruyorum. Felix'in kuru üzüm sevmediğini nereden biliyordum? Dengemi sağlamak için masayı kavradığımda Felix bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

"Hayır, şimdi seviyorum ama sadece mısır gevreğinin üzerinde, tek başına değil. Felix duraksıyor, beni izliyor, sonra ne dediğimi anlayınca gözleri irileşiyor. "Aradaki zamandan bir şeyler mi hatırlıyorsun?

"Belki, bilmiyorum," diyorum gözlerimi ovuşturarak.

"Bir şeyleri hatırlamaya başlaman ne anlama geliyor? Felix ellerini havada savurarak soruyor, tüm vücudu çılgınca bir animasyon karmaşası. 'Eğer bir geçitten gelmiş olsaydın, bu anılara sahip olmazdın! Belki de geçit kapanıyor? Belki de kuru üzümler bir *uyarıdır*?' Dramatik bir nefes alır. "Belki-

'Boş ver, muhtemelen bir şey yoktur, baban kuru üzümünden bahsetmiş olmalı. Hadi, üç dakika içinde okula gitmemiz gerekiyor.

Açıkçası Felix'e hiçbir şey söylememeliydim. Herkesi doyurmak, giydirmek ve evden çıkarmak zaten yeterince zorken bir de zaman yolculuğunun kuralları hakkında sıradan bir tartışmaya girmeden olmazdı.

Yine de Felix beni düşünmeye itiyor ve okula giderken dikkatim dağılıyor. Eğer bu anılar orada bir yerdeyse, bu benim buraya atlamadığım anlamına mı geliyor? Bir parçam tüm bunların geçici olabileceği fikrine tutunuyor. Arcade Dave'in beni eve götürecek anahtarı elinde tuttuğundan şüphe etsem de, bir sabah uyandığımda eski halime dönebileceğime inanıyorum. Ama iki hafta oldu ve eğer gerçekten hafıza kaybım varsa, geri dönüşü olmayacak.

'Molly'ye bunun ne anlama geldiğini soracağım - kuru üzümleri hatırlaman. Zaman yolculuğu hakkında çok şey biliyor,' diyor Felix. "Babası bilim kurgu yazıyor, ama henüz gerçekleşmemiş bilim gerçekleri diyor. Duraksıyor, sonra heyecanla, 'Belki Molly ve babası bizimle depoya gelebilir?' diyor.

"Felix! Sinirli bir şekilde söylüyorum. "Molly ve babasını Londra'da bir adamı bulmak için rastgele bir geziye davet etmeyeceğim.

"Büyülü özellikleri olan ya da olmayan eski bir atari oyunu hakkında bir şeyler biliyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum. "Lütfen okula gidip bunu daha sonra tartışabilir miyiz?"

Felix sessizleşiyor ve bir dakika boyunca sessizce araba sürüyoruz.

"Okul kütüphanesi kartımı kaybettim. Çantana bakabilir miyim?" diye soruyor sessizce. "Elbette," diyorum ve ön koltuktan çantamı ona uzatıyorum. 'Bak, bağırdığım için özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum. Felix omuz silkiyor. "Sadece

Bugün gerçekten trenime binmem gerekiyor.

Okulda, Felix emniyet kemerini çözmeden önce dikiz aynasından gözümüne bakıyor. Gözlerinde bir şey parlıyor - suçluluk. Felix'in suçluluk duyacağı ne olabilir ki? Belki ödevini yapmamıştır ya da bir arkadaşıyla kavga etmiştir? Onunla ilgili her şey olabilir ve ben sormayı bile bilmem, kendi dramımla çok meşgulüm. Yetişmem gereken sadece kendi hayatım değil, bu ailedeki herkesin hayatı. İşten döndüğümde zaman ayıracağım, soracak doğru soruları bulacağım.

Badger TV'deki sabahım e-postalar arasında gezinmekle ve görünüşe göre artık sorumlu olduğum sayısız acil işi halletmeye çalışmakla geçiyor. Sunumun kendisi bitmek bilmeyen bir fırtınadaki küçük bir kasırgadan ibaret. Michael bana delege etmemi söylüyor ama delege etmek bile beni aşıyor. Her şey benim sahip olmadığım bir bilgi düzeyi gerektiriyor. Gelen kutum vergi kanunu soruları, bina kira sözleşmesi değişiklikleri, veri koruma kayıtları, sendika dilekçeleri, personel eğitim talepleri, Bamph saklama sözleşmemin sona erdiğine dair bir bildirim, komisyon üyesi toplantıları, bütçe toplantıları, çekim programı toplantıları, toplantı öncesi, toplantı sonrası, toparlama toplantıları ile dolu. Bir insanın bu kadar çok toplantıya katılması nasıl gerekebilir? Toplantı programlarını tartışmak için bir toplantı bile planlandı. Sırf birilerinin daha fazla toplantı koymasını engellemek için günlüğümü sahte toplantılarla bloke etmek zorunda kaldım.

'Yeni TV programları düşünmek' gibi anlamsız bir şeye odaklanmaya çalışmak da imkansız geliyor. Aklım sürekli Sam'e, bana Chloe'den bahsederken gözlerindeki acıya gidiyor. O acı benim de acım olmalı, bir yerlerde uykuda yatıyor olmalı. Eğer anılarım geri gelirse, o keder de geri gelecek mi? Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Bencilce, bilmek istediğimden de emin değilim.

Öğle yemeğinde sahte toplantılar düzenlemeye ara vermem gerekiyor, bu yüzden aldığım tüm çılgın şeyleri iade etmek için Selfridges'e gidiyorum. Şey, çoğu

Çılgınca şeyler, botları geri vermeyeceğim. Ne yazık ki, iade masasındaki adam mor takımı kabul etmedi. Giyildiğini ve etiketlerinin tekrar yapıştırıldığını iddia ediyor. *Çok çirkin*. Dadı, ipotek, çatı katı kaplaması ve şu anda paramı harcamam gereken diğer tüm sıkıcı yetişkin şeylerini ödemek zorunda olduğumu bilmediğimi açıkladığımda da hiç sempatik davranmadı. Her nedense tüm bunları ödediğim kartın cüzdanımda olmaması da durumuma yardımcı olmuyor. Yere uzanıp yalvardığımda, müdür sonunda bana acıyor ve kendimi rezil etmeyi bırakırsam, alışveriş bedelinin yüzde altmışını mağaza kredisi olarak vermeyi teklif ediyor.

Tam Maria'nın Selfridges kuponlarıyla ödeme yapmayı kabul edip etmeyeceğini düşünürken Sam arıyor. Sam'le konuşma düşüncesi adımlarımı biraz daha hızlandırıyor ama telefonu açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

"Felix'ten haber aldın mı? Sam'in sesi paniğe kapılmıştı. "Ne? Hayır.

Neden?

"Okuldan kaçtı. Nerede olduğunu bilmiyorlar. Sam duyulabilir bir nefes alıyor; kelimeleri güçlkle çıkarabiliyor. "Polisi aramadan önce eve gidip gitmediğini kontrol etmek istediler. Okula giderken sana bir şey söylemedi, değil mi?

"Hayır, sanmıyorum" diyorum. Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve ciğerlerim kasılarak nefes alacak yer bırakmıyor. Felix'le bu sabah arabada ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyorum.

"Hiç parası yok; hiçbir yere gidemez. Sam'in sesi boğazında düğümleniyor, sanki çığlık atmanın eşiğindeymiş gibi.

"Sam, banka kartım kayıp," diyorum, Felix'in kütüphane kartını aramak için çantamı karıştırdığını hatırladığımda korkunç bir batma hissiyle. "Almış olabilir. Nereye gitmiş olabilir ki? Felix'in dışarıda tek başına, muhtemelen tehlikede olduğu düşüncesi içimde hayvani bir sızıya ve ardından yükselen bir panik dalgasına neden oluyor. Ya kaçırıldıysa? Ya yaralandıysa? Göğsümde ilkel bir korku düğümü sıkışıyor, o kadar bunaltıcı ki bayılacakmışım **g i b i** hissediyorum.

"iPad'indeki takip cihazı," diyor Sam. 'Çocuğumu Bul. Eğer sırt çantası yanındaysa, telefonunuzdan nerede olduğunu görebilirsiniz.

Sam'i hatta tutarak, ellerim titreyerek telefonumun ekranında uygulamayı arıyorum. Sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi mideme bir korku uğultusu oturuyor. Uygulama açılıyor ve ekrandaki haritada 'Felix'in iPad'i' yazan bir simgenin hareket ettiğini görüyorum.

"Aldershot ve Ashvale arasında," diyorum Sam'e ama nokta hareket ediyor. "O ... trende.

"Tren mi?

"Londra'ya geliyor. Bunu söylediğimde, korku düğümü bir santim serbest kalıyor. "Neden Londra'ya gitsin ki? Sam soruyor.

"Bilmiyorum. Şimdi gidip Waterloo'da yolunu keseceğim.

"Tren hattını arayacağım," diyor Sam, "bir nöbetçiyi uyaracağım, birinden sana ulaşana kadar onu güvende tutmasını isteyeceğim. Sam'in sesi korkudan öfkeye dönüşür. "Onu öldüreceğim. Aklından ne geçiyor?

"Bilmiyorum," diyorum.

Ama belki de öyleyimdir.

Bölüm 26

Michael'a yine çocukla ilgili acil bir durum olduğunu açıklayan bir mesaj attıktan sonra Waterloo'ya vardığımda yüzü kıpkırmızı olmuş Felix'in bir güvenlik görevlisi tarafından trenden indirildiğini görüyorum. "Bu senin mi?" diye sordu bana.

"Benim.

"Bu senin annen mi?" diye soruyor güvenlik görevlisi Felix'e. Felix burun deliğinden bir şey çıkarırken kısa bir duraksama oluyor ve sonra gerçekten de annesi olduğumu kabul ediyor. "Pekala, Dick Whittington, atla bakalım.

Onun seviyesine inerek Felix'i kucaklıyorum. Bu kalabalık istasyonda, uzun boylu güvenlik görevlisinin yanında o kadar küçük, o kadar savunmasız görünüyor ki. "Çok endişelendik. Ne düşünüyordunuz?"

"Geçidi aramazdın," diyor, küçük kaşları çatılmış bir halde. 'Ne yapmayı planlıyordunuz - Londra'da dolaşp bunu mu arayacaktınız?

"Rastgele depo mu?" Başını sallıyor. Çocukların hem alaycılıktan hem de toplum içinde burunlarını karıştırmaktan utanç duyduklarından habersiz olduklarını öğreniyorum. Elini tutarak ana yolcu salonuna doğru yürümeye başlıyorum. "Hadi, on dakika içinde eve giden bir tren var.

"Artık buradayım, bir göz atamaz mıyız?" diye yalvarıyor, kolumdan çekiştirerek. Yüzüne, benimkilere çok benzeyen gözlerine baktığımda, kendimi rahatlamış hissediyorum. Bu plana okuldan kaçacak, banka kartımı alıp tek başına bir trene binecek kadar inanmıştı.

'O foruma yazarak seni umutlandırmam adil değildi. Bunların sihirli bir çözümü olduğuna inanmana izin vermemeliydim. Alnımı çimdikleyerek durakladım. "Tüm bu planın ne kadar çılgınca olduğunun farkında mısın?

"Evet," diyor kasvetli bir şekilde.

"Peki depoyu arar ve bir şey bulamazsak, her şeyi bırakacak mısın - web sitelerini, portal arayışını, her şeyi?

"Evet. Başını hızla aşağı yukarı sallıyor, gözleri keyifle dans ediyor.

"Tamam. Babanı arayacağım.

Sam daha telefon çalmadan cevap verir. "Onu buldum.

"Tanrı'ya şükür. Okulu arayacağım," diyor Sam. "Ne yapıyordu?

"Beni geçmişten buraya getiren bir portal olduğuna inanıyor. Eğer onu bulursak beni geri gönderebileceğini düşünüyor. Sam telefonda sessiz. "Bu benim hatam, ona bu dilek makinesinden bahsettim, hatırladığım son şey bu. Felix'e sırtımı dönüp sesimi alçaltarak, 'Kaçtığı için başının belada olduğunu biliyor ama tüm bu durum onun için de zor oldu. Sanırım onunla biraz zaman geçirmem iyi olabilir, bire bir.

Sam'in itiraz etmesini bekliyorum ama o, 'Peki' diyor. Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan. Yine de başı hala belada. Ona bir hafta, hayır, iki hafta boyunca ekrana bakmamasını söyle. Okul da onunla konuşmak isteyecektir.

Felix'e dönüyorum, telefon hala kulağımda. "Baban iki hafta boyunca ekrana bakmak y o k diyor.

"Ve ona onu sevdiğimi ve iyi olmasına sevindiğimi söyle," diyor Sam, sesinde artık çığ, pürüzlü bir kenar var.

"Ben de seni seviyorum baba," diye sesleniyor Felix

telefona doğru. "Tamam, sonra görüşürüz o zaman.

Biraz uzun sürebilir.

"Seni seviyorum," diyor Sam. Nasıl cevap vereceğimi düşünemedim gitti.

Felix ve ben Battersea'ye doğru giden bir otobüse bindik. Westminster Köprüsü'nü geçip Thames Nehri'ne bakarken Big Ben, Parlamento Binası ve London Eye'in tanıdık şekillerini görüyorum. Bir zamanlar bildiğim silüeti değiştiren yeni binalar da var. Çelik ve taştan yapılmış kıvrımlı sütunlar güney kıyısında Parthenon tarzı bir binayı işaret ediyor. Doğudaki ufka belirgin bir konik gökdelen hakim ve devasa kavisli sel bariyerleri her iki nehir kıyısını da çevreliyor. Londra, eski ve yeni, sürekli gelişen ama aynı zamanda bir şekilde özünde aynı olan bir şehir.

Felix sırt çantasından küçük bir not defteri çıkarıp bana uzatıyor.

"Nedir bu?

'Bu bir seyir defteri. Bir keşif gezisine çıktığınızda her şeyi kaydetmeniz gerekir.

"Doğru.

'Eğer bir keşif gezisindeyseniz ve bir olay meydana gelirse, örneğin biri düşüp dizini keserse ya da bir köpekbalığı saldırısı olursa, bunun kaydını tutmanız gerekir.

"Tamam, köpekbalıklarına karşı gözümü dört açarım.

"Londra'da hiç köpekbalığı olmayacak, anne.

"Bu öğleden sonra okuldan nasıl çıktın, Felix?"

Bir an için mahcup görünüyor, önündeki otobüs koltuğunun üzerindeki bir ipliği karıştırıyor.

"Oyun alanındaki çitlerde bir boşluk var. Eğer gerçekten istiyorsan sıkışarak çıkabilirsin.

"Ve istasyona kadar tek başına mı yürüdün? Bu inanılmaz tehlikeli. Bunu bir daha yapmayacağına söz ver.

"Düdüğümü aldım" diyor, boynundaki küçük kırmızı düdüğü göstererek.

"Düdük ne işe yarayacak?"

"Biri seni çalmaya çalışırsa düdüğünü öttür" - müzik festivaline gittiğimizde bana böyle demiştin. Düdüğünü incelemek için bir an duraklıyor. "Bir düdük yutarsan öleceğini mi düşünüyorsun?"

"Öleceğimi sanmıyorum.

Hayır." "Peki ya iki düdük?"

"Bilmiyorum Felix.

"Sence kaç düdük yutsan ölmezsin?"

"Eğer nefes boruna kaçarsa ölebilirsin, ama ... bunun cevabını neden bilmemiz gerekiyor? Sadece ıslık yutmayın."

Battersea Kemerleri'nde otobüsten indiğimizde, havada asılı duran bir scooter'a binmiş genç bir çocuk kaldırım boyunca uçuyor ve neredeyse bize çarpıyordu. Felix'i tutarak tam zamanında yoldan çekiyorum, sonra da dönüp bize dönüp bakmayan gence "Dikkat et, seni geri zekalı!" diye bağıriyorum. Felix bana bakıyor, gözleri hayranlıkla parlıyor.

"Özür dilerim, öyle dememeliydim," diyorum ona dudağımı ısırarak. "Bu korkunç bir kelime.

"Bu bir olaydı," diyor Felix. "Öyle miydi?"

"Kesinlikle. Felix seyir defterini çıkarıyor. "Benim yazım çok büyük olduğu için sen yazabilir misin? Saati yaz ve sonra "Scooter"lı adam neredeyse bize çarpıyordu. Annem ona lanet bir aptal olduğunu söylüyor." "

"Kimin ne dediğini ayrıntılarıyla yazmamıza gerek olduğunu sanmıyorum.

Eski demiryolu kemerlerinin yerini bulduktan sonra etrafta dolaşıp bir çiçek tezgahı ya da kahverengi bir kapı arıyoruz. Burası ıssız görünüyor: tahtaları sökülmüş dükkanlar, grafitili duvarlar ve terk edilmiş alışveriş arabaları. Crouch Pouch'un ya da adı her neyse, bizi kandırmış olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Kaybolmuş görünüyorsunuz," diyor bir tamirhanenin önünde ters dönmüş bir motosikletin üzerinde çalışan, vücudunda etkileyici dövmeler olan iri yarı bir adam.

"Arcade Dave'i arıyoruz," diyor Felix, adama yavaşça göz kırparak. Adam Felix'e soğuk ve sert bir bakış atıyor ve ben de düdük yutma bilmeceğini test etmek üzere olabileceğimizden endişeleniyorum. Ama sonra adam soluna doğru başını sallıyor. "Şurada, çiçek tezgahını geçince.

Talimatlarını takip ederek, birkaç solmuş lale satan küçük bir tezgah ve Crouch Pouch'un söz verdiği gibi, üzerinde 'Dave'in Deposu' yazan tozlu bir tabela bulunan kahverengi bir kapı buluyoruz.

"İşte burası! Felix gıcırdayan kapıyı iterek açıyor. Diğer tarafta, Londra'nın derinliklerine inen paslı bir spiral merdivene açılan metal bir ızgara var. Felix korkusuzca ilerliyor ve her adımı penceresiz, tuğla mağarada metalik bir takırtıyla yankılanıyor.

"Hava biraz karanlık," diyorum Felix'i dolambaçlı merdivenlerden aşağıya doğru endişeyle takip ederek. "Belki de beklemeliyiz. Birdenbire tüm bunlar kötü bir fikir gibi görünmeye başladı. Ya o web sitesi gerçekten bir insan kaçakçılığı sitesiyse ve biz de buraya sahte bahanelerle çekildiysek? Ya Felix'i kaçırtırsam? Ya da ben kaçırılırsam? Tam geri dönmemizi önerecekken, Felix merdivenin daha aşağısından "İşte burada!" diye bağırıyor. Son birkaç spiralli hızla inerek sağlam zemine çıktığımda, zemin seviyesindekilerin altına inşa edilmiş ikinci bir büyük tuğla ray kemer seti görüyorum. Önümüzdeki kavisli alan, eski atari oyunları ve tozlu panayır meraklarıyla tıka basa dolu. Tutankamon'un mezarını keşfetmek gibi müthiş bir manzara (eğer Tutankamon seksenli yıllarda yaşasaydı ve video oyunlarına kafayı takmış olsaydı). Mekânın beklenmedik görüntüsünü özümsemek için bir an duraksıyorum.

"Burada olacak," diyor Felix, antik teknolojinin karmakarışık koridorlarına doğru koşarak.

"Alo?" diye sesleniyorum, buraya davetsiz geldiğimiz için başımızın belaya girebileceğinden endişeleniyorum, sonra forumdaki adamın Arcade Dave'in 'biraz komik bir adam olabileceği' uyarısını hatırlıyorum. *Bu ne anlama geliyor, komedyen mi yoksa psikopat mı?*

Kirli tulumlar giymiş, dağınık kumral bıyıklı bir adam eski bir PacMan makinesinin arkasından ayağa kalktı ve bize şüpheyle baktı.

"Arcade Dave? Ona toplayabildiğim en iyi lütfen-psikopat olma gülümsemesini sunarak soruyorum.

"Kim soruyor?" diyor.

'Ben Lucy ve bu da Felix. Bizi Crouch Pouch gönderdi.'

"Crouch Pouch değildi anne, Crock Pouch'tu," diyor Felix, gözleri endişeyle Arcade Dave'e kayarak.

Bu ismin bu yeraltı sığınağında masonik bir el sıkışma işlevi göreceğini hayal ediyorum, ama Arcade Dave sadece "Onu tanımıyorum" diyor ve makinesinde çalışmaya devam ediyor.

Felix, yılmadan ona doğru ilerliyor.

"Bir dilek makinesi arıyoruz, bir milyon yıllık falan.

"Bir milyon yıllık değil," diye açıklıyorum, "muhtemelen yetmişli ya da seksenli yıllardan, belki ellili yıllardan kalma. Kesinlikle yirminci yüzyıl.

"Neye benziyor? Dave yağlı bir bezle burnunu silerek soruyor.

Hatırlayabildiğim her şeyi anlattığımda dikkatle dinliyor, sonra onu takip etmemizi işaret ediyor. Felix heyecanına engel olamayarak arkasından zıplıyor. Arkasını dönüyor ve bana, "Buldu!" diyor.

Dave bizi çarşafı kaplı bir makineye götürüyor ve onu açmak için uzandığında kendimi tutuyorum. *Ya gerçekten buysa?* Ama örtüyü kaldırdığında, dev bir kristal küre tutan korkutucu görünümlü bir cinin bulunduğu kare şeklinde cam bir kutu ortaya çıkıyor. Felix bir cinden hiç bahsetmediğimi bilmesine rağmen beklentiyle bana bakıyor. Başımı sallıyorum. "Hayır, o değil.

"Söylediğin gibi başka bir şey görmedim," diyor Arcade Dave başını sallayarak. "Koleksiyoncusunuz, değil mi?

"Sayılır," diyorum ona, Felix'in zaman yolculuğu temalı bir açıklama yapmasını engellemek için gözlerimi kısarak.

Arcade Dave yağlı bezine hapsiriyor, sonra tulumundan çıkardığı yağlı bir kartviziti bana uzatıyor. 'Numaranı bırak. Etrafa soracağım. Bir şey duyarsam sana haber veririm.

Belki de Felix'in hayal kırıklığını hissedenden Arcade Dave, "Hey, evlat, yeni çalıştırdığım Robotron 2084'ü hızlıca denemek ister misin?" diye sorar.

Felix hevesle başını sallıyor.

Sonunda tekrar gün ışığına çıktığımızda, Felix'in hala hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim.

"Çıkmaz sokak olduğu için üzgünüm," diyorum ama başını sallıyor.

'Bu görevin sadece bir aşamasıydı. Görevlerin her zaman birden fazla aşaması vardır. Dave artık senin numaranı biliyor.

"Bilmiyorum, bana çıkmaz sokak gibi geldi.

Felix ağırlığını ayaklarının arasında kaydırıyor, sonra endişeyle bana bakıyor. 'Sence oyununun sıkıcı olduğunu düşündüğümü biliyor muydu? Kaba olmak istemedim. Eğlenceliymiş gibi davranmaya çalışıyordum.

'O zaman iyi iş çıkardın. Bana eğleniyor gibi göründün," diyorum kolumu omzuna atarak.

Güneşli bir gün ve henüz otobüse geri dönmek istemiyorum, bu yüzden biraz yürümeyi öneriyorum. Görevimizin başarısızlığına rağmen Felix şaşırtıcı derecede neşeli ve konuşkan. Felix'in her şeyin bir zıttı olmasını sevdiğini ve yutulduğunda sizi neyin öldürebileceğini bilmekle çok ilgilendiğini öğreniyorum. Vauxhall'a vardığımızda Felix'e eskiden yaşadığım yeri görmek isteyip istemediğini soruyorum, o da isteyeceğini söylüyor.

"Orası senin dairen miydi? Sokağın karşı tarafındaki bir banka oturduğumuzda Felix soruyor.

"Evet, üçüncü kat. Eski penceremi gösteriyorum. "Orada en iyi arkadaşım Zoya ve diğer iki arkadaşım Emily ve Julian'la birlikte yaşıyordum. O pencere kenarında otururken yapılan tüm sohbetleri, içilen ucuz şarapları, okunan kitapları ve paylaşılan hayalleri düşününce nostaljinin çekiciliğini hissediyorum. Zoya bir keresinde Emily, Julian ve beni karanlıkta, kafalarımızın silüetlerini çizebilmek için bir fenerin yanına oturtmuştu. "Her zaman dağınık ve ezilmişti. Hiç tuvalet kağıdımız olmadı ama çok eğlendik.

"Neden tuvalet kağıdınız yoktu? Felix soruyor.

"O zamanlar teslimat dronlarımız yoktu," diye açıklıyorum.

"Zoya ölen arkadaşın mıydı? Felix ayaklarını yere sürterek soruyor.

"Evet," diyorum, gözlerim hâlâ pencerenin pervazına yapışık. "Ve o senin bir numaralı en iyi arkadaşın mıydı?

"Öyleydi.

Felix ellerini inceliyor ve sonra şöyle diyor: 'Matt Christensen en iyi arkadaşım olup olamayacağını sordu. Ben de bunu düşünmem gerektiğini söyledim.

"Bence senin yaşında herkesle arkadaş olmak güzel, seçeneklerini açık tut.

"Yine de en iyi arkadaş istiyorum. Şimdi bir ayağını diğeriyle vuruyor. "Molly Greenway'den en iyi arkadaşım olmasını istedim. Kızların kızları, erkeklerin de erkekleri olması gerektiğini söyledi.

"Bu doğru değil. Kimi istersen onu en iyi arkadaşın yapabilirsin.

Felix sanki bunu düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Zoya'yı sen mi seçtin, yoksa o mu seni seçti?

Felix'in elini tutmak için uzandım. "Sanırım biz birbirimizi seçtik. Fransızca konuşurken yan yana otururduk, birbirimize kendi uydurma dilimizde notlar yazardık.

"Uydurma dil mi? Felix şaşkınlıkla sordu.

"Bize komik gelen kelimeler. Tuhaf çocuklardık. Bence en iyi arkadaş böyle bir şeydir, içindeki tuhaflığı gösterebileceğin biri.

"Kodlama Kulübü'nde Molly'nin yanında oturuyorum," diyor Felix. Bu işte benden çok daha iyi. Çok da komik. "Kızlar Kazanır, Erkekler Çöpe" adında bir platform oyunu yaptı. Kazanmak için tüm erkekleri çöp kutusuna atmanız gerekiyor. Bayan Harris buna not vermedi, cinsiyetçi olduğunu söyledi, bu yüzden Molly tüm erkekleri küçük Bayan Harris'lere dönüştürdü ve adını "Çocuklar Kazanır, Öğretmenler Çöpe" koydu. Felix güler ve elini kalçasına vurur.

"Molly'nin sesini sevdim.

Bankta oturmuş, caddenin karşısındaki eski daireme bakarken, ön kapı açılıyor ve Bay Finkley elinde bir torba geri dönüşümle beliriyor. Beni görünce selamlamak için elini kaldırıyor ve ben de yolun karşısına geçmek için Felix'in elini tutuyorum.

"Felix, bu Bay Finkley, benim üstümdeki dairede oturuyordu. Bay Finkley, bu benim oğlum.' *Benim oğlum. Bunu söylemeye alışabilecek miyim?*

"Seni buraya getiren nedir? Bay Finkley sordu. "Hâlâ birkaç yılı özlüyorsun, değil mi?

"Korkarım öyle. Biz de hafıza şeridinde küçük bir gezinti yapıyorduk. "Biraz jambon yemek ister misiniz? Bay Finkley sordu.

Kıbarca reddetmek üzereydim ki Felix, "Jambona bayılırım!" diye bağırdı ve ön kapıya doğru bir adım attı.

"Yemek konusunda çok titiz olduğumu sanıyordum," diyorum ona gözlerimi kısarak.

"Jambon konusunda titiz değilim," diyor, şimdi hazır ve ön kapının yanında bekliyor.

'Sanırım yukarı geliyoruz o zaman. Rahatsızlık vermeyeceğimizden eminseniz?

"Hayır, hayır," diyor Bay Finkley. "Yine de pullarımı çıkarmayacağım.

Bay Finkley'in dairesine giren Felix, sanki gizli bir yeraltı dünyasına adım atmış gibi yeşilliklerle dolu odaya bakıyor. 'Vay canına, harika bir ev. Sanki bir ormanda yaşıyor gibiyim.

Bay Finkley'nin ağzı memnuniyetle seğiriyor. "Beni bahçecilikle tanıştıran annenizdi.

Kaçırdığım yıllara dair pek olası görünmeyen şeylerden biri, tereyağı tahtalarının herkesin beklediği gibi kısa ömürlü bir Instagram modası olmaması, ikincisi de benim görünüşe göre bir bahçe gurusu **o l m a m**.

Felix göğsünü kabartarak, "Annem bitkilerde iyidir," diyor. "Kayıt defterimi görmek ister misin?"

"Felix, eminim Bay Finkley-

"Seyir defterinizi görmekten onur duyarım.

Bay Finkley kanepede oturmamız için yer açtıktan sonra bir tabak çeşitli jambon getirerek Felix'in defterini incelemeye koyuldu. Mükemmel bir izleyici, tüm doğru soruları soruyor ve hatta 'olaylar' sütununun titizliği ve Felix'in Arcade Dave'in çizdiği mükemmel taslak hakkında yorum yapıyor.

"Bu en iyi jambon," diyor Felix, yan yana oturup seyir defterini incelerken.

'Tütsülenmiş. Her zaman füme,' diyor Bay

Finkley. "Anne, bir dahaki sefere füme alabilir misin?"

Başımı sallıyorum, arabama uçan bir drone'a evime tütsülenmiş jambon getirmesi için talimat vermesini söylemeyi aklıma not ediyorum, sonra bu cümlelerin tamamen normal görüldüğüne hayret ediyorum.

"Tekne gezilerimden birinde senin gibi genç bir adamı kullanabilirdim," diyor Bay Finkley.

"Teknen mi vardı? Onu bu daireden başka bir yerde hayal etmekte zorlanarak soruyorum.

"Eskiden vardı. Araştırma seferleri düzenler, dalgıçları ve bilim insanlarını Orta Pasifik'e götürürdüm. Karım bir okyanus bilimciydi.

"Derin deniz kaşifleri miydiniz?" diye soruyor Felix, ağzı hayretle açık kalarak.

"Ben değildim. Ben teknede kaldım ama evet, Astrid öyleydi. Bay Finkley başını sallar ve biraz daha dik oturur, gözlerinin içi güler.

"Evli olduğunuzu bilmiyordum," diyorum.

"Çok uzun zaman önce," diyor Bay Finkley, ayağa kalkıp kitap ve kâğıtlarla dolu ahşap bir büroya doğru yürüyor. Küçük pirinç bir pusula ve eski haritalardan oluşan bir dosya çıkarıyor. Bir tanesini masanın üzerine koyarak Felix'e pusula ve cetvel kullanarak deniz millerinin nasıl hesaplanacağını gösteriyor. Felix büyülenmiş ve sorularla dolu. Sonunda onları yalnız bırakıp Bay Finkley'in balkonuna çıkıyorum ve mesajlara ve iş e-postalarına göz atıyorum.

Bamph CEO'sunun asistanından 'F toplantımı' yönetici süitinden taşımak isteyip istemediğimi soran bir mesaj var. Görünüşe göre rezervasyon portalında üç aylık hissedarlar toplantısını atlamışım. Oops, bunu sadece kendi ajandama koyduğumu sanıyordum. Umarım kimse benim kurnaz sahte toplantı kodumu kıramaz.

Michael'dan da bir mesaj var:

Umarım evde her şey yolundadır. Bence beyin sisini şimdilik aramızda tutarsak takımın morali için en iyisi olur. Büyük maçtan önce takımın senin yeteneklerine olan güvenini kaybetmesini istemeyiz. En iyisi Bamph intranetine daha fazla sahte toplantı koymamak.

M

Not: Jane katil balinaların da menopoza girdiğini söylüyor, yani mükemmel bir arkadaşınız var.

Sonunda Felix'i sürükleyerek götürdüm. Trenimize binmemiz gerekiyor. Felix'in kaçışını böylesine macera dolu bir günle ödüllendirmek iyi bir ebeveynlik olmayabilirdi, ama onu bu kadar hareketli görmek bana zamanın iyi harcanmış olabileceğini hissettiriyor.

"Bunu alabilirsin," diyor Bay Finkley, biz ayrılırken küçük pirinç pusulayı Felix'e uzatarak. 'Artık yönümü bulabileceğim pek fazla yer yok. Gerçek bir kaşifin elinde olması daha iyi.

"Vay canına, çok teşekkür ederim," diyor Felix, sanki kendisine taş mücevherleri hediye edilmiş gibi sıkıca kavrayarak.

Eve dönüş treninde Felix pusulayı kullanarak bana seyahat yönümüz hakkında sürekli bilgi veriyor: "Güneybatı. Batı. Güney güneybatı. Çabucak can sıkıcı bir hal alıyor, ben de komik, tiz bir sesle olay raporumuzu okuyarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Felix bunu çok komik buluyor ve rapora "Annem olay raporunu komik bir sesle okuyor" diye yazmam için ısrar ediyor, bu da onu gülmekten ağlatıyor. Onu izlerken, bu komik küçük çocuğa karşı filtresiz bir sefkat hissediyorum.

Tekerlekli küçük bir otomat vagon boyunca bize doğru ilerliyor ve Felix'e bir şey isteyip istemediğini soruyorum. Koltuğunda doğruluyor ve bana garip bir bakış atıyor.

"Ne istiyorsun? "Ne?" diye soruyorum.

"Annem makineden atıştırmalık almamıza asla izin vermez. Teklifimi geri çekmem için bana meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor.

"Ama annem artık izin veriyor," diyorum aptal bir surat ifadesi takınarak. Vagon boyunca uzaklaşmadan önce makineden iki çikolatalı bisküvi alıyorum.

Felix kısık bir sesle, "Teşekkür ederim -"
diyor, "Bir şey değil.

"Bakmama izin verdiğin için.

"Çok eğlendim," diyorum ve bir süre duraksadıktan sonra, "ama bir daha asla portal aramaya çıkmayacağına söz veriyor musun? Bunun düzeltilebilir olmasına olan ihtiyacını anlıyorum, b u n u ben de hissediyorum Felix, inan bana, ama düzeltilemezse ... insanların başına daha kötü şeyler de gelebilir. Ben hala buradayım, değil mi? Ben hala senin annenim.

Ciddiyetle başını sallıyor ve ben bunu söylerken ilk kez bunun doğru olabileceğini hissediyorum.

Tren Woking'e doğru ilerlerken, Felix bisküvisinin sonunu bitiriyor ve sonra şöyle diyor: 'Biliyorsun yeni bir çocuk programı düşünmeye çalışıyorsun. Neden oyunlarından birini sunmuyorsun?

"Benim oyunlarım mı?

'Geçen gece evin her yerinde oynadığımız gibi, harikaydı. Bir sürü şeye bile gerek yok. Mesela "yer lav" için gerçek lavlara ihtiyacın yok.

"Bu oyunun nasıl çalıştığını bana tekrar hatırlatır mısın?

"Birisi "Yer lav" diye bağırır ve yerden kalkman gerekir yoksa ölürsün.

"Ne, böyle mi?" diye soruyorum, tren koltuğuna zıplıyorum ve "Yer lav!" diye bağırıyorum.

Felix bana dehşetle ya da hayretle bakıyor, hangisi olduğundan emin değilim, sonra "Anne, trendeyiz" diyor.

"Tamam, pardon, *trenin* zemini lav! Koridorun karşısındaki boş koltuklardan birine zıplayarak ağlıyorum, trenin hareketi yüzünden neredeyse ayağımı kaybederken kıkırdıyorum. Felix elleriyle yüzünü kapatıyor, sonra parmaklarının arasındaki boşluktan bana bakıyor. Yüz ifadesi paha biçilemez, ama sonra arkamdan sert bir ses, 'Hanımefendi. Oradan aşağı inmeniz gerekecek.'

Bölüm 27

Arabayı garaj yoluna çekerken Felix'e, 'Babana ceza aldığımı söyleme,' diye hatırlatıyorum.

"Molly'ye okulda söyleyebilir miyim? Felix soruyor, annesinin antisosyal davranışlarından dolayı ceza aldığını görmenin verdiği adrenalinle gözleri hala parlıyor. "Bunun çok havalı olduğunu düşünecektir.

'Hayır, kimseye söyleyemezsin. Bir keşif gezisinde olanlar keşif gezisinde kalır.

Mutfak penceresinden Sam'in kollarında Amy ile dans ettiğini görebiliyorum. Dudakları hareket ediyor - ona şarkı söylüyor.

Birkaç dakika arabada oturuyoruz, ikimiz de inmek için bir hamle yapmıyoruz. Belki de Felix başının belada olduğunu hatırlıyor, ben ise bu öğleden sonranın büyüsunün sona ermesi için isteksizim, Felix ile bu yeni arkadaşlık duygusuna tutunmaya hevesliyim. Sonunda Sam bizi fark ediyor, el sallıyor ve artık gezimiz gerçekten sona eriyor.

Koridorda Sam eğilip Felix'i kocaman kollarıyla sarıyor ve omzuna doğru boğuk bir sesle, "Bunu bize bir daha sakın yapma. Beni çok endişelendirdin."

"Özür dilerim, baba.

"Bunu sonra konuşuruz. Yapman gerekeni yaptın mı? Sam sorar ve Felix başını sallar. Sonra Sam elini uzatır ve Felix ona iPad'ini verir.

"Okul için ona ihtiyacım olacak.

"O zaman okul zamanı geri alabilirsin," diyor Sam.

Felix'in sırt çantasından seyir defterini çıkarıp pantolonunun cebine sokuşunu izliyorum, bana bir şeyden paçayı sıyırdığını düşünen birinin bakışını atıyor.

Sam ona, "Masada yemek var," diyor ve Felix mutfağa doğru ilerliyor.

Arkasından başımı sallıyorum. "Harika bir çocuk, değil mi?

"Öyle," diyor Sam. "İkisi de öyle.

Sonra Amy'yi fark ediyorum, gözleri havuz gibi kocaman, bacağıma doğru sürünüyor. Ağlamıyor, ısırıyor ya da kokmuyor ve üstünde biraz püre olmasına rağmen onu kucağıma alıp boynuma sokulmasına izin veriyorum. Bu küçük yaratık tarafından seilmekten sıcak bir haz duyuyorum. İşimde başarısız olduğumu, Selfridges'teki iade masasında kendimi utandırdığımı ya da tren koltuğuna atladığım için ceza aldığımı umursamıyorum. Beni sadece annesi olduğum ya da en azından ona çok benzeyen ve kokan biri olduğum için seviyor.

Felix uzaklaştığında Sam bana, "Anladığım kadarıyla başka bir dünyaya açılan bu portalı bulamadın, öyle mi?" diye soruyor. Yüzü şüpheli bir eğlencenin resmiydi.

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Amy'yi yere bırakıp mutfığa doğru sürünerek gidişini izliyorum.

"Güzel. Sanırım başka bir boyutta kayboldun seni özledim. Koridorda karşılıklı duruyoruz ve ben onun gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. Bana çok dikkatli bakıyor ama şu anda Sam'in yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Dün gece bana karşı çok şefkatliydi, tüm doğru şeyleri söylüyordu ama bu gerçekleri değiştirmiyor.

"Burada olanlarla ilgili iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi istiyorsun?" diye soruyor Sam, gülümseyen gözlerle beni izleyerek.

"İkisini de," diyorum, ellerimi arkamda kavuşturup normal olmaya çalışarak. "Kötü haber şu ki, Amy en sevdiğin ayakkabını çiğnedi. "Peki ya iyi haber?

"Muhtemelen en sevdiğin çiftin hangisi olduğunu hatırlamıyorsundur. Artık en sevdiklerin olmaya b i l i r l e r .

"Ha ha," diyorum, elimi omzuna doğru itiyorum. Yakalıyor ve beni kucaklıyor. Bu çok normal geliyor. Dün gece yaptığı gibi beni tekrar öpmesini istiyorum. Randevu gecesindeki Sam olmasını istiyorum, yarı yolda değil, en baştan başlamamızı istiyorum. Gerçek bir ikinci randevu istiyorum.

Ön kapının camından içeri süzülen güneş ışığı ikimizi de bir anlığına kör ediyor.

"Hadi dışarı çıkalım," diyorum aniden.

"Dışarı mı? Sam soruyor. "Daha yeni geldin.

'Çok güzel bir akşam. Arabayla geçerken parkta çan çiçekleri gördüm. Hiç uzun sürmüyorlar, şimdi görmezsek kaçırabiliriz. Hadi gidelim - aile gezisi.

Sam kararsız görünüyor. "Bu güzel bir fikir ama mutfak dağınık, Amy yorgun, daha önce onun yatak takımlarını kurutucudan çıkarmam gerek-

Sam. Yirmi dakika. Haydi. Başparmağımı iki yana sallayarak küçük bir dans yapıyorum.

Gözleri içten bir gülümsemeyle kırışıyor. Bu bir zafer gibi geliyor. "Çocuklar, yiyin, anneniz aile gezisine çıkacağımızı söylüyor.

Parkta, ben Amy'yi arabasında iterken Felix bana tekerlekli sandalye denemesini gösteriyor (aslında tekerlekli sandalye değil, ama Sam ve ben onu Cirque du Soleil'e layık bir şey yapmış gibi alkışlıyoruz). Parkın bir köşesinde çimler yabani olarak büyümeye bırakılmış, arılar için bir cennet. Bir ağaç kümesinin altında mavi çiçeklerden bir halı yayılıyor. Akşam güneşi dalların arasından parlıyor, hafif esintiyle eğilip sallanan çançiçeklerinin gövdelerine benek benek ışık düşüyor. Tatlı çiçek kokusu beni çocukluğumun pikniklerine, annemin mutfak masası için kır çiçekleri toplamaya, babamın en sevdiği ormanda yürümek için kilometrelerce yol kat etmeye götürüyor, çünkü çançiçekleri sadece birkaç kısa hafta çiçek açıyor.

Sam Amy'yi dışarı çıkarıyor ve omuzlarına alıyor, onu kendi etrafında döndürürken zevkle ciyaklamasını sağlıyor. Felix "Ben!" diye bağıyor. Ben!" diye bağırınca Sam Amy'yi arabasına geri koyuyor, sonra da "Daha hızlı, daha hızlı!" diye bağırarak Felix'i döndürmeye başlıyor.

Sam sonunda onu yere bıraktığında, iki büküm ve nefessiz kalan Felix, "Tekrar, tekrar" diye bağıyor.

"Görünüşe göre baban bunu yapmak için çok yaşlanmış," diyorum sinsi bir gülümsemeyle. "Bak, zavallı şey çok yorgun.

Sam kaşlarını bana doğru kaldırarak, "Bu senin denemek istediğini söyleme şeklin mi?" diye soruyor.

"Hayır. Sırıyorum, ama sonra bana doğru hızla gelmeye başlıyor ve Sam beni parkta kovalarken gülerek koşmaya başlıyorum. Benim için çok hızlıydı ve ikimiz de yere yuvarlanmadan önce bana bir ayı sarılmasıyla sarıldı.

"Kim çok yaşlı?" diye soruyor, üstüme uzanıp ellerimi başımın üstünde birleştirerek.

"Sen değil, sen değil," diyorum gülerek, altında kıvranarak. Benimle güreşmeyi bırakıyor, gözlerimin içine bakıyor ve birden vücudunun benimkine bastırıldığı her noktanın, gözlerindeki niyet parıltısının, kollarımı tek eliyle zahmetsizce sıkıştırdığının farkına varıyorum. "Hmm. *Az önce inledim mi? Tanrım, halk içindeyiz, çocuklar orada.* Isırıyor

dudağını eğlendirdi, sonra kollarımı bıraktı. Sanırım iniltiyi fark etmiş olabilir.

"Bu harika bir fikirdi, Luce," dedi, sesi sıcaklıkla doluydu. "Bunu önerdiğine sevindim. Konuşması bitmeden Felix bize yetişiyor ve Sam'in üzerine atılarak "Aile yığını!" diye bağırıyor. Az önce zihnimde beliren Sam ve benim çan çiçekleri arasında çırılçıplak yuvarlanmamızın PG dışı görüntülerini hızla yok etmeye çalışırken yüzümün kızardığını hissediyorum.

Arabaya doğru yürürken, Felix ikimizi de işaret ederek, 'Bak, bugün Cep Günü' diyor.

"Cep Günü kutlu olsun, Felix! Sam sırtarak söylüyor. "Bocket Bay," diyor Amy.

"Cep Günü nedir? Ben soruyorum.

"Hepimiz cepli kıyafetler giydiğimizde Cep Günü oluyor," diye açıklıyor Sam. "Felix uydurdu.

"Sadece tüm aile olduğunda Cep Günü oluyor! Felix heyecanlanmış görünüyor, bana küçük eşofman altının ceplerini gösteriyor ve Amy'nin ceketinin ceplerini işaret ediyor.

"Peki, Cep Günü'nde ne oluyor? diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Felix sanki bu çok saçma bir soruymuş gibi bana bakıyor. "Sadece Cep Günü.

Sam elimi t u t u p ileri geri sallayarak, "Cep Günü kutlu olsun," diye tekrarlıyor. Neşeleri bulaşıcı ve bir an için ben de onlardan biri oluyorum. Ama bu duygunun tadını çıkarmaya vakit yok, çünkü Felix bir taşa takılıp ileri doğru uçuyor ve çenesi çakıllı yola düşerken çığlık atıyor. Daha dikkatli izlemeliydim; daha önce de buraya, tam olarak bu patıkaya düşmüştü. Alnındaki ince yara izi keskin bir kayanın üzerine düştüğü yerden kaynaklanıyor.

"İyi misin? Elim kanayan çenesine koymak için koşarak soruyorum. *O diğer düşüşü hayal mi ettim, yoksa hatırlıyor muyum?* Felix'in alnını inceliyorum - saç çizgisinin hemen yanında dar bir yara izi var.

"Cep Günü'nde insanların yaralanmaması gerekir! Felix kederli bir şekilde feryat ediyor.

O gece, nihayet yatağa, bizim yatağımıza, birlikte girdiğimizde, Sam beni kendine çekiyor. İşte yine o bağ, randevu gecesinde hissettiğim kıvılcım, ama şimdi tamamen ayığım. Muhtemelen hiç olmadığım kadar yorgunum ama vücudum hâlâ Sam'in dokunuşunu beklemekten karıncalanıyor. Ona söylemek istiyorum

Parkta gördüğüm o anla ilgili bir şeyler hissediyorum ama aynı zamanda hissetmiyorum çünkü bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Sam elinin tersiyle yanağımı okşuyor. "Merhaba güzel karıcığım," diyor kısık bir fısıltıyla.

"Merhaba," diye fısıldıyorum. Beni öpmek için eğiliyor, yavaşça, nazikçe, alt dudağımı ağzına çekiyor, bir elini saçlarımda gezdiriyor. Diğer sırtımın altından, tişörtümün altından yukarı doğru okşuyor ve tek bir zarif hareketle göğsümü sıkıca kavıyor. İstemsiz bir inilti çıkardım ve sonra:

"Çenem ağrıyor. Seninle yatakta uyuyabilir miyim?" diye soruyor gözleri kamaşmış Felix kapı aralığından.

Sam oğluna yer açmak için kenara çekilerek, "Tabii dostum," diyor. Felix yuvasına dönen yavru bir kuş gibi aramıza giriyor. Etrafında kıvrılmış bir şekilde uykuya dalıyorum, ellerim Sam'in başının üstünde birbirine dolanıyor.

'Seni seviyorum anne, seni seviyorum baba,' diye mırıldanıyor. "Ben de seni seviyorum, Felix," diyorum.

Sam elimi iki kez sıkıyor, karanlıkta aşıkların mors alfabesi gibi.

Bölüm 28

Ertesi sabah, keskin dirsekli bir çocuğun yanında uyuduğum kötü geceye lanet olsun, erkenden kalktım ve Londra'ya giden yedi-on beş trenine bindim. Herkesten önce orada olmak istiyorum, hazırlıklı olmak istiyorum. Trenim Waterloo'ya vardığında Sam'den bir mesaj geliyor, kapağının köşesinde Amy şeklinde diş izleri olan bir kitabın fotoğrafı: Sanırım kitabınızda bazı olay örgüsü boşlukları olabilir. ❖

Bu mesaj beni gülümsetiyor ve içimde yeni bir heyecanla işe doğru yürüyorum. Benim adımım. Bir cevap yazdım: Amy'nin kitap eleştirisi - 'ısırtıcı derecede esprili ve delikli'.

İş yerinde tüm ekip toplandıktan sonra herkesi alt kattaki toplantı odasına çağırıyorum. Callum kapıda bekliyor, gidip çay yapmayı teklif ediyor ama ben onu içeri çağırıyorum.

'Callum, buraya gel, çaysız da yaşayabiliriz. Zaman baskısı altında olduğumuzu biliyorum' diyorum. 'On bir gün sonra sunum var ve henüz bir fikre karar veremedik. Ofiste daha fazla bulunamadığım için özür dilerim, ilgilenmem gereken bazı kişisel sorunlarım vardı, ama şimdi buradayım. Durup odayı inceliyorum. Trey bitkin görünüyor, ancak üzerinde neşeli payetli bir atlet ve ona uygun bir bere var. Michael yeleğinin en üst düğmesini ilikleyip açıyor. Dominique ve Leon geniş gözlerle bana bakarken, Callum burada olduğu için heyecanlı görünüyor.

"Bu fikri uygulanabilir bir şova dönüştürmemde bana yardımcı olacağınıza güveniyorum ama size oğlumla oynadığım bir oyundan bahsetmek istiyorum. Zemin lav gibi ama sizi yakalayacak olan sadece zemin değil, evdeki her şey. Havalandırma dolabı bir ejderhanın ini, merdivenlerden bir şelale iniyor, mutfak katil yarasaların mağarası.

"Ev seni yakalayacak" diyor Dominique.

"Evet, aynen öyle. Henüz bir format üzerinde çalışmadım ama bildiğimiz yerleri bir maceranın mekanı haline getirme, canavarları yenmek için ev eşyalarını kullanma konseptini seviyorum. Bununla bir başlangıç noktası olarak çalışabilir misin?

Herkes konuşmaya başladığında odadaki enerji yavaşça değişir, herkes katkıda bulunmaya heveslidir.

'Sahne! Ofis suyla doluyor,' diyor Leon, sandalyesinin üzerine atlayarak. 'Bir tekneye ihtiyacımız var ama elimizdeki tek şey ...' Dominique'e bakıyor ve o da ona hayali bir nesne uzatıyor.

"Bu dev zimba. Dominique ile birlikte kâğıt parçalarından bir kayığı zımbalayıp içine tırmanma ve sonra yavaşça batma taklidi yaparken herkes güler. Selam verip yerlerine dönüyorlar ama Michael "Hayır, devam edin" diyor.

Leon ve Dominique oyunlarına devam ediyor, ofisin başına gelen felaketleri hayal ediyor ve ofis ekipmanlarını kullanarak bunların üstesinden geliyorlar.

"Bunu nasıl bu kadar zahmetsizce yapıyorlar? diye soruyorum.

Michael eğilerek, "Birlikte bir doğaçlama grubundalar," diyor. "Yetenekli bir grup.

Trey parlak bir şey düşünmüş gibi elini masaya vuruyor.

'Çocukların evlerinde 4D VR haritalama yapabiliriz. Canavarları hologram olarak görürsünüz, sanki yatağın ya da gardırobun altından çıkıyorlarmış gibi. Trey çizim defterini açtı.

"Çocukların hayal ettikleri canavarları gerçek yapabilir miyiz - eğer onlar bizim için çizebilirlerse? Callum endişeyle soruyor.

"Bu fikre bayıldım," diyorum ve yanakları pembeleşiyor.

'Yeni bir program var - CGH5.8. Böyle bir şey için mükemmel olabilir,' diyor Trey.

"Bize gösterebilir misin? Ben soruyorum ve Trey'in parmakları inanılmaz bir hızla ekranın etrafında dolaşıyor.

"Bu biraz zor olacak ama tamam, bana bir canavar tarif et," diyor.

Leon sırtarak, "Kafası demir, kolları elektrikli yılan balığı olan iğrenç mavi bir leke," diyor.

Trey başını sallayarak, "İşimi kolaylaştırma, olur mu dostum?" diyor ama dijital kalemini çıkarıyor ve Leon'un tarif ettiği şeyi çiziyor. Sonra tabletinden, görüntünün üç boyutlu bir hologramı odanın içine doğru parlıyor. Çok etkileyici.

"Vay canına, bu çok gen" diyor Dominique.

Trey karalamaya devam ediyor ve hologram canavar kollarını aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Hazırlanmak için zamanım olduğunda daha da iyi olacak," diyor bize. 'Daha ayrıntılı çizimler yapabilirim. Daha fazla kamerayla bunu 4D olarak sunabiliriz.

Hepimiz Trey'i alkışlıyoruz ve o da kızarıyor, sonra beresini düzeltiyor. Fikri keşfettikçe, odadaki herkesin katkıda bulunacak bir şeyleri oluyor ve masanın etrafında hissedilir bir vızıltı oluşmaya başlıyor.

"İşte bu," diyorum Michael'a bakarak.

'İşte bu,' diye onaylıyor.

O öğleden sonra Trey ofisimi kullanıp kullanamayacağını sordu - bu yeni teknolojiyi deneyebileceği kadar büyük olan tek oda orasıydı - ben de eve erken gidip oradan çalışmaya karar verdim. Artık bir konseptimiz olduğuna göre, her şeyi yazmak, formatı geliştirmeye çalışmak istiyorum.

Ama evdeki ofisime yerleştiğimde, masamın üzerindeki Sam'in resmine bakıyorum ve zihnim onu, vücudunu, dün gece yarıda kesilmeden önce sırtımda gezinen ellerini düşünmekle doluyor. Sadece yirmi metre ötedeki stüdyosunda olduğunu bilmek dikkatimi dağıtıyor. Bir sunum belgesi yazmaya çalışırken aklım Sam'in dudaklarına, Sam'in eline, Sam'in Belki de gidip ona bir merhaba demeliyim, o zaman odaklanabilirim, *o zaman* düzgün çalışmaya başlayabilirim. Evet, kesinlikle yapılacak en olgun şey bu.

"Hey, sana çay getirdim," diyorum, stüdyosunun kapısını çalarken.

Sam beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor ama kulaklığını çıkarıp gülümsüyor ve bir elini gür saçlarında gezdiriyor. Gömleğinin kollarını kıvrımış, zayıf, sıkı kollarını ve koyu renk saçlarını ortaya çıkarmış. Erkeklerin ön kolları neden bu kadar güzel? Onunla bilek güreşi yapmak ve kaybetmek istiyorum. Keskin çene çizgisi ve hazır gülümsemesiyle gülünç derecede çekici. Yorgun olsa da gözleri her zaman muzipliğin kıyısında bir yerlerde oynuyor gibi görünüyor. "Özür dilerim, bölüyorum.

"Bölmüyorsun," diyor kupayı elimden alarak.

"Fikri ortaya attım ve herkes bayıldı. Yapacak çok şey var ama üzerinde çalışacak bir şey olması iyi hissettiriyor.

"Bu harika bir haber, aferin. Bana sırtıyor ve ben de kendimi oradan ayrılmaya zorlayamayarak kapıda oyalanıyorum.

"Biraz kalıp sizi çalışırken izleyebilir miyim, ne iş yaptığınızı görebilir miyim?" diye soruyorum. "Elbette, buyurun," diyor ve çalışma odasının köşesindeki deri koltuğu işaret ediyor.

Odaya. Sonra kolunu yukarı itiyor ve omzunun üzerinden bana utangaç bir bakış fırlatıyor. "Şimdi utanıyorum.

"Burada değilmişim gibi davran.

Bir ekran açtı ve bir filmde bir sahne oynamaya başladı. Bir adam ve bir kadın el ele tutuşmuş, dans eden yeşil auroralarla dolu bir gece gökyüzünün altında birbirlerine aşklarını itiraf ediyorlar.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"*Oslo'da Buluşalım*, senaryosunu yazdığım bir romantik komedi. Bu, başrol oyuncularının birbirlerine olan hislerini itiraf ettikleri en can alıcı sahne. Tonu doğru ayarlayamıyorum.

"Filmlerdeki müziği nadiren fark ederim," diye itiraf ediyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Eğer fark ediyorsanız, bu genellikle bestecinin işini yapmadığı anlamına gelir. Müzik size hissettirmeli, ekrandaki performansların duygusuna katkıda bulunmalı, dikkatinizi dağıtmamalı. Önündeki devasa kontrol panelinde bir düğmeye basıyor ve filmdeki sahne yeniden başlıyor. Piyanoda birkaç akor çalarak, "Bazen abartısız oluyor," diyor, "sonra gelişiyor. Çalmaya devam ediyor, müziği daha cesur bir şeye dönüştürüyor, biraz yaylı eklemek için bir düğmeye basıyor. "Ama çok büyürseniz dikkat dağıtıcı olur. Çaldığı müzik şimdi ağır, tıngırdayan akorlarla geniş ve dramatik. Gülüyorum, çünkü sahnenin havasını tamamen değiştirdi, sonra böyle doğaçlama yapabilme yeteneğine hayranlıkla başımı sallıyorum.

"Vay canına, harikası," diyorum ve o da avucunu boynuna götürerek sandalyesinde kayıyor.

"Bu sadece pratik," diyor ve piyanoya geri dönüyor. Hoparlörden cızırtılar geliyor ve Sam eğilerek bir kadranı değiştiriyor. "Üzgünüm, bu hoparlör daha iyi günler gördü.

"Yeni bir tane alamaz mısın?"

"Ben de planlıyordum ama sonra biri tüm paramızı garip mor takımlara harcadı. Bunu şakacı bir şekilde söylüyor ama ben yüzümü buruşturuyorum.

"Bunu bir korku filmi haline getirebilir misin?" diye soruyorum ekrana doğru başımı sallayarak. Sam piyanoya dönmeden önce bana bir kaşını kaldırıyor. Klibi yeniden başlatıyor, sonra önsezi dolu karanlık bir eşlik çalıyor ve ben neşeyle alkışlıyorum.

"Bu çok uğursuz. Bunu nasıl yapıyorsun? Kadının uzaydan gelen şeytani bir yaratık olduğu ama adamın ona aşık olduğu ve umursamadığı bir versiyonunu yapabilir misin?"

"Neyim ben, gösteri yapan bir maymun mu?" diyor kaşlarını çatar gibi yaparak, ama gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri onu ele veriyor. "Buraya beni çalışırken izlemeye geldiğini sanıyordum.

"Bana neler yapabileceğini göstereceğini sanıyordum. Müzikal becerilerinle bana kur yapıyorsun.

"Şimdi sana kur yapmam gerekiyor, değil mi?

"Olabilir. Kur yaptığımı hatırlamıyorum, yani ..."

Piyanonun altından ikinci bir tabure çıkarıyor ve beni yanına çağırıyor. Oturuyorum ve sandalyesini arkama taşıyor, elleri piyanonun üzerinde benimkileri kapatıyor. Yavaşça parmaklarımı notalara yönlendiriyor ve bana temel akorları öğretiyor. Sanki bir kas hafızası varmış gibi geliyor çünkü çalmayı hiç öğrenmemiş olmama rağmen parmaklarım kolayca kavıyor.

"Çalabiliyor muyum? Diye soruyorum ama sesim dalgalanıyor, vücudunun benimkiyle temas ettiği her noktada dikkatim dağılıyor.

"Evet, sana ben öğrettim," diyor nazıkçe, çenesini omzuma dayayarak. Başım ona doğru eğiliyor, ama sonra klavyenin kendi tarafına geri dönüyor. "Adam konuşurken şu notaları çal," diye talimat veriyor, sonra klibi yeniden başlatıyor ve kumanda tablasındaki 'kayıt' tuşuna basıyor. Ben adam konuşurken hafif, uçarı akorlarımı çalıyorum, Sam ise kadın konuşurken daha tekinsiz bir melodi çıkarıyor. Sahne bittiğinde birbirimize sırtıtarak ortak başarımızı kutluyoruz. Sonra Sam sahneyi yeni müzik notalarımızla tekrar oynuyor.

"Adam kadına aşık ve kadın da bir psikopat," diye gülüyorum.

"En iyi aşk hikâyelerinde olduğu gibi," diyor Sam alaycı bir gülümsemeyle ve ben de kaburgalarına dirsek atıyorum.

"Bence bu versiyonu seçmelisin," diyorum ayağa kalkarak. "Ve şimdi gerçekten gideceğim, huzur içinde çalışmana izin vereceğim. Onun dikkatini dağıtmayı bırakıp kendim çalışmaya dönmem gerekiyor ama ben arkamı dönerken elimi tutup beni tekrar yüzüne doğru çekiyor.

"Teşekkür ederim,"

diyor. "Ne için?

"Buraya geldiğin için, ilgilendiğin için. Çok samimi görünüyor, sanki aramızdaki bu küçük alışveriş önemli bir şeymiş gibi. "Bana hâlâ sen olduğunu hatırlattığın için.

"Ben benim," diyorum, sonra daha hafifçe, "ayrıca, bu ilginç. Sen ilginç birisin.

"Bir yılı aşkın süredir buraya gelmedin," diyor. "Çıkmadım mı?

"İlgi eksikliğinden ziyade zaman eksikliği," diyor hemen.

"Bütün gün seni dinleyebilirim. Kapıyı açmaya başlıyorum, ama şimdi arkamda duruyor, elini uzatıp benimkini kapı kolunun üzerine koyuyor, kapıyı iterek kapatıyor, geniş, sıcak vücudu benimkine dayanıyor. Boynumu öpmek için eğildiğinde bedenim özlemle çarpıyor.

"Çalışman gerektiğini sanıyordum," diyorum, sesim nefes nefese. "Ben de senin çalıştığını sanıyordum.

Sonra beni çevirip gözlerimin içine bakıyor ve bana baktığını hissediyorum. *Bana*. Gelecekte kim olduğuma ya da daha önce kim olabileceğime değil, şu anda, bu odada kim olduğuma.

Tam orada, kapının önünde sevişiyoruz ve o anda biliyorum ki, uzay-zaman sürekliliğinin hangi düzleminde yaşıyor olursam olayım, şu anda olmak istediğim başka bir yer yok.

O akşam Sam tai chi dersi vermek için dışarı çıkıyor. Çocuklar yattı ve Faye benimle bir şeyler içmek için yanıma geldi.

'Huzurevinde kalanlara tai chi öğrettiğini biliyor musun? Ne kadar şirin bir şey, değil mi?' diyorum Faye'e. "Eminim bütün küçük yaşlı hanımlar onu seviyordur.

"Evet, küçük yaşlı hanımlar," diyor Faye sırtarak.

'Onun beste yaptığını duydunuz mu? Aklına estiği gibi düzenlemeler yapabiliyor,' diyorum, ikimize de birer kadeh şarap doldururken. "İnanılmaz, çok yetenekli.

"Evet, çok yetenekli," diyor Faye, yine sırtarak.

"Çocuklara karşı çok tatlı-

"Burada neler olduğunu biliyorsun, değil mi? Faye şimdi gülerek söylüyor.

"Ne?

"Ona aşık oluyorsun. "Ne?

"Ona ilk kez aşık olduğunda da aynen böyleydin. Aylarca duyduğum tek şey "Çok yetenekli, çok nazık, çok komik" oldu. Yüzünde Sam'den kaynaklanan kalıcı bir sırıtış vardı, mide bulandırıcıydı. Ama aynı zamanda sevimli ve şirindi.

"Bu o değil," diyorum, yanaklarımın yandığını hissederek kanepeye geri kayıyorum.

"Bu! Onu sevdiğini hatırlamıyorsun, bu yüzden ona yeniden aşık oluyorsun. Faye iç geçiriyor. 'Bu harika, kıskandım. Alex'e yeniden aşık olmayı çok isterdim, en güzel yanı da bu.

"Belki de haklısın," diyorum. "Ama bu kafa karıştırıcı. Bana sık sık beni sevdiğini söylüyor, ama beni seviyor mu, yoksa eski beni, gelecekteki *beni*, hatırlayan *beni* mi seviyor?"

"Ben olsam fazla düşünmezdim," diyor Faye. "O seni her zaman sevdi. Seninle tanışmadan önce seni sevdi, sözünü hatırla."

"Şarkı mı? diye soruyorum ve Faye başını sallıyor. "Başımdan beri emin miydim, onunla tanıştığımda?"

"Lucy, çok emindin. O gece onunla karaoke barda tanıştık - eve dönerken takside "Bu adamla evleneceğim" dediğini hatırlıyorum. "

"Şaka yaptığımdan ya da sarhoş olduğumdan eminim."

"İkisi de. Faye omuz silktili. "Ama daha önce hiç böyle bir şey söylememiştin. Tadını çıkar, iyi bir şeyler yaşamayı hak ediyorsun."

"Öyle mi? Bazen tüm bunlar bana verildiği için kendimi suçlu hissediyorum. Oturduğumuz güzel alanı göstermek için bir kolumu sallıyorum."

"Lucy, sana hiçbir şey verilmedi. Güven bana, oradaydım, ne kadar sıkı çalıştığını gördüm. Başını sallayarak iç geçiriyor. "Hafta sonu işlerine gittin, hiçbirimizi göremediğin dönemler oldu. Sam'e gelince, inan bana, prensinle tanışmadan önce bazı kurbağalarla zaman geçirdin. Duraksıyor. "New York'ta yaşarken, kalbini tamamen kıran Toby adında bir adama aşıkydın. Ondan sonra bir daha kimseye güvenebileceğini sanmıyordum."

"New York'ta mı yaşadım?" *Hep New York'ta yaşamak istemişimdir.*

"Evet. Demek istediğim, buraya gelmek için bir yolculuk yaptın ve hepsi birbiriyle bağlantılı çünkü Toby kalbini kırmasaydı, eve asla geri dönemeyebildin ve senin kişiliğin olan Sam'le tanışamazdın. Faye'e elimi uzatıyorum, sarsılmaz nezaketi için minnettarım. 'Güçlü bir evliliğiniz var. Ama bu da emek gerektiriyor. İkinizin de yaşadıkları kolay değil."

"Keşke Chloe'yi hatırlasaydım," diye ağzımdan kaçırdım. "Unuttuğum onca şey arasında en önemlisi o gibi geliyor. Onu hatırlamam Sam için çok önemli."

"Bence hatırlayacaksın, Luce," diyor Faye nazikçe. "Onunla ilgili can sıkıcı bulduğun her şeyi hatırlamadan önce Sam'e aşık olmanın tadını çıkar. Faye gülüyor ve ben de ona bir kanepe minderini fırlatıyorum. Onun hakkında can sıkıcı bulabileceğim tek bir şey bile düşünemediğimi itiraf etmiyorum."

"Bana bir kaşık uzatabilir misin?" diye soruyorum Sam'e, küçük ailemiz Cumartesi kahvaltısı için masaya otururken. Sam çekmecedan bir tane alıyor ve bana uzatıyor."

Parmakları benimkilerde geziniyor. Bana şeytani bir bakış fırlatıyor. "Teşekkür ederim," diyorum, kısılmış kirpiklerinin altından ona bakarak.

"Neden birbirinize garip davranıyorsunuz? Felix soruyor.

"Garip davranmıyoruz! Boynuma doğru yükselen bir sıcaklık hissederek söylüyorum.

"Tuhaf davranıyorsunuz," diye ısrar ediyor Felix. "Birbirinize uzun uzun bakıp duruyorsunuz, sanki bir bakış yarışmasını kazanmaya çalışıyormuşsunuz gibi.

Sam boğazını temizliyor. "Annen çok güzel bir kadın; ona bakmak hoşuma gidiyor. Beni öpmek için eğiliyor ve Felix yüzünü buruşturuyor.

"Uzaylılar seni hipnotize mi etti? Felix soruyor.

Felix'e sert bir bakış atarak, "Uzaylı teorisini kafasına vurmak konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diyorum.

"Annene uzaylı deme, Felix," diyor Sam, tam da Amy mısır gevreği kasesini sandalyesinden düşürüp süt ve mısır gevrekleri yere sıçrarken. Sam bir bez almak için ayağa fırlıyor.

"Buraya at," diyorum, zaten çömelmişim. Sam nemli bir bezi odanın öbür ucuna fırlatıyor ve ben bakmadan bir elimle yakalıyorum.

Kafamı kaldırdığımda Felix ve Sam'in bakıştıklarını görüyorum. "Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor Sam.

"Cumartesi günü doğum günüm için ne yapıyoruz? Felix durup dururken soruyor ve bu sabahki sinirliliğinin gerçek kaynağının bu olup olmadığını merak ediyorum. Ya bu, ya da iPad'e erişimi olmayan birkaç gün. Sam'e bakarak, her şey olup biterken Felix'in doğum günü kadar önemli bir şeyi gözden kaçırdığımız için paniğe kapılıyorum.

"Ne yapmak istersin, dostum? Sam soruyor. "Bu yıl sadece aile partisi yaparız diye düşünmüştüm ama sen birkaç arkadaşını davet edebilirsin. Ya da istersen bir grup arkadaşını VR oyun salonuna götürebilirim.

"Burada arkadaşlarım olabilir mi? Felix sorar. "Ve Bay Finkley'i davet edebilir miyim, anne?

"Bay Finkley kim? Sam soruyor.

"Annemin eski günlerden bir arkadaşı.

"Çok tatlısın Felix, ama Bay Finkley'i o kadar da iyi tanımıyorum. Biraz tuhaf biri ve ta Londra'da yaşıyor.

'Onun tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Onu severdim,' diyor Felix.

"Eski günlerdeki arkadaşın," diyor Sam, bana eğlenen bir bakış atarak.

"Karısı öldüğünden beri, yirmi yıldır hiçbir partiye davet edilmediğini söyledi. İnsanların sevdiği kişinin karısı olduğunu söyledi ve hiç arkadaşı yokmuş.

Artık arkadaşız,' diyor Felix.

Sam ve ben birbirimize bakıyoruz.

Ama numarası bende yok Felix. Onu nasıl davet edeceğimi bilmiyorum.

.'

Felix masanın karşısında öne doğru eğilerek bana yalvarıyor. 'Birinin arkadaşın olduğunu, onun sevdiği şeyleri sevdiğinde, onunla tuhaf olabildiğinde anlarsın demiştin. Onunla böyle hissettim. Duraksıyor. 'Londra'ya gittiğinde ona bir davetiye götürebilirsin. Gerçi treni sevmiyor, o yüzden onu arabayla almamız gerekecek.

"Eğer davet etmek istediğin kişinin o olduğundan eminsen, ona sorabilirim," diyorum. "Davet etmek istediğim kişi bu," diyor Felix kararlılıkla. 'Ve Matt Christensen

ve Molly Greenway.' Sam ve ben birbirimize bir kez daha bakıyoruz.

Sam, "Davetiyeleri bugün yazarsan Pazartesi günü teslim ederiz," diye önerdi. "Şimdi başlayabilirsin.

"Birbirinizle tuhaflaşmaya devam edebilmeniz için beni yukarı çıkarmaya mı çalışıyorsunuz? Felix gözlerini kısarak soruyor ve sonra aramızda bir ileri bir geri bakıyor.

Sam ve ben göz göze geliyoruz ve hemen birbirimize karşı yine tuhaf davranmaya başlıyoruz. Mutfak masasının üzerinden elime uzanıyor. Bunun ne kadar harika olduğuna inanamıyorum - bu kadar hoşlandığın biriyle birlikte yaşamak. Aşık olduğun *kişinin her zaman* yanında olması. Üniversitedeyken Paddy diye bir çocuğa sıırıslıklam aşıktım ama onu sadece pazartesi sabahı dersimde görüyordum. Bütün hafta onu dört gözle beklerdim. Sam'le yaşamak her gün pazartesi sabahı yaşamak gibi.

Felix odadan çıktıktan sonra Sam'e, "Belki Felix'in doğum günü için bir şarkı yazabilirsin," diye öneriyorum. Kaşları çatılıyor ve elimi bırakıyor.

"Artık öyle şarkılar yazmıyorum, Luce. "Ama neden? Bu işte çok iyisin.

Kocamı internette takip ederken, yazıp sattığı son şarkıyı buldum. Şarkının adı 'The Pulse of Love' idi ve Neev adlı bir grup tarafından *Slice* adlı albümleri için kaydedilmişti. Bulduğum eleştirilerin çoğu 'The Pulse of Love'ın albümdeki en kötü şey olduğunu ve Neev'in tarzına hiç uymadığını söylüyordu. Bazı eleştirileri okumak zordu, ancak bir aksiliğin Sam'i bir daha bir şey yazmaktan alıkoyacağına inanamıyorum.

"Bunu konuşmuştuk," diyor Sam huysuzca, buzdolabının kapağını açıp kapatmak için ayağa kalkarken.

"Ama ben bu konuda konuştuğumuzu hatırlamıyorum, değil mi? Duraksadım. "The Pulse of Love "ı dinledim ve çok güzel olduğunu dűřündüm. Çok yeteneklisin Sam - tekrar şarkı yazmalısın; yazman gerektiğini biliyorsun.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sam bana sert bir bakış attıktan sonra odadan çıkmak için dönüyor.

"Sam," diye arkasından sesleniyorum, ama sonra arka kapının çarpıldığını duyuyorum. Sinirime dokunmuştu ama ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordum. Tam evlilik hayatını kavradığımı, bu ailenin zaaflarını öğrendiğimi dűřünürken, yeni bir falsolu top geliyor. Sam buzdolabının kapısını açık bıraktı, ben de kapatmak için kalktım. Buzdolabının kapağını *hep* açık bırakır. *Tamam, evet!* şimdi onun hakkında sinir bozucu bulduğum şeyler listeme bir řey daha ekledim. Bu ve yaratıcı başarısızlıklarıyla ilgili en derin kırılğanlıklarını paylaşamaması. Vay canına, bu gerçek bir evlilik gibi hissettirmeye başlıyor olabilir.

29. Bölüm

"Bu hafta sonu Mykonos'a geliyor musun? Vauxhall'da trenden inerken Roisin beni aradı. Bay Finkley'e davetiyesini teslim etmeye gidiyordum. 'Patronumun boş bir villası var. Çok güzel. Bütün gece parti yapabiliriz, bütün gün güneşlenebiliriz, gün batımında sangrialar içebiliriz...'

"Mykonos mu? Kalbim göğsümde küt küt atıyor. *Hep M i k o n o s 'a gitmek istemişimdir.*

"Gidemem," diyorum. "Cumartesi günü Felix'in doğum günü. Belki başka bir hafta sonu?"

"Üzgünüm bebeğim, villa sadece bu hafta sonu boş. Duraksadı, hayal kırıklığına uğramıştı. 'Küçük bir tatil tam da doktorun istediği şey olabilir diye düşündüm. Belki Pazar günü gelirsin, işten birkaç gün izin alırsın?"

"Üzgünüm, çok fazla şey oluyor. Yaklaşan büyük bir sunumum var, hala yetişmeye çalışıyorum. İçimi çektim. "Yapamam. Yine de teşekkür ederim.

Açıkçası, Roisin ile Mikonos'a kaçacak durumda değilim. Ama 'hayır' demek zorunda kalmak ne kadar bağlı olduğumu fark etmemi sağlıyor. Artık her an her yere gidemiyorum. Spontane bir şekilde arabaya atlayıp yolculuğa **ç ı k a m ı y o r u m**. Yirmili yaşlarımda Londra parklarında saatlerce dolaştığım, müzik dinlediğim, sadece hayatı izlediğim hafta sonları vardı. Kimseye nereye gittiğimi ya da ne zaman döneceğimi söylemek zorunda değildim. Barda geçirilen öğleden sonraları akşamlarla birleşebilir ve tüm Pazar günleri sadece 'takılarak' geçirilebilirdi. Bağımlılarım olana kadar bağımsızlık kelimesinin anlamını kavradığımı sanmıyorum.

"Başka bir zaman bir şeyler yapmak isterim Rosh, ama biraz daha haber vermen gerekebilir. Eskiden Super Way olan dükkânın önünde duraklıyorum. Artık bir çiçekçi. Gece dışarı çıktıktan sonra Monster Munch almak için kaç kez buraya uğradım ya da süt almak için pijamalarla aşağıya koştum? "Sam'in neden

artık şarkı yazmıyor mu?' Konuyu değiştiriyorum ve Roisin telefonda konuşurken ona soruyorum.

'Sanırım son şarkısı sevimsiz ve genel olduğu için eleştirildi. Bana karmaşık olduğunu söylemiştin ama ayrıntıya girmemiştin. Dinle, gitmeliyim, asistanım işleri berbat etti ve ajandamı üç kez doldurdu. Uçuşlara bak, fikrini değiştirirsen bana haber ver.'

Telefonu kapatırken hayal kırıklığına uğradığımı hissetmekten kendimi alamıyorum. Hayat bu mu - yirmili yaşlarda paran olmadığı için bir şeyler kaçırmak, sonra da kırklı yaşlarda zamanın olmadığı için bir şeyler kaçırmak?

Bay Finkley'in kapısının zilini çalarak dahili telefona sesleniyorum: "Merhaba, ben Lucy Young, yani Rutherford. Beni içeri buyur etti ve ben de merdivenlerden yukarı, onu bornoz giymiş, elinde paslı metal sulama kabıyla bulduğum en üst sahanlığa çıktım.

"Günaydın Bay Finkley. Oğlum Felix sizi Cumartesi günkü doğum günü partisine davet etmek istiyor,' dedim ve davetiyeyi uzattım. 'Surrey'de ve gerçek bir parti değil, sadece dördümüz, büyükanne ve büyükbabalar ve birkaç okul arkadaşı. Onunla sadece bir kez tanıştığını biliyorum, bu yüzden kendini mecbur hissetmene gerek yok-'

"Evet," diyor ve elle çizilmiş zarfı açarken gerçekten heyecanlanmış görünüyor. Felix davetiyenin üzerini parti şapkası takmış korkunç bitki çizimleriyle kaplamış.

"Oh, tamam, harika," diyorum şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. "Felix treni sevmediğinden bahsetti, istersen seni ben götürebilirim?"

Başını sallıyor, davetiyeyi okurken gözleri duygu dolu.

"Seni öğlen gibi alırım, olur mu? Cevap vermiyor ve ben de beni duyup duymadığını merak ediyorum. "Bay Finkley?"

"Leonard. Benim adım Leonard. Bana bakıyor ve utanıyorum; Felix'in bu adamı çaya davet etmek istemesine verdiğim ilk tepkiden utanıyorum, iki buçuk yıl boyunca onun altında yaşadığım ve adını bile bilmediğim için utanıyorum.

Metroya doğru geri yürürken, eksantrik yaşlı komşumla bahçede bir çocuk partisinin Mikonos'ta bir kız hafta sonu kadar eğlenceli olacağı konusunda kendimi teselli etmeye çalışıyorum. Tamam, öyle olmayacak, kimi kandırıyorum, ama Felix Bay Finkley'in gelmesine çok sevinecek, önemli olan da bu. Masmavi gökyüzünde birbirinin etrafında dönen iki kuşa bakarken kendimi kuşun zıttının ne olabileceğini merak ederken buluyorum.

O akşam, yatağında bir kitapla oturup mükemmel sıvalı tavanına bakarken, en tuhaf durumlara ne kadar çabuk adapte olabildiğini düşünüyor. İki hafta önce nefesimi zor tutarken, şimdi kırk iki yaşında olmayı nasıl kabullenebiliyorum? Bunun nedeni yeni kocama biraz takıntılı olmam ve ona aşık olma deneyiminin beni onca yılı kaçırmanın dehşetinden uzaklaştırmasına izin vermem mi? Yoksa yaşamam gereken varoluşsal krize zaman ayıramayacak kadar meşgul müyüm?

"Ne düşünüyorsun? Sam soruyor, sesi uykudan ağırlaşmış. Elini uzatıp başparmağını alnıma bastırıyor. "Derin düşüncelere daldığında tam burada bir çizgi beliriyor.

"Hiçbir şey," diyorum usulca. Açıklamak için çok fazla şey var.

Uyum sağlamak zorunda olduğum onca şey arasında, bu adam tarafından sevilme kabullenmesi en kolay olanıydı. Onun karısı olmayı seviyorum, onunla aynı yatağı paylaşmayı, seksten sonra el ele tutuşmayı ve sabah hala yanımda olup olmayacağı konusunda endişelenmeme gerek olmadığı nı bilmeyi seviyorum. Ve nesnel olarak, bu dünyaca yıpranmış kabuğa daha az güvenmem gerekse de, Sam'in her çatlak izine, her kırıksıklığa bayıldığı gerçeği beni yakalandığımı fark etmediğim bir tuzaktan kurtarıyor. "Sana söylemeyi unuttum, doktor beni aradı," diyor Sam. 'Seni istiyorlar

başka bir kontrol için gitmeye karar verdim.

Onu öpmek için eğilerek, "Ne anlamı var anlamıyorum," diyorum.

"Elbette bir anlamı var," diyor Sam benden uzaklaşarak. "Yeni bir tedavi olabilir, daha fazla test yapabilirler.

Vücudum geriliyor. "Eski karını geri istiyorsun.

"Senin iyileşmeni istiyorum," diyor.

"Beni olduğum gibi sevdiğini sanıyordum.

"Ne olursa olsun seni seveceğim, iyi ya da kötü, ama-" B i r hayal kırıklığı iniltisi çıkarıyor. "Yanlış olan ne söylediğimi anlamıyorum.

İyi günde kötü günde. Kötü olan ben miyim?

"Üzgünüm, sadece biraz, ne bileyim, kıskanç hissediyorum. "Kıskanç mı?

'Evet. Bana göre bu, biz, yepyeni bir ilişki gibi geliyor ve bu tuhaf durumun tüm üzücü yanlarının aksine, harika hissettiriyor, *sen harikası*. Oysa sen - on bir yıldır birliktesin, tanımadığım ve bir daha birlikte olup olamayacağımı bile bilmediğim birine aşıksın. Bu daha düşük versiyona razı olmadığını nereden bileceğim?

"Daha az değilsin. Bir an için düşünceli görünüyor, yatakta doğruluyor. Sadece bazı a ç ı l a r d a n farklı. Dürüst olmak gerekirse Lucy, anıların

"Orada her gün biraz daha eski haline benziyorsun.

Ağlamamak için ağzımı sıkıca kapatıyorum. Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum, bu duygunun nereden geldiğini bilmiyorum.

"Kendini kıskanamazsın," diye ısrar ediyor Sam.

"Kıskanabilirim. Seninle on bir yıl yaşayan, seninle ilk kez kalabalık bir karaoke barda tanışan, seninle çıkan ve nasıl biteceğini bilmeden sana aşık olan versiyonumu kıskanabilirim. Seninle evlenen, ilk çocuğumuzu doğurduğumda yüzünü gören, ikincisini kaybettiğimizde elini tutan kişi. Şimdi ben hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve o bana sıkıca sarılıyor. "Çünkü her şeyi kaçırdım Sam, hayatımı kaçırdım, *bizi* kaçırdım.

Titreyen bedenimi tutarken saçlarımın içine konuşarak, 'Kaçırmadın' diyor.

'Ve bu sadece kaçırdığımı *bildiğim* şeyler. Muhtemelen hayatımı değiştiren yüzlerce anı asla bilemeyeceğim. Bir duraklama oldu, sonra Sam beni bıraktı. Yataktan k a l k t ı ve beni de peşinden sürüklemek için elini uzattı.

"Nereye gidiyorsun? Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum.

Koridorda Sam bir fener alıyor, sonra da pijamalarımın üzerine giymem için kalın örgü kazaklarından birini bana uzatıyor.

"Nereye gidiyoruz? Tekrar sordum. Ama o sadece kocaman, yeşil ayakkabılarını giyiyor, sonra da koridordaki dolaptan benim için sarı ayakkabılarını çıkarıyor. Sam'in kazağının verdiği rahatlık ve yaklaşan macera hissi melankolik ruh halimi çoktan dağıttı. Sözümü sakınmadan onu arka kapıdan bahçeye k a d a r takip ediyorum; ay gökyüzünde parlak ve ı ş l l t l l l , hava ise belirgin bir serinliğe sahip.

"Burası bana gömdüğün tüm cesetleri göstereceğin kısım mı?" diye şakacı bir şekilde soruyorum.

Sam "ha" diye bir ses çıkardı, ben de konuşmaya devam ettim. 'Karı-koca seri katiller olduğunu ve birinin hafıza kaybı yaşadığını, bu yüzden eşinin onu bodruma götürüp "Hey tatlım, Sudoku'yu sevdiğini unuttuğunu biliyorsun, sekiz kişiyi öldürdüğümüzü de unuttun" dediğini hayal edin. '

Sam beklediğim gibi gülmüyor, sadece elimi tutuyor ve beni bahçe yolunda ilerletiyor. Bahçenin sonunda, yükseltilmiş bir yatağın içine dikilmiş küçük bir ağacın yanında duruyoruz. Meşaleyi oyulmuş bir ağacın üzerine tutuyor.

Chloe Zoya Rutherford yazan ahşap plaket. Kızı, kız kardeşi ve torunu. Çok küçüktü ama çok seviliyordu. Sonra doğum ve ölüm tarihleri, aralarında sadece iki hafta var.

"Kahretsin," diyorum elimi ağzıma götürerek. Sam bana dönüyor ama karanlıkta yüz ifadesini göremiyorum. 'Çok özür dilerim, ben bir aptalım, bana cesetlerin gömülü olduğu yeri göstermen konusunda saçmalıyorum ve sen beni ... görmeye götürüyorsun.

"Sorun değil," diyor ve gülümsediğini duyabiliyorum. "Burada gömülü değil, sadece bir ağaç.

"Yoksa neden beni gecenin bir yarısı dışarı çıkarasın ki?" diye mırıldanıyorum kendi kendime, sonra derin bir nefes alıyorum. "Çok utanıyorum.

"Utanma, sorun değil. Omzumu sıkıyor, sonra paltosunu çıkarıp ağacın yanına bırakıyor ve yere oturmam için beni yanına çağırıyor.

"Çünkü çok fazla gerçek suç dizisi izliyorum, aklım oraya gidiyor - ölüm ya da cinayetin komik olduğunu düşündüğümünden değil, gerçekten komik değil-

"Lucy, artık seri katiller hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?

"Evet. Dudaklarımı kısıtayıp kapatıyorum. Özür dilemeye devam etmek için çırpınıyorum ama kendimi daha da derin bir çukura sokmayacağıma güvenmiyorum. Uzanıp Sam'in omzumda duran elini sıkmakla yetiniyorum. Sonra çalıkların arasından gelen bir hışırtı beni sıçratıyor. "O da ne?

Sam iç geçiriyor, "Muhtemelen bir faredir. "Bir fare! Bu hiç de güven verici değil.

"Bak, buranın sana önemli bir şey söylemem için dokunaklı bir yer olacağını düşünmüştüm ama belki de içeri geri dönmeliyiz?

"Hayır, hayır burası iyi. Kusura bakma. Bu anı daha fazla mahvetmek istemediğimden Sam'e, ağaca odaklanmaya ve çitlerden gelen hışırtı seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Sam derin bir nefes alıyor, sonra başlıyor: "Neden artık şarkı yazmadığımı sormuştun...

Yakınlarda bir yerden uluma sesi geliyor. "O da ne?

Çığlık atıyorum.

"Bir tilki.

"Sesi tilkiye benzemiyor.

"İçeri girelim," diyor Sam, ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben kolunu tutuyorum. "Hayır, üzgünüm, lütfen, söyle bana. Ulumayı görmezden geleceğim.

Duraksıyor ve elimi koluna daha sıkı sararak devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Bir nefes daha alıyor ve sonra başlıyor: "Aşkın Nabzı'nı Chloe için yazdım, o daha doğmadan önce. Kimse bunun doğmamış bir çocuğa duyulan aşkla ilgili olduğunu bilmiyor. Sonra Chloe doğdu ve hastalandı, şarkı çıktı ve herkes ondan nefret etti. Sanki bunu söylemek onun için zormuş gibi bir 'hmmm' sesi çıkarıyor. 'İnsanların müziğini beğenmemesini umursamıyorum ama bu şimdiye kadar yazdığım en kişisel şeydi. Chloe'nin öldüğü gün radyoda duydum ve dayanamadım-'

"Ah Sam, çok üzgünüm. İstemsizce titriyorum ve o da omzumu okşuyor.

"Bir daha asla gerçek bir şey yazmadım, bu da iyi bir şey yazamayacağım anlamına geliyordu, bu yüzden denemeyi bıraktım. Şimdi bu büyük bir zihinsel engel. Meşaleyi tekrar ağacın dibindeki levhaya tutuyor.

"Bunu anlayabiliyorum," diyorum ona.

"Bir keresinde bana herkesin iki kez öldüğünü söylemiştin. Bir kez bedeninin son nefesini verdiğinde, bir kez de biri senin adını son kez söylediğinde. Chloe'nin adını söylemeye devam edeceğimize dair bana söz verdirmiştin, böylece onun bir parçası hep burada bizimle olacaktı. Sanırım bu yüzden onu hatırlamamak sana özellikle zalimce geliyor. Başıma bir öpücük kondurmak için döndü.

"Keşke hatırlasaydım," diyorum ona.

"Bu ağacı diktiğimizde bir Pazar öğleden sonrasındı. Biz bir çukur kazarken Felix orada bir oyun minderinin üzerinde oturuyordu. Bir dakikalığına arkamızı döndük ve o çukurun içindeydi, bir sulama kabını kendi üzerine devirmiş, kulaktan kulağa sırtıyordu. Bana çamur fırlatmaya başladı. Sen ona doğru yürüdün, onu kaldıracığını sandım ama sen bir avuç ıslak toprak alıp onu da bana fırlattın. Sam gülüyor. "Felix bunun çok komik olduğunu düşündü, ikiniz de öyle. Şimdi ne zaman bu ağaca baksam aklıma sadece Chloe gelmiyor, çamura bulanmış ikimiz gülüyoruz, en kötüsünde bile - en kötüsünde. Bana doğru eğildi, ben de bir elimle ensesini okşadım. "Küçük anlardan bahsettiğinde bunu düşündüm - sadece evlilik, doğum ve ölüm gibi manşetlerden değil. Sana iyi şeyleri, hatta kötü şeyleri bile yeterince anlatmadığımdan endişeleniyorum, eğer bir anlamı varsa?

"Evet," diyorum, kollarımı iki yana açarak ona sarılıyorum.

"Şimdi bu ağacı gördüğümde ben de seri katilleri düşüneceğim.

"Hayır, yapma! Yüzümü omzuna gömerek söylüyorum.

"İyi anlamda," diyor gülerek. "Eğer seri katiller hakkında iyi bir şekilde düşünmek mümkünse.

"Belki de b i r dakikalığına aya bakmalıyız, o ana biraz saygı göstermeyi denemeliyiz," diyorum, yarı şaka, ama ikimiz de yukarı bakıyoruz ve ayın gerçekten de huşu uyandıran bir yanı var - bir tarafı aydınlık, diğer tarafı gölge. Değişmeyen tek manzara bu. Soğukta el ele tutuşup kızımızın ağacının altında otururken, bunu benimle paylaştığı için ona son derece minnettar hissediyorum. Belki de korktuğum kadar çok şey kaçırmıyorumdur. Belki de *bu* o küçük, önemli anlardan biridir.

Yakınlarda bir yerden bir hayvan çılgılığı daha geliyor, Sam ayağa kalkıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Bunun bir tilki olup olmadığını bilmiyorum," diyorum ona.

"Oh, muhtemelen Bob ve Mary'dir, yan dairede yaşayan seri katiller," diye kestirip atıyor ve koridorun sıcaklığına dönerken ikimiz de çocukça gülüyoruz.

Bölüm 30

"Aradaki zamandan başka bir şey hatırladın mı? Felix o hafta yatmadan önce ona bir hikaye okurken soruyor.

"Pek değil, kesin bir şey yok," diyorum ona. "Belki ufak tefek şeyler. Felix düşünceli görünüyor. "Molly senin Peter Pan olduğunu düşünüyor.

"Peter Pan mı?" "O bir kitap.

"Evet, biliyorum.

"Molly onun uçabilen bir çocuk olduğunu söyledi, ama eğer uçabildiğinden şüphe etmeye başlarsa, artık bunu yapamayacak. Felix duraksıyor, yorganını çenesine kadar çekiyor. "Geçide hala inanıyor musun, anne?

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Neden?

Felix yatağın üzerinde kayıyor, sevimli armadillosuna sarılıyor. 'Eğer kalmak istiyorsan, burayı seviyorsan benim için sorun değil. Her halükarda benim annem olacaksın. Ama bence inanmayı bırakırsan ve bir şeyler hatırlamaya başlarsan, Peter Pan'ın Varolmayan Ülke'ye geri dönememesi gibi olabilir. Felix dudağını ısırır. "Zaten Molly de böyle düşünüyor ve o tanıdığım en zeki insan.

"Benden daha mı zeki?" diyorum gülümseyerek.

"Evet, on üçlük tabloyu ve her şeyi biliyor.

"O zaman kesinlikle benden daha zeki," diyorum Felix'i başından öperek ve gece lambasını açarak. 'Sanırım ne olursa olsun iyi olacağız, Felix. İyi geceler.

Ama yatak odasının kapısını kapattığımda göğsümde bir panik hissettim. Son birkaç gündür geri dönmeyi hiç düşünmedim. Son zamanlarda forumu bile kontrol etmedim. Çıkış yaptım çünkü çok fazla spam alıyordum. Felix haklı mı? Uçabileceğime inanmayı bıraktım mı?

Sam tai chi dersini vermek için dışarıda, ben de bu hafta bininci kez bulaşık makinesini yıkayıp boşaltıyorum. Felix'in spor takımını ertesi gün için hazırlıyorum, odadaki tüm yüzeyleri siliyorum.

mutfak, o zaman gerçekten masama oturup birkaç saat çalışmalıyım, ama önce bir dakikamı ayırıp atari oyunları forumuna giriyorum. Yeni mesaj yok ama kontrol etmek bile pes etmediğime dair beni rahatlatıyor.

Cuma günü *The House Is Going to Get You*'nun deneme sunumunu yapıyorum. Sunum için uzun zaman harcadım, cilalı olduğunu biliyorum, ancak yüksek sesle söylediğimde düz geliyor, hepimizin fikir üzerinde beyin fırtınası yaparken hissettiğimiz sihirden yoksun. Trey'in 4D canavarları harika görünüyor, ama benim yapmacık sözlerim onların hakkını vermiyor. Michael bana daha yüksek sesle konuşmamı, notlarıma daha az başvurmamı, duraklamaya zaman ayırmamı söylüyor ama dürüst olmak gerekirse, paslanmaktan da kötüyüm, tamamen acemiyim.

Duruşma sunumundan sonra Dominique beni bir tarafa çekerek oyalanıyor.

"Kazanamazsak bana referans yazacak mısın?" Bana suçlu bir yüz ifadesi takınıyor. "İşsiz kalamam. Dövmecime borcum var. Kolunu yukarı çekerek bana başsız bir denizkızının karmaşık altın dövmesini gösteriyor. "Kafasını yaptırmam lazım, yoksa sadece kolları olan bir balık olur.

"Elbette," diyorum, kendimi tamamen sönmüş hissederek.

Ekip dağıldıktan sonra Michael beni ofisimde bulmaya geliyor. "Adil davranmıyorum, değil mi?" diyorum.

Dudaklarını birbirine kenetliyor ve sonra "Sis nasıl?" diye soruyor.

"Şu anda yoğun bir sis var," diyorum ve sonra sessizce soruyorum, "Sence bizi biz yapan anılarımız mı, Michael?"

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Bizi biz yapan ahlak kurallarımızdır, s a v u n d u ğ u m u z şeylerdir, geçmişî hatırlama yeteneğimiz değil.

Michael o kadar sakın bir otoriteye sahip ki kendimi, "Belki de sunumu sen yapmalısın?" derken buluyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum çünkü tek istediğim buydu - bir fikri kendim sunmak, ama bu işin bana bağlı olması için çok fazla risk var. Michael'ın 'Hayır, sen yapmalısın, harika olacaksın' demesini bekliyorum ama demiyor, sadece başını sallıyor. Yüzümün düştüğünü görmüş olmalı ki, 'Bu bir takım çalışması Lucy. Bu senin fikrindi.

Muhtemelen doğru karar olduğunu bilsem de, bu beni hayal kırıklığına uğramış hissetmekten alıkoymuyor.

İşten sonra, harcamak için otuz günüm olan kuponlarla Selfridges'e gidiyorum. Kadın giyim katında yürüyorum, ayakkabıların yanından geçip doğruca oyuncak reyonuna gidiyorum. Burada, Felix'in doğum günü için mükemmel bir hediye buluyorum. Teknoloji bölümünde, kuponların çoğunu Sam'in stüdyosu için yeni hoparlörlere harcıyorum, onları eve teslim ettirmek için ayarlama yapıyorum.

Ev. Amy'ye yeni zürafa pijamaları, Leonard'a ise asılı sepetler için mükemmel olan, özellikle uzun bir ağzı olan yeni ve parlak bir sulama kabı alıyorum. Çıkarken de Yemek Salonu'na uğrayıp eve dönüş treni için kendime bir kruvasan alıyorum. Eski alışkanlıklar falan. Ödeme yaparken bir annenin hem bebeği hem de yürümeye başlayan çocuğuyla mücadele ettiğini görüyorum. Bebek çılgık atıyor, yürümeye başlayan çocuk yürümeyi reddediyor ve kadının gözlerinde gözyaşlarına yakın, umutsuzca bir arada tutmaya çalışan birinin yenilmiş ifadesi var.

Tam dükkândan çıkmak üzereydim ki geri döndüm.

"Hey, sadece harika bir iş çıkardığınızı söylemek istedim," diyorum kadına.

"Karnı aç, o yüzden ağlıyor," diyor kadın, sanki ben ondan bir açıklama istedim. 'Oğlum onu beslemem için yeterince uzun süre oturmuyor. İkiisiyle birlikte alışverişe gelmemeliydim ama bugün annemin doğum günü ve ...' Bir nefes aldı ve ben başımı salladım, açıklamasına gerek yoktu.

"Ben bir anneyim, anlıyorum. Bak, acelem yok. Neden oğlunun dikkatini dağıtmama izin vermiyorsun, sana kızını beslemek için bir şans vereyim?"

Biz de öyle yaptık. Küçük aileyi bir kabine yönlendiriyorum, sonra annesi kız kardeşini emzirirken ben de kruvasanımı çocukla paylaşıyorum. Adının Greta olduğunu öğrendiğim kadın, ona da bir poğaça almak için ısrar edince ağlamaya başlıyor.

"Özür dilerim. Sütüm azaldığında duygusallaşıyorum. Gitmen gereken bir yer varsa seni tutmayayım," diyor Greta, gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını silerken.

"Sorun değil," diyorum ona, "başka bir yerde olmama gerek yok. Yapabileceğim yüzlerce şey olsa da, asla yeterli zamanım olmasa da, şu anda bu doğru.

Cumartesi günü, Sam ve ben evi Felix'in partisine hazırlamak için koşturduk. Sam uzaylı şeklinde balonlar aldı ve ben de pasta yapmaya çalıştım. Mükemmel köpekbalığı pastasının nasıl yapılacağına dair internette bir eğitim var. 'Ace It' derecesi dört, yani 'o kadar da zor değil', ama köpekbalığı pastası yapan bu insanların kim olduğunu bilmiyorum, çünkü bunu yaparken bacaklarını çeken küçük çocukları olmadığı açık.

Kek krema ile kaplandığında daha çok dişleri olan mavi bir kütüğe benziyor, bu yüzden ne olması gerektiğini açıklığa kavuşturmak için yanına beyaz krema ile 'köpekbalığı' yazıyorum. Sonra Leonard'ı almak için Londra'ya koştum. Elinde kahverengi kâğıda sarılmış kitap şeklinde bir paketle dışarıda beni bekliyor.

Leonard, "Kendi tütsü evini inşa etmekle ilgili bir kitap, böylece kendi jambonunu tttrebilecek," diyor ve kendinden o kadar memnun ki, sekiz yaşındaki bir çocuğun muhtemelen kendi tütsü evini inşa edemeyeceğini belirtmek istemiyorum, ama sonra, ne bilebilirim ki, o oldukça harika bir ocuk. Arabayı sürmeye baladığımızda Leonard torpido gözünü açıyor ve arabamın iini inceliyor.

"Bu Ŗu cyborg arabalardan biri mi?" diye sordu. "Elektrikli.

"Hkmetin bunlarla tüm hareketlerinizi izleyebildiğini biliyor musunuz?"

"Doğru.

"Navigasyon gemiŖinizi silmeniz ve gösterge panelinde limon bulundurmanız gerekiyor - sinyalleri bozuyorlar.

Farnham'a vardığımızda, Leonard'ın inandığı tüm komplo teorileri hakkında eğitim almıŖım: fıstık ezmesinin yer fıstığından değil, Amerika'daki yeraltı laboratuvarlarında yetiŖtirilen Pleanuts adlı genetiği deęiŖtirilmiŖ bir ikame üründen yapıldığı. JFK'nin suikaste uğramadığı, Florida'da bir golf kulübünde doksan altı yaŖına kadar yaŖadığı. NASA'nın uzay gemileri inşa etmek yerine zamanını halkı gzetlemekle geçirdiğini. Tüm bunları dinlerken, sabıka kaydı olan yetmiŖ ksur yaŖındaki bir komplo teorisyeninin ocuğumu arkadaŖ olması için teŖvik etmem gereken türden bir kiŖi olup olmadığını sorgulamaya baŖlıyorum. Demek istediğim, komŖu olmak baŖka bir Ŗey, ihmalkâr bir ebeveyn olmak bambaŖka bir Ŗey.

'Leonard, bunu sormanın kibarlık olmadığını biliyorum ama madem seni ocuğumun doğum günü partisine davet ediyorum, bana ne için hapse girdiğini syles misin? Cinayet falan değildi, değil mi?'

'Ha, hayır! Bir polis memurunun kimliğine bürünmek ve ruhsatsız balık avlamak,' diyor bana.

"Aynı anda mı yoksa iki ayrı olay mı?

Leonard omuz silkiyor. "Uzun zaman önceydi, biliyorsun; aslında hatırlamıyorum. Ŗimdi glmek zorundayım ve Leonard da gülüyor.

Eve Felix'in okul arkadaŖları Matt ve Molly geldi. Molly'nin omuzlarından aŖaęı sarkan iki uzun siyah sa örgüsü var ve üzerinde 'Seni bir kız tasarladı' yazan bir tiŖrt giyiyor. Bunun bir slogan olduğunu pek anlamadım ama Molly'nin havası hemen hoŖuma gitti.

Bahçede karmaŖık bir saldırı parkuru yaptım. imler lav ve Hokey Banjo Korkunç Korsan Lucy (ben) tarafından rehin alınmıŖ durumda.

Sam'in stüdyo kapısının üzerine dikilmiş bir bayrak direğine bağlanır. Felix ve arkadaşları onu kurtarmak için bir dizi zorluğun üstesinden gelmek zorundadır. Geçmeleri gereken batan kumdan bir nehir (baloncuklar ve bonus ödülleri dolu kürek havuzu), rakip bir korsan çetesi tarafından atılan oklar (annem ve babam üst kattaki pencereden Nerf silahlarını ateşliyor) ve geçmeden önce korkunç bir trolün sorularını yanıtlamaları gereken korkunç bir trol köprüsü (sebze tarlası) var. Sam, Leonard kendisinin de geçip geçemeyeceğini sorana ve Oscar'a layık Gandalf taklidiyle "Geçemezsiniz" diye bağırarak hepimizi gülmekten kırıp geçirene kadar trol rolünde mükemmel bir performans sergiliyor.

Oyun büyük bir başarı kazanıyor ve Hokey Banjo kurtarılır kurtarılmaz Felix tüm oyunu tekrar oynamamız için ısrar ediyor. Sam trol rolünden indirilmeyi umursamadığını söylüyor, ama kulak memesini çektişirmesini izlerken, bunun onun klasik söylemi olduğundan şüpheleniyorum.

"Senin harika bir trol olduğunu sanıyordum," diyorum kulağına usulca.

Pastayı almak için içeri girdiğimde annemi çamaşır odasında çamaşır yıkarken buluyorum.

'Anne, çamaşırlarımızı yıkamak zorunda değilsin. Lütfen git ve rahatla, partinin tadını çıkar.

"Seni eski haline dönmüş görmek güzel," diyor, hala giysi yığınlarını ayırırken. "Sadece ev işlerini pek kontrol altında tutamıyor gibisin. Çaresizlik içinde etrafındaki çamaşır yığınlarına bakıyor.

"Öyle değiliz. Ama sorun değil," diyorum ona. "Hadi, pastayı yapıyorum.

Mumları yatak odasında bir çantanın içinde bırakmıştım. Yukarı koşuyorum, ama onları aldıktan sonra kapıda duraklıyorum, bir şeyi unuttuğuma, ihtiyacım olan başka bir şey olduğuna dair açıklanamaz bir his beni kuşatıyor. Yatağımın başucundaki çekmeceye gidip yüzüklerimi buluyorum ve nefes vererek takıyorum.

Sekiz mumu yanan pastayı bahçeye çıkarırken herkes şarkı söylemeye başlıyor. Hiçbir şekilde bir başyapıt değil, ama Felix bundan çok memnun. "Korkarım üstü fazla pişmiş ve muhtemelen altı da vıcık vıcık olmuş," diyorum herkese.

Babam abartılı ve yavaş bir göz kırpmayla, "Aktris piskoposa böyle dedi," diyor. Onun sözleri beni neşeye mırıldanmaya itiyor. Birbirimize anlattığımız tüm bu aptalca şakalar arasında bu sonsuza dek en sevdiğim olabilir.

Felix Leonard'ın verdiği kitaba bayılıyor ve hemen bir tütsü evi inşa etmeye başlamak istiyor. "Böyle bir proje için bir akşamdan biraz daha uzun bir süreye ihtiyacımız olabilir," diye açıklıyor Sam ve Felix Leonard'ın yardım etmek için gelecek hafta sonu gelip gelemeyeceğini soruyor. Daha önce hiç kimsenin bu kadar sevindiğini görmemiştim.

Telefonum alıyor: *Felix'in doğum günü kutlu olsun. Keşke burada olsaydın! x*
R. Sonra Roisin'in plajda iki arkadaşıyla bikinili bir fotoğrafı var. Şaşırtıcı bir şekilde, çok kıskanç hissetmiyorum bile.

Doğum günü pastası yenildikten ve hediyeler açıldıktan sonra konuklarla vedalaşıyoruz. En son annem ve babam ayrılıyor ve n kapıda duraklıyolar.

"Katarakt ameliyatımdan sonra haftaya gelip kalabileceğinden emin misin?
Annem diyor ki. 'Yapacak çok işin var. Gerçekten zaman ayırabilecek misin?

"Orada olacağım," diyorum ona.

"Güzel parti, hayatım," diyor babam. "Herkesi nasıl eğlendireceğini her zaman biliyordun.

Babam arabaya doğru giderken annemin elini tuttum ve fısıldadım, 'O nasıl?

"Her günü teker teker yaşıyoruz," diyor başını öfkeyle sallayarak.

"Yapabileceğin tek şey bu, değil mi?

Amy'yi yatağına götürdüğümde başını omzuma bırakıyor, bitkin bir halde. Onun muhteşem kokusunu içime çekiyorum, tombul bacaklarının ılık ezikliğinin tadını çıkarıyorum. Koridorda bir an durup salon aynasındaki yansımamızı izliyorum. Mutlu bir anne ve memnun bir bebek görüyorum.

Sam Leonard'ı eve bırakmayı teklif ediyor ve artık ev sessiz olduğu ve sadece ikimiz olduğumuz için Felix'e hediyesini veriyorum.

Paketi açtığında yuvarlak, kırmızı bir lav lambası buluyor. "Harika," diyor elinde çevirerek. Sanki neden bunu seçtiğimi merak ediyormuş gibi biraz şaşkın görünüyor.

"Uzaktan kumandası var, böylece ayarlarını değiştirebilirsin," diyorum ona. "Nabız gibi atıyor.

Kalp gibi. Kumandayı aldım ve ayarlar arasında gezindim.

"Oh, anne, bu mükemmel! Yüzü aydınlanıyor ve kalbim zevkle kabarıyor.

Sonraki birkaç saati mutfak masasında atan bir kalp yapmaya çalışarak geçiriyoruz. Biraz tavuk teli, Paris alçısı ve kırmızı kağıt mendil aldım ve bunları lav lambasının etrafında dikkatlice şekillendirdik.

'Can you . . . ?' Felix bana takmaya çalıştığı tel aortun st kısmını işaret ederek soruyor, ben uzanıp onu yerinde tutuyorum, o ise tutkal tabancasıyla uğraşıyor. Sam eve geldiğinde hala meşguldük. Başını sallıyor, sonra da yatmaya gideceğini söylüyor.

"Yukarı çıkmak zorunda mıyım?
Felix bana soruyor. Sam'e bakıyorum.
"Annem arıyor," diyor Sam.
"Sanırım, doğum günün ve hafta sonu olduğu için..."

Saat onda bitirdik ve muhteşem oldu. Bir sanat eseri. Çok sabır ve aşırı miktarda yapıştırıcı gerekti ama sonunda Felix tamamlandığını ilan etti. Neredeyse dini bir saygıyla lav lambasını yakıyor, nabız ayarını bulmak için uzaktan kumandada geziniyor. Lambanın canlanmasını izlerken elini tutuyorum.

"Vay canına," diyor Felix. "Bu inanılmaz.

"Öyle değil mi? Fısıldıyorum. "Proje fuarı için değerlendirmeye almak için çok mu geç?

"Bütün parçalar seçildi," diyor Felix.

"Yine de Pazartesi günü öğretmenine göstermek için götüreceğiz.

"Teşekkürler anne," diyor Felix ve eğilip bana sarılıyor.

"Şimdi gerçekten yatma vakti," diyorum, ben de ona sarılarak. "Sadece birkaç dakika daha kalabilir miyim?

"Elbette, ama çok fazla dokunma, alçı henüz kurumadı.

Ben kapıdan çıkarken Felix ayağa fırlıyor ve kollarını bana doluyor. 'Bu şimdiye kadarki en iyi doğum günümdü. Teşekkürler anne.'

"Bir şey değil, sevgili oğlum," diye fısıldıyorum.

Yatağa giderken Roisin'e bir mesaj ve Felix'in pastasının arkasında gülümserken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyorum: Mutlu bir çocuk! Keşke sen de burada olsaydın. x

Bölüm 31

Pazartesi sabahı, Felix ve ben okulun kapısında Bayan Fremantle gelir gelmez onu bekliyoruz. Elimde kalbi tutuyorum, şimdi kuru ve karton bir kutunun içinde nabızı atıyor.

"Bayan Fremantle, lütfen biraz konuşabilir miyiz?" diye soruyorum. Durdu, şaşırmişti.

"Felix sonunda kalp ödevini bitirdi. Geç olduğunu biliyorum ama..."

Bayan Fremantle gözlüklerini çıkarıp kutunun içine bakıyor.

"Felix, bunu gerçekten sen mi yaptın?"

"Bir araya getirmesine yardım ettim ama tasarım tamamen ona aitti.

Üzerinde saatlerini harcadı. Bayan Fremantle'a bakıyorum, oğlumu hayal kırıklığına uğratmamasını diliyorum.

"Bu harika, Felix. Övgüye değer.

"Yarınki proje fuarına katılabilir miyim? Felix soruyor.

"Korkarım biraz geç oldu. Tüm katılımcılar belirlendi.

Oğlum üzgün görünüyor. "Peki fuarın amacı ne Bayan Fremantle?" diye soruyorum, okula doğru yürürken onu takip ediyorum, içeri girmek için sabırsızlanıyorum. "Web sitenizde yaratma sevgisi, problem çözme, sanat ve bilim tutkusu aşlamak olduğu yazıyor. Felix'i okula gelme konusunda hiç bu sabahki kadar hevesli görmemiştim, size bunu göstermek istiyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen bunu almasına izin verin.

"Peki. Bayan Fremantle iç çekti. 'Ama yarın ilk iş olarak okul vitrininde olması gerekiyor. Kendi tabelanızı yapmanız gerekecek; daha fazlasını tasarlayacak vaktim yok.

O gittikten sonra Felix ve ben birbirimize beşlik çakıyoruz.

Maketi yarın için güvende tutmak üzere arabaya geri götürüyorum. Ben uzaklaşırken Felix koşarak yanıma geliyor ve "Sana el işlerinde iyi olduğunu söylememiş miydin?" diyor.

"Sanırım öyleyim," diyorum, içimde bir gurur kabarması hissederek.

Arabaya geri döndüğümde telefonumda bir uyarı beliriyor. Kalkışa doksan dakika var. Acele etmeliyim - bir sonraki treni kaçırırsam geç kalacağım.

Bamph stüdyosu tıklım tıklım. Şirketteki herkes ben ve Porsuklarım ile Coleson ve Gelincikleri arasındaki bu hesaplaşmaya tanık olmak istiyor. Bu kadar büyük bir izleyici kitlesi olacağını tahmin etmemiştim ve şimdi benim yerime Michael'ın sunum yapacak olması içimi rahatlatıyor. Coleson onu hatırladığımdan farklı görünüyor. Balıkçı yakalı şık siyah bir takım elbise giymiş ve saçlarını jöleyle geriye yatırmış. Bana göre gülünç görünüyor, sanki Kötü Adam Okulu'nun final sınavına gelmiş gibi.

"Kendini kötü hissetme, Rutherford," diyor bana. 'Sana Ferret TV'de stajyerlik vereceğim, böylece kazanan bir takımda olmanın nasıl bir his olduğunu görebilirsin.

"Coleson, sana söylemeyi unuttum, Magneto aradı, kostümünü geri istiyormuş. "Magneto mu? Biraz eski bir referans oldu büyükanne."

Vay be. Bu kadar çok kültürü kaçırmışken kültürel referans şakaları yapmak zor. Ben bir karşılık bulmaya çalışırken Michael geldi ve ben de bir an duraksadım. Berbat görünüyordu, sanki bütün gece votka içmiş ve sonra da uyuyakalmış gibiydi. Alametifarikası olan üç parçalı takım elbisesi yerine bol bir kot pantolon ve kirli gri bir tişört giymişti. Bir şeyler yanlış, hem de çok yanlış.

Kolundan tutarak onu kalabalık stüdyodan çıkarıp koridora çekiyorum. "Ne oldu? Berbat görünüyorsun," diyorum yalnız kaldığımızda.

"Jane yüzünden. Sanırım aqua aerobik hocasıyla yatıyor. "Olamaz. Özür dilerim. Neden böyle düşündün?"

"Onları yatakta birlikte buldum.

"Yine evli olduğunu mu unuttu?" diye umutla sordum.

"Hiç sanmıyorum. Onlara doğru yürüdüğümde Marcus, "Kahretsin, bu senin kocan." dedi. Sonra Jane de "Kahretsin" dedi.

"Bu bir şok olmalı.

Başını öne eğiyor. "En kötü kısmı bu değil. Michael yutkunur, sanki kelimeleri zorlukla çıkarıyormuş gibi. "Bu adam, Marcus, sağ elinde bir beyzbol eldiveninden başka bir şey giymiyordu. *Benim* beyzbol eldivenim. Michael'ın yüzü ıstırapla doludur. "Ozzie Smith'in kendisi tarafından imzalanmış klasik eldivenim. Bir koleksiyon parçası. Onunla ne yaptıklarını Tanrı bilir. Michael başını sallar. "O eldivene artık nasıl aynı şekilde bakabilirim? Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığında onu kucaklıyorum. "Üzgünüm Lucy, berbat durumdayım, bugün sunum yapabileceğimi sanmıyorum.

"Sorun değil, ben hallederim," dediğimi duyuyorum. Michael, kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesine minnettar bir çocuk gibi başını sallıyor. Odaya geri döndüğümüzde Trey gözüme çarpıyor ama açıklama yapacak zaman yok çünkü Coleson sahneye **ç ı k ı y o r** . Ekibinin hepsi kendini beğenmiş ve kendinden emin görünüyor, bu yüzden fikirlerinin şeytani derecede parlak bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Michael olmadan sunumumuzun bunu kazanmak için yeterince iyi olmayabileceğini fark ettiğimde mideme ağır bir korku duygusu yerleşiyor.

Bamph'ın CEO'su Gary Snyder salona hitap etmek için ayağa kalktı. Yüzü acılı görünüyor, sanki Google'da 'nasıl ciddi ve saygılı görülür' diye araştırmış ama kaşlarına istediğini yaptırmakta zorlanıyormuş gibi.

"Kimse insanların gitmesine izin vermekten hoşlanmaz. İç çekiyor. "Hepinizle yeniden görüşebilirdim - işinize yeniden başvurmanıza izin verebilirdim, İK çizgisine uyabilirdim, ancak hem Porsuk hem de Gelincik ekiplerinin ne kadar güçlü birimler olduğuna tanık oldum. Bir ekibi bir arada tutmanın mantığını anlıyorum. Gary kasvetli görünüyor. Garip gladyatör atmosferinin ortasında, belki de bu odadaki insanların çoğunun bugün işlerini kaybettiğini hatırlatmaya ihtiyacımız var. 'Ve tam bir adalet sağlamak için, karar bana bağlı olmayacak. Kyzd Network'ün en yeni komisyon üyesi Melanie Durham, bu sabah sunum yapacağınız kişi olacak.

Melanie mi? Melanie yeni komiser mi? Hepimiz onun **g e l d i ğ i n i** görmek için dönüyoruz. İnanılmaz görünüyor, Judi Dench'in iki katı tavırlı, daha genç ve seksi hali gibi. *Vay canına, umarım altmışlı yaşlarımda bu kadar iyi görünüürüm.*

"Lucy, Coleson. Melanie ikimize doğru başını salladı, sesi cilalı mermer gibi pürüzsüzdü. "Eski koşucularım en iyi geliştirme işi için mücadele ediyor, ne kadar şiirsel.

Coleson, Melanie'ye koşucuyken kesinlikle sahip olmadığı kaplamalarla dolu b i r sırtış sunarak, 'Ekstra milde trafik sıkışıklığı yok,' diyor.

"Kesinlikle, Coleson," diyor Melanie. Bana bundan etkilenmediğini söyle? Mantıklı bile değil.

Önce Coleson kalktı, ben de yerime oturdum ve tüm sunumun slaytlara yüklendiğini, tek yapmam gerekenin onu okumak olduğunu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Trey'in titizlikle hazırladığı grafikler kendi adlarına konuşacaklar.

"Çocuklar ne ister? Coleson bileğinin bir hareketiyle sunumunu açarken soruyor. Önümüzdeki ekranda bir oyun alanında koşan çocukların sanatsal bir montajı beliriyor. "Yetişkinler gibi muamele görmek istiyorlar. Kendilerine patronluk taslanmasını istemiyorlar. Çocukların yüzlerinin daha fazla görüntüsü. 'Orada

Daha önce de çocukları yetişkin durumlarına soktuğumuz diziler oldu; vahşi doğada hayatta kalmalarına, kendi eko evlerini inşa etmelerine, bir hükümet yönetmelerine izin verdik. *Çocukların hükümet yönetmesine izin mi veriyorlar? Nerede?* "Peki ya gerçekten önemli olan alan - hayatın çocuklar için en önemli olan ve genellikle söz sahibi olamadıkları kısmı? Coleson dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "Aile. Sunumdaki bir grafik, bir erkek ve bir kadın tarafından kucaklanan iki çocuğun resmine dönüşüyor.

"Ebeveynler ayrılır ve genellikle çocuklar bunu biri taşınana kadar duymaz.

Odayı tarıyorum, bu konuşmanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Michael'ın ağzında bir yumruk var. Coleson, Melanie'ninki de dahil olmak üzere herkesin dikkatini çekmiş durumda.

'Ama bu programda durum böyle olmayacak. *"Kanepedeki Çocuklar"* a hoş geldiniz. Coleson geri çekilir ve ekranda bir klip oynar: sekiz ya da dokuz yaşlarında bir kız çocuğu bir koltukta oturmuş, kanepede yan yana oturan bir çiftle röportaj yapmaktadır. Sanki deneme çekimi için bir set kurmuşlar gibi görünüyor, ışıklandırma ve kurgu kaygan ve profesyonel.

Çocuk kanepede oturan adama "Peki sence neden annem arkadaşlarıyla dışarı çıkmadan hoşlanmıyor?" diye soruyor.

"Çünkü kontrolcü ve eğlenmemden hoşlanmıyor," diyor adam ve Coleson'ın ekibinin hepsi gülüyor.

Kadın, "Çünkü sarhoş dönüyorsun ve kavga çıkarmak istiyorsun," diyor.

Çocuk not defterine bakar. "Peki bu seni nasıl hissettiriyor anne?

"Korkmuş, yalnız.

Coleson elini sallar ve ekran donar. *"Kids on the Couch"*, ebeveynleri ayrılığın eşiğinde olan çocuklara yer veriyor. Onları bir arada tutmak için kendi çocuklarından daha fazla çaba harcayan kim olabilir? Şimdi, burada onları sadece kurtların önüne atmıyoruz, çocuk danışmanlarımız nitelikli bir psikoterapistten yoğun bir eğitim alacaklar. Onları kendi ailelerini kurtarmaları için güçlendiriyoruz.

Ciddi olamaz. Anlayışsızlık içinde başımı sallıyorum. Bu pek çok açıdan yanlış. Bir çocuğun ebeveynlerinin tüm sorunlarını duyması ve ardından bunları düzeltmeye çalışma sorumluluğunun yüklenmesi - bu ömür boyu psikolojik hasar için bir reçete. Melanie'ye bakıyorum ama inanamıyorum, başını sallıyor, notlar yazıyor, etkilenmiş görünüyor.

"Cesur, orijinal ve tartışmalı. Bu, gazetecilerin nefret etmek için sevecekleri ve sevmek için nefret edecekleri bir dizi," diyor Coleson. "Her şey var - dram,

tehlike, aile, duygu.' Biri alkışlıyor. *Bu iyi bir şey değil.*

Coleson sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama bu fikrin benim satmama ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. 'Formatın kendi adına konuşmasına izin vereceğim. Sözü daha fazla uzatmadan - *Kanepedeki Çocuklar*'ın pilot bölümünü sunuyorum.

Bir pilot bölüm hazırladılar. Genç bir kız olan Melody'nin annesiyle doğum sonrası depresyonu hakkında konuşmasını, babasına kardeşinin gelip karısının tüm ilgisini çekmesinin ona nasıl hissettirdiğini anlatması için koçluk yapmasını izliyoruz. Korkunç ve tatsız ama yine de nedense gözümü alamıyorum. Bölüm tüm ailenin gözyaşları içinde birbirlerine sarılmasıyla sona eriyor. Biri burnunu çekiyor ve ben Gary'nin ağladığını görüyorum. *Gary ağlıyor.* Boku yedik.

Avuçlarım ağrıyor ve tüm bölüm boyunca ellerimin yumruk şeklinde olduğunu fark ediyorum. Kürsüye çıkma sırası bana gelmeden önce beş dakikalık bir rahatlama molası veriyoruz. Gelecekteki deodorant korkunç derecede etkili olmasına rağmen koltuk altlarım şimdiden terden ıslanmış durumda. *Bu kadar gergin olmak normal mi? Eminim herkes önemli, her şeyin üstünde olduğu bir sunumdan önce böyle hissediyordur.*

İçeri girmek üzereyken cep telefonuma tanımadığım bir numaradan bir çağrı geliyor. Cevap verecek vaktim yok ama ya Felix'in okulundan ya da Amy'nin kreşinden arıyorlarsa?

"Alo?"

"Alo," diyor diğer uçtaki hırçın bir ses.

"Kimsiniz?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Dave. Aradığınız bir makine hakkında bir şey duyarsam aramamı söylemişsiniz. Zihnim Dave diye birini hatırlamaya çalışıyor. Dave diye birini tanıyor muyum? *Kahretsin,*

Dave!

"Arcade Dave? diye sordum.

"Evet, doğru. Senin dilek makinesini buldum," diyor. 'Tanıdığım bir adam, Southwark'ta Baskin Place'deki bir dükkanda tıpkı senin tarif ettiğin gibi bir tane gördüğünü söylüyor. Buradan çok uzakta bile değil. Bunun olma ihtimali nedir?

Az önce ağzıma doğru fırlayan kalbim şimdi yavaşça boğazıma doğru geri çekiliyor. Bu eski bir ipucu.

"Oraya gittim," diye açıkladım, "orası bir inşaat alanı. O dükkan gitmiş.

'Dünden beri mi? Bundan şüpheliyim,' diyor Dave. 'Her neyse, hâlâ ilgileniyorsan adı Baskin News. Eğer aradığınız şey değilse, makul bir fiyata ellerinden alacağımı söyleyin.

Teşekkürümü mırıldanıyorum ama kelimelerle ifade edemiyorum, çünkü az önce ne dediğini şimdi anlıyorum. Baskin Place. Baskin Road değil, Baskin Place.

"Lucy? Gary toplantı odasından seslendi. "Vakit geldi.

Oraya gitmeliyim, hemen gitmeliyim. Dilek makinesi hâlâ orada. Başından beri yanlış yere bakıyormuşum.

Odaya göz gezdirirken ekibimin endişeli yüzlerine bakıyorum; Michael, bu dünyada üç şeyi seviyor ve az önce bunlardan ikisine saygısızlık edildiğine tanık oldu. Üçüncüsünü de kaybetmesinin sorumlusu ben olamam. Sarhoşken tedbiri elden bırakıp kız arkadaşına evlenme teklif etmesini tavsiye ettiğim Trey, ona kalıcı bir pozisyon vereceğime güveniyor. O dövme bitirmesi gereken Dominique - tamam, onun endişeleri diğerleri kadar yüksek riskli olmayabilir ama ekipteki herkes çok çalışıyor, hepsi geçimlerini benim ellerime bıraktı. Kalıp bunu bitirmem gerekiyor.

Sahneye çıktığımda Coleson başparmağıyla beni onaylıyor ama hemen ardından başparmağını indiriyor. Olgun. *Kids on the Couch* ne kadar tatsız bir fikir olsa da, Coleson'ın sunum tarzını suçlayamam. Kaygan ve kendinden emin, mükemmel tempolu, herkesin dikkatini çekmeyi başardı. Bunu yapmalıyım, sadece daha iyisini. *Makine hâlâ orada, gazete bayisi hâlâ orada. Geri dönebilirim! Şimdi bunu düşünemezsin Lucy. Odaklan.*

"Lucy? Gary soruyor, sonra öksürüyor. Herkes benim başlamamı bekliyor.

"Doğru, özür dilerim," diyorum , boğazımı temizliyorum , ki şu anda daha kuru

zımpara kağıdı. "Kendi çocukluğumu düşündüğümde, babamın evin etrafına yerleştirdiği sığınak yapımını, uydurma oyunları, saklambaç ve hazine avlarını hatırlıyorum. Hayal gücüyle beslenen basit oyunlar. Yatağınız bir korsan gemisi, kanepeniz uzaya uçan bir roket olabilir. Bir nefes alıyorum, yavaşlamam gerekiyor, kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle atıyor. "Çocuklar her şeyden bir oyun çıkarabilir, hayal güçleri en acımasız düşmanları yaratabilir. Çocukların yetişkin gibi davranılmak istediklerini sanmıyorum, bence çocuklar çocuk olmak istiyor. Çocuk olmalarını istiyorum. Bir anne olarak çocukluğun çok kısa olduğunu biliyorum.

Kalabalıktaki tüm yüzlere bakarken gözlerim Callum'a takılıyor, gözleri bana olan inancıyla dolu. Sonra aklıma geldi. Neden bunu tek başıma yapmaya çalışıyorum? Bu fikri birlikte bulduk. Eğer Kardinaller bizsek, bunu tek vurucuyla kazanamayız.

"Çocukken neyden korkardın Callum?" diye soruyorum.

Şaşkınlıkla bakıyor ama sonra "Banyoda dev bir mürekkep balığı tarafından emilmekten" diyor. İnsanlar gülüyor.

"Dominique? Dominique'i ön sırada bulup soruyorum.

"Tavan arası, soğuk, tozlu ve örümceklerle doluydu.

"Melanie? Neden korkuyordun?

Melanie bana boş boş bakıyor ve 'hiçbir şey' diyeceğinden eminim, ama sonra 'Çamaşır odasındaki kazanın sesi' diyor. Çamaşırlardan yapılmış, kocaman metal dişleri ve kaynayan sıcak gözleri olan bir yaratık hayal ettim.

"Tamam, Trey, sence şu anda bir çamaşır odası canavarı yaratabilir miyiz?

Trey bana geniş gözlerle bakıyor. Bugün krem rengi bir tulum giymiş ve benim gözümde bir kurtuluş meleği gibi görünüyor. Onu gerçekten zor durumda bırakıyorum ama bunu yapabileceğini biliyorum. Melanie'ye önceden canlandırdıklarımızdan ziyade *onun* canavarını göstermek daha etkileyici olacak. Trey başını sallıyor. Melanie'nin tarif ettiği canavarı hızla çiziyor, sonra da gözlerimizin önünde *canlandırıyor*. Seyircilerden 'ooh' sesleri yükseliyor ve Melanie'nin takdirle başını eğdiğini görüyorum.

'Çocuklara hayal güçlerinin şeytanlarını yenme şansı vereceğiz, sadece onların bulabileceği bir oyun oynayacağız. Ama ben konuşmayı keseceğim ve ekibimin size ne demek istediğimizi göstermesine izin vereceğim. Leon, Dominique, buraya gelin.'

Bu da planlanmamıştı ama bir anlık duraksamadan sonra ikisi de ne yapmalarını istediğimi bilerek ayağa fırladılar. Doğaçlama yapmaya başladılar, hayali bir eve girdiler, nelerden korktuklarını anlattılar: örümceklerle dolu karanlık bir dolap, insanları yiyen bir kanep. Onlar ne kadar hızlı konuşursa Trey de o kadar hızlı çiziyor, hayal ettiklerini yaratıyor ve bizim görmemiz için yansıtıyor. Benim kelimelerle anlatabileceğimden çok daha iyi bir oyun hissi yaratıyor.

"Callum, onlara skorun nasıl işleyeceğini anlat," diyorum ve Callum'u sahnede bize katılması için işaret ediyorum. Puanlamayı o tasarlamıştı; o da bunun bir parçası olmalıydı. Callum kekeleyerek ve gergin bir şekilde anlatıyor ama projeye olan tutkusu yine de parlıyor. Tüm sunum dağınık ve kaotik, ancak eğlenceli ve gerçek ve hepimizin bu konuda sevdiği şeyin vızıltısını yakalıyor.

Demo bittiğinde Michael alkışlamaya ve havayı yumruklamaya başlıyor ve ardından tüm oda katılıyor.

"Bunlar için ikinize de teşekkür ederim," diyor Melanie, sesi hiçbir şeyi ele vermiyor. "Gary'ye danışacağım. Size haber veririz.

Odadan çıkarken Melanie dönüp gözümde takılıyor, sonra da başını hafifçe sallıyor. Bu baş sallamayı biliyorum, başardık demek. Melanie ve Gary odayı terk ettikten sonra Coleson ve Gelincikleri küçümseyerek bakarken ekibim grup halinde kucaklaşmak için koşuyor ve zıplamaya başlıyor.

"Yatağın altındaki canavarlar, gerçekten e l i n i z d e n gelenin en iyisi bu mu? Coleson alay ediyor ama kabadayılığının bir kısmını kaybetmiş.

"Takım, bu çok ustacaydı," diyor Michael. "Bunu yapmanızı bütün gün izleyebilirim. Bunun bir anlamı olmalı.

"Skoru açıklamak zorunda kaldığıma inanamıyorum," diyor Callum, sırtışını gizlemek için eliyle ağzını kapatarak. "Hazırlıklı değildim.

Diğerleri kutlama yaparken Trey beni bir kenara çekti. "Michael'ın nesi var?" diye soruyor.

"Jane," diyorum karanlık bir sesle.

"Jane," diyor bir yumruğunu diğer eline bastırarak.

Coleson'ı arıyorum, elini sıkmak, barışmak istiyorum ama çoktan gitmiş. Michael oldukça canlandı ve ekibi öğle yemeği için dışarı çıkarmak istiyor.

"Lucy?" diye soruyor. "Geliyor musun?

"Çok üzgünüm, gitmem gereken bir yer var.

Sokakta bir taksi çevirip şoföre, "Lütfen, beni Baskin Place'e götürebilir misiniz?" diye soruyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve emniyet kemerimi bağlamaya çalışırken ellerim titriyor. Ya Dave yanılıyorsa? Ya orada değilse ya da aslında bir portal değilse? Ama sonra daha büyük bir endişe başlar - *Ya öyleyse?*

Bölüm 32

Burası, Baskin Yolu'na benzeyen sokak, sadece burada tüm binalar hala ayakta. Orada, birkaç kapı aşağıda gazete bayii var. Artık mavi beyaz tentesi yok ve dışı yeniden boyanmış. Tamamen sıradan bir köşe dükkânı. Doğru sokakta olsaydım bile tanıyabilir miydim emin değilim. Taksi şoförüne teşekkür ederek içeri giriyorum, sadece iki koridoru ve tavana kadar yığılmış rafları olan küçük dikdörtgen dükkanın şeklini hemen tanıyorum. Kasanın arkasında kimse yoktu ve başka müşteri de yoktu. Köşedeki koridora daldığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, çünkü işte orada, dilek makinesi, tıpkı haftalar - yıllar? - yıllar önce.

Dokunmak için acele ediyorum, gerçek olup olmadığını kontrol etmek istiyorum, göz yanılması değil. Ama sonra ellerim soğuk metalin etrafında kıvrılırken heyecanımı yatıştırmaya çalışıyorum. Bu makinenin varlığı, onun geçmişe açılan bir portal olduğu anlamına gelmiyor.

"Seni tekrar görebileceğimi düşünmüştüm," diye yumuşak İskoç bir ses geliyor. Yaşlı kadını görmek için başımı yana doğru çeviriyorum. Aynı beyaz saçlar, aynı ekose yelek.

"Sen mi?"

"Merhaba ördekçik," diyor bana geniş bir gülümsemeyle.

"Bu gerçek mi? Sen gerçek misin? Bu benim hayal gücümün bir ürünü mü?"

"Olması gerektiği kadar gerçek," diyor ve bana kahverengi kâğıttan bir torba yeşil haşlanmış şeker uzatıyor. "Soor plloom?"

"Zamanda atlama mı yaptım, yoksa hafızamı mı kaybettim? Kahverengi torbayı sallayarak soruyorum.

Şekerlerden birini kendisi alıyor ve bir süre emdikten sonra, "Ne düşünüyorsun, ördekçik?" diyor.

Sadece açık bir cevap istediğimi haykırmak, bana neler olduğunu anlatana kadar onu sarsmak istiyorum, ama o kadar nazik ve sakın konuşuyor ki, bu küçük tatlı yiyen Yoda, sesimi yükseltmeye cesaret edemiyorum.

"Atladım," dediğimi duyuyorum. Başından beri düşündüğüm şey bu muydu? Yoksa dükkânı, makineyi, onu bulmak sonunda buna inanmamı mı sağladı?

"Peki bu yeni hayatını, her şeyin yoluna girdiği iyi kısmını nasıl buluyorsun?

"Ha! Hayat asla düzene girmez.' Gözlerimi yaşlı kadına diktim. 'Öğrenmem gereken ders bu muydu? Çünkü eğer öyleyse, bunu bana söyleyebilirdin, geribildirime çok açığımdır.

"Bunu *sen* istedin. Söyle bakalım, eskiye göre büyük bir gelişme var mı?" diye soruyor sakince, yeleşinden bir cep saati çıkarıp saati kontrol ederek.

"Hem evet, hem hayır. Karmaşık bir durum. Sonra alyansıma bakıyorum ve "Ama aynı zamanda harika bir şey" diyorum.

"En iyi zamanlardı, en kötü zamanlardı," diyor yaşlı kadın, hala tatlısını emerek. "Belki de hazır değildin.

"Arayı kapatmamız gereken çok şey oldu," diyorum, yumuşuyorum ve tatlılarından birine uzanıyorum. 'Ama belki de hayatta kestirme yollar yoktur. Belki de her şeyi yaşamak zorundasındır, çünkü seni sen yapan budur. Durakladım. 'Bekle, bunu gerçekten söyledim mi? Vay be, tam Elizabeth Day oldum.'

Yaşlı kadın gülümseyerek, "Bu kadar genç birinde ne kadar çok bilgelik var," diyor. "Kim, Elizabeth Day mi?

"Hayır, sen, Lucy. Ona bakmak için döndüğümde bana göz kırpmıyor. Sonra kese kağıdının üstünü kıvrıyor ve yeleşinin cebine koyuyor. "Peki, geri dönmek ister misin?

"Dönebilir miyim? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum.

"Eğer *gerçekten* istiyorsan," diyor makineye dokunarak, "o zaman geri dönebilirsin.

"Peki her şey gördüğüm gibi mi olacak? Sam'le tanışıp Felix, Chloe ve Amy'ye sahip olacak mıyım? Hâlâ bu ailenin bir parçası olabilecek miyim?

Yaşlı kadın parmaklarını birbirine bastırır ve yüzü ciddileşir. 'Hiçbir şeyin garantisi yoktur. Kimsenin yolu belli değildir.

"Tüm bunları bilerek, geleceğin ne getireceğini bilerek geri döner miydim?

Hayır, ördekçik. Bilgi yolu değiştirir, sen istemesen bile. Hayatının aşkıyla, onun önemini bilerek, davranışlarını etkilemeden tanışamazsın.

"Peki ya Zoya, Chloe? Onların ölmesini engelleyebilir miyim?

"Dediğim gibi, hiçbir şey kesin değildir. Yaşlı kadın arkasını döner ve kasanın arkasından bir tabure çeker, alnı sempati ile kırışır. "Ama hatta

"Kimse öleceğinin söylenmesinden hoşlanmaz, ördekçik.

İçimde bir şeyler buruşuyor, sanki içim bir dondurma kepçesiyle oyulmuş gibi. Yere çöküyorum, sırtımı dilek makinesine dayıyorum. O haklı - önümde ne olduğunu bilmek berbat olurdu.

"Peki, başka ne seçeneğim var? diye sordum.

"Burada kalabilirsin, anıların şüphesiz zamanla geri dönecek -boşluklar dolacak- ya da geri dönüp tüm bunları unutabilirsin.

"Ama şu anda sahip olduğum hayatla burada kalmayabilirim?

Bakışlarımı tutuyor, gözleri parlıyor. "Yollarımız önceden belirlenmiş değil.

Sonunda bana ne demek istediğini anlıyorum: kal ve hatırla ya da geri dön ve unut. Eğer geri dönersem, hayatım tamamen farklı bir yerde son bulabilir. *Sophie'nin Seçimi* gibi (hiç izlemedim ama insanlar verilmesi gereken imkansız bir karar olduğunda hep bundan bahsediyor). Tüm bunlar başladığında, dilek makinesinin gerçek olmasını umutsuzca diledim, ileri atladığıma inanmak istedim, çünkü bu geri dönebileceğim anlamına gelebilirdi. Ama şimdi, bu hayattaki insanlara aşık oldum. Burada kalırsam mutlu olabileceğimi biliyorum, özellikle de anılarım geri gelirse.

'Arada kalmış şeyleri hatırlıyorum. Bu ne anlama geliyor?

'Bir yol seçtiğinizde beyniniz size yetiştirecektir. Eğer bir şeyler hatırlıyorsan, seçmeye başlıyorsun demektir.

Bedenimi makineye doğru kaydırarak soruyorum, 'Peki, bu şey nedir? Nasıl çalışıyor? Sihirli olan sen misin?

Yaşlı kadın öne uzanıyor ve ellerimi kendi elleriyle kavıyor. "Gökte ve yerde, senin felsefende hayal ettiğinden çok daha fazla şey var, Horatio." '

"Sen Shakespeare misin? Gülümseyerek soruyorum ve gözleri eğlenerek parlıyor.

Elimi bırakıyor ve avucunu uzatıyor. "Hazır mısın? Bozuk paran var mı?

"Ne yani, şimdi mi yapmam gerekiyor? Önce insanlara veda etmem gerekmiyor mu?" "Şimdiki zaman gibisi yok. "Gelecek gibi bir zaman yok.

Gülümsüyor ve

Bana iki bozuk para uzattı.

'Yarın ya da belki gelecek hafta tekrar gelebilir miyim? Burada birkaç gün daha kalabilirim. . . Sam'e veda etmem, çocukları kucaklamam gerek...'

"Lucy, hiç de kararını vermiş gibi görünmüyorsun.

'Hayır, öyle, geri dönmek zorundayım. Hayatımı istiyorum, Zoya'yı görmem gerek.'

'O zaman bunu zaten hatırlamayacaksın. Unutulmuş vedaların ne yararı var?

O haklı. Eğer gideceksem, ayrılışımı uzatmanın bir anlamı yok. Daha fazla düşünmeden paraları makineye atıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve eski hayatıma geri dönmeyi, yeniden yirmi altı yaşında olmayı, önümde tüm bunların olmasını diliyorum. Ama gözlerimi açtığımda makinenin ışıkları hala donuk, inatla sessiz duruyor.

'Ah canım,' diyor.

"Ah canım" da ne demek? Neden çalışmıyor?"

Makineyi tekmeleyerek hayata döndürmeye çalışıyor. "Bozuldu mu?"

"Bunun olabileceğinden şüphelenmiştim," diyor başını hafifçe eğerek. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Yeterince istemiyorsun.

"İstiyorum. Gerçekten istiyorum! Geri dönmek istiyorum," diye bağıyorum makineye, 'Geri dönmek istiyorum!'

"Sadece *tüm* kalbinle istersen işe yarar. Kalbinin bir kısmı şu anda burada.

"Yani sıkıştım mı? Göğsümde kabaran panikle sordum. *Uçabileceğimden şüpheliydim.*

"Belki de vedalaşman gerekiyordur," diyor nazikçe, ama sonra makineye dokunuyor ve cep saatine tekrar bakıyor. 'Yine de fazla zamanın yok. Burada ne kadar uzun süre kalırsan, ayrılmak o kadar zor olacak. Bu hayatın gerçekten senin olduğunu hissettiğinde, daha fazla anı geri dönecek ve boşluklar dolduğunda, ayrılma penceresi kapanacak.

Ne? Artık bir zaman sınırı var! Neden bir zaman sınırı var?' Bu, zaten inanılmaz derecede stresli olan durumuma stres katmak için gereksiz bir olay örgüsü gibi görünüyor.

"Herkesin bir süreye ihtiyacı vardır," diyor saatindeki bir düğmeyi tıklayıp açarak. 'Git, vedalaş, ama resim dolmadan dönmüş ve gitmeye hazır ol.

Doğru, yani eve geri dön, sevdiğim herkese veda et ve sonra buraya geri dönüp tekrar deneyecek kadar duygusal olarak ayrıl - hepsi amnezi geçmeden ve sihirli portal kapanmadan önce. Tüm bunları Felix'e açıkladığımda, küçük aklını başından alacak.

33. Bölüm

"Biliyordum!" diyor Felix, yatağında bir aşağı bir yukarı zıplayarak. 'Bir geçit olacağını biliyordum. Başından beri orada olduğuna inanamıyorum.

"Biliyorum.

"Sence geçitten geçebilir miyim? Sence Mars'a gidebilir miyim? Felix sorar.

"Neden Mars'a gitmek isteyesin ki? Ölürsün, orada hava yok.

'Hava dileyebilirim; bütün bir koloni dileyebilirim. Mars'ın adını Felix-Is-a-Bad-ass olarak değiştirebilirim. Ne kadar havalı olurdu değil mi?

"Felix-Is-a-Bad-ass," diyorum gülümseyerek. "İçimden bir ses dilek makinesinin bu tür dileklerle ilgilenmediğini söylüyor.

Felix başını bana doğru itiyor ve ben de kolumu ona doluyorum. 'Eğer gidersen burada ne olacak? Yaşlı annem geri gelecek mi?

"Emin değilim. Ama evet, her şeyin eskisi gibi devam edeceğini

düşünüyorum. 'Ama eğer geri dönersen ve bir şeyleri değiştirirsen, ben hiç var olmayabilirim -

Bayan Yoda da böyle demişti.

"Biliyorum, lanet olsun. Neden bir şeyi değiştireyim ki?"

'Boktan şeyler olur.'

"Küfür etme.

"İlk sen söyledin!

Birbirimize sırtıyoruz. "Eğer kalırsam, anılarımın geri geleceğini söyledi.

"Tekrar annen olurmuşum.

"Sen zaten benim a n n e m s i n," diyor Felix, bana daha sıkı sarılarak. "Sadece daha dağınık ve daha küfürbaz.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Sam kafasını kapıdan uzatıyor. "Sorun ne?

"Annem üzgün çünkü ben kozmonot olacağım," diyor Felix. Sam bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

"Hormonal bir durumdayım," diye açıklıyorum. "Bugün her şey beni kızdırır.

"Yemeğin hazır olduğunu söylersem ağlar mısın?" diye soruyor, ben de başımı iki yana sallayıp avuçlarımla gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum.

Merdivenlerden inerken ışığın farklı olduğunu fark ediyorum. Salonda mumlar yanıyor ve perdeler çekilmiş. Arkamı dönüp Sam'e sorgulayan bir bakış atıyorum ama o bana sadece esrarengiz bir gülümseme veriyor. Bir şeyler oluyor.

Mumları takip ederek mutfağın kapısını açtığımda iki kişilik bir masa ve ortasında bir demet kırmızı gül görüyorum.

"Bütün bunlar ne için?"

"Burası bir restoran; ben garsonum," diyor Felix, bir sandalye çekerek ve bir önlük giydiğini ve kulağının arkasına bir kalem sıkıştırdığını fark ediyorum.

"Seni dışarı çıkarmak istiyordum ama bakıcı bulamadım," diyor Sam.

Otururken önümde katlanmış bir kâğıt parçası görüyorum, önünde Felix'in titrek el yazısıyla 'Menü' yazıyor. "Menüde sadece bir şey var," diye fısıldıyor. "Yani, onu almak zorundasın.

Menünün içinde 'Sebzeli lazanya - 1000 sterlin' yazıyor. "Vay canına, burası pahalı bir restoran," diyorum.

'Ben de biraz abartırım diye düşündüm,' diyor Sam.

'Neyi kutluyoruz? Yıldönümü değil, değil mi? Sam'e sırtıttığımı hissederek soruyorum.

'Hayır, sadece geçen ayın senin için ne kadar zor geçtiğini biliyorum. Seni sevdiğimizi bilmeni istiyorum. Duraksıyor. "Ne yaparsan yap ya da hatırlamazsan hatırla.

Felix yüzünü buruşturur. "Duygusallaşacak mısın baba?"

"Olabilir ve garsonun yemek yiyenlerin konuşmaları hakkında yorum yapmaması gerekiyor.

Sam buzdolabından şarap almak için ayağa kalkarken, Felix bir sürahi alıyor ve su bardağını doldurmak için masaya doğru eğiliyor. Sonra da masanın üzerine döküyor.

"Oops.

Dağınıklığı toplamak için ayağa fırladığımda telefonuma bir mesaj geliyor.

"Anne, masada telefon yasak," diyor Felix. "Burası akıllı bir restoran.

'Üzgünüm, işten haber bekliyorum,' diye açıklıyorum. "Ooh, mesaj Gary.'

Gözlerim hevesle mesajını tarıyor.

Lucy, bu saatte aramayacağım ama bilmek isteyeceğini düşündüm - az önce Mel Durham'la konuştum.

Sunumuna bayılmış, The House Is Going to Get You'yu geliştirmeye almak istiyorlar.

Tebrik ederim. Bampf UK'nin Geliştirme Müdürü olarak yeni rolünü konuşmak için bu hafta öğle yemeği yiyelim. Önünüzde büyük bir yıl var.

Gary Snyder

Cıykladım, sonra mesajı Sam ve Felix'e yüksek sesle okudum. "Bunu ekibe ileteceğim; duymayı bekliyor olacaklar.

"Seni akıllı ihtiyar," diyor Sam, masanın öbür ucundan elime uzanıyor ve yüzüklerimi taktığımı fark edince bana kocaman bir gülümseme atıyor. "İşte şimdi gerçekten kutluyoruz.

'Aferin anne. Artık garsonluğa başlayabilir miyim? Felix parlak bir şekilde soruyor. "Evet, başla.

Felix garsona bahşiş vermenin ne kadar geleneksel olduğu hakkında uzun bir konuşma yapıyor, ideal olarak yemek ücretinin en az yüzde onu. Nakit paramız yoksa Lego alabileceğini, Lego yoksa da senet kabul edebileceğini belirtiyor.

"Tamam, sanırım garsonun yatma vakti gelmiş olabilir," diyor Sam, sandalyesini geriye iterek. "Bunu ayarlamamıza yardım ettiğin için teşekkürler, Felix.

"Hayır! Sana spesiyalleri söylemedim! Sam onu kucağına alıp omzuna atıyor ve kahkahalar atarak odadan dışarı çıkarırken Felix ağlıyor.

Aşırı hevesli garsonumuz yatağına gönderildikten sonra Sam lezzetli görünen sebze lazanyayı servis ediyor ve kadehini benimkine kaldırıyor.

"Sana ve bana, Luce, yeni anılar yaratmaya," diyor bakışlarımı tutarak.

"Buna içerim," diyorum.

Tatlı olarak Sam buzdolabından yumuşak bir mocha gateau çıkarıyor. Bir şeyler tanıdık geliyor ve sonra fark ediyorum. "Tıpkı annemin onuncu yaş günümde bana aldığı gibi.

"Annenden bir fotoğraf çıkardım, sonra da pastaneden kopyalamasını istedim.

"Çok düşüncelisin Sam, teşekkür ederim," diyorum, masaya doğru eğilip Öp onu. Bu akşam vedalaşmak için mükemmel bir yol gibi geliyor ama aynı zamanda bunun bitmesini istemediğimi fark etmeme neden oluyor.

Çok geç saatlere kadar pasta, şarap ve birbirimizin arkadaşlığıyla sarhoş oluyoruz. Yatağa giderken Amy'nin odasına gizlice girip gece lambasının yumuşak ışığında uyumasını izliyorum. Çok rahat ve huzurlu görünüyor, küçük pembe parmakları Neckie'yi kavriyor, pürüzsüz yuvarlak yanakları pembe pembe parlıyor, sessiz nefes alıp veriyor. Kalbim bu çocuğa karşı o kadar sevgi dolu ki, bütün gece uyumasını izleyebilirim. Uzanıp bir tutam saçını

kulağının arkasına fısıldıyorum, 'Hoşça kal küçüğüm, tekrar görüşeceğiz. Umarım seni tekrar görürüm. Ve sonra gitmem gerekiyor, yoksa ağlamaya başlayacağım.

Sam ve ben sonunda yatağa yığıldığımızda, fiziksel ve duygusal olarak doyduğumu hissediyorum.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim," diyorum Sam'e.

"Yanlış bir fikre kapılmanı istemem," diyor sertçe, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Hafta içi geceleri seni genellikle bin poundluk yemeklere götürmem.

"Beklentilerimi yumuşatacağım," diyorum yatakta ona yaklaşarak.

Gözleri ciddileşiyor. 'Kendinin alternatif bir versiyonunu kıskanmanı istemiyorum. Sen osun, bunu biliyorsun, değil mi?

"Biliyorum," diyorum ve sonra beni kendine doğru çekip kollarının arasına alıyor.

"Daha önce Felix'le konuştuğunu duydum," diyor sessizce, "ayrılmak hakkında. "Ah.

"Nereye gidiyorsun?

Yatakta doğruldum. Eğer bu bir vedaysa, Sam inansa da inanmasa da gerçeği bilmeyi hak ediyor. "Teorik olarak, Felix'in beni geçmişten buraya taşıdığını düşündüğü geçidi bulduğumu söyle. Diyelim ki hafıza kaybım yok ama buraya zaman yolculuğu yaparak geldim ve şimdi geri dönme şansım var. Gözlerinin içine bakıyorum, kuşku ya da kahkaha bekliyorum ama yüzü ciddi.

"Peki bu kalıcı bir ayrılış mı olacak? Yoksa geri mi döneceksin?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Eğer hayatım aynı şekilde devam ederse, muhtemelen. Ama hiçbir şeyin garantisi yok.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Sonra Sam dedi ki, 'O zaman gitme. Nereye gitmeyi düşünüyorsan, gitme. "Seni kaybetme riskini almak istemiyorum.

"Hayatımın on altı yılı, Sam-

Sözümü kesti. '*Seni* seviyorum - *seni*, olduğun kişiyi değil, olacağın kişiyi değil, ya da olabileceğin kişiyi değil - sadece *seni*. Lütfen benimle kal.

Konuşma olarak oldukça etkiliydi. Ellerinde oyuncak olmuştum ve kafam her zamankinden daha karıştı. Beni sırtüstü çeviriyor, sonra başını eğip omzumu, boynumu öpüyor, çeneme hafif, yumuşak öpücükler konduruyor. Birbirimize o kadar mükemmel uyuyoruz ki, buradan başka bir yerde olmam imkânsız gibi geliyor. Ağzı benimkini bulduğunda, içimde tanıdık bir sersemlik hissi dolaşüyor. Ellerim onun geniş sırtını kavlıyor ve gözlerimi kapatıp hazzın baş döndürücü dalgalarına kapılıyorum.

Ama sonra duruyor, geri çekiliyor ve ben de neyin yanlış olduğunu görmek için gözlerimi açıyorum. "Bana bak," diyor. "Bana bakmanı istiyorum.

Şimdi acı veren bir netlikle görüyorum - beynim yetişememiş olsa bile kalbim boşlukları doldurdu.

"Sam, seni seviyorum. Bunu ilk kez söylüyorum ama kelimeler ağzımdan çıkarken, bunun şimdiye kadar söylediğim en doğru şey olduğunu biliyorum.

Artık aramızda farklı bir şey var, fiziksel olanın ötesinde bir şey. Yavaşça, sessizce sevişiyoruz ve ben bu enfes yakınlık hissini içime hapsedmeye çalışıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, sonrasında bana sarılarak.

Ağlamamalıyım, birlikte geçireceğimiz son geceyi mahvetmek istemiyorum.

Tanrım, umarım sonum burada olur - lütfen sonumun burada, bu hayatta, bu adamla olmasına izin ver. Sonra kalmam gerektiği, bunu riske atmamam gerektiği, buna sahip olmak için on altı yılımı feda edeceğim düşüncesi hakim oluyor. Bunlar geri dönmeme izin verecek düşünceler değil.

Karanlıkta uzanırken fısıldıyorum, "Teşekkür ederim.

"Ne için?

"Her şey için - sen olduğun için, beni her şeye rağmen sevdiğin için, kurduğumuz bu hayat için.

"Bu bir vedaya benziyor," diyor Sam, parmaklarını kolumda hafifçe gezdirerek. Yanımda usulca mırıldanmaya başlıyor, daha önce duymadığım bir şarkının sözlerini mırıldanıyor.

"Bir şey mi yazdın? Soruyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Sadece aptalca bir şeyin başlangıcı.

"Adı ne? diye soruyorum.

"Tüm Cep Günleri İçin Kal". Henüz bitmedi, sadece takılıyordum.'

"Kulağa hoş geliyor. Bitirmelisin." "Tamam,"

diyor açıkça.

"Tamam mı?

"Tamam.

Sonra sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi kollarını bana doluyor ve usulca şarkı söyleyerek beni uyutuyor.

Derin bir uykuya dalmış olmalıyım çünkü alarm çalana kadar uyuyorum.

Uyandığımda Sam gitmişti ve yastığının üzerinde bir not vardı.

*Okul işlerini halledip yeni şarkım üzerinde çalışmak için geri dönüyorum :
) Bir yere gitme, lütfen.*

Dudağımı ısırıyorum, sırtıttığımı hissediyorum. Yastığa not bırakmasına bayılıyorum, tıpkı İtalya'daki balayımızda bana İtalyanca notlar bıraktığı ve benim okuyamadığım zamanki gibi.

Balayımızda. İtalya'da.

Balayımızda. İtalya'da.

Kahretsın. Balayımızı hatırlıyorum.

34. Bölüm

Çok mu geç kaldım? Şansımı kaçırdım mı? Bu anı daha önce gördüğüm tüm anılardan daha net. İtalya'yı, oteli, yan odadaki çılgın çifti hatırlıyorum. Hepsini hatırlıyorum. Hemen Londra'ya gitmeliyim.

Kıyafetlerimi giyip kapıdan dışarı koşuyorum. Saat sekiz buçuk, burada kimse yok. Felix'in odasının önünden geçerken, beni sarsarak durduran ve adımlarımı geri çekmeme neden olan bir şey görüyorum. Lav lambasının kumandası, yaptığımız kalp için - masasının yanında yerde duruyor. Bu sabah proje fuarı var, kumanda olmadan çalışmayacak. Meccano'dan örümcek yaptığı zamanki gibi hayal kırıklığına uğrayacak. *Meccano örümceği, sadece beş bacaklı, onu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum.*

Kumandayı kaptığım gibi koridordan aşağı koşuyorum, merdivenlerdeki düğün fotoğrafımıza bakıyorum. Meyveli bir düğün pastamız vardı, annem yapmıştı ve herkes yiyemeyecek kadar tok olduğunda gücenmişti. Salondaki masanın üzerinde duran Felix'in fotoğrafı, Girit'te köpekbalıği görmediğimiz tekne gezisinden sonra çekilmişti. *Bir şeylere bakmayı bırakmalıyım, hatırlamayı bırakmalıyım - çok geç olmadan Londra'ya gitmeliyim.*

Cüzdanım ve lav lambasının kumandasından başka hiçbir şeyim olmadan arabaya atlayıp okula doğru hızla ilerliyorum. Mantık bana Felix'in projesinin önemli olmadığını, eğer geri döneceksem bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylüyor. Ama önemli olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Felix için önemli, tam burada, şu anda, bu gerçeklikte, o yüzden benim için de önemli.

Okula giderken, Felix'in bisiklet sürmeyi öğrendiği sokağı görüyorum. Düşüp bileğini kırdığı ağacı görüyorum. Anılar, anılar, çok fazla anı. Daha hızlı sürüyorum. Stan sertçe yavaşlamamı söylüyor.

Okulda, merdivenlerin hemen önüne park ediyorum, motoru çalışır halde bırakıyorum, sonra koşarak içeri giriyorum.

"Ziyaretçilerin giriş yapması gerekiyor Bayan Rutherford," diye sesleniyor resepsiyon görevlisi arkamdan.

"Sadece bir dakika sürecektir! Umutsuzca ana salonu arayarak geri sesleniyorum. Endişe verici bir şekilde, artık yolu biliyorum.

Kapıdan içeri daldığımda tam zamanında geldiğimi görüyorum çünkü oğlum, benim güzel oğlum odanın önünde duruyor. Aralarında Molly Greenway ve müdirenin de bulunduğu bir personel ve öğrenci kalabalığı etrafını sarmış. Sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi solgun görünüyor, çünkü bir şeylerin eksik olduğunu fark etmiş.

"Buldum! Koridor boyunca ona doğru koşarak bağıriyorum. "Buldum! Başını kaldırdı, gözyaşları kayboldu.

Müdire Bayan Barclay, ben soluklanırken bana tuhaf tuhaf bakıyor, dağınık saçlarıma ve uyumsuz kıyafetlerime bakıyor. Buraya gelmek bana on altı yıla mal olsa bile, Felix'in yüzündeki gülümseme her güne değer. Uzaktan kumandanın düğmesine basıyor ve kalp canlanıyor. Öğrenciler sevinç içinde 'ooh' ve 'aah' derken Bayan Barclay, "Felix, bunu nasıl yaptın?" diye soruyor, zonklayan heykeli incelemek için yaklaşırken.

Gitmem gerekiyor. Sınıftan çıkarken Felix'e el sallıyorum ama o sıranın etrafından koşup kollarını belime doluyor.

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum," diyor, sınıf arkadaşlarının gülüşmelerine neden oluyor ama umurunda değil.

'Ben de seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum, tatlı çocuk. Hoşça kal, Felix,' diyorum ve bir an için beni bırakmıyor.

Sonra gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarıyla bana bakıyor. 'İyi şanslar anne. Merak etme, bir dahaki sefere görüşürüz.

Arabada kendimi Stan'den yardım isterken buluyorum. "Stanley, lütfen bana yardım et, zamanında yetişebileceğimi sanmıyorum.

'Lucy, sana elimden gelen her türlü desteği vermek için buradayım. Birkaç onaylayıcı söz ister misin?'

Evet, evet lütfen.

"Hedefleriniz doğru zamanda gerçekleşir" diyor Stanley. "Dinlenmek için zaman ayırmak yaratıcılığınızı ve dayanıklılığınızı artırır.

Pek yardımcı olmuyor ama beni içeri girmek için yarışan tüm yeni anılardan uzaklaştırmaya yetiyor. Trenin otoparkına girdiğimde lastikler gıcırdayıyor, görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor.

Direksiyona sarılarak arabaya, "Hoşça kal Stanley, seni özleyeceğim," diyorum. "Benim için herkese göz kulak ol.

"Verimli bir gün geçir Lucy!" diyor Stan.

Dokuz-on beş trenine koşarken bir dakikadan az bir farkla yetişiyorum. Bir keresinde, son trenle geri dönerken, Sam'in Covent Garden'daki en sevdiği Meksikalı'dan bir paket servis aldım, eve kadar getirdim ve sonra peron ile vagon arasındaki boşluktan aşağı bıraktım. Trende başımı ellerimin arasına aldım, düşünmekten kendimi alıkoymaya çalıştım, sürekli gelen anıları engellemeye çalıştım. *Dur. Dur. Dur. Dur. Bunun durması gerek.* Bir sonraki vagonda küçük bir bebek ağlıyor ve tiz sesle birlikte yeni bir ağırlık beni sarıyor, sanki metal talaşları kanımı dolduruyor, yer dev bir mıknaatısa dönüşüyor. Minik bir el, küçük parmağımın etrafında kıvrılıyor. Kanüller ve oksijen tüpleri, bir kuvözün bitmek bilmeyen bip sesi. Kalbimin bir parçası sonsuza dek koptu. Kayıp. Çok büyük bir kayıp, ama içinde başka bir duygu barındırıyor: kavranamayacak kadar büyük bir sevgi. *Chloe.*

Sonunda Southwark'a ulaştığımda hızım yavaşladı. Çok geç kalmış olmalıyım. Geç kalmış olmalıyım. Bu hayatın kaba taslağı hızla çiziliyor, *bu* benim gerçekliğim, *bu* benim şimdiki zamanım oluyor. Ayaklarım sürükleniyor, her adımda daha da ağırlaşıyor.

Önümdeki otobüs durağında üç kadının güldüğünü görüyorum. Yirmili yaşlardalar, hepsinin saçları birbirine uyuyor ve gözlerinde ağır bir eyeliner var.

'Becca, bu gece gelmelisin. Bu son geceleri,' diyor kızlardan biri.

'Çok yorgunum, gözlerimin altındaki şu torbalara bak. Uyumam lazım,' diyor bir diğeri.

Bu kıza yorgun kelimesinin anlamını bilmediğini söylemek geliyor içimden, ta ki aylarca üç saatlik uykuyla yaşayıp reflüsü olan bir bebek ve gece terörü olan bir oğlanla uğraşana kadar. Göz torbalarının anlamını da bilmiyor. Çok güzel, çok güzel ama duruşundan bunu hissetmediğini görebiliyorum, tam olarak değil.

"Öldüğün zaman uyuyabilirsin," diyor üçüncü kız ve arkadaşını dağınık, uzun bacaklı bir kucaklamanın içine çekiyor.

Zoya da eskiden böyle derdi.

Zoya.

Koşmaya başladım.

Dükkân her zamanki gibi boştu ve kapıdan içeri koşarken "Merhaba!" diye sesleniyorum. "Geri döndüm. Boncuklu perdeyi çekip arka odaya girdim ama kapı açık olmasına rağmen kimse yoktu - dükkân kilitli değildi. İskoç kadın burada olsun ya da olmasın, denemek zorundayım, zamanımın tükenip tükenmediğini bilmek zorundayım.

Özellikle çantama koyduğum bozuk paraları ararken ellerim titriyor. Onları makineye yerleştiriyorum, kenarlarından tutuyorum ve bu kez yüksek sesle, 'Geri dönmek istiyorum. Lütfen, geri dönmek istiyorum. Ne yaptığımı bilmediğim, nereye gittiğimi ve oraya nasıl gideceğimi bilmediğim her berbat günü -iyi olanları ve berbat olanları- yaşamak istiyorum. Tüm boktan randevulara gitmek istiyorum, çünkü o zaman doğru kişiyle tanıştığımda onun ne kadar özel olduğunu bileceğim. Ve onu bulduğumda, bir dakikayı bile kaçırmak istemiyorum. Onu ilk kez güldürmeyi kaçırmak istemiyorum, sabah uyandığında gözlerinin mavi yerine yeşil olduğunu keşfetmeyi kaçırmak istemiyorum. İlk öpücüğümüzü, ilk kavgamızı, ilk hiçbir şeyimizi kaçırmak istemiyorum. Kalp acısını, dehşeti ve kayıpları da, her şeyin nasıl o l a c a ğ ı n ı bilememenin korkusunu da kabul ediyorum, çünkü hayat bu, tüm görkemli, dağınık Teknik Rengiyle. Burada olduğum için çok şanslı olduğumu ve aldığım her nefesin işin iyi kısmı olduğunu biliyorum. Makineyi sallıyorum, çünkü hiçbir şey olmuyor, yazılar inatla karanlık kalıyor. 'Bırakın hayatımı yaşayayım. *Lütfen*, hayatımı yaşamama izin verin.

Sonra ağlıyorum, çünkü işe yaramıyor ve yere çöküyorum, başımı makineye yaslıyorum. Fiziksel ve duygusal olarak tükendim, çünkü artık çok geç biliyorum ki her şeyi hatırlasam bile hatırlamak yaşamakla aynı şey değil.

Tam seçim yapma fırsatının kapandığını kabul etmek üzereyken bir tıkırtı hissediyorum ve başımı kaldırıp makineyi tekmeleyen yaşlı kadını görüyorum.

"Bazen küçük bir dürtmeye ihtiyacı oluyor," diyor. "Benim gibi, o da oldukça yaşlı.

Makine canlanıyor, bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor. Çarklar vızıldıyor ve bakır paranın üzerine basılmış kelimeleri görüyorum.

Dileğiniz kabul edildi.

Bölüm 35

Bugün

Rutubet kokusuyla uyanıyorum. Alarmım çalınca inleyerek tavandaki sarı lekeye bakıyorum. Bay Finkley'nin bunu tamir ettirmek için para ödemesi ya da tembel ev sahibimizin bunun kurutulup yeniden sıvanmasını organize etmesi ihtimali nedir? Leke daha büyük ve koku çok daha kötü olsa da, nedense bu sabah odamın durumu beni her zamanki kadar üzmüyor. Babamın her zaman dediği gibi, "Denizde daha kötü şeyler de olur, aşkım. Denizde olan bu korkunç şeylerin ne olduğundan emin değilim ama bitmek bilmeyen rutubetin bunlardan biri olduğunu tahmin ediyorum.

Yataktan kalkıp perdeleri çekiyorum, pencereyi açıyorum ve muhteşem, güneşli Londra'nın görüntülerini, kokularını ve seslerini içime çekiyorum. Araba s e s l e r i , kuş cıvıltıları, üç kapı ötedeki kebabçının çöp kutularının kokusu. Bugün işe düzgün bir gömlekle gideceğim. Dün tam bir felaket olsa da - Kruvasan Kapısı ve terfimin hiçbir şey ifade etmediğinin söylenmesi ve temelde hala koşucu olmam - eğer gelmeye, sıkı çalışmaya ve ekstra profesyonel görünmeye devam edersem, belki bir gün bana daha fazla güvenilebilir.

Mutfakta Emily ve Julian kahvaltı yapıyorlar.

"Üzgünüm, sanırım bu senin. Sana daha fazla alacağım," diyor Julian, mısır gevreğiyle dolu kaşığı havada donuyor.

"Sorun değil," diyorum, kendime bir kase doldurmak için kutuyu elime alıyorum ama boş buluyorum. "Oh.

"Sana biraz tost yapayım," diyor Emily, o da mısır gevreğini yiyor. "Kusura bakma.

Koridorun sonunda Zoya'nın odasından gelen müzik sesini duyuyorum. 'Zoya hâlâ burada mı? Erken bir gösterimi var sanıyordum.

Julian, "Son anda iptal ettiler," dedi, sonra parmağını salladı ve yaşlı bir adammış gibi kamburunu çıkardı. "Şimdiki gençlerin bağıllık duygusu yok.

Koridorda yürürken Zoya'nın kapısını sessizce çaldım.

"İçeri gel!" diye sesleniyor ve ben de kapıyı iterek açıyorum ama kapı aralığında öylece duruyorum. Onu daha dün görmüş olmama rağmen, aramızda sanki çok uzun zaman geçmiş gibi bir mesafe olduğunu hissediyorum.

"Selam. Çoktan gitmişsindir diye düşünmüştüm," diyorum.

"Görüşme iptal edildi, o yüzden ... Sözünü yarıda kesti ve bir süre garip bir sessizlik içinde durduk.

"Zoya, çok üzgünüm-" diye söze girdim ama beni durdurdu.

"Hayır, hayır, özür dilerim. Aşırı tepki gösterdim, bu kadar huysuz olmamalıydım. Sana satılıyormuşum gibi görüldüğünü biliyorum ama bu sadece parayla ilgili değil. Sanat okulu bana göre değildi, Luce.

"Biliyorum.

'Bir daha asla çizemeyecek değilim. Bu şekilde dünyayı görebilecek, dünyayı resmedebileceğim. Sırıttıyor, beni kucaklamak için odanın içinde yürüyor. 'Şaşırtıcı bir şekilde, emlakçı olmayı çok seviyorum, ama senin nefret edeceğini biliyorum. Sen televizyona devam etmelisin, ben de **b u** konuda sızlanmanı dinleyeceğim, çünkü arkadaşlar böyle yapar. "Sanırım biraz kıskandığım için sinirlenmiş olabilirim" demeden önce duraksıyor. Keşke nerede olmak istediğim konusunda senin kadar net olabilseydim. Belki de varmak istediğim yerle ilgili planlar yapmak yerine eğlenmeye fazla odaklanıyorumdur.

'Bence gayet iyi gidiyorsun. Seni seviyorum,' diyorum onu sıkıca sararak. Bana şüpheli bir bakış attı. 'Ne? Bunu yeterince söylediğimizi sanmıyorum. Ben seni seviyorum. Sen olmasan hayatım bu kadar güzel olmazdı.

"Çok klişe. Ama iyi. Ben de seni seviyorum. Eğilip yanağıma kocaman bir öpücük konduruyor, ben de tiksintiyle siliyorum.

Mutfağa döndüğümde, dördümüze çay yapmak için su ısıtıcısını açtım.

"Hazır hepimiz buradayken, hızlı bir daire toplantısı yapalım," diyorum ellerimi çırparak. "Düşünüyordum da, temel ihtiyaçlar için bir kumbaramız olmasını öneriyorum - mısır gevreği, süt ve tuvalet kağıdı gibi hepimizin kullandığı şeyler için her hafta biraz para koyalım.

Julian, "Ben buna varım," dedi.

"Mantıklı. Emily çayına katmak üzere o l d u ğ u sütü koklarken omuz silkiyor.

"Ayrıca, sıkıcı olmak istemem ama banyoyu yıkanmaktan başka bir şey için kullanmama konusunda anlaşabilir miyiz? Orada daha fazla kemik haşlandığını ya da kıyafetlerin boyandığını görmek istemiyorum.

"Katılıyorum," diyor Julian. 'Em, son yaptığın boya işi beni morarttı. Betty egzotik bir deri hastalığım olduğunu düşündü.

"Güzel. O zaman anlaştık," diyorum. "Bugün maaş günü, eve dönerken hepimiz için tuvalet kağıdı ve mısır gevreği alacağım.

Zoya, "Madem ev toplantısı yapıyoruz, benim de bazı haberlerim var," dedi. Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Ben taşınacağım. "Olamaz! Julian ve Emily hep bir ağızdan.

Julian, "Dört Silahşörler'i bozmayın!" diyor. "Zilimizdeki ZoLu JuEm yazısını değiştirmemiz gerekecek, o yazıya bayılıyorum.

'Sabahlarımızın müziğini kim sağlayacak? Akşamlarımızın votkasını? Emily sızlanıyor.

"Biliyorum, biliyorum, sadece değişiklik zamanı.

Zoya'nın saçlarını karıştırmak için uzanırken, "O artık kocaman bir yetişkin ve onunla daha fazla gurur duyamazdım," diyorum.

Zoya, "Ben hâlâ her zaman burada takılacağım," diyor. "Ve hâlâ mükemmel çalma listeleri ve yarı iyi votka getireceğim.

Julian, "Yeni ev arkadaşlarıyla görüşmekten nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Hemen bir tanesine ihtiyacımız olmayabilir," diyorum ona. 'Düşünüyordum da, odamdaki rutubet sorunu çözülene kadar, oturulamaz durumda olduğu için kirada indirim yapabiliriz.

"Bu sabah sana ne oldu böyle? Erin Brockovich gibi davranıyorsun. Uykunda motivasyon podcast'i falan mı dinledin? Emily soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Sadece uyandığımda kendimi iyi hissediyordum ve birkaç değişiklik yapmaya karar verdim.

Zoya, "Banyoda görmek istediğin değişim sen ol," diyor.

"Aynen öyle.

İşe gitmeden önce odamda ölmek üzere olan iki bitkiyi topladım ve onlara, 'Özür dilerim. Denedim ama ben bitki insanı değilim. Gitmek zorundasınız. Belki bir gün, eğer bir bahçem olursa, babamın yeşil parmaklı kızı olmaya çalışacağım ama şimdilik yenilgiyi kabullenmekte utanılacak bir şey yok.

Dışarıda, çöp kutusunun yanında, Bay Finkley'i paslı bir hayvan kafesini zaten dolup taşan yeşil bir çöp kutusuna doldururken buluyorum.

"Bunlar için yer yok mu?" diye soruyorum hayal kırıklığıyla.

Elimdeki bitkileri incelemek için duraklayarak, "Hayır, zaten onları siyah poşete koymanız gerekecek, " diyor. "Onları neden atıyorsun?"

"Onlara bakma konusunda pek iyi değilim. Üzgün görünüyorlar ve onlara bakmak beni depresif hissettiriyordu.

"Banyo zeminim için birini aradım, yarın geliyorlar. Bay Finkley diyor ve ben onun anlayışlı olmaya çalıştığını görebiliyorum.

"Teşekkür ederim, çok makbule geçti. Sonra bitkilere meraklı gözlerle baktığını fark ederek, "Bunları ister misiniz?" diye sordum. Belki onlarla daha şanslı olursun, onları yeniden canlandırabilirsin.

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor.

"Elbette, zaten onları atacaktım.

Her iki koluna birer tane sararak onları benden aldı. "İstedğin zaman gelip onları ziyaret edebilirsin," diye teklif ediyor. "Bilirsin, eğer onları özlersen.

Evet, doğru. "Böyle iyiyim, ama teşekkürler. Gitmek için dönüyorum, sonra duruyorum ve diyorum ki, 'Ve Bay Finkley, banyoyu düzenlemeye çalıştığınız için teşekkür ederim ve dün size bağırduğım için özür dilerim. Sadece çok yorgundum.

Başını salladı, sonra fısıldadı, 'Bir içki ister misiniz? Sanırım istersin.

Reddetmek için kıbar bir yol bulmaya çalışırken, benimle değil bitkilerle konuştuğunu fark ettim ve Zoya'ya yetişmek için koştum.

Metroya doğru yürürken, "Diğerlerine anlatmak beklediğimden daha iyi gitti," dedi, "taşınmamın senin için bir sakıncası olmadığına emin misin?"

"Zoya, seni çok özleyeceğim ama her şey sonsuza kadar aynı kalamaz. Duraksadım. "Lütfen bana nehrin güneyinde kalacağını söyle.

Elimi tutuyor ve ileri geri sallıyor. "Tabii ki nehrin güneyinde kalacağım. Dün gece neler olduğunu anlat bana. Nasıl bu kadar geç geldin ve neden adımlarında bir bahar var? Biriyle mi tanıştın?"

"Tuhaf bir geceydi, gerçekten korkunçtu. Sen gittikten sonra perişan haldeydim, çok fazla içtim, eve kadar yürüdüm, kendimi Dale adında bir çapkınla LondonLove randevusunda buldum, oh, ve sonra bir gazete bayiinde çılgın bir kadınla tanıştım, sana onun hakkında her şeyi anlatmalıyım. Ama garip olan şu ki, iğrenç akşamıma rağmen bu sabah uyandığımda dünyada her şeyin yolunda olduğu hissine kapıldım. Sen hiç böyle hisseder misin?"

"Evet - ne zaman bir hikayeye "Size tanıştığım şu çılgın kadından bahsetmeliyim. . ."

Maaş günü gelince ikimize de metroya yakın bir kafeden kahve ısmarlıyorum. Tezgâhta beklerken radyoda bir şarkı çalıyor; daha önce hiç duymamıştım ama bir şey dikkatimi çekiyor.

"Neymiş bu şarkı?"

"Lex'in yeni single'ı, 'The Promise of You'," diyor Zoya. "Radio One kafayı takmış, neden?"

"Déjà vu. Hiç şarkılarda böyle bir şey oluyor mu?"

"Her zaman. Melanie konusunda ne yapacaksın? Zoya soruyor.

"Onu dizinin sonuna kadar bırakacağım, sonra da özgeçmişimi göndermeye başlayacağım - bazı uygun genç araştırmacı işlerine başvuracağım. Sanırım When TV'de kalmaya ve kendimi Melanie'ye kanıtlamaya kendimi fazla kaptırdım.

Zoya başını sallayarak, "Stockholm sendromu," dedi. "Hey, dört dakika sonra bir tren var, koşarak gitmek ister misin?" diye soruyor, telefonundaki ulaşım uygulamasını kontrol ederek.

'Hayır, bir sonrakini alalım. Acelem yok.'

"Güzel. Dün geceki maceranın bütün ayrıntılarını duymak istiyorum.

Böylece yavaş yavaş yürüdük, kahvelerimizi yudumladık, bahar güneşini içimize çektik ve Zoya'ya Dale'den, eve ayakkabısız yürümekten ve bir gazete bayinde dilek makinesinden çılgınca bir dilek dilemekten söz ettim, tabii ki bu gerçekleşmedi.

Sonsöz

Beş Yıl Sonra

"Şimdi nereye?" diye soruyor Faye, dördümüz Upper Street'teki bir bardan çıkarken. Zoya bir kolunu omzuma a t a r a k , "Sen karar ver, doğum günü kızı sensin," diyor. 'Bu arada bu altın rengi mini elbise sana çok yakışmış. Biz "Dışarı çıkmalıyız, dansa gitmeliyiz.

'Evet! Birkaç erkek tavlatalım,' diye bağıyor Roisin gri gece göğüne doğru. "Kocan bunu söylediğini duymasın," diyor Faye.

'Benim için değil, senin için. Senin kanat kadının olabilirim.

Faye, "Zoya'ya aşık oldum, ben de şimdilik erkeklerden uzak durmaya yemin ettim, o yüzden geriye sadece Lucy kalıyor," dedi.

"Ben de erkeklere tövbe ediyorum," diyorum onlara. 'Otuz bir benim perhiz ve ayıklık yılım olacak. Çıkmak ve içmek için harcayacağım tüm zamanı kitap okuyarak ve yeni hobiler deneyerek geçireceğim. Makramede ya da paten kaymada harika olabilirim - yepyeni bir ben için hazır olun.

Faye bir kolunu omzuma dolayarak, "Ben senin yeni benin, eski benin, ne olmak istiyorsan onun için buradayım," diyor.

"Yoksunluk ve ayıklık, siktir git Lucy! Roisin gökyüzüne doğru gülüyor.

"Neden bu kadar bağıyor? Faye soruyor. 'Kulüp için hayır oyu kullanabilir miyim? I

bir bara gidebilirim ama bu hafta sonu *biraz* uyumam gerekiyor.

Zoya, "Öldüğün zaman uyuyabilirsin," dedi ve aniden sokakta durup arkasını dönerek hepimize baktı. "Şu anda bir anlaşma yapalım, hayatımızda başka ne değişirse değişsin -evlilik, çocuklar, kariyer, seyahat- biz hep buna sahip olacağız. Her zaman birbirimize zaman ayıracağız. Yirmi, otuz, elli yıl sonra da böyle geceler geçirmemizi istiyorum.

'Böyle geceler için şimdiden kendimi çok yaşlı hissediyorum. Doğum günüm için güzel bir bar yemeği yiyebilir miyiz?" diye soruyor Faye. "Belki rahatlatıcı bir spa günü.

'Tamam, mesele nereye gideceğimiz değil, mesele birbirimize öncelik vermek, hayatta başımıza ne gelirse gelsin. Erkekler gelir ve gider, ama bu' - bir hamle yapar

"Bu sonsuza dek sürecek. "Ben de varım," diyorum.

"Ben de," diyor Roisin.

'Ben üçüm,' diyor Faye ve hepimiz bir grup kucaklaşması için bir araya geliyoruz.

'Pekala, ciddi, Lucy - nereye gidiyoruz? Kulübe mi, bara mı, makrome seks zindanına mı? Zoya soruyor.

"Hadi bir karaoke bar bulalım," dedim. "Şarkı söyleyecek havamdayım.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen yorumunuzu
buraya bırakın!

Teşekkür

Öncelikle, bu kitabın ilham aldığı çok sayıda klasik filmin hakkını vermem gerekiyor; *Big*, *13 Going on 30*, *The Family Man* ve hatta *Freaky Friday*. (Vay canına, 90'lar ve 2000'lerin başı sinema için harika bir dönemdi, değil mi?) Bu filmleri yeniden izlemek hayattaki sıçramalar hakkında düşünmemi sağladı - ve genç bir yetişkin olmakla orta yaşlı olmak arasındaki farkın çocukluktan yetişkinliğe sıçrama kadar belirgin olup olmadığını merak ettim. Fantastik/büyülü gerçekçilik içeren romantik komedileri her zaman sevmişimdir, bu yüzden 26 yaşından 42 yaşına geçiş gibi bir zaman sıçraması hayal ettiğimde, bu fikir peşimi bırakmadı. Bu yüzden, doksanlar sinemasına bu kadar harika oldukları için teşekkür ederim ve evet, ben eski filmleri izlerken oturup kendi kendime 'Artık böyle filmler yapmıyorlar' diye mırıldanan kadını. İç çekiyorum.

Her zaman çok yardımcı olan erken okuyucu arkadaşlarım Natalie ve Rids'e teşekkür etmeliyim. Özellikle Rids ile sihirli portalların mantığı hakkında yaptığımız uzun sohbetleri çok sevdim. Bir zaman yolculuğu kitabı yazarken onu seven biriyle konuşmak her zaman iyidir, çünkü sizi *her konuda* bilgilendirirler. Lucy geri döndüğünde gelecek zaman çizgisinde neler olacağı hakkında çok konuştuk. "Ama önemli mi?" diye sordum ve Rids "Evet, kesinlikle önemli" dedi ve ben de haklı olduğunu kabul ettim. Lucy hiç bilmeseyse de, kitapta hiç yer almasa da bilmem gerekiyordu.

Felix'in sohbetinin çoğuna ilham veren çocuklarım R ve B'ye teşekkür ederim. Cep Günü'nü onlar icat etti ve bugün hala kutluyoruz. Çocuklar gerçekten benim icat edebileceğimden daha komik şeyler buluyorlar ve Lucy ile Felix'in sohbet ettiği elli sayfa daha yazabilirdim. Şanslısınız ki yazmadım. Sürekli destekleri için aileme teşekkür ederim - özellikle de tanıdığı herkese Noel'de kitaplarımı alan anneme.

Editörlerim Kim Atkins ve Kate Dresser'a yeniden yazımlar sırasında elimden tuttukları ve harika notlar verdikleri için teşekkür ederim. İkinizle birlikte çalışmayı çok seviyorum. Menajerim Clare Wallace'a, sadece harika bir menajer değil, aynı zamanda

aynı zamanda ilham verici bir arkadaş. Bu ılgın işi daha az yalnız kılan ve böylesine canlandırıcı ve destekleyici bir topluluk olan tüm sevgili yazar arkadaşlarım.

Son olarak, en büyük teşeekkrm siz harika okuyucularıma gitmeli - özellikle de bu okuduğunuz dördüncü kitabımsa. Dürüst olmak gerekirse, yazdıklarımla ilgili mesajlarınız ve paylaşımlarınız benim için dünyalara bedel. Dışarıda pek çok harika kitap olduğunu biliyorum, bu yüzden benimkini seçtiğiniz için kocaman, yürekten bir 'teşeekkr'. Bu, sonunu her okuduğumda beni ağlatan yazdığım ilk kitap, bu yüzden umarım bunun bir kısmı okuma deneyimine yansır. Ayrıca tüm bu 'anı yaşa', 'her şey güzel kısmı', 'her günün değerini bil' duygularını söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu da biliyorum. Yani bazen sadece peynirli tost yemek, Netflix izlemek ve Instagram'da gezinmek istiyorsanız kendinizi hırpalamayın. Ben de istiyorum. *Ben* de.

Yayın Kredileri

Böyle bir kitabı elinize ulaştırmak için perde arkasında çalışan pek çok insan var, bu nedenle tüm Hodder ekibine destekleri için kocaman bir teşekkür etmek istedim. Son derece minnettarım.

EDİTÖRYAL

Kimberley Atkins

Olivia Robertshaw

Kay Gale

Helen Parham

Swati Gamble

ÜRETİM

Inayah Sheikh Thomas

SES

Ellie Wheeldon

PAZARLAMA

Alice Morley

KAMUOYU

Alainna Hadjigeorgiou

TASARIM

Lydia Blagden

Birkaç arkadaşına sordum: 26 yaşındaki halinize ne tavsiye ederiniz?

'Size 26 yaşın herhangi bir şey için "çok yaşlı" olduğunu söyleyenlere kulak asmayın (ki asıyorlar). 26 yaş, profesyonel spor kariyerine başlamak dışında hiçbir şey için çok yaşlı değildir ve dürüst olmak gerekirse Mhairi, bu hiç aklımda yoktu, hayatım. Bu kulağa korkunç bir terapi konuşması gibi geliyor ama niyetle hareket edin. Arkadaşlarınızı bilerek edinin. Bir şeyleri bilerek öğrenin. Bir şeylerden bilerek zevk alın. Bilerek çok çalışın. Amaçlı maceralar yaşayın. Bir yandan 26 yaşında olmanın karmaşık olmayan iyimserliğinin ve güçlü karaciğer fonksiyonlarının tadını çıkarırken bir yandan da Gelecekteki Siz için bir tür avcı topluyorsunuz. Oh, ve kaşlarınızı aldırın, çok fazla aldırırlar diye endişelenmeyin, aldırılmazlar.

Mhairi McFarlane, yazar

'Karnınızı asla tıraş etmeyin!

Hester Decouz, Kurumsal İletişim

'Sadece bir kez yaşarsınız, dolayısıyla bu hayat için bir kostümlü prova değildir. İşte bu - risk alın, eğlenin, dünyayı görün, macerayı kucaklayın, rutinden kaçının ve arkadaşlarınızı onurlandırın.

Richard Cousins, Albay, emekli (Sophie'nin babası)

'Dizginlenemeyen tutkuyu, düzgün, oturmak istiyorum-

Çünkü bu sizi yanlış erkekleri seçmeye teşvik edecektir. Lütfen, *lütfe*n

Göbek deliğinizin altındaki nefret ettiğiniz yuvarlak keseye daha az takılın çünkü orası tam anlamıyla iç organlarınızın bulunduğu yerdir ve oldukça hayati bir iş yaparlar! Ayakkabı mağazasında "esneyecekleri" yanılışına düşerek asla sıkkan ayakkabılar almayın. Sindirim sisteminizin çalıştığı bu kutsanmış zamanın gerçekten tadını çıkarın. İlgili: Rennie'den hisse satın alın.'

Sophia Money-Coutts, yazar

'40 yaşına kadar evlenme. Yaşayabildiğiniz kadar uzun süre yalnız yaşayın. İçgüdülerinize güvenin ve ne yapacağınız konusunda kararsız kalırsanız meditasyon yapın. Cevap her zaman size gelecektir ve asla pişman olmayacaksınız çünkü geriye dönüp baktığınızda bu seçimi açık bir zihinle yaptığınızı bileceksiniz.

Traci O'Dea, şair

"26 yaşındayken kendime verdiğim tavsiye muhtemelen o zamandan beri her gün kendime vermeye çalıştığım tavsiyeyle aynı - beklenmedik şeyler olacak ve değişim kaçınılmaz. Bunu ne kadar erken kabul ederseniz, ortaya çıktıklarında o kadar iyi bir donanıma sahip olursunuz ve inanın bana, sizin adınıza bunu anlamak için terapiye çok para harcadım. '26 yaşındayken beni korkutan her şey sonunda hayatımı bin kat daha iyi hale getirdi.

Lindsey Kelk, yazar

'Bikininizle yüzmenin tadını çıkarın - kimse size bakmıyor ve bir daha asla bu kadar iyi görünmeyeceksiniz. Ailenle daha fazla takıl. Ayrıca Netflix'e yatırım yapın.

Antonia, devlet memuru

"26 yaşındaki halime Winston Churchill'in şu özdeyişini takip etmesini söyledim: *Başarı, hevesini kaybetmeden başarısızlıktan başarısızlığa gidebilme yeteneğidir.* Eğer kendine inanıyorsan, devam et ve her seferinde sırt üstü yere düştüğünde ayağa kalk, tozunu al ve tekrar dene. Eğer bir şeyi bu kadar çok istiyorsanız, bir gün onu elde edersiniz.

Peter James, yazar

"Genç halime cesur olmasını, kendini yaratıcı bir şekilde ortaya koymasını söyledim. Herkes bir dereceye kadar kanatlanıyor. Bırakın Sizi harika hissettirmeyen insanları terk edin. Ve aşık ol d u ğ u n u z d a , en gerçek benliğiniz olun.

Lizzy Dent, yazar

'Daha fazla keşfedin, farklı yerleri ziyaret edin - şehirler, plajlar, ormanlar - ve yürüyün çünkü çocuklarınız olduğunda yalnız kalmayı ve her iki dakikada bir sizden atıştırmalık isteyen/ yürüyüşün sıkıcı olduğunu söyleyen/ onları taşımanızı isteyen biri olmadan keşfetmeyi arzulayacaksınız. Apple'dan hisse senedi alın. Aslında, nasıl hisse senedi alınacağını öğrenin.

Cesca Major, yazar

'Romantik aşk hakkında çok fazla endişelenmeyin. En az onun kadar önemli olan başka aşk türleri de vardır. Ve hatta delicesine aşık olanlar bile

Çöpleri kimin dışarı çıkaracağı konusunda tartışıyorlar. Karaciğeriniz hala izin verirken içmenin tadını çıkarın.

Sarah, yazar

'şu anda çok büyük görünen bu endişeler, zamanla ortadan kalkacak. dipnotlar yakında - sonra o bile değil. Sakin ol. Harika gidiyorsun. Ve önünüzde çok fazla neşe var.

Beth O'Leary, yazar

'Bulunduğunuz yerin tadını çıkarmak için biraz zaman ayırın.

Bir sonraki heyecan verici şeye ulaşmak için yarışmak. Elbette, henüz tam olarak olmanız gereken yerde değilmişsiniz gibi hissedebilirsiniz ama içinizdeki sese güvenmeye devam ederseniz, her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum! Başla Her gün güneş kremi sürün (asla çok erken değildir!). Kaç kilo olduğunuz konusunda endişelenmeyi bırakın. Tüm zamanınızı ve paranızı arkadaşlarınız ve ailenizle anılar biriktirmeye ve maceralar yaşamaya ayırın. şimdiye kadar yapacağınız en iyi yatırım.

Kimberley Atkins, editör

'Ebeveynlerinizi oldukları gibi kabul edin ve sadece onlarla bağlantı kurmaya odaklanın. Sağlığınızı hafife almayın - eğer iyi değilseniz, bu her şeyi renklendirebilir.

Ridhima Durham, CCO

'Bir tatilden, dışarıda geçirdiğiniz bir geceden ya da iek almaktan asla pişman olmayacaksınız.

Arkadaşlarınız için ortaya ıkın. Kırmızı giyin

Ruj. Sorumluluk eksikliğinin tadını çıkarın. Siz istediğinize ulaşmaya devam ettiğiniz sürece her şey olması gerektiği gibi sonuçlanacaktır.

Kate Dresser, editör

'Erkekleri kovalamayı bırakın, bırakın onlar size gelsin. Hobiler edinin: makrome, paten, takı yapımı, vahşi yüzme, çömlekçilik, tai chi, her şey, her şey! İleride hobiler için fazla zamanınız olmayacak. Seyahat. Paranızın yetmeyeceğini biliyorum ama ucuza yapın - gittiğiniz yerleri asla unutmayacaksınız. Yazmaya devam edin ...'

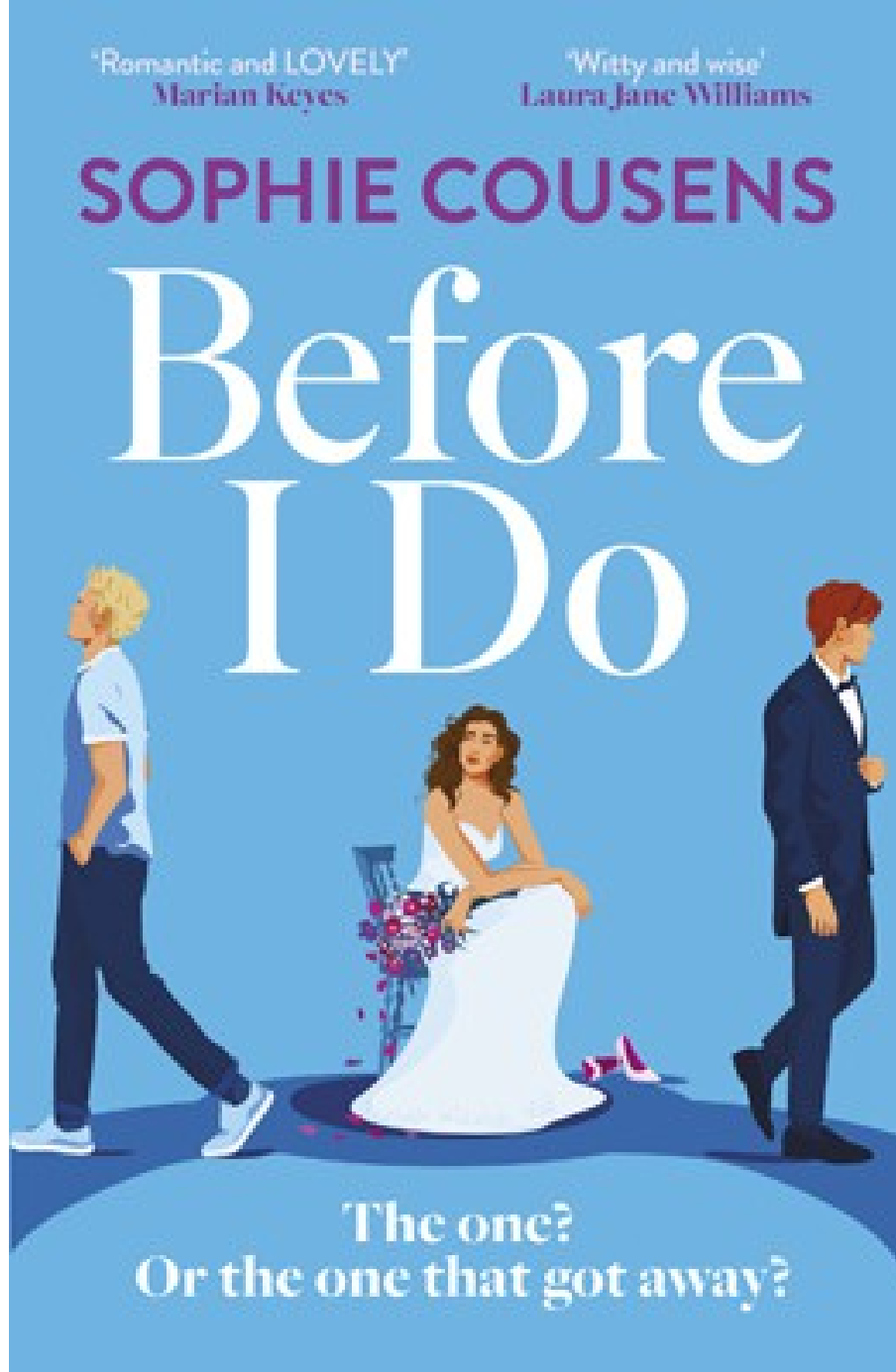
Sophie Cousens, yazar

Ve belki de en bilgesi...

"Çocuklarla oynayın, ev işlerini bırakın.

Avril Cousins, Mesleki Terapist, emekli (Sophie'nin annesi)

Sophie'nin diğerk muhteşem romanını okudunuz mu?

'Romantik, bilge ve SEVİMLİ' Marian Keyes [Ben](#)

[Yapmadan Önce'yi hemen satın alın!](#)

İletişimde kalın...

[@sophiecouus](https://twitter.com/sophiecouus)

[/sophiecouusauthor](https://www.facebook.com/sophiecouusauthor)

[/sophie_cousens](https://www.instagram.com/sophie_cousens)

BookDrop

**Bir sonraki kitabınızı
okumaya hazır mısınız?**

BookDrop'a katılın ve sadece sınırlı bir süre için seveceğiniz yazarların en iyi e-kitap tekliflerini doğrudan gelen kutunuza alın. Uzman yayıncılardan oluşan ekibimiz tarafından size özel olarak hazırlanan yeni favorileri ve birçok türde özenle seçilmiş harika teklifleri keşfedin. Canınız ne isterse istesin, sizi teminat altına aldık.

Bugün bookdropdeals.com

[adresinden katılın](#) veya bizi sosyal

medyada takip edin:

[/Bookdropdeals](#)

[. @Bookdropdeals](#)

İçindekiler

Yazar hakkında	
Sophie Cousens tarafından da	
yazılmıştır <u>Başlık Sayfası</u>	
Künye Sayfa	
İthaf İçindekiler	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yayın Kredileri](#)

[Birkaç arkadaşına sordum.](#)

[Sophie'nin diğer muhteşem romanını okudunuz](#)

[mu? İletişimde kalın..](#)

[KitapBırak](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

